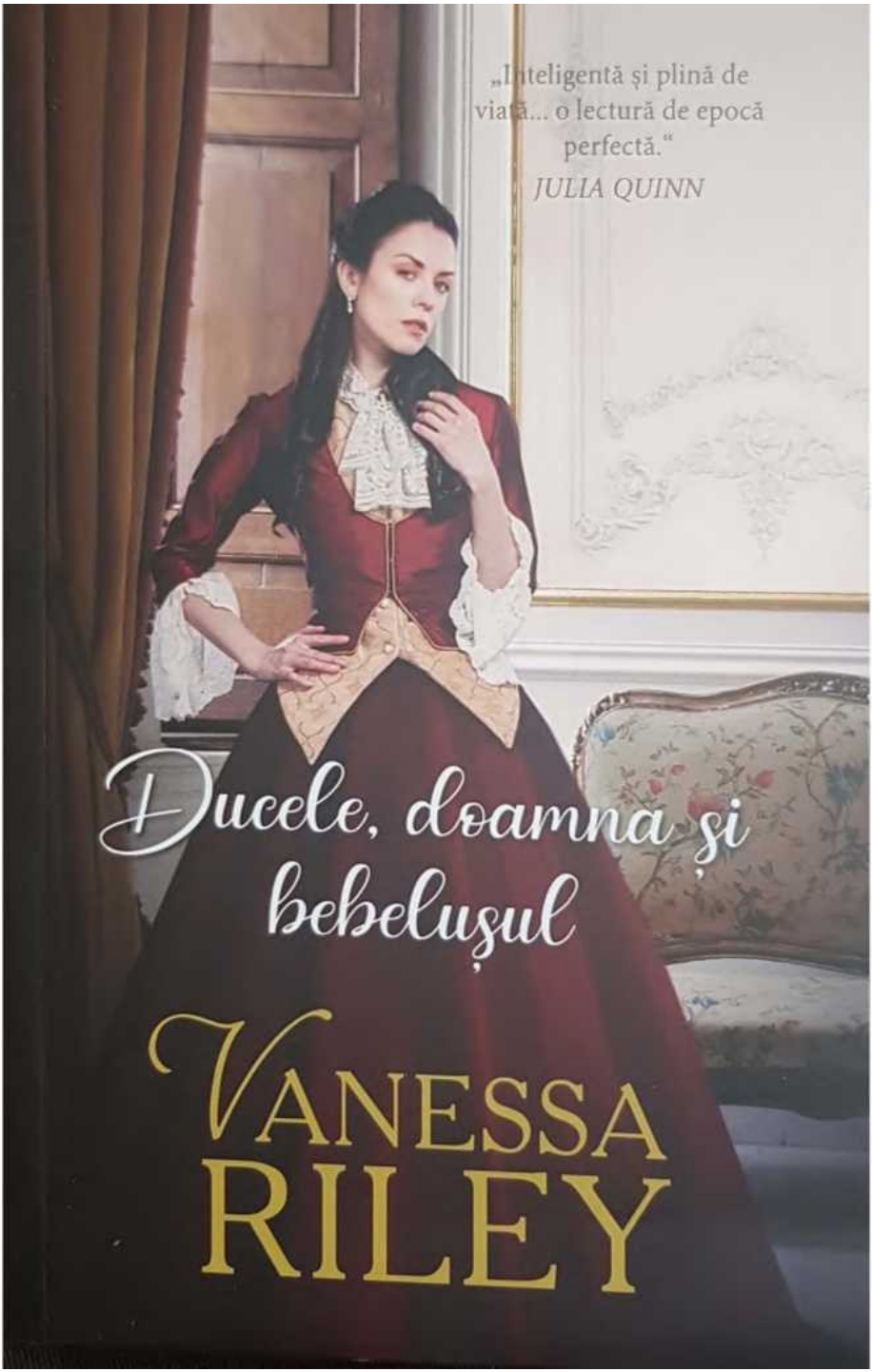
„Inteligentă și plină de viață... o lectură de epocă perfectă."
JULIA QUINN
Ducele, doamna și bebelușul
VANESSA RILEY

VANESSA RILEY

DUCELE, DOAMNA ŞI BEBELUŞUL

SERIA FEMEI ÎNDRĂZNEŢE, BĂRBAŢI SEDUCĂTORI 1

The Duke, a Lady, and the Baby **by Vanessa Riley**

Traducere din limba engleză Iulia Bodnari
LITERA
Bucureşti

Tuturor celor care au iubit, au pierdut şi sunt destul de curajoşi ca s-o ia de la capăt – sunteţi binecuvântaţi şi frumoşi. Vă doresc să fiţi fericiţi.

Tuturor războinicilor răniţi – vă mulţumesc pentru serviciul vostru, pentru curajul vostru şi pentru inimile voastre pline de dragoste. Vă doresc să vă bucuraţi.

Capitolul 1

1 februarie 1814
Londra, Anglia

E un adevăr îndeobşte cunoscut că, indiferent de situaţia socială, de frumuseţea şi de farmecul ei, o văduvă care dispune de o anumită avere devine, de regulă, ţinta oricărui hoţ. Însă eu fusesem înşelată şi mi se luase totul, chiar şi cel mai preţios dar al meu. Acum venise timpul să sfidez autoritatea, să lupt şi să învinge.

Fusese cât pe ce să fiu prinsă.

Cu răsuflarea întretăiată, m-am sprijinit de uşa închisă a camerei copiilor. Stomacul mi se făcuse ghem şi ţineam ochii strâns închişi, aşteptând să împingă uşa cineva şi să intre.

Să ajung atât de aproape, doar ca să fiu prinsă...

Inima îmi ticăia, numărând nebuniile pe care le făcusem de-a lungul vieţii. De atâtea amintiri – balustrada unei scări pe care alunecam, sporovăială prostească a două surori, şoapta unui străin la asfinţit, două semnături neclare pe un contract de căsătorie, un răvaş de dragoste bine scris... care se sfârşise cu o sinucidere – sufletul îmi era gata să explodeze.

Pe sub uşă intră un val de râsete, apoi se auzi un zgomot de paşi grăbiţi, care se îndepărtau. Poate că era o cameristă care intra într-un dormitor de pe coridorul de jos. Am înghiţit nodul care mi se pusese în gât. Amărăciunea strânsă acolo îmi coborî, încet, în stomac. Mă ardea.

Asta era casa mea. Servitorii lucraseră cândva pentru mine. Acum ajunsesem să intru pe furiş în Hamlin Hall.

Clătinând din cap, mi-am impus să nu mă mai gândesc la eşecuri, ci să mă concentrez asupra misiunii mele, asupra unicului meu scop, asupra lui Lionel al meu. Cu picioarele alunecându-mi în cizmele împrumutate, m-am strecurat în vârful degetelor spre leagănul lui şi m-am uitat la bebeluşul meu.

Ochii lui mari şi căprui m-au văzut.

Mânuţele subţiri s-au ridicat, dar n-a scos niciun sunet, n-a gângurit şi n-a plâns. M-am liniştit singură, gândindu-mă că băiatul meu cel deştept tăcea fiindcă nu voia să atragă mai multe necazuri asupra mea, şi nu fiindcă învăţase să se liniştească singur pentru că fusese neglijat.

Din păcate, inima mea ştia adevărul, acela că Lionel era prizonier.

Iar totul se întâmpla din vina mea.

Răsuflând furişat, m-am străduit să zâmbesc. Eram recunoscătoare să văd chipul băieţelului meu.

— Voinicelule! Ţi-e foame?

Mi-am descheiat pieptarul cămăşii de nanchin împrumutate, iar apoi mi-am desfăcut bandajul cu care mă înfăşurasem peste sâni. O făcusem ca să am pieptul plat, bărbătesc.

Ridicându-l pe Lionel în braţe, i-am dat să sugă.

— Hamlin Hall e diferit în seara asta, domnişorule Jordan. Oare este opera ta?

Voinicelul meu sugea cu mare lăcomie. Mă gândisem şi înainte că răbda de foame, iar acum îngrijorarea mi se adeverise.

Am simţit că mi se frângea sufletul.

— Îmi pare rău.

Nu fusesem isteaţă, iar acum Lionel al meu suferea.

Bebeluşul scoase un sunet gâlgâit, de parcă ar fi înghiţit o lingură de terci apos. Ideea asta hazlie mi-a liniştit temerile… pentru moment.

— În seara asta poţi să mănânci pe săturate.

Ne aştepta o mare schimbare. O simţeam. Ştiam că aşa avea să fie.

— Mama ta e din nou spioană. Cu o seară în urmă, a fost cât pe ce să fiu descoperită în timp ce încercam să sustrag documentele. Silită să mă furişez înapoi în catacombe, am fugit cât mă ţineau picioarele prin uşa secretă, înapoi pe scări. Bătrânul majordom era prea beat…

Ceva greu era târât afară, pe coridor.

Covorul cel nou? Dacă era aşa, aveau să-l distrugă.

Se auziră şoapte, repede înăbuşite.

Nu cumva spuseseră că se stricase sau că se sfâşiase?

Covorul era adus din Indiile Orientale.

Mâinile îmi luară foc. Iar apoi, obrajii.

Frumoasele tapiserii ţesute din mătase ruginie şi aurie, cu care împodobisem casa asta veche de două sute de ani ca să o aduc din nou la viaţă, aveau să fie sfâşiate şi aruncate la gunoi… ca şi mine.

Cineva răcni o înjurătură, apoi se auzi desluşit cum un servitor se plânse de sosirea iminentă a unui oaspete. Rep? Reynolds? Remington?

Să fi fost un poliţist de la Londra?

Un magistrat de pe Bow Street?

Sau administratorul de la azilul de nebuni?

Oricare dintre aceştia putea să vină după mine.

M-am cutremurat de la tălpile cizmelor până la gulerul cămăşii grosolane.

Mă târâseră pe mine, stăpâna de la Hamlin Hall, departe de acest loc şi de Lionel. Rochia mea de doliu din bombazină[1] neagră, odinioară atât de decentă şi de rafinată, fusese mototolită şi pătată în timp ce mă ridicaseră şi mă târâseră cu sila departe de casă.

Servitorii şi Markham, unchiul răposatului meu soţ, spuseseră că arătam ca o nebună, o ţăcănită cu ochii galbeni. Îmi amintesc cum plângeam ca o smintită, dar speranţa din inima mea îmi şoptea: „Supune-te şi totul o să fie bine!”

Doar minciuni. Trucuri. Totul fusese făcut ca să mă zdrobească.

De data asta n-aveam de gând să plec, nu fără să lupt.

Eram în război – un război al mamelor, îndeosebi al acelora născute în străinătate. Aveam cuţitul tatălui meu la brâu. Era frumos, făurit din aur şi din topaz alb, şi aveam de gând să-l scot şi să-l flutur spre atacatorii mei. Să urlu

1 Ţesătură dintr-un amestec de mătase şi lână, folosită în trecut mai ales la confecţionarea îmbrăcăminţii de doliu

ameninţări şi să-mi iau o faţă fioroasă, de nebună.

Dar oare chiar puteam să rănesc sau să omor pe cineva?

Tatăl meu, Regele Zahărului, ar fi trebuit să pună să i se toarne o puşcă din aur. O armă pe care să pot s-o folosesc cu mai puţin efort, de la o distanţă sigură, nu atât de aproape, nu la câţiva centimetri de ochii unui bărbat.

Pentru că ochii, ca, de pildă, cei ai lui Lionel al meu, mă dezarmau. Ei îmi purtau inima zdrobită spre un loc al aventurilor, spre un loc bun, cu oameni cumsecade, care mă iubeau pentru mine însămi.

Trosc.

Ceva căzu şi se sparse. Zgomotul venea de la mică depărtare.

O vază?

O sculptură urâtă, dintre cele pe care le găsisem în această casă a misterelor?

— Duceţi toate lucrurile jos, fără să mai spargeţi şi altceva. El poate să vină în orice clipă. Repington o să…

Zgomotele şi vorbele se apropiau.

— Termină odată, Lionel. Mănâncă mai repede, i-am şoptit, cu buzele lipite de buclele lui diafane, iar apoi am încercat să mă încurajez cu vorbe copilăreşti: Băiete, o să trăiesc ascunsă, aşa cum am făcut toată săptămâna. A mai trecut o zi, şi sunt şi mai aproape de documentele care o să mă ajute să fac rost de banii pentru călătoria noastră cu corabia. O să fim în siguranţă, fiule. O să fim în siguranţă curând.

O umbră trecu peste pragul uşii.

Vorbăria mea goală se opri dintr-odată. Panica mă cuprinse precum valurile care creşteau odată cu fluxul de seară. Nu exista altă ieşire din încăpere. Aveau să mă descopere.

— Repington e întruchiparea legii şi ordinii. O să se ocupe el de *problemă.*

Vocea aceea, cu un accent scoţian aspru, era a majordomului celui beţiv, unul dintre numeroşii servitori care lucraseră la Hamlin în aceşti ultimi patru ani. Oare se

juca, pur şi simplu, cu mine? Oare mă recunoscuse ieri, iar astăzi îmi întindea o capcană?

Neruşinatul avea nevoie de o bătaie zdravănă cu o nuia bună din insule, de preferinţă cu o creangă groasă de palmier.

Mi-am coborât privirea la băieţelul care sugea la sânul meu.

— O să câştigăm. O să fim împreună.

Bebeluşul căscă.

— Mă bucur că asta te mişcă.

Lionel căscă gura şi râgâi. Ochii i se închiseră.

— Ai terminat-o cu mine, nu? Leit tatăl tău.

Dacă ar fi trăit şi s-ar fi întors, cerându-mi fierbinte iertare, oare am fi putut s-o luăm de la capăt?

L-am lăsat pe Lionel în leagăn, apoi am început să-mi refac travestiul. Trebuia să arăt ca un bărbat ca să pot să ies din Hamlin.

— O să redobândesc custodia, iar contesa aceea drăguţă, conducătoarea Aşezământului Speranţă pentru Văduve, mă ajută.

Băieţelul meu dormea liniştit, cu degetul mare în gură.

Poate că mă credea, dar de la naşterea lui nu se bucurase de prea multă libertate. Şi la fel fusese şi pentru mine în aceşti patru ani petrecuţi în Anglia.

Soţia nesociabilă a lui Colin.

Soţia străină a lui Colin.

Floarea exotică a lui Colin, care nu putuse să suporte privirile scrutătoare ale *lumii bune.*

Bebeluşul meu ţipă. Strigătul acela scurt răsună ca o trompetă dezacordată.

M-am uitat la pervazul de afară al geamului. Dacă ieşeam pe acolo, puteam să trec neobservată, dar asta ar fi fost o nebunie chiar şi pentru o fată pricepută la căţărat. Dacă mă prăbuşeam, cititorii ziarului Morning Post aveau să se delecteze cu articolul „Văduvă nebună, îmbrăcată bărbăteşte, sare pe o fereastră de la etajul trei.”

— Vă rog, domnule, trebuie să văd ce face bebeluşul.

Poate că trebuie curăţat puţin.

O voce de femeie, care pronunţa silabele limpede şi răspicat.

Uşa se întredeschise.

O fată înaltă ca mine nu încăpea într-un dulap. M-am întors la fereastră, am deschis-o mai tare, mi-am făcut vânt de pe vechiul balansoar şi m-am căţărat pe pervaz.

— Doamnă Kelly, corcitura aia mică mai poate să aştepte. Dar tu ai nevoie de un bărbat puternic care să te apere de fantoma de la Hamlin Hall. Vino şi pregăteşte-mă pe mine de culcare.

Profundul discurs fu rostit de o voce îngâmfată şi amuzată – Markham. Glasul acela, plin de o bucurie răutăcioasă, răsuna mereu în coşmarurile mele. El chicoti din nou. Sângele îmi îngheţă în vine, iar durerea fu mai rea decât muşcătura îngheţată a zăpezii, prima pe care o vedeam în viaţa mea de fată venită din insule.

Trebuia să mă ascund de mânia lui. Cu cizmele bălăbănindu-mi-se, m-am silit să mă liniştesc şi m-am tras în dreapta. Colţurile ascuţite ale pietrelor cioplite îmi sfâşiau pantalonii, dar am reuşit. M-am întins şi am împins fereastra plumbuită, închizând-o puţin.

Uşa camerei copiilor scârţâi, iar balamalele gemură de parcă ar fi fost deschisă larg. Probabil că Markham i se alăturase dădacei.

Am aşteptat lipită de zid, înţepenită şi mută, şi am sperat să nu-i văd faţa. M-am gândit să mă rog lui Agassou, zeul protector al Demerarei, dar nu ştiam dacă avea putere pe pământul englezesc… sau pe colţurile de piatră pe care stăteam.

Mâna unei femei, învăluită în dantele, apucă zăvorul ferestrei.

— O clipă, domnule Markham. Aerul nopţii nu e sănătos pentru bebeluş.

Pulsul meu o luă la goană. Dacă doamna Kelly scotea capul, eram descoperită.

Însă femeia rămase acolo fără să se mişte, strângând rama ferestrei cu degetele ei fine.

— Doamnă Kelly, zise Markham. La ce te uiţi? Nu mai ninge. Inima îmi bătea tare precum toba unui toboşar ambulant, unul care loveşte în instrumentul lui ca să aţâţe mulţimea sau ca să stârnească o răzmeriţă.

— Nu. Nu-i nimic, domnule. Nu văd nimic.

Fereastra se închise cu zgomot.

Uşa scârţâi.

În afară de inima mea care bubuia, totul era cufundat în tăcere. Mi-am descleştat de pe pervaz degetele înţepenite de groază şi mi-am dus mâna la pieptul care îmi tresălta.

Nu fusesem prinsă.

Markham n-avea să-şi bată joc de mine din nou.

Nu alunecasem şi nu căzusem… încă.

Răsuflând iute, mi-am legănat picioarele de parcă aş fi fost aşezată pe chei, privind corăbiile care intrau în Demerara. Pentru o clipă, mi se păru că respiram aerul proaspăt al mării. Visul meu de acum era să mă întorc acasă, cu Lionel. Iar acolo aveam să fim fericiţi şi în siguranţă, fără să ne mai furişăm şi să ne mai ascundem, fără să mai trăim cârmuiţi de reguli care n-aveau niciun sens.

Îmbărbătată şi uşurată, am râs. Îndeplinisem misiunea din seara aceea. Îl hrănisem pe Lionel şi mai aveam timp să mă întorc la Lady Shrewsbury înainte ca aceasta să descopere lipsa văduvei ei rătăcitoare. Am împins fereastra cu mâna, dar canatul nu s-a mişcat.

Era încuiată.

Nu! Nu! Nu.

Nu?

Eram la etajul al treilea. Ce să fac?

Să sparg geamul şi să fiu prinsă? Mă aştepta Bedlamul.

Să stau acolo şi să fiu prinsă la lumina zorilor? Tot Bedlamul.

Să sar şi să fiu găsită moartă? Ideea asta *merita* Bedlamul.

Să aştept ca stafia din visul meu sau una de la Hamlin

Hall să vină şi să mă poarte pe aripile ei până jos? Da, din nou Bedlamul.

Să stau acolo era cu neputinţă. Trebuia fie să primesc ajutor, fie să mă predau în mâinile lui Markham.

Mi s-a strâns stomacul doar la gândul că aş fi putut să ajung din nou la mila lui. Dacă ar fi trăit mama, l-ar fi blestemat pe Markham, pentru ca ghinionul să fie al lui şi numai al lui.

Dar fleacurile vrăjitoreşti din Indiile de Vest erau la fel de proaste ca şi poveştile despre fantome ale englezilor, şi niciuna dintre ele nu putea să explice de ce Markham câştiga mereu – avea casa mea, fiul meu, demnitatea mea.

Am lovit pervazul cu palma. Degetele m-au durut, iar hotărârea mi s-a clătinat. Mai bine să trăiesc şi să mai lupt o zi.

— Lionel, mama ta nu e nebună. Măcar am încercat.

Mi-am pregătit cuţitul ca să sparg sticla, dar o străfulgerare mi-a atras atenţia.

M-am uitat cu coada ochiului spre pădurea care se întindea dincolo de porţile de piatră ale Hamlinului şi am văzut din nou lumina. Am lăsat jos cuţitul şi mi-am dus amândouă mâinile la ochi, ca să văd mai bine.

Tiparul s-a repetat, lumină şi întuneric, lumină şi întuneric.

Un semnal?

Era nemişcat, precum lumina unei corăbii mari care şi-ar fi croit drum printr-un golf învăluit în ceaţă. Oare era Jemina St. Maur, care îmi transmitea o avertizare? Prietena mea stăruise să mă însoţească şi să rămână de pază în seara asta. O femeie curajoasă.

Dacă îmi asumam riscul, îmi puneam prietena în pericol.

Nu puteam să mă predau şi s-o salvez şi pe Jemina. Markham n-avea să-mi dea voie s-o ajut.

Asudând prin cămaşă, mi-am descheiat livreaua în care eram deghizată. Cotul mi se atinse de nişte frunze; era bătrâna iederă englezească, cu vrejuri lungi, pe care o admirasem în ziua în care Colin mă adusese la Hamlin. M-

am întins şi am tras de un vrej. Era solid şi răsucit ca un copac. Ca un cocotier.

Oare avea să susţină o doamnă care fusese cândva o fată băieţoasă şi netemătoare? Era acum ori niciodată. Mi-am strecurat cizma în rostul de mortar ce despărţea două dintre plăcile de piatră de calcar care decorau faţada.

La „trei”, aveam să mă prind de ramura cea mai groasă.

Unu.

Doi.

Doi şi jumătate.

Doi şi trei sferturi.

Trei. M-am prins de vrejul acela de parcă ar fi fost mijlocul tatălui meu. Iedera s-a legănat, dar s-a întors la mine precum o coardă de arc. M-am aburcat şi am început să cobor, pas cu pas.

Parfumul ierbos al frunzelor s-a amestecat cu sudoarea mea. Mirosul mi-a amintit de vară – acele veri în care mă strecuram pe fereastra dormitorului ca să mă ascund de nesfârşitele probe pentru rochii noi, ca să ocolesc peţitorii care veneau să le fure pe fiicele Regelui Zahărului.

Astfel făceam rost de două ore de libertate, în care nu mai auzeam dojenile mamei, nici tusea ei, nici momentul îngrozitor în care tusea se oprea.

Mână după mână, picior după picior, am coborât până când am atins pământul cu o cizmă, apoi cu cealaltă. M-am cuprins cu braţele, încercând să mă asigur că inima îmi era încă în piept.

Dar nu mai era.

Rămăsese în leagănul jerpelit de la etajul al treilea.

Gardul viu de păducel, care îmi atingea şoldurile, presăra mici petale albe pe pantalonii mei. Florile reflectau lumina lunii, făcându-mi costumul bărbătesc să pară croit din dantelă. Probabil că mama mă privea, râzând, din cer.

M-am scuturat de flori, am traversat peluza şi m-am îndreptat către poartă, spre Jemina.

Se auzi un scârţâit, urmat de un zgomot ca de tunet.

M-am oprit locului.

Apoi a început să se audă o bubuitură ritmică. Părea să intre drept în mine, lovindu-mi şira spinării. Am întins mâna după cuţit, dar nu-l mai aveam la brâu.

Îl lăsasem pe pervaz.

„Fată încăpăţânată şi nerăbdătoare!” Mustrarea mamei îmi răsună în minte.

Pământul de sub cizmele mele se cutremură.

Un călăreţ gonea ca vântul, iar în urma lui veneau una, două, trei trăsuri. Intrară pe porţile de piatră ale Hamlinului.

Bărbaţii galopau spre mine cu puştile scoase, flinte din acelea cu paturile lungi, folosite la război.

Primul cal a trecut stârnind o ploaie de pietre care m-a lovit peste fluierele picioarelor, iar trăsura din spatele lui s-a îndreptat spre mine. Felinarele uriaşe din laturile ei m-au orbit, ţintuindu-mi pe loc ca pe o insectă vrăjită de lumină.

Nu puteam să mă mişc, nici măcar nu puteam să-mi clintesc privirea. Supravieţuisem Bedlamului şi pervazului înalt – doar ca să fiu călcată în picioare de cai.

Dar n-aveam de gând să mă predau, nu eu, nu de data asta.

M-am îndreptat de spate şi i-am înfruntat pe călăreţi cu capul sus.

Capitolul 2

HOTĂRÂREA UNEI MAME

Izul acru al spumelor cailor şi mirosul de răşină arsă mă făcură să strâmb din nas. Trăsura se apropia, venea spre mine, dar eu nu m-am tras înapoi. Mă ascunsesem prea multă vreme.

Sângele tatălui meu, care îmi pulsa în vene, nu m-a lăsat să leşin. Nesfârşitele lui discursuri despre o insurecţie

menită să-i alunge pe invadatorii americani şi despre Samuel Adams, omul politic, rămăseseră în inima mea. Înţelesesem şi fusesem pătrunsă de necazurile lui, de felul încăpăţânat şi sfidător în care îşi întreprindea căutarea vieţii şi a libertăţii.

De fiecare dată când îmi ridicam fiul în braţe şi îi simţeam pielea lipită de a mea, deveneam revoluţionară. Pentru el, pentru viaţa lui, pentru libertatea lui, am înaintat.

Vizitiul m-a înjurat, dar a mânat caii spre dreapta.

Eram salvată, dar numeroasele puşti pe care le văzusem îmi spuneau că bătălia nu era câştigată. Încleştându-mi mâinile în mănuşi, mi-am amintit că eram deghizată şi am făcut semn trăsurilor spre trepte, purtându-mă ca un lacheu şi făcând ceea ce făceau aceşti servitori ori de câte ori se întorcea soţul meu din oraş. Am continuat să arăt direcţia fluturându-mi braţele.

Soldaţii alergau în jurul meu, năvălind spre intrare. Câţiva alergară spre intrarea secretă în catacombe. Invadatorii aceştia cunoşteau Hamlinul, chiar prea bine. Eu avusesem nevoie de mai mult de doi ani ca să-i aflu secretele.

Sudoarea îmi curgea pe frunte. Peruca mea pudrată trebuia să rămână la locul ei. Dacă voiam să ies liberă pe porţile Hamlinului, pudra umedă – din cea pe care o foloseau actorii de teatru – trebuia să-mi rămână pe faţă.

— Tu! Deschide portiera, îmi porunci un rândaş, arătând spre trăsura cea mare, aceea care fusese cât pe ce să mă calce.

Mi-am înclinat capul în semn de încuviinţare şi am păşit ţeapăn, ca să par mai grosolană. Mi-am pregătit expresia, gândindu-mă la *râgâieli* şi la alte lucruri de felul ăsta, aspre ca pânza de sac. N-aveam cum să scap dacă nu treceam testul. Mi-am luat inima în dinţi şi am deschis portiera trăsurii.

Din trăsură sări un bărbat înalt, slab şi mohorât.

— Cred că am ajuns. Oare am câştigat deja, duce?

Celălalt individ dinăuntru se luptă să ajungă la portieră, de parcă n-ar fi putut să se smulgă de pe

bancheta îmbrăcată în catifea. Ridică din umeri şi bâjbâi după un ceas strălucitor de aur.

— Unsprezece fix. O oră excelentă ca să zguduim castelul, spuse el chicotind. Şi, da, câştigăm. Tu! Ce stai şi căşti gura? Ajută-mă să cobor.

Numele meu nu era „Tu”, sau cel puţin nu fusese ultima dată când îl scrisesem. Mi-am dus mâna la piept.

— Eu?

Bărbatul cel masiv se zbătu ca să ajungă mai aproape de portieră şi dădu la iveală un picior înfăşurat într-un bandaj uriaş.

— Da, tu.

— Da, domnule.

Ardeam de dorinţa să-mi cercetez peruca albă, de teamă să nu fi scăpat din ea vreo şuviţă de păr întunecat la culoare, şi, de asemenea, livreaua, ca să văd dacă nu mi se udase la piept. Sânii îmi erau din nou plini de lapte, iar nervii îmi ţiuiau precum jucăria de argint pe care ar fi trebuit s-o aibă Lionel în leagăn, cea pe care o vânduse Markham.

— Eşti cam slăbănog, dar destul de înalt pentru asta.

— Pentru ce?

— Ca să mă ajuţi să-mi ţin echilibrul. O să fii cârja mea. Haide, să-i dăm drumul!

Mai întâi mi se spunea „tu”, iar acum trebuia să fiu „cârjă”? M-am strâmbat şi m-am străduit din răsputeri să nu privesc cu gura căscată mişcările lente cu care înainta omul acela, încercând să nu mă gândesc la surioara mea, care se ţâra aşa pe când începuse să înveţe să meargă. Încercam în zadar să nu las dorul de familia mea să-mi umezească ochii.

Bărbatul cel slab se întoarse.

— O să pun să ţi se aducă pe dată o cârjă aşa cum trebuie. Ia-o încet. În casă nu e Napoleon, acolo nu sunt decât Markham şi un bebeluş.

— Şi toţi trepăduşii lui corupţi, Gantry. Ştim că şi-a adus întăriri. Celălalt bărbat clătină din cap şi se întoarse spre mine.

— Trepăduşule, nu-l lăsa pe duce să cadă în cap. Asta n-o să ajute la nimic.

Eu, *trepăduş*? Niciodată pentru Markham!

— Nu-l las, domnule.

Mi-am vârât mâna în trăsură ca o fată, ca o fetiţă speriată care se temea de un păianjen păros, unul ce ar fi putut să i se târască pe mână. Ducii nu înţepau şi nu ţeseau pânze lipicioase, nu?

Ducele în cauză îmi prinse braţul lipsit de vlagă şi se târî spre ieşire.

— Individul are simţul umorului, Gantry, şi mădulare lipsite de vlagă.

Râsul ducelui era plin şi viguros. Nu părea chiar răutăcios, ci mai degrabă chicotea ca un şcolar. Apoi expresia lui deveni sobră.

— Soldaţii mei au înconjurat Hamlinul. Markham nu poate să scape. Nu de data asta, nu luându-l pe pupilul meu.

— Da, Repington, răspunse Gantry ridicând din umeri şi îndreptându-se spre cea de-a doua trăsură.

Repington? Avea acelaşi nume de familie ca răposatul bunic al lui Colin? Cum de se numea aşa? Părea prea solid ca să fie o fantomă.

Asta era persoana despre care spuneau servitorii că urma să vină şi să pună lucrurile la punct?

Nu ştiam care era noua conspiraţie, dar nobilul ăsta care mă ţinea de braţ venise după Markham. Însă cine era, oare, pupilul lui? Lionel?

— Nu-mi place să aştept, spuse ducele. Haide, fără caraghioslâcuri. Crezi că poţi să mă ajuţi să-mi ţin echilibrul? După cum te zgâieşti la mine, probabil că deja ţi-ai dat seama că sunt invalid. Trebuie să ajung înăuntru imediat.

Speranţa îmi inundă venele, umplându-mi întreaga fiinţă, luminându-mi inima precum un lampion aprins. Mi-am vârât umărul sub braţul lui.

— Aveţi aici un trepăduş necorupt, Excelenţa Voastră. Pot să vă ajut până când vi se aduce o cârjă adevărată.

Râsul ducelui răsună şi mai puternic, ca un vin de Porto dulce, bine maturat. Apoi el se sprijini cu toată greutatea pe mine.

Aoleu!

Tot suflul şi tot aerul încălzit îmi ieşiră pe loc din plămâni, dar nu m-am încovoiat. Nu puteam. Ducele venise ca să-l oprească pe Markham.

Am făcut un pas împreună, iar el s-a împiedicat.

— De obicei nu-mi place să fiu ajutat, dar urăsc să mai aştept.

Eram de acord cu el.

Nici mie nu-mi plăcea să aştept. Atacul aproape fără şovăială era unul dintre marile mele talente. În timp ce mă încordam sub greutatea lui, m-am temut că, de data asta, slăbiciunea urma să-mi fie fatală.

M-am împleticit odată cu ducele, fiecare încercând să-l ducă pe celălalt spre măreaţa intrare a Hamlinului.

— Ai mult curaj, trepăduşule, dar încearcă să păşeşti odată cu mine. O să fie mai uşor.

M-am supus, dar nu era deloc *mai uşor.* Era doar mai puţin greu.

Am consimţit, însă, fără să crâcnesc, aşa cum făcusem cu Colin, şi m-am aplecat mai aproape. Braţul vânjos al ducelui mi-a strivit faţa de pieptul lui. Pudra albă s-a împrăştiat pe jiletca lui neagră ca abanosul.

Apoi l-am auzit numărând. Ritmul suna tare, ca un răpăit de conga. M-am legănat odată cu el. A devenit muzica noastră. Nu mai trebuia să mă lupt ca să-i arăt drumul cel mai scurt, aşa că am început să păşesc odată cu el, câte un pas pentru doi paşi ai lui.

Răsplata mea a fost mirosul lui. În pelerină îi stăruia un iz îmbătător şi familiar. Nu era ca săpunul meu dulce şi uleios; era ceva cu miere, piperat, cu un iz de cuişoare.

— Sunt greu, tinere, iar tu eşti slăbănog. Cred că stăpânul tău, ei bine, fostul stăpân, nu te plăteşte nici cât să ajungi să-ţi umpli stomacul.

— Presupun că dumneavoastră mâncaţi îndeajuns, Excelenţa Voastră. Sunteţi un om cu greutate.

— Presupun că da, chicoti ducele, dar sunetul părea forţat, de parcă ar fi vrut să acopere icnetele de durere care îi scăpau atunci când se împiedica de pietrele ascunse în zăpada ce se topea.

I-am simţit încordarea aşa cum îi simţisem râsul. Îl durea mai tare decât lăsa să se vadă.

L-am susţinut mai bine cu braţul. Mă transformase într-o cârjă, şi aveam de gând să-i fiu o cârjă de nădejde. Venise după Markham.

De aici trebuia să iasă ceva bun.

Dar, pentru că eram atât de aproape de duce, i-am simţit muşchii puternici ai stomacului şi tăria coapselor. Omul era invalid, dar nu lipsit de vlagă sau leneş.

Mirosul lui mă izbi din nou, mai adânc, mai pătrunzător. Ştiam ce era, un amestec de tutun fin şi de rom.

Am adulmecat încă o dată. De bună seamă că rom, din cel scump. N-ar fi fost frumos să mă agăţ de el, adulmecându-i haina ca să-mi dau seama dacă era rom din Demerara, dar aroma asta însemna pentru mine parfumul cel mai apropiat de casă pe care îl simţisem în ultimii patru ani.

— Poate că nu eşti chiar atât de slăbănog, fiule. Se pare că reuşeşti să mă ţii pe picioare.

Gâfâind amândoi, ne-am oprit în faţa celor paisprezece trepte perfect cioplite ce urcau spre Hamlin Hall. Lumina lunii, îmbinată cu cea a torţelor, scălda porticul de piatră masiv care se arcuia deasupra porţilor. Hamlinul era maiestuos şi izolat, un singuratic încântător pierdut în regiunea aceea rurală.

— Cineva a aprins candelabrul cel mare. Foarte bine, spuse ducele.

Candelabrul era cea mai mare şi mai strălucitoare piesă de fier forjat pe care o văzusem vreodată. În august 1810, pe când trecusem pragul casei ca proaspătă mireasă, mă oprisem sub candelabru şi îmi privisem soţul plecând la Londra, în noaptea în care mă abandonase acolo.

Spusese că o făcea pentru protecţia mea, pentru

confortul meu şi al lui, pentru o sută de alte motive, dar, în cele din urmă, a trebuit să rămân pur şi simplu la Hamlin şi să-i accept venirile şi plecările.

— Ce casă!

Ducele răsufla greoi, vocea îi părea nostalgică, iar în timpul ăsta eu de-abia reuşeam să-mi umplu plămânii cu aer.

Căsnicia mea cu Colin fusese una plină de neînţelegeri, o învălmăşeală de scrisori presărate cu scuze spuse fără tragere de inimă, o saltea făcută pentru doi, dar pe care dormea aproape întotdeauna numai unul.

Iar apoi Markham îmi spusese că soţul meu, Colin, era mort.

Totul, înainte ca eu să împlinesc douăzeci şi patru de ani.

— Ne-am recăpătat suflarea, fiule. Acum să mergem mai departe.

Ducele mă trăgea, dar eu nu puteam să mă mişc.

— Cum, domnule? Cum mergem mai departe? Piedicile… treptele sunt prea abrupte.

— Fiule, trebuie doar să pui un picior în faţa celuilalt. Aşa fac eu, chiar dacă am nevoie de o cârjă.

Dar cârja mea unde era?

N-aveam niciuna, nimic care să mă despovăreze de vinovăţie. Sinuciderea lui Colin era din vina mea. Ultimul meu bilet îl împinsese în Tamisa, la fel de sigur ca gândurile lui sumbre.

— Tinere, eşti obosit. Vezi, greutatea mea e prea mare. Adună-ţi puterile.

— Poftim? l-am întrebat eu, nefiind deloc sigură că aş fi avut aşa ceva şi privindu-l cruciş din cauza sforţării pe care o făceam. Poftim, Excelenţa Voastră?

— Ţine-mă mai bine. Nu vreau să cad, nu în noaptea în care o să-l prind pe nemernicul ăla. Markham o să fie dat afară imediat şi o să plece cât mai departe de pupilul meu.

Asta era cârja de care aveam nevoie, faptul că ducele îl scăpa pe Lionel de ticălosul acela.

Poate că ar fi trebuit să-i spun cine eram, o văduvă

îmbrăcată în bărbat şi… şi să fiu şi eu aruncată din Hamlin.

Am gemut şi m-am forţat să fac un pas, apoi altul.

Ducele, bărbatul ăsta de doi metri şi patru centimetri sau chiar mai mult, se aburcă pe prima treaptă. Oare se oprise din cauza mea? Îl încetineam?

Mi-am îngroşat vocea.

— Să continuăm. Nu cred că o să vă trântesc la pământ, domnule. Nu încă.

— Pentru o cârjă, ai un simţ dezvoltat al umorului, spuse ducele, scoţându-şi ceasul din buzunar. N-au trecut decât cinci minute, încă ne încadrăm în timp.

Gantry apăru în faţa noastră ţinând în mână un băţ, pe care ni-l prezentă ca pe o sabie.

— Poftim, Repington. E mai bun decât trepăduşul ca să te ajute să-ţi păstrezi echilibrul.

Ducele îi dădu voie să i-l strecoare sub braţul pe care i-l ţineam. Apoi se sprijini pe el, mă lăsă pe mine şi se forţă să păşească pe următoarea treaptă.

— Perimetrul e înconjurat?

— Da. Acum oamenii tăi cercetează împrejurimile parcului.

Împrejurimile parcului? Jemina? Sudoarea care îmi curgea pe frunte avea să-mi şteargă în curând ultimele rămăşiţe de pudră. Dacă eram descoperită, Jemina avea să fie târâtă pe poartă afară.

— Repington, spuse Gantry, vrei să merg să văd ce se petrece înăuntru?

Ducele dădu din cap în semn că da.

— Bună idee. Du-te. La ora unsprezece şi unsprezece minute, eu o să fiu în salon, spuse el deschizându-şi din nou ceasul de aur. Adică peste şase, nu, peste cinci minute.

Gantry şopti ceva printre dinţi, iar apoi o porni pe scări.

Toate ferestrele erau luminate. Hamlin Hall era cercetat în amănunţime sau atacat. Dar ce se întâmpla cu Lionel al meu?

Ducele se întoarse spre mine. Ochii lui de un albastru-deschis scânteiară, reflectând lumina torţelor, şi mă privi de

parcă ar fi putut să vadă fiecare gând scandalos ce îmi trecea prin minte.

— Care e numele tău, soldat?

Am tuşit.

— Al meu?

Lady Shrewsbury îmi spusese că, atunci când aveam îndoieli, trebuia să rămân cât se putea de aproape de adevăr. Puteam să folosesc numele mamei.

— LaCroy, domnule.

Ducele trase aer pe nas şi se strâmbă.

— Simt miros de lapte sau de săpun. Ai fost cu o vacă, LaCroy? Ai muls-o?

Întrebarea lui părea o încrucişare între un ordin şi o glumă.

Dar cum să răspund fără să-mi trădez sexul?

Nervii încordaţi şi teama că un soldat avea să-mi târască prietena pe porţi îmi stârniseră rău de tot laptele… Curgea ca grâul dintr-un sac găurit.

Apoi am văzut că pudra mea albă pătase subsuoara ducelui.

Ţinându-mi braţele strâns lipite de trup, m-am mutat de pe un picior pe celălalt.

— Ei bine… vedeţi… a fost… Da, domnule.

Atunci când ai îndoieli, trebuie să fii de acord cu tot ce ţi se spune, mai puţin în situaţia în care cineva te-ar sili să declari că ai văzut o stafie. Asta era cea de-a doua regulă referitoare la deghizări a contesei, iar eu o îmbunătăţisem spunând că trebuie să fii de acord cu tot ce ţi se spune, mai puţin cu ceva care ar face să fii închis la Bedlam.

— LaCroy, a fost o glumă, nu trebuie să-mi răspunzi. Dar dacă tot veni vorba, o să am nevoie de alt personal de serviciu, inclusiv de o doică pentru alăptarea copilului. Din rapoartele primite, se pare că bătrânul Markham n-a angajat niciuna, iar eu am auzit că un bebeluş trebuie să fie alăptat la sân, dacă vrei să ajungă un bărbat zdravăn.

Se gândea să angajeze o doică pentru Lionel. Un oftat îmi scăpă printre buze. Băieţelul meu avea să fie în siguranţă, cel puţin în acea noapte.

Ducele mai urcă o treaptă şi pufni:

— Mulţumesc, LaCroy, dar eşti concediat. Tot personalul lui Markham o să fie concediat.

— Am eşuat atât de curând în îndatoririle mele de servitor?

— Eşti capabil, dar ai lucrat pentru Markham. Dacă o iau de la capăt, nu vreau să întâmpin greutăţi sau necazuri pricinuite de loialitate în rândul personalului.

Făcu alt pas căznit.

— Dar pot să fac o excepţie pentru tine, dacă îmi juri loialitate acum.

— Nu jur. Mama m-a învăţat să nu fac aşa ceva.

Asta era singura lecţie a mamei care se prinsese de noi, asta şi faptul că nu trebuia să ne mişcăm atunci când primeam peste picioare o lovitură cu o nuia zdravănă de palmier.

— Prefer să fiu concediat şi să mă prezint din nou mâine, am adăugat eu.

Ducele se mişcă din nou. De data asta, în clipa în care se atinse de următoarea treaptă, scăpă o înjurătură colorată.

— Ei bine, dacă te întorci de dimineaţă, eşti angajat. Spune-le şi altora. Numai oamenii disciplinaţi şi loiali o să muncească la Hamlin Hall. LaCroy, o să-mi amintesc de numele ăsta. Şi de umorul tău. Acum îţi îngădui să pleci. N-o să fii hărţuit de oamenii mei.

Clătinându-se rău, ducele se împletici înainte, urcând spre portic pas cu pas.

O mică parte din mine ar fi vrut să rămână şi să se asigure că ducele nu cădea cu capul înainte pe trepte. Iar o altă fărâmă voia să-l vadă pe Markham făcându-se mic de spaimă pentru toate suferinţele pe care le pricinuise.

Dar trăisem ca să văd următorul moment. Şi era destul.

Cu toate schimbările de personal, ăsta putea să fie un bun prilej. Poate că, cine ştie, contesa avea să-mi îngăduie să mă angajez ca îngrijitoare a lui Lionel, până când puteam să-mi redobândesc fiul.

Nu era drept să ajung servitoare, dar era mai bine decât să mă strecor noaptea pe furiş. M-am întors şi am aruncat o privire spre etajul al treilea şi spre camera copiilor, clipă în care am dat peste un soldat.

— Stai!

Bărbatul îndreptă o armă spre fruntea mea, învăluindu-mă într-un miros de praf de puşcă. Duhoarea îmi făcu greaţă. Îmi stârnea amintiri. Indivizii ăştia nu era oameni obişnuiţi. Era războinici sub comanda lui Repington.

Veni şi un altul şi îmi făcu semn să merg mai departe.

— Uită-te acolo, ducele îţi face semn. Lacheul ăsta are învoire să plece.

Întorcându-mă pe jumătate, l-am văzut pe duce, care era tot pe scări. Reuşi să-mi facă un fel de salut cu braţul. Îmi asigurase trecerea. Poate că englezul ăsta avea o oarecare onoare. Speram ca el să-mi protejeze fiul, măcar în decursul nopţii.

— Dă-i drumul, îmi spuse soldatul, iar apoi li se alătură celor care descărcau trăsurile.

Alte arme. Şi toate erau acum aduse la Hamlin, acolo unde se afla şi copilul meu.

Cu pumnii strânşi, cu fruntea plecată, am pornit din nou spre porţi, spre Jemina, sperând că rămăsese ascunsă. Aveam nevoie de ajutorul ei în ziua următoare, atunci când urma să mă întorc şi să lupt pentru fiul meu.

Capitolul 3

OCUPAREA CÂMPULUI DE LUPTĂ

Busick Strathmore, duce de Repington, urcă în pas de marş primul şir de trepte ale măreţei scări de piatră care ducea spre Hamlin Hall. Ei bine, „în pas de marş” era o exagerare. Urcuşul lui viteaz consta dintr-o serie de salturi pe care le făcea cu ajutorul unui băţ murdar.

Totuşi, era viteaz, pentru că nu căzuse şi nu ceruse

ajutor.

Porni din nou, pas cu pas, îndreptându-se spre capăt fără să şovăie sau să dea vreun alt semn de slăbiciune. Sau cel puţin aşa crezu până când îl văzu cu coada ochiului pe prietenul şi confidentul lui, precautul Lord Gantry.

Cu un rictus încordat, vicontele îl aştepta lângă uşi, trei trepte mai sus.

— Sigur n-ai nevoie de sprijin? Cu toţii avem nevoie să fim ajutaţi, chiar şi un mare comandant.

— Nu vreau să mă grăbesc, asta e tot. Nu eşti de acord cu prudenţa mea?

— Dacă ideea ta de complot urzit cu prudenţă înseamnă cincisprezece soldaţi porniţi într-un raid smintit şi furios împotriva unui conac de ţară plin de haimanale beţive, atunci n-aş vrea deloc să aflu care e purtarea ta necugetată.

Obosit şi înfuriat de faptul că cineva punea sub semnul întrebării manevrele unui strateg pe care Wellington îl socotise demn de încredere, Busick bătu din cârjă şi urcă, anevoios, următoarea treaptă.

— Orice ai spune, sunt un bun strateg.

Prietenul lui ridică din umeri.

— Eşti, dar nu văd cum ai putea să nu ieşi învingător din asta.

Busick n-avea de gând să mai piardă nimic, niciodată. Ţinându-şi răsuflarea, se aburcă pe ultima blestemată de treaptă.

— Gantry, zise el cu un mârâit, pupilul meu e în siguranţă? N-am încredere în Markham. O să fure băiatul.

— Zbirul e înconjurat. Predarea e iminentă.

Gantry se uită mai atent la duce şi vru să ştie:

— Te ţii pe picioare?

— Da, n-o să mă împiedic. Nu vreau să capăt cucuie sau noduri pe ţeastă, oricât de tare ar fi ea.

— E foarte tare, îi răspunse Gantry cu o umbră de zâmbet, apucând mânerul uşii şi oprindu-se. Nu ţi s-a tăiat răsuflarea?

Bineînţeles că i se tăiase, dar lui Busick nu-i plăcea

deloc să-şi recunoască slăbiciunile.

— Opreşte-te, cloşcă ce eşti! Păstrează ceva pentru tânărul soldat dinăuntru, spuse el fluturându-şi mâna în faţă, dar având grijă să nu-şi piardă echilibrul şi să arate, astfel, că vicontele avusese dreptate. Vezi, ştiam că o să fii perfect pentru misiunea asta. Ne întâlnim curând în salon, la şi douăzeci. O uşoară modificare, fiindcă prudenţa mă încetineşte.

— Altă planificare? Şi totul, pentru un bebeluş. Doar un bebeluş.

Gantry clătină din cap şi intră în casă.

Nu era „doar” un bebeluş.

Era tot ce rămăsese de la vărul lui Busick, Colin Jordan, omul care îi fusese ca un frate înainte ca bogăţia, femeile şi războiul să intervină între ei. Fusese vina lui Busick că ramura familiei din care făcea parte moştenise titlul ducal? Sau că el şi Colin se îndrăgostiseră de aceeaşi femeie frumoasă?

Ei bine, partea asta era, probabil, vina lui Busick. Înainte ca războiul să-l facă mai sobru, nu refuza niciun chip drăguţ. Poziţia şi moştenirea lui îi asigurau multe oferte.

Vărului său nu-i căzuse deloc bine atunci când aflase că Busick se vindecase iute de falsa lui dragoste. Neînţelegerea pricinuită de ultima moştenitoare pe care o curtaseră amândoi se soldase cu o tăcere de zece ani. Apoi, dând de necaz, Colin nu avusese cui să se adreseze în afară de Markham.

Dacă Busick nu s-ar fi ocupat pe atunci de rănile lui, ar fi sărit în ajutorul vărului său, şi-ar fi cerut din nou iertare şi nu l-ar fi lăsat să cedeze în faţa disperării. Prea mulţi dintre camarazii lui veterani se luptaseră cu aceeaşi ispită fatală.

Tulburat de astfel de gânduri, Busick se lăsă de pe un picior pe celălalt şi se întoarse ca să privească domeniul. Torţele luminau vastitatea Hamlinului, în timp ce oamenii lui îşi ocupau poziţiile de-a lungul zidurilor perimetrului.

Tânărul lacheu stătea la poarta care dădea spre parc. Busick se lovi sub bărbie, ultimul semnal trimis gărzilor ca

să îngăduie trecerea sigură a lui LaCroy.

Mişcarea aceasta a braţului stârni mirosul bine cunoscut. Un parfum de lapte şi de săpun, puţin dulce, rămăsese impregnat în mâneca pelerinei lui.

Era de neuitat.

Parfumul mamelor şi al bebeluşilor. Subordonatul lui, un tânăr locotenent studios, îşi adusese soţia şi copilul nou-născut pe frontul din Peninsula Iberică.

O greşeală care costase scump.

Însă probabil că LaCroy avea o nevastă, o femeie care îşi alăpta copilul.

— Bravo ţie!

Busick intră în Hamlin, mai mohorât decât s-ar fi cuvenit să fie un războinic învingător, iar apoi se opri sub candelabrul masiv, de fier forjat. Braţele sculptate cu măiestrie într-un stil bogat, cu dantelărie filigranată, se întindeau, ameninţătoare, deasupra lui, precum o caracatiţă prinsă într-o reţea de cristal.

Ridicat cu ajutorul frânghiilor şi al scripeţilor, candelabrul strălucea mai tare decât soarele, iluminând pereţii de un bleu spălăcit ai vestibulului.

Albastru?

Nu alb, pur şi simplu? Hmm…

Se strădui să-şi alunge din minte gândurile sumbre.

— Omul care a coborât candelabrul şi l-a aprins o să primească o guinee în plus!

Niciunul dintre oamenii lui nu răspunse, iar promisiunea nu puse capăt mormăielilor servitorilor pe care soldaţii lui îi luaseră de-a dreptul din aşternuturi. Oamenii aceia – cu scufii de noapte, feţe nebărbierite şi spinări cocârjate – aveau să se alinieze, să-şi primească ultima plată şi să fie lăsaţi să plece.

Nu exista nicio problemă de loialitate. Niciuna.

Busick trecu dincolo de ei, iar paşii îi încetiniră atunci când ajunse la ungherul de lângă scări în care se aflau statuile. Trecuseră zece ani de când nu mai văzuse cei trei enormi războinici de marmură, soldaţi romani clasici, îmbrăcaţi în armuri şi înarmaţi cu suliţe ascuţite.

O înjurătură în care apăru şi titlul său îl făcu pe Busick să se uite la şirul de servitori concediaţi.

— M-a strigat cineva?

Un individ corpolent se îndepărtă, cu o smucitură, de soldaţi. Spre deosebire de ceilalţi, era îmbrăcat cu o livrea argintie şi purta o perucă pudrată, precum avea şi LaCroy.

— Da, Excelenţa Voastră. Eu am fost.

Busick le făcu semn soldaţilor să-l lase pe ţâfnos să înainteze.

— Tu cine mai eşti?

— Charmers, Excelenţa Voastră. Am lucrat pentru bunicul dumneavoastră. Acum sunt majordom.

Omul nu era deloc fermecător precum îl arăta numele, ci prost îmbrăcat şi cu hainele mototolite.

— Nu-mi amintesc de tine, îi spuse ducele.

— Am fost ajutor de grădinar la bunicul dumneavoastră.

— Ei bine, dacă e să mă iau după peluza neîngrijită, bănuiesc că ai fost ocupat în casă?

— A nins mult, iar Colin Jordan mi-a poruncit să lucrez înăuntru. Mă bucur că sunteţi aici. A fost prea multă nesupunere. Sper că aţi venit să puneţi lucrurile în ordine.

Dacă îl cunoştea pe bunicul lui Busick, răposatul duce de Repington, însemna că omul ştia şi despre scandalurile din familia Strathmore. Prin urmare, ce fel de ordine căuta?

Pacea înstăpânită de către un tată invalid?

Mâna fermă a bunicului?

Nebuniile mamei?

— Excelenţa Voastră? îndrăzni grădinarul devenit majordom, apropiindu-se, atingându-i haina lui Busick şi scuturând pudra albă. Am auzit că aţi fost rănit grav la Badajoz sau San Sebastian.

Nu mai rănit sau mai distrus decât oamenii lui care supravieţuiseră. Soldaţii lui arătau strălucitor în hainele stacojii ale regimentelor lor. Dacă nu te uitai cu băgare de seamă, nu vedeai braţele sau degetele lipsă, ascunse de hainele pe care valetul lui le umpluse cu căiţi.

— La Badajoz. Eşti concediat.

— Dar… dar… Excelenţa Voastră!

— Eşti concediat. Du-te înapoi în şir, sau rămâi fără ultima plată. Markham o să fie dat afară în curând. Poţi să-l urmezi. Poate că o să fie nevoie de tine în casa lui.

Busick străbătu vestibulul cu paşi apăsaţi şi intră, furtunos, în salon. Se opri o clipă în prag, dând cu ochii de mai multe schimbări. Un pian cu o patină măslinie, exotică, era aşezat în colţul în care se aflase cândva o armură. O sofa nouă şi un bufet întregeau decorul.

Mobile noi şi tapet galben pe pereţi?

Dacă n-ar fi ştiut cât de mult ura Hamlinul mama lui, Lady Bodonel, ducele s-ar fi gândit că ea era acolo, pregătind conacul pentru una dintre legendarele ei petreceri. Ideea asta îi aduse în gură un gust de fiere, stârnindu-i sentimente pe care prefera să le uite.

Busick intră în încăpere, iar părerea i se schimbă. Decorul era mult prea elegant şi liniştit pentru mama lui. Tapetul de mătase, de un auriu pal, imprimat cu flori palide de crin, scaunele bleumarin şi sofaua din acelaşi set erau calde, nu ostentative.

Salonul avea să fie o bază excelentă pentru cartierul lui general. Aici avea să născocească tactici de război, să-şi instruiască pupilul şi poate chiar să plănuiască o reîntoarcere triumfală pe câmpul de luptă.

Războiul Peninsular era încă în plină desfăşurare.

Napoleon nu se predase.

Era nevoie şi de strategi, nu doar de soldaţi de infanterie.

Cu răsuflarea tăiată, cu braţul amorţit de atâta încordare, Busick se îndreptă spre biroul bunicului şi se lăsă să cadă pe scaun ca un bolovan. Îşi trecu palma peste perna de un vişiniu cald a scaunului retapiţat, iar apoi îşi scoase ceasul de buzunar. Unsprezece şi douăzeci şi trei. Întârziase, depăşind cu trei minute ora pe care singur o hotărâse.

Enervat pe sine însuşi, se lăsă cu capul pe spătarul fotoliului, încă învăţa să-şi cruţe puterile şi să se mişte astfel încât să nu obosească atât de uşor. Strategii obosiţi

nu erau de niciun folos.

Uşa se trânti.

Vicontele intră ca o vijelie în încăpere, strângând din pumni.

Precum pelerina unui magician, capa cafeniu-închis a lui Gantry pluti în aer înainte să zboare pe sofa. Acea îmbinare de culori părea una dintre acuarelele mamei lui Busick: pământul cafeniu şi marea albastră, lipsind doar goliciunea – marinari aproape dezbrăcaţi sau sirene.

— Nu-mi vine să cred, duce.

Busick ar fi trebuit să se ridice ca să-şi întâmpine prietenul, ofiţer ca şi el, însă spatele nu-i îngăduia să se mişte repede, nu dacă nu voia să rămână neputincios, bolind la pat.

— Ce-i? A scăpat Markham? I s-a întâmplat ceva pupilului meu?

Prietenul lui îşi desfăcu centironul, iar sabia îi căzu, cu zgomot, pe duşumea.

— Nu, netrebnicul n-a scăpat, iar bebeluşul pare să fie bine. E puţin cam slăbuţ pentru vârsta de trei luni.

— Slăbuţ? Ştiam eu că nu pot să am încredere în Markham. Dar, dacă băiatul trăieşte, de ce arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă?

Rânjetul de pe chipul lui Gantry ar fi putut să îngheţe de spaimă orice apariţie fantomatică ce ar fi umblat, chipurile, prin încăperile vechi de două sute de ani ale Hamlinului.

— Am pus un soldat de pază la camera copiilor. Niciun rău n-o să i se întâmple lui Lionel Jordan, dar unchiul tău, Markham… Ei bine, l-am găsit încercând s-o seducă pe guvernantă. Femeia se încuiase în dulap, cuprinsă de o criză de isterie. El se îmbracă acum. O să coboare amândoi în curând.

Nicio femeie nu era în siguranţă în preajma lui Markham, mai ales servitoarele. Un bărbat onorabil nu se culca niciodată cu femeile din serviciul lui. Servitoarele aveau nevoie de siguranţă, iar plata lor trebuia să fie câştigată prin îndeplinirea scrupuloasă a îndatoririlor, nu

prin satisfacerea capriciilor stăpânului sau prin favorurile amoroase acordate acestuia.

Busick trânti cu pumnul în birou.

— Libidinosul de Markham n-a fost niciodată bun de nimic. Femeia e nevătămată?

— Da. Nu priveliştea lui Markham în pielea goală a speriat-o. Văduva e supărată şi bălmăjeşte ceva despre stafia soţului ei, nu despre încercarea de viol a acelui nenorocit.

— Deci nu tu i-ai întrerupt?

Gantry clătină din cap în semn că nu.

El, oricum, avea un talent anume de a întrerupe cuplurile cuprinse de beţia cărnii. Iar a doua sa soţie îl făcuse să sufere foarte mult cu flirturile şi cu zvonurile despre infidelităţile ei.

Vicontele se îndreptă spre bufet şi-şi turnă un pahar de coniac.

— Unchiul tău nu e vinovat de necinstirea guvernantei, de data asta.

Busick îşi trecu degetul mare peste zgârietura cea mai adâncă de pe placa biroului.

— Markham nu e unchiul meu. A fost unchiul lui Colin Jordan, din partea tatălui.

— Da, bietul tău tată şi mama vărului tău au fost fraţi.

— Adevărat. Eu n-am nicio legătură cu Markham. Rolul lui de „unchi” a fost să se vâre pe sub pielea nepotului, de vreme ce Jordan şi-a pierdut de timpuriu tatăl, ca şi mine, dar omul nu e bun de nimic şi n-a fost niciodată. Întovărăşirea cu el naşte numai planuri legate de bani sau de plăceri.

— Banii şi plăcerile nu sunt vicii. Buzunarele tale sunt sparte, iar înainte de război aveai şi tu parte de ceva aventuri plăcute.

Zâmbind, Busick se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi aduse aminte de *aventurile* lui.

— O, câte nu-şi permite omul în timp de pace! Omul care poate să se slujească de amândouă picioarele. Da, plăcerile îşi au rolul lor în viaţă. O să vedem cât de plin o să

fie carneţelul meu de bal după ce readuc ordinea la Hamlin şi mă refac pe deplin.

— Te tot refaci de mai bine de un an, nu?

De fapt, trecuseră aproape doi.

— Da.

— Îţi sunt devotat, duce. Ai spus că ai fost rănit în bătălia de la Badajoz. Mă aşteptam să nu fii prea sigur pe piciorul rănit, dar tu de abia poţi să mergi. Cât de gravă a fost fractura?

Fusese mai mult decât un os fracturat. Mult mai mult.

— Nu-mi place să mă plâng, iar vorbele nu schimbă nimic. Acum, că am coborât din trăsură, o să mă descurc mai bine. Nu mai suntem atât de tineri pe cât ne închipuim.

— Domnule duce, ar trebui să-ţi odihneşti piciorul acela înainte să rămâi cu un şchiopătat pe viaţă.

— Un alt motiv ca să stau departe de oraş. Acum, că am găsit copilul, Hamlinul e locul perfect ca să mă vindec pe deplin. Aici nimeni nu se aşteaptă să-mi îndeplinesc obligaţiile sociale.

Şi nici n-avea să primească vizitele mamei lui şi pe cele ale actualului ei prieten intim.

— O să continui să trăieşti ca un pustnic?

— Da, mai ales că prietenii mei fac ca viaţa de om căsătorit să pară atât de atrăgătoare.

Gantry se trase de nodul lavalierei. Apoi îşi desfăcu panglica stacojie care îi ţinea părul, eliberând un snop de bucle castanii care aveau mare nevoie de foarfece.

— Are şi momente bune, dacă există încredere.

Gantry oftă, iar Busick îşi imaginã flăcările care ieşeau din nările ca de balaur ale vicontelui.

— Tu şi pupilul tău o să trăiţi aici, la ţară?

— Bineînţeles, iar reşedinţa familiei tale nu e prea departe.

— Dar acolo e tata. Aş prefera să stau aici sau să mă întorc la sora mea, la Bath, şi să-mi iau fetele. Simţeam nevoia să mă îndepărtez. Întâmplarea de acum a fost pentru mine o distragere bine-venită.

Gantry apucă vătraiul de fier forjat.

— E greu să fii tată atunci când viaţa ta personală abia se târăşte. Repington, pari foarte pregătit să devii tată de pe o zi pe alta.

— Da, răspunse Busick. Am plănuit misiunea şi am făcut strategii pentru toate împrejurările. M-am sfătuit cu toate femeile care mi-au umplut cândva carneţelul de bal, femei cărora le-am dat voie să se mărite cu alţii.

Sprâncenele prietenului său coborâseră atât de mult, încât oricare mişcare în jos, din pricina indignării, le-ar fi făcut să cadă de-a dreptul în şemineu şi să ardă acolo.

— Ce ai făcut, duce?

— Multe dintre fostele mele cuceriri îmi sunt acum prietene, mai mult sau mai puţin. Printre ele se numără contese, ducese şi doamne respectabile stabilite pe cont propriu în lumea bună şi care acum au o grămadă de copii. O asemenea înţelepciune nu se cumpără.

Gantry se luă cu mâinile de cap şi închise ochii.

— Vrei să spui că fiecare dintre porumbiţele astea ţi-a dat un sfat? Domnule duce, eşti un bărbat norocos. Unul mai puţin norocos ar fi fost tăvălit în catran şi pene.

— Am primit cele mai calde salutări, ripostă Busick ridicând degetul arătător. Şi o singură ameninţare cu moartea. Jupiter mă favorizează.

— Eşti grozav de norocos.

— M-am pregătit pentru afacerea asta cu creşterea copilului aşa cum m-am pregătit pentru toate misiunile mele, adunând cât se poate de multe informaţii. Prietenele mi-au fost de mare ajutor. Chiar şi ameninţarea cu moartea mi-a dat putinţa de a face un exerciţiu bine-venit, dacă saltul de la o fereastră ar fi un lucru căruia să pot să-i supravieţuiesc.

— După cum am spus, eşti grozav de norocos, spuse Gantry întorcându-se şi sprijinindu-se de poliţa şemineului. Oare vărul tău a avut la fel de mult noroc cu alegerile lui?

— Nu ştiu. După moartea timpurie a taţilor noştri, eu am crescut sub influenţa bunicului. Colin l-a avut pe unchiul lui Markham. Dacă am fi uitat de neînţelegerile noastre, iar Jordan ar fi intrat în armată, la fel ca mine, l-aş şi protejat.

Aş fi…

I se puse un nod în gât.

Îşi aminti cum închisese pleoapele locotenentului său mort şi se cutremură. Apoi se sili să înghită nodul care îl sugruma.

— Aş fi încercat să-mi protejez vărul. Dar ce-i făcut e bun făcut.

— Ăsta e alt lucru cu care suntem de acord. Nimeni nu poate să schimbe trecutul.

Vocea lui Gantry era încărcată de o tristeţe nestăpânită, care ar fi putut să ţâşnească oricând la suprafaţă, lucru neobişnuit la el.

— După ce gărzile o să-i conducă pe Markham şi pe tovarăşa lui la parter, o să-l presăm ca să aflăm unde e doamna Jordan, văduva vărului meu.

— Markham te poartă de şase săptămâni prin toată Anglia, în căutarea ei şi a copilului, iar el a avut bebeluşul aici tot timpul.

— Mă întreb ce a făcut cu femeia.

— Ce spui, duce?

— Nicio mamă nu şi-ar părăsi copilul, dacă nu e scrântită – şi niciodată în mâinile unui om ca Markham.

Gantry îşi frecă bărbia. Avea o barbă nerasă de două zile, dar ultimele ştiri pe care le primiseră de la Hamlin Hall îi siliseră să călătorească fără răgaz – merseseră toată noaptea, cu opriri scurte, doar pentru schimbarea cailor – dacă voiau să ajungă la timp şi să-l prindă pe Markham.

Busick nu putea decât să-şi imagineze cât de rău arăta el însuşi însă în ziua următoare avea să se ferchezuiască – ras, cu o lavalieră apretată şi cu o cămaşă călcată.

— Domnule duce, crezi că Markham i-a făcut rău?

Busick ridică din umeri.

— Îl cred în stare să scape de oricine folosindu-şi propriile metode, dar femeile pleacă şi de bunăvoie. Şi asta e cu putinţă.

Cu spatele la duce, Gantry începu să bată cu vătraiul în cărbuni de parcă ar fi lovit într-un duşman nevăzut.

Mireasma cenuşii de nuc american se ridică în aer, purificându-l aşa cum ar fi făcut-o buchet de flori. Împrospăta. Iar Busick avea nevoie de împrospătare. Trecutul era prea crud, prea greu de uitat, precum mirosul laptelui mamei.

— Domnule duce, ai plănuit invadarea Hamlinului ca pe o bătălie. N-ai fi atacat locul cu gărzi înarmate dacă n-ai fi bănuit *că aici se* petreceau lucruri necurate.

Era un război, de la primele indicii false despre mama şi bebeluşul care plecaseră, chipurile, în Scoţia, iar apoi la Bath. Fusese o bătălie în care trebuise să-l întreacă în isteţime pe Markham. Însă Busick nu se afla pe câmpul de luptă.

Era în Anglia, tot în convalescenţă, iar acum se pregătea să-l crească pe fiul vărului său.

— E bine că Markham a păstrat băiatul în viaţă. Mă bucur că am preluat controlul.

— Ei bine, ai făcut-o. Şi trebuie să recunosc că locul ăsta, Hamlin Hall, e o casă comodă, cu un interior elegant.

Şi redecorat.

Busick se întinse, cufundându-se mai tare în perna nouă a scaunului.

— Da. Aproape că ai putea să-i spui „acasă”.

— Domnule duce, ştiu că-ţi place să câştigi, dar am fi putut să ne folosim de tribunal, nu de nişte foşti infanterişti ai tăi.

— Ei aveau nevoie de o misiune, iar povestea cu tribunalul durează prea mult. Acum aşteptăm ca justiţia să pună în aplicare testamentul lui Jordan, iar Markham ar fi putut să neglijeze copilul. Ar fi putut să-i facă rău, ca să nu mă lase să câştig controlul asupra situaţiei, şi ar fi putut chiar să-l vândă. Îl cunosc pe Markham. Nu-i pasă decât de el însuşi.

— Iar ţie, Excelenţă, îţi place să câştigi. Dar ai nevoie şi de alte pasiuni.

— Ei bine, acum am un pupil de care să mă îngrijesc.

— Ce titlu o să câştigi dacă ai grijă de copil? „Cel mai bun tată burlac din lume?” se întrebă Gantry, scoţându-şi

lavaliera şi aruncând-o peste pelerină. N-ai nimic de câştigat din creşterea copiilor, în schimb ai totul de pierdut.

Busick încercă să-şi schimbe poziţia pe scaun, dar îl durea prea tare spatele, iar asta ar fi schimbat diatriba moralizatoare a vicontelui într-o diatribă de cloşcă.

— N-o să pierd cu asta. Fac ceea ce e corect.

Gantry se sprijini din nou de poliţa şemineului.

— Eşti un om bun.

— Iar tu ai făcut o treabă excelentă. Du-te şi grăbeşte-l pe Markham. Cu cât mai repede pleacă, cu atât mai repede poţi să ceri un pat, iar eu pot să-mi încep noua campanie, aceea de creştere a lui Lionel Jordan.

Gantry încuviinţă cu un semn din cap.

— Cum doreşti.

Vicontele ieşi din încăpere, dovedindu-se al doilea cel mai bun locotenent care îl slujise vreodată pe Busick.

Uşa rămase pe jumătate deschisă, iar ducele neluând seama la mormăielile care veneau de pe coridor, îşi trecu degetele peste piciorul sculptat al biroului de mahon. Iniţialele pe care le scrijelise acolo împreună cu Colin fuseseră îndepărtate. „CAJ”, scris cu înfloriturі; „BGS”, scrijelit cu litere drepte. Anunţul ciudat din decembrie despre moartea lui Colin, în ediţia londoneză a ziarului *Morning Post,* urmat de hăituiala înnebunitoare a avocaţilor săi, îl făcuse pe duce să se dedea acestei vânători smintite.

Busick avea de gând să nu treacă cu vederea nicio ameninţare atunci când venea vorba despre Lionel. De fiecare dată când făcuse o greşeală în luptă, cineva plătise preţul. Iar dacă se înşelase în privinţa unei femei, după aceea primise o invitaţie la nunta ei.

În cazul fiului lui Colin avea de gând să fie prevăzător, blajin, chiar plictisitor. Dacă nu putea să-şi folosească talentele la război, putea să le folosească pentru a-l păstra pe Lionel în siguranţă. Pe Jupiter, avea să facă lucrurile bine de data asta, începând cu alungarea lui Markham de la Hamlin.

Capitolul 4

AŞEZĂMÂNTUL SPERANŢĂ PENTRU VĂDUVE

M-am prins de un trunchi de copac şi m-am uitat înspre Hamlin Hall. Fruntea îmi era scăldată într-o sudoare fierbinte, care se amesteca acum cu resturile lipicioase de pudră. Trebuia să scap de vopseaua asta. Simţeam nevoia să fiu din nou eu, să am iarăşi chipul proaspăt.

Dar la Hamlin era prea multă vânzoleală.

Gărzile intrau şi ieşeau, târându-se chiar şi prin intrarea secretă în catacombe.

Însă nu plecase nicio trăsură, nici dintre cele ale ducelui, nici trăsura lui Markham.

— Coboară, Patience. Trebuie să mergem. Ţi-am tot făcut semne până când au intrat trăsurile pe poartă. Le-am văzut de la depărtare, cu binoclul contesei.

— Jemina, s-ar putea să-l mute pe Lionel, am spus eu plesnindu-mă peste coapsă şi arătând înapoi spre cărare, de parcă aş fi fost o păzitoare de capre. Întoarce-te la Lady Shrewsbury. Nu ne permitem să fim prinse amândouă.

— O, nu, nu mă duc singură! exclamă femeia micuţă şi mlădioasă, trăgându-mă de cizmă. Dacă eşti prinsă încălcând proprietatea, n-o să te mai vedem niciodată. Coboară. Văduvele trebuie să fie mai isteţe decât ceilalţi. Asta ne spune întotdeauna contesa.

Femeia suferea de amnezie şi repeta papagaliceşte presimţirile rele ale altora. Ce bine ar fi fost dacă Jemina ar fi putut să repete astfel şi emoţiile. Atunci ar fi înţeles cât de adâncă era furia mea şi cât de cumplite îmi erau temerile. Nesfârşite, mai întinse decât marea.

— M-am asigurat că eşti teafără, dar acum trebuie să mai rămân. O fac pentru Lionel.

— Dacă îl mută, nu poţi să-i opreşti. Ascultă-mă, Patience. Ştiu că gândurile mele nu sunt întotdeauna limpezi, dar am ajuns să-mi dau seama că trebuie să ne unim forţele dacă vrem să câştigăm. Coboară şi haide să ne

întoarcem la Lady Shrewsbury. Ea o să ştie ce e de făcut.

Nu voiam să aud asta. Nu voiam logică. Voiam să fiu invincibilă pentru o clipă, să intru în Hamlin, să-mi cer copilul şi apoi să plec.

Iar asta era o fantezie.

M-am agăţat de ramura de deasupra, gata s-o rup.

— Dar fiul meu…

— L-am găsit. O să-l găsim din nou!

Femeia aceea ca un şoricel, de care fusesem înlănţuită în timpul şederii mele la Bedlam, cea care vorbea doar în şoaptă, ajunsese acum să strige. Uram şi iubeam asta la Jemina, puterea ei de a-şi spune adevărul cu glas tare, indiferent de urmări.

Resemnată, am coborât.

— Să mergem şi să vedem dacă Shrewsbury nu cumva mă dă afară. Crezi că o să mă arunce din nou la azil?

Jemina mă îmbrăţişă strâns.

— Dacă face asta, să merg şi eu cu tine. Şi aşa nu mi-au revenit amintirile.

Femeia asta era motivul pentru care fusesem eliberată atât de repede. Atunci când avocatul contesei venise după Jemina St. Maur, ea nu voise să plece dacă nu eram şi eu eliberată.

— Îţi datorez totul, Jemina. Fără tine, aş fi fost încă acolo, privind spectatorii care îmi aruncau cu bănuţi în cap. Tu ai supravieţuit doi ani la Bedlam. Nu ştiu cum ai făcut asta. Eu am plâns în fiecare clipă, şi n-am fost închisă acolo decât zece zile.

— Cred că a fost vorba doar de noroc.

Razele de lumină ale felinarului Jeminei arătau adevărul din ochii goi şi trişti ai prietenei mele. Bedlamul şi amnezia îi furaseră viaţa, una în care avusese un copil sau mai mulţi, precum şi un soţ care probabil că o iubise la nebunie pe fata asta dulce.

Am simţit cum mi se dezgheţa acea parte din inimă care îşi amintea de dragostea surorilor mele. În toţi anii aceştia singuratici din minunata şi… oribila Anglie, îmi

lipsise foarte mult simţământul de încredere în nişte oameni care să ţină la mine cu adevărat.

Am încuviinţat dând iute din cap.

— O să fiu mai isteaţă, Jemina, pentru tine.

Dându-şi la o parte de pe faţă şuviţele de un roşu aprins ce îi scăpaseră din coc, Jemina trase de capetele fularului gros şi cenuşiu care îi înfăşură umerii.

— Atunci, haide să mergem la contesă.

O, zâmbetul acela al Jeminei, atât de inocent şi de încrezător! Ea îşi găsise pacea. Poate că era mai bine să n-ai amintiri, să nu-ţi mai aduci aminte de tot ceea ce pierduseşi.

Dar eu ştiam foarte bine cât de multe îmi fuseseră luate.

M-am tot uitat peste umăr la Hamlin Hall, sperând să văd un semn care să-mi spună că totul era bine. Însă, de-a lungul celor trei kilometri ce ne despărţeau de domeniul arendat de Lady Shrewsbury, n-am văzut decât întuneric. Cântecul greierilor şi ţipătul unei bufniţe însoţeau zgomotul cizmelor mele care călcau prin zăpadă, făcând să trosnească rămurelele rupte de furtuna de săptămâna trecută.

Aşadar, semnele nu erau prea grozave.

Veşnicul meu optimism se topise, dar mi-am spus că era prea întuneric ca să văd un curcubeu sau vreo altă operă a zeiţei speranţei.

Uşa de la bucătărie era întredeschisă, întocmai aşa cum o lăsaserăm. Ne-am furişat înăuntru. Casa era tăcută şi liniştită. Înainte să pot să închid uşa, un chibrit se aprinse.

Apoi altul.

Şi altul.

În curând, lumânările strălucitoare formară un cerc în bucătăria de un verde pal. Mă simţeam de parcă marele candelabru de la Hamlin ar fi fost coborât, iar eu şi Jemina am fi fost prinse în mijlocul lui.

Eram două acuzate care stăteau în picioare, învăluite în strălucirea mută a flăcărilor, privind feţele încruntate ale

văduvelor de la Aşezământ.

Nu ăsta era semnul pe care mi-l dorisem.

Societatea secretă a răzbunătoarelor, alcătuită din femei de toate staturile şi formele, se uita încruntată la noi. Văduvele nu spuneau nimic.

Nicio vorbă de surprindere, nicio condamnare, niciun „V-am prins”.

Era un amestec de chipuri trandafirii, roşcovane şi tuciurii, cu toatele aveau buzele strânse.

Apoi uşa se trânti.

Fermitatea acelui zgomot îmi făcu inima să se oprească în loc. Mirosul mult prea cuviincios al apei de trandafiri mă învălui, făcându-mă să mă simt şi mai ruşinată.

Lady Shrewsbury, conducătoarea cea smochinită a grupului, stătea în prag. Ea închisese uşa. O apariţie cu părul de un blond cenuşiu, pus pe papiote de hârtie, contesa îşi încrucişă braţele.

— Patience Jordan, Jemina St. Maur! Vă aşteptam.

Am deschis gura, apoi am închis-o. Nu era nimic de spus. Plecând fără să ni se fi dat voie, încălcaserăm regulile grupului.

— Sunt dezamăgită.

Contesa clătină din cap. Mâneca rochiei ei, de culoarea fructelor de mango, flutură din cauza acelei mişcări. Perlele luminoase pe care le purta la gât aveau o nuanţă veselă, precum florile generoase de Poinciana.

Femeia aceea scundă şi durdulie ar fi putut să fie o zeiţă aflată de veghe. Dar era, oare, o zeiţă bună, sau una care ar fi putut să distrugă omenirea dintr-o singură încruntătură?

Cu ochii plecaţi, am păşit înaintea Jeminei.

— Eu sunt de vină, Lady Shrewsbury. Doamna St. Maur e nevinovată. Eu am făcut-o s-o ia pe un drum greşit.

Contesa oftă, un oftat adânc şi obosit.

— Ce ne facem cu tine?

Tonul ei ascuţit şi rece semăna ca două picături de apă cu cel al mamei mele. Eu fusesem fiica mijlocie, cea

care îi provocase multe dezamăgiri – îşi sfâşiase tivul rochiei, spărsese vazele, turnase ceai peste unul dintre libidinoşii asociaţi de afaceri ai tatălui ei. Ei bine, accidentul *acela* făcuse ca grimasa mamei să se transforme într-un zâmbet. Unul foarte scurt şi rar atunci când era vorba despre mine.

— Doamnă St. Maur, spuse contesa, tu poţi să mergi la culcare împreună cu restul doamnelor. Trebuie să vorbesc singură cu doamna Jordan.

Jemina se încruntă, dar ieşi din încăpere, târându-şi picioarele, în urma tuturor.

— Îmi pare rău, doamnă, am zis eu repede, şi m-am pregătit pentru o săpunea lă bună.

Însă nu s-a întâmplat nimic.

Ridicându-mi ochii la contesă, m-am simţit din nou ca o fată de cincisprezece ani, privind cu gura căscată chipul palid al altei doamne dezaprobatoare, una prea ostenită de boală ca să spună în câte feluri o făcuse de ruşine fiica ei care se purta ca un băieţoi. Ochii de abanos ai mamei oglindiseră aceeaşi tristeţe pe care o vădeau acum ochii chihlimbarii ai lui Lady Shrewsbury.

Contesa veni mai aproape.

— Vreau să te ajut, dar tu continui să încalci regulile. Oare necazurile tale sunt mai mari decât necazurile oricărei văduve adăpostite aici? Sau bogăţia tatălui tău te-a făcut să crezi că eşti prea bună pentru regulile noastre?

Nu fusesem niciodată „prea bună” sau deosebită. Fusesem diferită, descumpănită şi singură, dacă nu puneam la socoteală prietenia dintre mine şi Jemina. Lacrimile îmi umplură ochii. Nu mai puteam să-mi înghit durerea. Eram gata să izbucnesc.

— Ştiu că sunt ceva de groază şi că intru mereu în necazuri, dar *sunt* mamă. Asta nu mă face mai bună decât oricare alta de aici, doar mai disperată.

Contesa îşi lăsă braţele să cadă pe lângă ea, iar inelele de aur îi străluciră pe sub mânecile de dantelă, câte unul pentru fiecare dintre cei trei soţi.

— Oare situaţia ta e mai disperată decât cea a

văduvei aruncate pe străzi de familia ei, fără niciun mijloc de trai şi fără putinţa de a-şi găsi un acoperiş deasupra capului? Sau decât cea a mamei căreia i-au fost luaţi fiii, în vârstă de opt şi de zece ani, de către mătuşa soţului ei, care nu-i răspunde la scrisori? Sau decât doamna ale cărei fiice au fost scoase din ţară? Am stabilit reguli înţelepte pentru protecţia ta, doamnă Jordan. Atunci când le încalci, pui în primejdie siguranţa grupului.

— Reguli! Regulile sunt cele care mă omoară de-a dreptul, am spus eu luându-mi faţa udă în mâinile înmănuşate, cu toate că lâna subţire nu putea să-mi usuce şi durerea. De când am păşit pe ţărmurile astea, am urmat regulile, am făcut aşa cum mi-au spus toţi ceilalţi. Am fost o soţie bună. Mama ar fi fost mândră de felul în care am ţinut casa.

M-am şters iar şi iar. Pudra cenuşie mi-a mânjit mănuşile şi mânecile.

— Iar dumneavoastră, o înaltă doamnă din ţara asta, îmi spuneţi că nu m-am conformat îndeajuns? Am exersat şi am tot exersat până când mi s-a şters aproape tot accentul de Demerara. Dar aţi văzut care mi-a fost răsplata, doamnă? Fiul meu e încă departe de mine. Regulile nu m-au ajutat.

Mi-am murdărit cu pudră ochii care mă înţepau. Aş fi vrut să nu văd, dar vedeam. Chipul contesei era inexpresiv, precum fusese şi cel al mamei.

Durerea şi amintirile despre aceasta din urmă erau prea apăsătoare. Genunchii m-au lăsat. Livreaua mi s-a umflat precum pânza unei corăbii, fâşâind, şi am căzut la picioarele contesei. Prinzându-mă de ele, m-am ţinut strâns de Lady Shrewsbury de parcă m-aş fi agăţat de fustele mamei.

Nu puteam să-i dau drumul.

Aveam nevoie de iertare.

Aveam nevoie de iertare pe loc.

Am cerut-o cu limba împleticită şi am plâns pe tivul rochiei contesei.

— Nu ştiu de câte ori a fost hrănit Lionel. Funduleţul

lui e roşu şi băşicat pentru că n-a fost îngrijit. În seara asta l-am lăsat să doarmă pe cearşafuri murdare. Da, murdare! N-am vrut să vă dezamăgesc, contesă! Dar cum aş putea să stau departe de el şi să-l las să sufere?

Lady Shrewsbury s-a plecat spre mine. M-am încordat, aşteptând palma, dar femeia m-a luat în braţe şi m-a strâns cu putere.

Iertare.

Necâştigată. Primită fără niciun fel de tocmeli. Nici măcar rostită, dar simţită pe deplin. Asta mi-au oferit braţele ei, asta mi-a oferit Lady Shrewsbury. M-am agăţat de ea, cufundându-mă în apa de trandafiri şi în iertarea ei ca într-un baptisteriu.

— O să fie bine, Patience. Eşti încăpăţânată, dar bună. Aminteşte-ţi asta.

Nu ştiu cât am rămas la pieptul ei, dar acea îmbrăţişare transmitea dragoste şi speranţă. În seara asta era de ajuns ca să mă ajute să-mi strâng laolaltă cioburile risipite ale sufletului.

Contesa îmi scoase peruca şi îmi ciufuli buclele puternic ondulate. Apoi luă o bucată de dantelă şi îmi curăţă faţa de urmele de pudră.

— Eşti deosebită, Patience. Fiecare dintre văduve este. Dar ca să îndreptăm relele, trebuie să fim mai isteţe decât persecutorii noştri. Tu îţi asumi prea multe riscuri. În seara asta ai fi putut să-ţi distrugi orice şansă de a redobândi custodia.

M-am îndreptat de spate şi mi-am şters obrajii.

— Îmi pare rău, dar, pe de altă parte, nu mai trebuie să mă întreb dacă Lionel a mâncat în seara asta. Pentru asta n-o să-mi pară niciodată rău.

Contesa îşi trecu braţul pe sub braţul meu şi mă trase după ea, spre masa de bucătărie. Uriaşa piesă de mobilier din lemn de nuc, cu bănci masive de o parte şi de cealaltă, era centrul Aşezământului Speranţă pentru Văduve. Era locul prea sfânt în care se adunau femeile ca să se încurajeze una pe alta şi ca să comploteze.

— Lui Lionel nu-i place terciul cu lapte, Patience.

Văduva mea, doamna Kelly, mi-a spus că trebuie să se lupte ca să-l facă să bea.

Am rămas cu gura căscată. Contesa avea o spioană la Hamlin.

— Dumneavoastră…

— Şezi, Patience. Acum e timpul să afli totul.

Lady Shrewsbury s-a îndreptat spre graţiosul scaun grecesc din capăt, cel cu spătarul ca o harpă, la fel cu scaunele din salonul de la Hamlin.

M-am cutremurat, iar în minte mi-a venit imaginea lui Colin stând, posomorât, în acea încăpere, făcându-şi treburile, nedorind să fie tulburat, având nevoie de singurătate. Venirile şi plecările lui din timpul căsniciei noastre îmi rămăseseră foarte limpede întipărite în minte, la fel ca şi multele mele regrete.

Pisica de angora albă ca zăpada, pe care Lady Shrewsbury o ţinea mereu alături, clătină din cap spre mine. Eram sigură că ochii Athenei, unul verde şi celălalt albastru, vedeau totul. Ştia că mă trăsesem înapoi de teama a ceea ce avea să-mi destăinuiască stăpâna ei.

— Doamna Kelly a reuşit să respingă avansurile domnului Markham şi chiar să facă faţă grosolăniei personalului de la conac, ca să se îngrijească de bebeluşul tău. Dar totul e gata, şi trebuie să acţionăm.

Uluită, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, m-am prăbuşit pe bancă. Nu ştiam ce să cred, ştiam doar că atotştiutoarea Shrewsbury era o versiune englezească a zeiţei răzbunării, Erzulie-Ge-Rouge, cea cu ochii roşii. Cu pisica alături, tronul grecesc şi roba imperială, ar fi putut să fie Erzulie, dacă zeiţele ar fi avut în păr papiote de hârtie.

Fruntea mă mânca, şi m-am prins de lemnul tocit al mesei.

— Spioană? Markham? Ce e gata, doamnă?

— Ceaiul e unul dintre lucrurile englezeşti civilizate. Cred că ar trebui să facem nişte ceai şi apoi să discutăm despre planurile mele de a asigura viitorul şi pe cel al lui Lionel.

— Nu vreau ceai. Vreau fapte. Ştiţi că un duce a

ocupat Hamlin Hall?

— Ştiu. Eu am trimis după el.

Probabil că mă lăsase auzul. Mi-am răsucit lobul urechii şi am rămas cu pudră cenuşie pe degete.

— Cum?

— Îl aştept de ceva vreme pe Repington. Asta face parte din planul meu, pe care mă rog ca tu să nu-l fi dejucat.

Nu era drept.

Lady Shrewsbury o ridică pe Athena şi se duse la spălător. Pe chip i se vedea un zâmbet larg, cu buzele strânse de parcă ar fi spus „Ştiu ceva ce tu nu ştii”.

Am simţit că explodam de furie şi de nervi. Avusesem încredere în contesă, iar ea chemase nişte soldaţi înarmaţi care să-mi înconjoare bebeluşul. Prinzându-mă de masă, am încercat să înţeleg ceva din toate astea, dar de un lucru eram sigură: priceperea mea de a deosebi oamenii buni de cei răi nu făcea nici două parale.

Capitolul 5

APARE UN TUTORE ADEVĂRAT

Busick bătea cu degetul mare în birou. Trecuseră mai mult de patruzeci de minute de când intrase ultimul cercetaş în salon ca să raporteze. Toate cercetările întreprinse pe proprietate nu duseseră la nimic. Soldaţii nu găsiseră nicio văduvă, doar câteva cufere în catacombe şi o grămadă de nuci de cocos.

Asta era ciudat, dar cercetarea nu găsise dovada că la conac s-ar fi petrecut vreo mişelie.

Ducele se lăsă pe spătarul scaunului, frecându-şi muşchii gâtului. Dacă ar fi putut, ar fi pus o cizmă pe birou ca să se simtă mai în largul lui, dar oricum nu putea să simtă nicio uşurare, nu atunci când se gândea atât de mult la Colin.

— Ai fost foarte fericit aici. Şi fiul tău o să fie. O să devin un tată pentru băiatul tău, tatăl pe care noi nu l-am avut niciodată. Ţi-o promit.

Uşa se deschise larg, cu o bufnitură puternică.

Markham, ticălosul, intră cu paşi hotărâţi.

— Ce înseamnă asta?

Busick zâmbi, ţinându-şi mâinile nemişcate pe birou, fără să atingă puşca de lângă braţul lui.

— E de datoria mea să te informez că nu mai e nevoie de serviciile tale. Du-te şi toarnă-ţi un pahar, iar apoi ieşi din Hamlin Hall şi nu te mai întoarce niciodată.

Individul se uită la el de parcă ar fi vrut să-l mănânce cu tot cu birou, dar se întoarse şi se duse ţintă la bufet. Probabil că lemnul de nuc lăcuit, strălucitor, era ca un far călăuzitor pentru beţivi.

Markham, un individ înalt şi deşirat, se prinse de uşa bufetului de parcă ar fi vrut s-o smulgă şi să i-o arunce ducelui în cap. Înjură cu glas tare, apoi înşfăcă un decantor de cristal. Îşi turnă un pahar de coniac, îl goli, apoi îşi turnă altul şi tot aşa. După al treilea se îndreptă spre birou.

Părul vâlvoi, de culoarea cenuşii, îi era rărit ici şi colo. Markham mormăi ceva pe sub mustaţă, apoi râgâi.

— Mi-aţi invadat casa. Ar trebui…

— Nu e casa ta. Îi aparţine lui Lionel Jordan, fiul lui Colin Jordan. Markham înghiţi tot conţinutul paharului şi îl trânti pe birou.

Paharul se roti – *zdrang, zdrang* – gata să se facă ţăndări.

— El e doar un bebeluş. Nu e în stare să se ocupe de administrarea Hamlinului.

Busick întinse mâna şi opri paharul în mijlocul rotirii.

— Dar nici tu nu eşti. Pleacă acum, înainte să te arunc pe scări.

— Îi sunt tutore. Trebuie să mă îngrijesc de interesele lui.

— Nu, nu eşti, şi o ştii foarte bine. Nu asta a spus vărul meu în testamentul lui. Dar tu m-ai trimis să caut potcoave de cai morţi în toată Anglia, ca să nu vin aici şi să

iau copilul. Nu te mai preface indignat. Nu prosteşti pe nimeni.

Mâna lui Markham tremură.

Bun. Tonul ferm al lui Busick îşi mai îndeplinea, încă, menirea. Ochii netrebnicului lunecară într-o parte, iar apoi el zâmbi.

— Ei bine, trebuie să recunoaşteţi că a fost o căutare bună. Credeam că o să apăreţi abia peste o lună. Asta se întâmplă dacă nu asculţi bârfele servitorilor.

— Pleacă acum, Markham.

Ticălosul se uită în jur de parcă ar fi pierdut ceva.

— Aveţi puţină încredere în unchiul dumneavoastră. Corcitura cea mică e sănătoasă, şi am ţinut-o pe femeia aia îngrozitoare departe de el.

— Nu eşti unchiul meu... Femeie îngrozitoare? Mama băiatului? Unde e?

Zâmbetul lui Markham se lăţi, individul se întoarse, merse pe lângă pianul cel mare şi apoi se opri, părând distras de oglinda de argint agăţată deasupra şemineului.

— Cred că a dispărut pur şi simplu. Jordan a instalat-o aici de parcă ar fi fost demnă să fie stăpână. Femeiuşca asta a ajuns chiar să redecoreze Hamlinul, de parcă ar fi fost al ei.

Deci doamna Jordan era răspunzătoare pentru noua înfăţişare a casei.

— Cum de a putut să şi-o permită? Vărul meu ducea mereu lipsă de bani.

— Da, el ducea. Dar tatăl doamnei Jordan şi-a înzestrat fiica din belşug cu titluri de rentă şi cu o mulţime de fonduri. Am auzit chiar că ea ar fi ascuns nişte bani aici. N-avea încredere în băncile englezeşti. Străină ciudată.

Străină?

— Lady Bodonel n-o preţuia prea mult.

Aşadar, mama lui o cunoscuse. Iar el nu îi văzuse decât numele pe hârtie, „doamna Jordan” şi nimic altceva, de parcă n-ar fi existat sau ar fi fost o adăugire tardivă în documentele juridice.

Ducele bătu cu palma în birou.

— Poate că doamna Jordan n-avea încredere în voi. Poate că se temea că tu sau vărul meu aţi fi putut să-i luaţi banii. Voi doi aţi fost întotdeauna jalnici în privinţa administrării finanţelor.

Markham îşi dezlegă lavaliera fleşcăită şi o luă de la capăt.

— Banii ei erau ai lui, sau ar fi trebuit să fie. I-am cerut s-o preseze în privinţa afacerilor noastre, dar el a refuzat.

Deci mai rămăsese un strop de cuviinţă în Colin, însă, pe de altă parte, lui nu-i plăcuse niciodată să ceară ajutor. Nici lui Busick nu-i plăcea. Se foi pe scaun.

— Un bărbat trebuie să-şi repare singur greşelile, iar asta, înainte să-i vâre şi pe alţii în bucluc.

— Dar, dacă ar fi luat bani de la ea, vărul dumneavoastră n-ar fi trebuit să moară.

— N-ar fi trebuit să moară deloc. A fost alegerea lui. Unde e văduva lui?

— Doamna Jordan? Nu ştiu sigur. A devenit foarte abătută după naştere. Era un pericol pentru bebeluş, atât de descumpănită, simţindu-se atât de vinovată pentru că nu-l ajutase pe Colin. Poate că cei patru ani pe care i-a petrecut singură la Hamlin, printre vestitele fantome, au scos-o din minţi.

Individul se întoarse spre Busick.

— M-am întrebat adesea cum de aţi rămas în toate minţile după ce aţi văzut atâta moarte. Aţi fost în multe bătălii, nu?

Ia te uită care era şmecheria lui, încă se mai juca cu minţile oamenilor! O femeie care supravieţuise naşterii unui copil şi morţii soţului ei putuse foarte bine să cadă victimă uneltirilor lui Markham. Busick bătu cu pumnul în birou, iar paharul se clatină din nou.

— Unde e ea? Unde… este… doamna… Jordan?

— Femeia a fugit, Excelenţa Voastră. Dacă n-ar fi fugit, aş fi alungat-o eu, pentru binele copilului.

Oare ea fusese în stare să abandoneze un nou-născut? Nu, nu părea un lucru demn de crezare. Busick ar fi

vrut să se ridice şi, cu un pumn, să şteargă minciunile de pe buzele lui Markham, dar dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi arătat piciorul rănit. Aşa că ridică arma şi o aşeză pe birou.

— Ce ai făcut cu ea? Spune-mi acum, sau o să suferi urmările. Zâmbetul de pe chipul lung şi slab al ticălosului se topi.

— Poate că dacă aş rămâne la Hamlin mi-aş aminti ceva.

— Prezenţa ta nu mai e necesară.

— Sunteţi chiar atât de hotărât? Excelenţa Voastră, sunt sigur că m-aş dovedi util.

— Afară, Markham! O s-o găsesc eu.

— N-o vreţi. E un pericol pentru mica găină cu ouă de aur care doarme sus, în camera copiilor. Am putea să lucrăm împreună. Aş putea să vă ajut să administraţi Hamlinul. Poate că v-aş ajuta şi să vă umpleţi la loc cuferele golite de întreţinerea mamei dumneavoastră.

— Punga mea e foarte bine garnisită. În schimb, am văzut peluza neîngrijită şi aleile necurăţate. O să mă descurc fără *ajutorul* tău. Aş putea să-ţi ofer un bănuţ sau doi dacă îmi spui unde o găsesc pe mama lui Lionel.

Markham făcu ochii mari.

— Mi-ar prinde bine bănuţii dumneavoastră, dar n-o s-o aduc pe femeie înapoi aici. A fluturat bebeluşul deasupra balustradei de la scările de sus. O să-i facă rău corciturii înainte să se hotărască soarta domeniului.

Îl fluturase? Iar soarta domeniului era deja hotărâtă, nu?

Sau Markham încă încerca să găsească o cale de a controla Hamlinul?

Busick îşi strânse degetele pe patul puştii.

— O să hotărăsc eu soarta domeniului împreună cu doamna Jordan, după ce o găsesc.

— E periculoasă, duce.

— Orice femeie e puţin periculoasă, nu-i aşa?

Markham îşi înfundă mâinile în buzunare şi spuse:

— Femeia despre care vorbim aproape că a ucis bebeluşul. Copilul ăsta e tot ce a mai rămas în urma lui

Colin.

Ducele ştia că unchiul vărului său avea multe cusururi, cele mai multe dintre ele fiind grave, dar era lucru sigur că ar fi făcut orice pentru Colin. Poate că femeia aceea era într-adevăr un pericol. Ei bine, avea să lămurească el lucrurile până la urmă.

— Busick Strathmore, duce de Repington, sunteţi încă în floarea tinereţii. Ar trebui să le faceţi curte frumuseţilor de la Londra, nu să staţi aici, la ţară, crescând un bebeluş. Şi dumneavoastră, şi Colin, eraţi foarte preţuiţi în rândul doamnelor. Un copil v-ar încurca.

— N-am de gând să fac curte nimănui în viitorul apropiat.

Da, numai aşa putea Busick să-şi salveze mândria, ca să nu fie menajat sau să vadă repulsia pe care ar fi stârnit-o rănile ce le căpătase de curând. N-avea de gând să împovăreze o femeie cu un soţ bolnav. N-avea să transforme niciodată o soţie într-o infirmieră.

— Aranjează-ţi lavaliera. Părăseşte Hamlinul cu puţină demnitate. Şi să-ţi fie ruşine că ai încercat să deflorezi o servitoare.

— E o dădacă atrăgătoare, iar starea de spirit i s-a schimbat pe neaşteptate. Dar credeţi-mă că femeia asta şi-a pierdut floarea de ani buni.

Markham îşi încrucişă braţele, făcându-şi jacheta verde-închis să pară şi mai mototolită.

— Vedeţi, nepoate, noi doi am putea să ne înţelegem ca în vremurile de demult. Am putea…

— Nu sunt nepotul tău. Şi am terminat-o cu jocurile. Te-am găsit pe tine. O s-o găsesc şi pe doamna Jordan.

— Dar, duce, creditorii vărului dumneavoastră sunt şi ai mei. Aşteaptă să fie plătiţi. Mi-am cheltuit toţi banii angajând personal care să aibă grijă de Lionel. Cu siguranţă că merit o oarecare recompensă.

— Sunt sigur că o să le explici totul creditorilor tăi după ce te prind. Poate că o să fie înduioşaţi, dar eu nu sunt. Pleacă. Urmează-ţi personalul…

— Auuu! Ajutor! Ajutor!

Strigătul ascuţit venea de pe coridor.

Busick îşi înşfăcă cârja. O doamnă era în primejdie. Oare oamenii lui o găsiseră pe doamna Jordan?

Trecu pe lângă Markham şi ajunse pe coridor.

Se opri sub candelabrul cel mare şi se uită la scări, iar pe cel de-al doilea palier văzu o femeie fluturând un vătrai şi ţipând.

Gantry începu să urce *scările.*

— Hei, ai grijă!

— O fantomă! E o fantomă! De data asta, l-am văzut!

Tânăra flutura vătraiul, dar se dădea mereu înapoi.

Busick porni spre scări, uitându-se când la piciorul fetei, care era foarte aproape de prima treaptă, când înapoi la uşa salonului. Markham nu-l urmase.

Fata se legănă, iar apoi îşi pierdu echilibrul şi zbură peste scară, dând din mâini, până când ajunse la ultimele trepte, acoperite de un covor vişiniu. Acolo se rostogoli şi se opri în cârja lui Busick.

Vicontele alergă pe scări, o apucă de braţ şi i-l ridică.

Apăru şi Markham, care veni iute şi se lăsă pe vine, lângă ea.

— Doamnă Kelly, revino-ţi, femeie! Ea e dădaca.

Gantry dădu drumul mâinii tinerei.

— E vie. Sângele îi pulsează.

Busick simţi cum îi revenea răsuflarea, pe care până atunci şi-o ţinuse în piept. Dându-se în spate, ca să lase fata căzută să răsufle, arătă cu degetul spre soldaţi, alegând doi oameni.

— Mergeţi şi cercetaţi. S-ar putea să mai fie şi alţi conspiratori pe-aici.

Doi soldaţi mărşăluiră în sus pe scări.

Busick se uită la femeia care acum, cu ajutorul lui Gantry, se ridica în capul oaselor. Ochii ei aveau o sclipire ciudată. În timpul sezonului de baluri, unele tinere foloseau mătrăguna ca să-şi sporească strălucirea ochilor. În doze mari, planta putea s-o afecteze pe imprudenta care o înghiţise. Să se fi întors Markham la vechile lui trucuri?

Doamna Kelly îşi veni în fire, iar capul ei mic şi blond

se ridică dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Markham. Te-ai lovit rău?

Ea se prinse de jiletca lui.

— De data asta l-am văzut. Nu erau doar zgomote şi acel simţământ ciudat. L-am văzut cu ochii mei. Părea un bărbat învelit într-un giulgiu, care se ascundea în umbre. L-am văzut cu ochii mei. Am văzut stafia răposatului meu soţ! Îi pare rău de tot ce am pierdut.

Markham vru s-o cuprindă cu braţul, dar ea îl lovi, îndepărtându-l

— Doamnă Kelly, eşti năucită din cauza soldaţilor care au intrat în casă. Dumneavoastră sunteţi răspunzător de tărăboiul ăsta, Repington. Cereţi-vă scuze, duce. Se vede limpede că doamna Kelly s-a speriat de unul dintre oamenii ăştia înarmaţi.

Gantry clătină din cap şi se întoarse la şirul de servitori pe care îi concedia, întinzându-i fiecăruia câte o guinee şi apoi lăsându-l să plece.

— Astea sunt şmecherii ca să amâne lucrurile, Excelenţa Voastră, spuse vicontele.

Cu părul blond scăpându-i din cocul făcut în grabă, tânăra se întoarse spre Busick.

— Nu. A fost stafia. Spune-i despre stafie, Markham. Despre lucrurile dispărute. Despre zgomote.

Markham păru să se trezească din beţie.

— Doamna Kelly e dădaca bebeluşului, duce. Puteţi să-i concediaţi pe ceilalţi, dar ea ar trebui să rămână şi să aibă grijă de copil.

Busick se uită la aşa-numita dădacă ce bolborosea despre fantome, iar apoi clătină din cap. Femeile tinere aduceau necazuri. Iar femeile tinere şi descumpănite aduceau şi mai multe necazuri. N-avea să angajeze decât matroane bătrâne, de asta avea nevoie Hamlinul.

— Serviciul s-a terminat. N-am nevoie de cineva care să bălmăjească prostii lângă pupilul meu. Gărzi! Prietena mea, Lady Shrewsbury, a închiriat o casă la trei kilometri de aici. Duceţi-o pe doamna Kelly acolo şi spuneţi-i că v-a

trimis ducele de Repington. Doamnă Kelly, prietena mea o să te ia la ea şi o să-ţi asigure îngrijirea.

Femeia îi urmă pe soldaţi şi se smuci din mâna lui Markham atunci când acesta încercă s-o prindă de braţ.

După ce se închiseră uşile în urma lor, Busick se întoarse şi-şi privi oamenii care deschideau şi închideau uşile dormitoarelor de la etajul al doilea.

— Repington, ar trebui să mă lăsaţi să stau măcar până mâine-dimineaţă, pledă Markham.

— Nu. Pleacă. Gărzi!

Alt soldat înaintă către individ, îndreptându-şi puşca spre capul lui.

— Asta nu s-a terminat, declară Markham ridicându-şi degetul osos în aer. Dacă vă simţiţi prea bolnav sau dacă vă săturaţi să vă îngrijiţi de copil, trimiteţi după mine.

— Conduceţi-l până la hotarul moşiei. Aveţi voie să vă întoarceţi abia după ce iese din bătaia puştilor voastre.

Ticălosul dispăru iute pe uşă, dar Busick ştia că asta nu era ultima ocazie cu care îl vedea. Individul era nepriceput în multe privinţe, dar la răzbunare se pricepea grozav.

Un plâns răsunător de copil umplu coridorul.

— Bebeluşul, Excelenţa Voastră, spuse Gantry.

Se îndreptară amândoi spre scări, dar *ducelui i se* păru că între ei şi camera copiilor, de la etajul al treilea, erau o sută de trepte. Simţi nevoia imperioasă de a o chema înapoi pe doamna Kelly, dar vicontele, care deja începuse să urce treptele, îi spuse:

— De data asta, mă ocup eu.

Simţindu-se oarecum nefolositor, Busick îşi privi prietenul înaintând.

— O să vezi că mâine angajăm alte ajutoare, Gantry. Aşa e cel mai bine pentru siguranţa copilului.

— Dacă zici tu.

Clătinând din cap, vicontele ajunse la etajul al treilea şi dispăru pe coridor.

Busick se întoarse spre soldaţi şi văzu că unul dintre ei saluta. Altul părea obosit. De luni întregi nu se mai

vânzoliseră atât de mult.

— Faceţi de pază cu rândul, băieţi. Am promis ca, până la sfârşitul săptămânii, să readuc firescul la Hamlin şi să fac lucrurile să meargă bine. Şi, de asemenea, o să ne întoarcem la obişnuinţele noastre de militari.

Nu era o comandă, ci o promisiune. Una făcută oamenilor lui, dar şi lui însuşi. După ce îşi salută iute maiorul, Busick se întoarse în salon. Cercetă încăperea ca să-şi dea seama dacă nu cumva Markham scosese pe furiş de acolo vreo comoară a Hamlinului.

Totul era la locul lui, chiar şi decantorul de cristal.

Mişcându-se încet, ducele înaintă prin încăpere şi îndreptă oglinda, care era strâmbă.

Ciudat. Oare Markham încercase să ia cu el rama aceea uriaşă de argint?

Clătinând din cap, Busick împinse mai încolo haina prietenului său şi se lăsă să cadă pe pernele sofalei, ridicându-şi piciorul cel zdravăn peste marginea ei. Oftând adânc, se destinse şi prinse să scape de încordarea întregii vânători.

Atunci când deschise ochii din nou, îl văzu pe Gantry stând în faţa lui şi legănând bebeluşul.

— Ţi-l prezint pe Lionel al tău, duce.

Busick se ridică în capul oaselor şi luă băiatul în braţe. Era mic. Cu capul mare şi cu un zâmbet ştirb. Simţi, prin jiletcă, bătăile inimioarei copilului. Îl cuprinse spaima.

— Ce mă fac? Vreau să zic, îţi mulţumesc, Gantry.

Prietenul lui rânji.

— Sunt sigur că pe lista ta de la doamnele prietene se află şi un sfat înţelept referitor la liniştirea unui copil treaz.

— Da, bineînţeles. Bună seara, Lionel. Eu sunt... Repington.

Gantry se îndreptă spre uşă, clătinând din cap de parcă acesta ar fi fost cât pe ce să-i sară de pe umeri.

— Noapte bună, duce. Şi domnişorule Jordan.

Nedorind să-i dea vicontelui satisfacţia de a şti că era cam speriat fiindcă fusese lăsat singur cu bebeluşul, Busick începu să-l legene pe Lionel de parcă ar fi fost o espingolă

cu cremene, proaspăt unsă şi curăţată. Însă avea un miros puţin cam stătut. Probabil că îi trebuia mai mult ulei.

— O să angajăm ajutoare, Gantry. Imediat ce se face dimineaţă, punem să se facă cercetări.

Vicontele se sprijini de uşă, căscând de parcă ar fi rămas fără niciun strop de aer în plămâni.

— O să te înlocuiesc în câteva ore. Să nu te culci peste băieţel şi să nu-l scapi din braţe. Ţine, îl îndemnă el pe duce, întorcându-se şi dându-i o cârpă. S-ar putea să ai nevoie de asta.

Busick o luă şi o puse ca pe o pătură peste bebeluşul care îl privea cu ochi mari.

Gantry mormăi pe sub mustaţă ceva ce semăna cu „amator”.

— Nu-i pentru învelit. E un şervet cu care să-l ştergi dacă se udă sau face ceva mai rău. Noapte bună, Excelenţa Voastră.

Se udă sau face ceva mai rău?

— Îmi trebuie un lighean. Gantry, scoate-l din birou.

Prietenul lui făcu asta rânjind, îi aduse ducelui ligheanul lângă sofa, după care se întoarse spre ieşire.

— Noapte bună.

Uşa se închise, iar Busick fu lăsat singur cu băieţelul pe care îl vâna de şase săptămâni. Îl ridică sus cu amândouă mâinile.

— Şi aşa începe. Eu sunt tutorele tău, Lionel.

Băiatul nu plânse. Părea să-i întoarcă privirea, uitându-se ţintă cu ochii lui mari şi căprui, împodobiţi cu gene lungi. Faţa lui, uşor măslinie, avea o guriţă trandafirie, bosumflată. Era destul de drăguţ, dacă Busick ar fi fost omul care să bage de seamă asemenea lucruri.

Îl luă în braţe. Şi chiar înainte să poată să se aşeze mai bine pe sofa, văzu că băiatul tocmai se uda.

— Deci începem, micuţule. Începem.

Busick îi scoase lui Lionel şervetul înfăşurat peste funduleţ şi ţinu băieţelul deasupra ligheanului.

— Dimineaţă la prima oră o să angajez o femeie care să te îngrijească doar pe tine. Primul tău valet, cel al unui

bebeluş.

Aşteptând să se termine cu stropitul, ducele îşi spuse că nu era deosebit de priceput în a satisface acea nevoie anume a copilului.

— Lionel Jordan, o să câştigăm împreună războiul ăsta. O să-ţi fac rost de o doică aşa cum trebuie şi o să-ţi alcătuiesc un orar. Prietenele mele spun că orarul e foarte important pentru o bună creştere a copiilor.

Băiatul clipi din ochii lui mari, inocenţi şi minunaţi.

— O să ne descurcăm de minune, tinere.

Cu o dădacă bătrână care să fie valetul băiatului, una care să respecte orarele şi regulile, n-aveai cum să dai greş. Busick îşi tamponă şi-şi uscă pupilul, hotărând să angajeze una de îndată.

Capitolul 6

CÂND FEMEILE COMPLOTEAZĂ

Stăteam la masa din bucătăria contesei, aşteptându-i întoarcerea şi fierbând la foc mic în faţa unei ceşti goale. Nepotul doamnei, avocatul care ne eliberase pe mine şi pe Jemina de la Bedlam, intrase fără să bată la uşă. Domnul Thackery mi se păru diferit. Nu mi-l aminteam ca pe un om de înălţimea mea şi de greutate mijlocie. Mi se păruse mult mai înalt. Probabil că oricine pare mai înalt atunci când cel care îl priveşte e legat în lanţuri de un zid.

El şi contesa se retrăseseră pentru o conversaţie între patru ochi.

Speranţa mea era ca Lady Shrewsbury să nu se fi răzgândit şi să nu-i poruncească chiar în momentul acela avocatului să mă ducă înapoi la Bedlam.

Uşa se deschise larg. Chicotind, contesa se înapoie în cameră.

— Thackery e un scump! Îţi trimite complimentele lui şi îţi doreşte să fii mai sârguincioasă şi mai grijulie. A

muncit din greu ca să-ţi câştige libertatea.

Îndoielile mă copleşiră. Stomacul mi se strânse şi aşteptam cuvintele: „O să te întorci acolo”.

Am numărat până la zece şi mi-am ţinut răsuflarea, dar nu s-a auzit nicio condamnare.

Cu vocea mea cea mai blândă, am spus:

— Îmi vreau fiul, atâta tot. Spuneţi-mi cum să-mi reconstruiesc lumea. Spuneţi-mi cum să-mi iau bebeluşul de lângă armata pe care aţi trimis-o acolo.

Lady Shrewsbury se aplecă şi mă prinse de degete.

— Eu am cerut să vină Excelenţa Sa, dar Repington, care e militar, şi-a adus şi trupele. I-am spus că Lionel Jordan, pupilul lui, era la Hamlin Hall. El e adevăratul tutore al fiului tău, conform testamentului pe care l-a descoperit nepotul meu atunci când am vrut să-ţi aflăm identitatea. Doamna St. Maur nu e cel mai de încredere martor, dar a avut dreptate în privinţa ta.

— Jemina e o scumpă. Îi datorez totul.

— Este, dar să ne concentrăm asupra ta, Patience. Domnul Markham a furnizat indicii false şi l-a făcut pe Repington să vă caute pe tine şi pe bebeluş prin toată Anglia.

— Repington a fost bunicul lui Colin, şi e mort. Bărbatul pe care l-am întâlnit în seara asta e foarte viu.

— Da. Bunicul lui Colin, al cincilea duce de Repington, e îngropat în cripta familiei. Cel de-al şaselea duce de Repington e viu şi nevătămat, dar tu ştii cel mai bine, fiindcă l-ai întâlnit în seara asta.

Da, era viu, mare, şi şchiopăta. Am tras de livrea, ca să-mi slăbesc legătura de sub cămaşă.

— L-am întâlnit, dar în calitate de lacheu. I-am spus că mă cheamă LaCroy, iar el m-a concediat.

Nobila femeie ridică din umeri, iar Athena clătină şi ea din cap.

— De abia l-ai cunoscut şi te-a şi dat afară?

— A dat afară pe toată lumea, spunând că avea nevoie de oameni loiali, dar nu şi-a dat seama că eram deghizată.

— Înseamnă că marele libertin s-a prostit. De obicei, poate să descopere o prezenţă feminină chiar şi dacă e legat la ochi.

— Un liberrtin? am întrebat eu, rostind rostit „r”-ul mai apăsat, ceea ce făceam doar atunci când eram surprinsă. Vreţi să spuneţi că e un afemeiat? Ce o să înveţe copilul meu de la el? Iar ducele o să umple, oare, Hamlinul cu femei despuiate?

— Femei despuiate? Poate că asta e distracţia ducelui în particular, dar libertinii ca el nu umblă după prăzi uşor de prins, doamnă Jordan, dintre acelea care se pot cumpăra, spuse contesa bătându-se uşurel peste mână. Trebuie să te ridici la înălţimea numelui tău şi să fii răbdătoare. Nesăbuinţa ta aduce doar necazuri. Asta primesc dacă ajut una ca tine.

Aerul mi-a ieşit din plămâni.

Am simţit cum se topeau pe dată camaraderia pe care o simţeam faţă de contesă şi speranţa care îmi încălzea inima. Eram etichetată din nou ca *diferită.*

De când mă salvase, Lady Shrewsbury nu mă făcuse niciodată să mă simt *diferită.* În prezenţa lui Markham şi a majordomului purtam o platoşă care să-mi apere inima sensibilă. Dar în faţa contesei, adică a unei femei pe care o admiram, eram lipsită de apărare.

Ceea ce mai rămăsese din mândria mea căzu în hăul care mi se deschisese în stomac.

— Una ca mine?

— Da. Străină. Oamenii născuţi în Anglia sunt mult mai prevăzători.

Mi-am scos mănuşile şi mi-am privit mâinile cafenii.

— Deci, n-aţi vrut să spuneţi „arăpoaică” sau „mulatră”?

Contesa rămase în aşteptare în faţa mesei, cu Athena torcându-i în braţe.

— Nedreptatea e aceeaşi pentru toate femeile, întocmai aceeaşi. Eşti o văduvă înşelată, una pe care ruda ticăloasă a soţului ei a lăsat-o fără mijloace de trai. Ţelul meu este să te repun în drepturi, ca pe oricare altă văduvă

căreia i s-a luat, printr-o fărădelege, locul cuvenit în societate, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet, iar inima mea începu să vadă din nou simpatie, înţelegere şi chiar dragoste.

— Haide să bem un ceai. Chiar şi celor din Demerara le place ceaiul. Te-am lăsat destul să amesteci cu linguriţa într-o ceaşcă goală.

Băuturile preferate ale ţării mele erau romul cu mirodenii sau punciul rubiniu şi înţepător, făcut din petalele dulci ale florilor de hibiscus, dar şi ceaiul cald era grozav.

— Doamna Kelly e aici, mă vesti gazda mea.

— Cum? Au găsit-o pe spioana dumneavoastră? Şi atunci cine o să aibă grijă de Lionel?

— Linişteşte-te, Patience.

După ce îi făcu semn Athenei să se aşeze pe tronul ei, Lady Shrewsbury se îndreptă spre plită. Luă de acolo o oală cu apă, din care ieşeau aburi. De pe un raft înalt, luă cutia lăcuită şi lustruită în care se ţineau frunzele de ceai, cele proaspete, nu cele folosite.

Contesa aduse totul la masă.

— Ducele a trimis-o la mine, ca să am grijă de ea. A avut un moment de dezorientare şi a căzut pe scări.

Pe scara cea mare? Era abruptă, dar atât de frumoasă pe vremea când balustrada de lemn de mahon şi stâlpii spiralaţi străluceau de la atâta lustruire!

I-am făcut semn contesei să-şi ia mâinile de lângă vasul fierbinte, iar apoi am opărit ceaiul şi am turnat lichidul auriu în ceştile albe ca zăpada.

— Nepotul meu mi-a adeverit că ducele de Repington nu doar că a ocupat Hamlinul, ci a făcut şi aranjamente pentru o şedere de lungă durată la conac. Sper că o să pună să se cosească iarba de pe peluză la primăvară. Nu-mi place deloc să închiriez o casă în vecinătatea unei proprietăţi neîngrijite.

Am fost cât pe ce să scap ceaşca din mână.

— Peluza?! am strigat, sărind în sus. Dacă e un om aşa cum trebuie, aş face bine să merg la el şi să-i spun cine

sunt.

— Nu e chiar atât de simplu, m-a domolit Lady Shrewsbury, fluturând din mână şi făcându-mi semn să mă aşez din nou. Ducele nu e un om cu care să te înţelegi uşor. A ocupat Hamlin Hall cu un batalion înarmat şi a concediat întregul personal. N-a ales servitorii buni de cei răi. A făcut o judecată la repezeală. Nu putem să-l lăsăm să facă asta şi cu tine.

— Dar, contesă, dacă merg acum…

— E un taur, un taur puternic. Cu taurii nu se discută raţional. Trebuie să le înlături bănuielile prin blândeţe şi *loialitate,* zise contesa în timp ce mângâia blana deasă a Athenei.

Pisica se rostogoli pe spate, de parcă ar fi vrut să ceară anume: „Scarpină-mă aici”. Athena avea mai multă stăpânire asupra vieţii şi trupului ei decât aveam eu asupra alor mele.

— Onestitatea nu e cea mai bună cale, doamnă?

— Nu cred că o să-ţi meargă bine dacă o să-i spui ducelui că te-ai infiltrat ca servitor la Hamlin.

— Dar adevărul…

— Adevărul nu e întotdeauna de ajuns.

Contesa se lăsă pe spate, cu faţa împietrită şi cu buzele strânse.

— Patience Jordan, de ce ţi-ai abandonat fiul?

— Nu l-am abandonat pe Lionel!

— N-ai plecat niciodată de lângă el, draga mea?

— Doamnă, ştiţi foarte bine că n-am…

— Răspunde-mi la întrebare. Ai plecat de lângă el?

M-am uitat la lichidul maroniu din ceaşcă. De acolo nu venea niciun ajutor.

— Da, am plecat.

Contesa se aplecă în faţă.

— Unde ai fost plecată după ce ţi-ai abandonat fiul?

— N-am…

Ştiam ce voia să mă facă să recunosc. Uram s-o spun, dar trebuia. Cu umerii căzuţi, am tuşit încet şi am murmurat:

— La Bedlam. Aproape cinci săptămâni, din ziua în care mi s-a spus că soţul meu se sinucisese. Am fost închisă la Bedlam.

— Dacă aş fi avocat, precum nepotul meu, mi-aş pune mâinile la spate şi aş defila ca un păun premiat, dând glas unei pledoarii convingătoare în faţa juraţilor. Te-aş face să mărturiseşti motivul pentru care ai fost închisă la Bedlam. A fost o perioadă de odihnă, ca să scapi de durere, Patience? Un accident? O conspiraţie?

— A fost o conspiraţie. Eram descumpănită cu totul.

— Nu asta spun documentele de primire. Nepotul meu a trebuit să lucreze la o grămadă de hârtii prin care să combată relatările martorilor oculari, care spuneau că erai un pericol pentru tine însăţi şi pentru copil. Au fost martori care au jurat că erai atât de împovărată de vinovăţia pricinuită de moartea soţului tău, încât ai pretins că îi văzuseşi stafia, şi că ai luat bebeluşul în braţe, pregătindu-te să sari peste balustrada scării. Scările de la Hamlin sunt abrupte. Căderea ar fi putut să te omoare, cu bebeluş cu tot.

Dorindu-mi să mă ascund, pur şi simplu, de ideea că aş fi putut să-l rănesc pe Lionel, mi-am pus palmele pe faţă.

— Eu şi Lionel am fost ţinuţi închişi săptămâni întregi în camera copiilor. Am făcut tot ce-am putut ca să-mi păstrez laptele şi ca să rămân în putere pentru fiul meu. Nu i-am făcut niciodată rău lui Lionel. Mi-aş da viaţa ca să-l apăr.

— Ştiu, draga mea. Tu eşti bună, Patience. O mamă foarte bună, dar ducele o să privească întreaga ta poveste doar ca pe un raport de pe câmpul de luptă. Până când nu te cunoaşte, n-o să te creadă. N-o să te lase niciodată să te apropii de copil. Trebuie să ai încredere în mine. E nevoie să fim mai isteţe decât Markham, ca să învingem trădarea lui şi roadele ei otrăvite.

Ceaşca îmi tremura în palme; ceaiul din ea fremăta, dar nu curse. Într-un fel, porţelanul semăna cu mine: deşi era încins nevoie mare, încă nu explodase, încă nu se spărsese.

— De ce face Markham asta? Am fost bună cu nepotul lui. Am urmat regulile. Hamlinul era imaculat. Ardeam, în candelabrul cel mare, lumânări scumpe, de ceară de albine, nu lumânări ieftine de seu, ca să-l întâmpin pe Colin acasă ca pe un erou învingător, ca şi cum totul ar fi fost bine. Mă prefăceam că nu băgăm de seamă absenţele lui, jocurile de noroc la care se deda. Îl primeam chiar şi în patul meu ori de câte ori se întorcea, chiar şi atunci când bănuiam că venea din alte paturi. De ce mă urăşte Markham? Din cauza culorii pielii mele?

— Nu e niciodată atât de simplu. Da, ai *fost o soţie* bună, dar văduvele sunt înşelate adesea din pricina luptei pentru bani şi pentru putere. Vom afla care dintre cele două l-a vrăjit pe Markham şi vom şti, în cele din urmă, răspunsul.

Contesa îmi mai turnă ceai.

— Bea, doamnă Jordan. E doar muşeţel.

Am privit ţintă la ceaşca plină. Nu mă gândisem că în ea ar fi putut să fie altceva decât un simplu ceai, dar inima mea se grăbea întotdeauna să creadă doar binele.

Asta era punctul meu slab, călcâiul lui Ahile.

Simţeam prea mult.

Vedeam cea mai profundă dragoste acolo unde era doar toleranţă. Vedeam eroul chipeş, dar nu şi umbrele demonilor lui.

Am luat o sorbitură de ceai, aproape dorindu-mi să conţină ceva care să-mi amorţească durerea.

— Nu vreau nimic de la Markham. Am veniturile mele personale, independente de cele ale lui Colin. Dacă pot să intru la Hamlin şi să-mi găsesc documentele, am mijloacele să trăiesc în siguranţă, împreună cu Lionel.

— Da, dacă ducele ţi-o îngăduie. Dar Lionel stăpâneşte Hamlinul, precum şi sume mai mari de bani. Tu înţelegi termenii contractului tău de căsătorie sau testamentul răposatului tău soţ?

— Actele? Nu chiar, i-am răspuns eu încrucişându-mi braţele. De lucrurile astea se ocupa tata.

— Nu e de mirare că femeile sunt înşelate. Trebuie să

cunoaştem amănuntele. Răposatul tău tată se îndoia de devotamentul soţului tău. A stabilit nişte condiţii destul de ciudate în contractul vostru de căsătorie.

Contesa îşi înfoie dantelele care îi împodobeau mânecile rochiei de casă.

— Soţul tău trebuia să primească patru mii de lire pentru fiecare fiu ieşit din pântecul tău şi care ajungea să împlinească patru luni, precum şi alte zece mii pentru fiecare fiu care ajungea la vârsta de trei ani.

— Doar pentru fii? Dar dacă aveam fete?

— Doar cinci mii de lire la împlinirea vârstei de cinci ani, nimic altceva. Cred că tatăl tău voia să se asigure că tu şi domnul Jordan aveaţi să încercaţi mereu să aveţi copii, ca să zicem aşa.

Oare Colin ştiuse asta?

Probabil că se aşteptase ca acel prim copil al nostru să fie băiat, şi de asta făcuse datoriile despre care auzisem. Plata ar fi trebuit să fie a lui, nu un ajutor de la mine, după cum spusese el. I-ar fi lichidat datoriile.

— Banii aceştia ar fi venit din fondurile pe care mi le lăsase tata mie şi a căror unică stăpână eram eu?

— Nu, plata asta era separată. Mai există şi o altă moştenire care vine din partea familiei Strathmore, investiţii de care nu poate să se atingă nimeni vreme de mai mulţi ani. La moartea lui Jordan, banii fiului său trec în mâinile tutorelui acestuia, care controlează toată averea lui Lionel până la majoratul lui.

Adică în mâinile lui Markham.

M-am strâns pe scaun ca un arici, cu inima bătându-mi din ce în ce mai tare – ticălosul, netrebnicul, gunoiul de Markham! Soţul meu murise în decembrie, dar continuase să-şi răsplătească oribilul unchi chiar şi din mormânt.

Însetată dintr-odată, am încercat să-mi domolesc limba cu ceai, dar niciun ocean întreg n-ar fi putut să-mi stingă focul din suflet. Era în flăcări, arzându-mă.

— Ducele de Repington e adevăratul tutore al fiului tău. Cred că Markham a amânat predarea copilului tocmai ca să pună mâna pe banii care trebuie să fie plătiţi luna

viitoare. E bine că ducele şi-a asumat custodia.

— Şi cum îmi recâştig fiul?

— Trebuie să dovedim uneltirile lui Markham.

Cu ochii chihlimbarii îmblânzindu-i-se, contesa m-a luat de mână.

— Ca s-o spun pe şleau, nimeni n-o să creadă că ai fost victima lui Markham, nu fără dovezi. Prejudecăţile împotriva ta ca străină, mulatră, arăpoaică, femeie şi văduvă sunt de nebiruit. Dacă se află că umbli aiurea, îmbrăcată în haine bărbăteşti, şi că intri pe furiş în case, o să fii trimisă înapoi la Bedlam.

— Trebuie să existe şi speranţă. Am supravieţuit până acum. *Nu* mi-am pierdut minţile. Asta trebuie să însemne ceva.

Contesa îi şopti câteva vorbe Athenei şi aşează ghemul de blană pe masă. Pisica veni la mine, mieună şi îmi linse degetele. Atingerea era blândă şi liniştitoare, precum fuseseră gângurelile lui Lionel în prima noapte în care mă strecurasem la Hamlin, iar el îşi amintise de mine şi-şi amintise cum să sugă.

— Vă rog să nu-mi spuneţi să renunţ, contesă. Nu pot.

— Niciodată, Patience. Noi nu renunţăm. Trebuie să câştigăm încrederea ducelui. E un om bun. Odată ce a aflat despre moartea soţului tău şi despre existenţa unui copil, a început să-l caute stăruitor pe Lionel. E un om raţional, dar sceptic. O să creadă ce e mai rău, indiferent de ce-o să spună chipul lui frumos. Pentru că are nevoie de servitori, tu şi doamna St. Maur o să vă deghizaţi şi o să mergeţi la Hamlin. O să-i câştigaţi încrederea şi o să căutaţi dovezi împotriva lui Markham.

— Dovezi? Dar doamna Kelly n-a reuşit să găsească nimic?

— Nu. În puţinul timp care i-a rămas după ce l-a îngrijit pe Lionel şi s-a ferit de încercările de flirt ale lui Markham, n-a găsit nimic. I-a fost foarte greu, unde mai pui că luna viitoare comemorează moartea soţului ei.

Desfrânatul şi îngrozitorul Markham ar fi spus şi ar fi făcut orice în încercarea de a profita de o femeie.

— Trebuie să-i mulţumesc doamnei Kelly, dar credeţi că un individ viclean ca Markham ar fi lăsat, oricum, vreo dovadă?

Contesa se aşează din nou, presărându-şi şiragul de perle printre degete.

— Deşi ştia că ducele pornise în căutarea lui, Markham n-a plecat de la Hamlin. Probabil că ascundea ceva acolo.

Oare viitorul meu şi al lui Lionel atârna de găsirea unui secret ascuns într-o casă plină, oricum, de secrete? Mi-am lipit fruntea de masă, peste o pată întunecată care probabil că rămăsese pe locul în care fusese aşezată o oală cu supă fierbinte.

— Credeţi că acel secret o să rămână la Hamlin chiar şi după ce Markham o să fie scos de acolo cu un picior în fund?

— Ai încredere în mine. La Hamlin e ascuns ceva, n-am nicio îndoială. Şi, din cât îl cunosc eu pe duce, Markham o să aibă noroc dacă iese pe poartă cu pelerina pe el. O să-i fie scuturate chiar şi buzunarele, pentru ca ducele să se asigure că omul nostru n-a luat vreo furculiţă de argint.

Speranţa învie în inima mea. Mai mult decât răzbunare, voiam să-mi redobândesc bunul nume.

Pisica de angora îmi trecu, unduindu-se, pe lângă cap, dând din dosul ei fără coadă şi făcându-mi buzele să se arcuiască, de unde până atunci fuseseră încremenite. Am împins-o pe Athena spre contesă.

— O să fac aşa cum spuneţi. În primul rând, vreau să fiu aproape de Lionel.

Lady Shrewsbury scoase un ţâţâit printre dinţi, iar pisica pufoasă plecă în goană şi-i sări în poală.

— Întoarce-te la Hamlin ca servitoare, îngrijeşte-te de fiul tău şi găseşte dovada de care avem nevoie ca să vădim vinovăţia lui Markham.

— Dacă n-ar fi gărzile, aş alerga acum înapoi la Hamlin, l-aş lua pe Lionel şi aş fugi.

— Ascultă-mă cu multă atenţie, Patience. Ducele l-a vânat pe Markham până când l-a găsit. O să facă la fel şi cu

tine, iar apoi o să ceară să-i fie înapoiat fiul vărului său. La urmă, o să te închidă într-un azil sau într-o temniţă. Are puterea s-o facă. Orice tutore de sex masculin o are. Contesa clătină din cap, iar papiotele de hârtie îi săltară în timp ce se ridica odată cu Athena. Ştiu că vrei să fugi. Îţi simt disperarea în mintea mea. Dacă facem lucrurile bine, o să primeşti din nou custodia. Eşti una dintre ai mei, Patience Jordan. N-o să te las să fugi.

Lady Shrewsbury o vârî pe Athena în îndoitura braţului.

— Fiul tău are nevoie de tine la Hamlin. O să te duc acolo mâine-dimineaţă şi o să-mi folosesc toată influenţa asupra ducelui ca să te angajeze ca doică şi dădacă. În timp ce te îngrijeşti de fiul tău, o să câştigi încrederea ducelui şi ştiu că o să găseşti calea de a-l demasca pe Markham. S-ar putea chiar ca dovezile să-ţi aducă liniştea şi în privinţa sinuciderii lui Jordan. Te-am auzit strigând în timp ce visai urât. N-ai pic de pace.

Se putea să fi existat şi alt motiv, în afară de mine, care să explice agravarea angoasei lui Colin? Am luat ceainicul şi m-am pregătit să pun frunzele la uscat.

— O să fac curat aici şi o să strâng ceştile.

— Farsa asta o să dea roade. Încearcă să dormi puţin, Patience. Lucrurile arată întotdeauna mai bine dimineaţa.

Sărutându-şi pisica, Lady Shrewsbury se îndreptă spre uşă.

— Aştept să te văd dimineaţă, doamnă Jordan. Sper că o să fii aici.

— O să trec drept „doamna LaCroy” pentru farsa noastră.

Lady Shrewsbury dădu din cap în semn că se învoia, şi chiar zâmbi. În curând, sunetul paşilor ei se stinse.

Totul era tăcut.

Am întins pe un şervet frunzele de ceai folosite şi am îngrămădit ceştile în spălător, apoi am clătit oala, urmând regulile pentru terminarea servirii ceaiului. Căzând pe bancă, mi-am lipit faţa de locul încălzit de ceainic, chiar alături de semnul lăsat de oala de supă fierbinte. Îi eram

recunoscătoare Aşezământului Speranţă pentru Văduve, dar îmi voiam viaţa înapoi, voiam să mă simt din nou întreagă.

Aveam să intru în serviciul ducelui de Repington ca să-l *slujesc,* de fapt, pe Lionel, dar asta numai până când fiul meu devenea destul de puternic ca să poată să călătorească pe mare. Odată ce puneam mâna pe documentele mele, aveam să fugim din Anglia. Sosise timpul să trăiesc după regulile inimii mele. Ăsta era cel mai isteţ lucru pe care ar fi putut să-l facă o văduvă.

Capitolul 7

DORMITORUL UNUI BĂRBAT

Ameţită după o noapte în care dormisem puţin, stăteam în faţa scării de la Hamlin Hall. Mintea îmi era plină de temeri stârnite de gândul că fiul meu dormea într-o casă înţesată de arme.

Însă inima, această parte a omului care se înşală atât de uşor, îmi spunea că bărbatul pe care îl întâlnisem seara trecută avea să-mi protejeze copilul.

Ar fi trebuit să-i spun adevărul şi să implor îndurarea lui.

Jemina veni alături de mine, suflându-şi în palme ca să şi le încălzească.

— Casa asta e atât de frumoasă în zori de zi! Totul pare mult mai luminos decât aseară.

Râzând, întinse palmele cu degetele mari atingându-se, de parcă ar fi putut să măsoare schimbările.

— Cred că ăsta e drumul, adăugă ea.

M-am uitat la fată cu coada ochiului şi am dat din cap în semn că aşa era. N-am putut să fac mai mult, căci simţeam un ditamai nodul în stomac. M-am uitat lung la uşile duble şi la mânerele de alamă lustruită ale intrării conacului. Îndoiala mă învăluia strâns, precum ciucurii crem

care îmi împodobeau şalul. Firele de lână răsucită mi se strecurau printre degetele asudate.

— L-am ajutat pe ducele de Repington să urce treptele aseară. A spus că voia să angajeze personal loial. Noi nu suntem chiar astfel. Punem în scenă o altă înşelătorie.

Jemina ridică din umeri.

— Ce spune un bărbat, Patience, diferă adesea de ceea ce vrea să spună. Asta îmi amintesc.

Da, la fel ca jurămintele făcute în faţa unui preot. M-am uitat pe furiş la Jemina.

Uneori, prietena mea mă speria de-a dreptul.

Parcă ar fi putut să citească, pur şi simplu, gândurile celorlalţi. Poate că asta era partea bună a vieţii pe care o uitase, partea care strălucea prin pâcla amneziei. Pe cealaltă, cea rea, o auzisem povestită în şoaptele acestei fete, la Bedlam. Jemina suferise mult.

Am făcut o jumătate de pas, doar cu puţin înaintea prietenei mele, ca să fiu singură, pentru o clipă, în fosta mea casă.

Într-o dimineaţă rece de noiembrie, Colin mă adusese aici, ajutându-mă, chiar, să urc treptele acoperite de zăpadă. Eu eram o proaspătă mireasă cuprinsă de tulburare, iar el era chipeş şi înalt, cu părul negru ca pana corbului. Îl iubeam, îl iubisem de cum îl văzusem. Mă făcuse să râd atât de tare sub soarele Demerarei! O fată care jelea moartea mamei ei avea nevoie să-i mai descreţească cineva fruntea.

Însă odată intrată în casă, am văzut bărbatul, luptele lui, gândurile lui triste. A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să mă instaleze ca stăpână a casei, însă doar aici. Nu m-a dus niciodată dincolo de hotarele proprietăţii. Eram, la fel de mult ca şi el, prizoniera stării lui proaste de spirit şi a temerilor lui.

Iar acum vizitam Hamlinul în speranţa că aveam să intru în serviciu.

O dădacă nu putea să-i poruncească unui lacheu să coboare candelabrul cel mare. Nu puteam să-i cer să caute

lumânările fine de ceară de albine şi să le aprindă atunci când ne soseau oaspeţii din lumea bună. Trebuia ca de acum încolo să primesc ordine şi să renunţ mereu la mine însămi, dar cine eram eu, la urma urmei, pe ţărmurile astea englezeşti?

O simplă văduvă?

O mamă disperată?

Mai mult, o femeie vinovată de lucruri pe care ar fi trebuit să le înfrunte, să le schimbe.

— Sunt gata să merg acasă.

— Nu vorbeşti despre Hamlin Hall, nu-i aşa, Patience?

Jemina era din nou alături de mine, dar nu puteam să spun cu glas tare că locul ăsta nu era căminul meu. Camerele pe care le decorasem încă mai păstrau amărăciunea mea de odinioară.

Sufrageria cu meniurile mele – niciodată destul de englezeşti

Camera de baie cu băi de lapte pentru tenul meu – niciodată îndeajuns de deschis la culoare.

Coridoarele cu ecourile silabelor mele în care răsuna „r”-ul – şi care nu sunau niciodată aşa cum trebuia.

Niciodată. Niciodată. Niciodată. Destul!

— Jemina, sunt aici şi o să câştig de data asta.

Lady Shrewsbury ni se alătură.

— Doamnelor, spuse ea potrivindu-şi boneta uriaşă de pai, împodobită cu o panglică roz, e timpul să punem în scenă următorul act.

Ne luă palmele. Era elegantă, cu mănuşi albastre, brodate, şi cu o rochie de plimbare violet-închis, împodobită cu nasturi de alamă în stil militar.

Contesa era îmbrăcată ca o lady. Eu şi Jemina purtam costume de servitoare.

Mi-am stăpânit neastâmpărul, am încetat să mai port pe umeri greutatea nucilor de cocos, a pietrelor de moară şi a îndoielilor, şi am ascultat rugăciunea înălţată de Lady Shrewsbury.

— Cel de Sus e protectorul văduvelor şi ne dă alinare şi sprijin. El e speranţa văduvelor.

Ne luă de mâini şi începu să urce scările alături de brigada noastră echipată cu şorţuri şi bonete.

— Acum o să câştigăm, încheie Lady Shrewsbury.

Uşa se deschise înainte ca ea să bată. Ne întâmpină un străjer care purta o uniformă militară stacojie şi care ţinea în mână o puşcă. Văzându-ne, îşi coborî arma.

— Cum aţi trecut de gărzile de la poartă?

— Asta nu-i treaba ta, tinere. Am venit să-l vedem pe ducele de Repington. Sunt o veche prietenă, iar el are mare nevoie de serviciile noastre.

Garda îşi coborî arma de tot.

— Comandantul n-a pomenit nimic despre vreun musafir. Reveniţi mai târziu.

— Spune-i că Lady Shrewsbury e aici. O să mă primească.

— Staţi puţin, să întreb.

Omul închise uşa cu o bufnitură.

Mi-am încrucişat braţele sub şal, ascunzându-mi pumnii.

— Nici măcar nu s-a gândit să ne conducă în salon. Colin îşi primea musafirii acolo, deşi asta nu înseamnă că mă voia şi pe mine de faţă.

Mi-am adus aminte de ultima vizită a soţului meu, vara trecută. Cu câteva săptămâni înainte să-l văd pentru cea din urmă oară, el, Markham şi încă un bărbat se certaseră în salon. Nu-l auzisem niciodată pe Colin ridicând vocea. Şi ce limbaj grosolan!

— Soldatul acesta a fost grrosolan.

„R”-ul meu avea să mă dea de gol.

— Primul soldat de pază pe care l-am întâlnit avea maniere mai frumoase.

— Pe acela îl cunoşteam, îmi răspunse contesa. Am ajutat-o pe sora lui cu nişte documente. Faima Aşezământului Speranţă pentru Văduve a ajuns departe.

Jemina mă prinse strâns de cot.

— Patience, tremuri.

Aşa era, şi niciun şal nu putea să ascundă asta.

— Suntem atât de aproape de Lionel! Iar acum

trebuie să îndurăm cercetarea asta atentă şi să fim atât de grijulii!

Lady Shrewsbury îmi atinse uşor umărul.

— Trebuie să te linişteşti. Trebuie să-l impresionăm pe duce.

Alt bărbat hotărât să mă judece! Am dat din cap în semn că mă învoiam şi am reuşit să zâmbesc, întinzându-mi puţin buzele strânse.

Uşa se deschise din nou.

— Ducele o să vă primească la ora zece. Întoarceţi-vă atunci.

— Asta e peste două ore, ripostă contesa. E inaccept…

Se auzi un plânset puternic de bebeluş.

Plânsul lui Lionel.

Se jelui o clipă, apoi se opri, de parcă ar fi avut ceva în gură.

M-am aplecat în faţă, dar contesa mă prinsese de mânecă, din prevedere. Mâna ei era singurul lucru care mă oprea să mă năpustesc înăuntru.

— Tinere, zise contesa, de când plânge copilul? Am o doică aici care poate să ajute.

— Doamnă, răspunse soldatul, copilul când plânge, când se opreşte. Tărăboiul ăsta a început de vreo jumătate de oră.

— Tărăboiul?!

Mi-am pierdut răsuflarea, m-am smuls din mâna contesei şi am trecut pe sub braţul soldatului de pază. Lunecând pe dalele de marmură, pe sub umbra marelui candelabru, ajunsesem în mijlocul câmpului de luptă. Vestibulul era plin de corturi – albe, turtite, sau cafenii, în formă de con, şi de steaguri. Toate astea ocupau partea din spate a vestibulului, până la zeii de piatră, adică până la cele trei statui ale războinicilor de lângă scări. Armata ducelui îşi aşezase tabăra pe duşumeaua mea.

Lionel ţipă din nou.

— Aşteaptă, doamnă LaCroy, mă îndemnă contesa. Să avem puţină răbdare, te rog.

Nu puteam.

Nu atunci când fiul meu plângea.

Mi-am ridicat poalele rochiei şi am luat-o la goană pe scări, spre etajul al doilea. Lionel părea să fi fost la etajul acela, nu la al treilea, în camera copiilor.

— Coboară, femeie! Opreşte-te!

Soldaţii veneau după mine. Jemina îl opri pe unul dintre ei, ieşindu-i înainte precum un fulger împodobit cu nişte fuste de un cenuşiu întunecat.

M-am răsucit spre stânga şi apoi spre dreapta. Unde era copilul meu?

Lionel începu din nou să plângă, deşi mai încet acum. Era într-adevăr la etajul al doilea, într-unul dintre dormitoare. În dormitorul stăpânului, oare?

Oamenii alergau după mine, tropăind pe scări.

Aveau să mă târască afară.

Nu din nou, o, nu! Am cotit şi am împins uşa camerei de unde părea să vină suspinele fiului meu.

Am închis uşa în urma mea, iar apoi am înţepenit.

Lionel, bebeluşul meu, era acolo… în braţele unui bărbat care îl legăna… în patul meu. Printre perdelele argintii ale baldachinului, am văzut silueta acelui bărbat aplecându-se deasupra lui Lionel. Braţul lui vânjos, pe jumătate acoperit de un halat de catifea vişinie, mototolit, lăsa să se vadă doar capul cel mare al lui Lionel.

— Doar nu te-ai udat din nou, nu, băiete? Rămân fără cămăşi. Haide, soldăţelule, laptele o să vină în curând.

Tulburarea mea începu să se risipească. Bărbatul încerca să-l împace pe Lionel, nu să-l pedepsească.

Am făcut alt pas în încăpere, zgâindu-mă la bărbat, la bebeluşul meu şi la pereţii diafani şi albi care ne înconjurau pe toţi trei. Era una dintre puţinele camere pe care nu le redecorasem ca să pară mai calde, mai primitoare. Ştiusem că zugrăveala nu putea să acopere minciunile.

— Haide, băiete. O scoatem noi la capăt.

Vocea aceea. Adâncă şi răsunătoare.

Silueta umbrită a bărbatului pe jumătate acoperit de cearşafuri era uriaşă şi copleşitoare.

Şi familiară.

Trebuie să fi fost ducele de aseară.

Am privit pe furiş printre perdele, ca să mă asigur.

Da, era el, iar amintirea lui – braţul greu care îmi apăsa umerii, muşchii tari ai pieptului apăsaţi pe obrazul meu – mi-a lăsat gura uscată.

Bebeluşul se linişti şi prinse cu mâna catifeaua halatului care aluneca de pe umărul gol al ducelui, cel cu cicatrice. Era colţuros şi masculin, cu păr castaniu amestecat cu fire blonde, care mă făcea să mă întreb dacă şi-ar fi schimbat culoarea aşa cum şi-o schimba catifeaua atunci când îmi treceam degetele peste ea.

— Nu-mi molfăi manşeta! Ei bine, cred că poţi s-o faci până când îţi soseşte laptele. Dar valetul meu n-o să fie fericit. Să vedem. Una dintre scumpele mele prietene mi-a spus că poezia linişteşte bebeluşii…

Ducele îşi scărpină bărbia.

— Era o bătrână din… Nu, rima la versul ăsta s-ar putea să fie nepotrivită.

Îmi venea să râd, dar inima mea se simţea prea înşelată. În patul meu ar fi trebuit să fie Colin, ţinându-l în braţe pe fiul nostru şi stârnindu-mi gânduri nepotrivite – să mă ghemuiesc pe umărul lui gol şi să ascult glasul acela profund şi dulce încercând să cânte. Gânduri foarte nepotrivite, dar un tablou atât de frumos!

Unul după care inima mea jinduia amarnic.

Am clătinat din cap şi am tuşit.

— Domnule, vreau să zic Excelenţa Voastră, cred că bebeluşul trebuie hrănit acum.

Bărbatul păru să tresară, trăgând de pătură ca să-şi acopere piciorul, de parcă acela ar fi fost indecent, nu pieptul lui gol, cu firele ondulate de păr blond întrezărindu-se prin deschizătura halatului.

— Cine-i acolo?

M-am îndreptat spre partea în care perdelele erau date la o parte.

— Excelenţa Voastră, am venit să ajut.

— O spălătoreasă? Care intră fără să bată la uşă?!

Privirea lui păru să mă măsoare din cap până-n picioare, dar nu era nimic în neregulă la costumaţia mea de slujnică. Bumbacul albastru cu pătrăţele era călcat, cuviincios şi curat sub şorţul meu alb.

Ducele pufni.

— Nu ştiu ce porunci anume le-a dat Markham servitorilor cu privire la trezirea lui, dar noaptea trecută au avut loc nişte schimbări la Hamlin.

Strâmbând din nas la auzul numelui ticălosului, am rămas tare pe poziţie.

— Nu sunt spălătoreasă.

El îmi aruncă din nou o privire, apoi îşi coborî faţa spre Lionel.

— Ei bine, oricine eşti, trebuie să pleci. Nu mai eşti în serviciu.

— Băiatul e ud, domnule? Văd că e înfăşat într-o… cămaşă?

— Una dintre cele mai bune ale mele, şi nu cred că e ud. E flămând. Am trimis un lacheu să caute vacile. O să aibă lapte în curând. Prima lui masă o să fie…

Ducele se întinse spre ceasul de pe noptieră.

— Peste douăzeci de minute. Iar acum, te rog să pleci.

Mi-am întins braţele.

— Sunt sigură că e flămând, Excelenţa Voastră. Eu pot să ajut.

Lionel începu să plângă şi păru să-şi întindă mânuţele spre mine, aşa cum făcuse cu o seară în urmă. Cu siguranţă că îmi auzise vocea şi-şi amintise.

— Vezi, doamnă, l-ai deranjat din nou, spuse ducele fluturându-şi degetul mare deasupra lui Lionel.

Bebeluşul îl prinse şi începu să-l sugă.

— Eu şi băiatul suntem prieteni. Dacă ai fi fost spălătoreasă, aş fi sperat că te pricepi la pete. E a doua cămaşă pe care o foloseşte băiatul, şi s-ar putea să trebuiască spălată şi partea lui de saltea.

— Bebeluşul a dormit aici, cu dumneavoastră?

Ducele ridică privirea, cu un zâmbet mândru.

— Aşa cum am spus, am ajuns să ne cunoaştem.

Acum, dacă te superi… Ei bine, ia te uită! Culoarea ochilor i s-a schimbat şi ajuns să semene cu cea a ochilor vărului meu. Acum sunt de un căprui întunecat.

Şi ochii tatălui meu erau căprui. Deci, de la cine moştenise asta Lionel?

— Domnule…

Cu o bufnitură, uşile dormitorului se deschiseră larg. În prag se iviră contesa, Jemina şi doi soldaţi.

Ducele îşi trase cearşafurile peste piciorul încurcat în pătură. Celălalt picior se legăna pe margine, gata să intre în cizmele aliniate perfect alături de pat.

— Băieţi, întoarceţi-vă la posturile voastre. Pot să mă descurc singur cu femeile în dormitor.

Soldaţii izbucniră în râs şi plecară. Uşile se închiseră bufnind.

— Lady Shrewsbury? Femeia asta îţi aparţine?

— Domnule duce, e una dintre servitoarele pe care le-am adus ca să ţi le recomand. Nu, nu te ridica, se pare că ai mâinile ocupate.

— Nici n-aveam de gând s-o fac, doamnă, fiindcă dormitorul e al meu, iar voi sunteţi intrusele. Aruncă o privire înspre mine, jucându-se cu pălmuţa lui Lionel. În mod normal, prezenţa atâtor doamne încântătoare în camerele mele particulare ar fi de dorit, dar nu în faţa pupilului meu. Zilele astea trebuie să dau dovadă de mai multă moralitate.

Omul se umfla în pene ca un tătic mândru, ciupind năsucul lui Lionel al meu.

— Lady Shrewsbury, poţi, te rog, să scoţi haremul ăsta de frumuseţi afară din dormitorul meu? Hmm, n-am crezut niciodată să ajung să rostesc asemenea vorbe!

Contesa îmi aruncă o privire îndurerată, trecând pe lângă mine şi oprindu-se lângă noptieră.

— Doamna Kelly, tânăra femeie pe care mi-ai trimis-o, mi-a spus că ai concediat tot personalul, duce. O să ai nevoie de ajutor mai ales cu ghemotocul din braţele.

Bebeluşul meu ţipă mai tare.

Ducele îl legănă pe Lionel puţin mai repede.

— Te rog, fiule, tocmai începeam să ne înţelegem. Poate că prezenţa acestor musafire nepoftite…

— Fiule? se minună Lady Shrewsbury întinzând braţele şi luându-l pe Lionel. Domnule duce, coţcarule ce eşti! Vechile obiceiuri de a iubi şi a părăsi te-au ajuns din urmă, iar acum ai câştigat bucăţica asta de om!

Ducele chicoti cu un râs plin, iar eu m-am simţit şi mai înşelată, chiar geloasă.

— Contesă, nu sunt omul care să se laude în privinţa cuceririlor lui, dar băiatul ăsta e fiul răposatului meu văr. Eu sunt un simplu tutore. N-am părăsit nicio iubită, cel puţin nu anul ăsta, încă.

În mijlocul unei asemenea conversaţii găunoase, Lionel era flămând. M-am uitat la prietena mea ca să văd dacă putea să mă ajute, dar Jemina nu mai era bună de nimic.

Ţeapănă şi mută, stătea la picioarele patului uriaş şi se uita la un scaun cu rotile. Părea vrăjită de el.

Mi-am frecat fruntea.

— Excelenţa Voastră, domnule! Lady Shrewsbury! Lăsaţi-mă să iau copilul. Băiatul e flămând. Ştiu că e.

Lionel ţipă din nou.

Ducele se întinse spre el, dar Lady Shrewsbury nu păru să bage de seamă. Se întoarse şi îl săltă pe Lionel în braţe.

— Doamnelor, acum îi fac copilului un program, iar voi m-aţi întrerupt.

Ducele se întinse şi-şi luă din nou ceasul de aur.

— Laptele o să sosească în ouând. Aşa că vă rog să plecaţi.

Mi-am desfăcut şalul şi mi-am descheiat câţiva nasturi de la rochie, ca să arăt cât de udă îmi era tunica.

— Laptele pentru bebeluş e aici.

Privirea ducelui căzu asupra mea.

— Aha…

Asta fu tot ce spuse, dar rămase cu privirea aţintită la pieptul meu, zgâindu-se îndelung şi având zugrăvit pe faţă un zâmbet obraznic, ce nu părea că avea să i se şteargă

prea curând de pe buze.

— A, da, doamnă, este. Bineînţeles.

Trase de picioruşul lui Lionel.

— Dă-i drumul. Hrăneşte-l, mă îndemnă el.

Având permisiunea, în sfârşit, am oftat şi m-am mişcat spre fiul meu.

Apoi m-am împiedicat de cizmele acelea aşezate lângă pat. Dând din mâini, am căzut cu capul înainte. Obrazul mi s-a lovit tare de pieptul pe care îl admirasem.

Capitolul 8

MIŞCĂRI GREŞITE

Piept gol! Piept gol! Aterizasem peste duce!

N-aveam niciun loc în care să-mi pun mâinile şi să nu fie cicatrici, muşchi, umeri largi sau pântec încordat.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, Excelenţa Voastră!

Nu exista nicio regulă, niciun protocol pentru asta.

Braţele lui mi-au cuprins spatele şi m-au ţinut pe loc.

— Femeie, nu te mişca!

Nu exista nicio regulă pentru simţămintele pe care ar fi trebuit să mi le trezească îmbrăţişarea aceea strânsă. Obrajii îmi ardeau.

— Nu te zvârcoli, femeie! Piciorul meu e rănit. O să înrăutăţeşti lucrurile.

Să le înrăutăţesc?

Se puteau înrăutăţi?

Eram întinsă deasupra lui. Răsuflarea nu-i era dulce de la rom, ca seara trecută, ci acră. M-am oprit din zvârcolit. Cu fiecare mişcare a mea, apăsarea palmelor lui creştea.

Picioarele mi se cufundară în moliciunea saltelei şi a pernelor care îl înconjurau pe duce.

Am ridicat privirea şi i-am văzut ochii. Erau limpezi, de un albastru-deschis, cu urme de cenuşiu poznaş, şi zâmbeau.

— În sfârşit, m-ai ascultat!

— Da, ascultă-l pe duce, dragă, adăugă Lady Shrewsbury. Se zice că e expert în pat.

El chicoti, iar mâinile îi trecură de la mijlocul meu spre şolduri şi înapoi. Şi râse din nou.

Nu era amuzant să fiu atât de împiedicată şi de stângace. De felul meu, eram distinsă şi foarte stăpână pe mine. N-aş fi făcut niciodată aşa ceva dinadins. Am început să mă mişc din nou ca să mă dau jos de pe el şi să-i arăt că nu eram o fetişcană gata să-i în pat, după cum îşi închipuia.

— Stai locului! Credeam că ne puseserăm de acord să nu te mişti. M-am foit din nou şi am simţit o adiere a isprăvilor lui Lionel precum şi mirosul ducelui, lemnos, ca de pământ.

— Îmi cer iertare, Excelenţa Voastră, dar vreau să cobor.

— Într-o clipă, de îndată ce te linişteşti, o să te ridic din pat. Capul lui coborâse spre mine. Eram aproape nas în nas. Ne-am cunoscut, domnişoară? Asta e întrebarea corectă pe care i-o pui unei persoane cu care împărţi patul.

— E doamna LaCroy, duce. E foarte pricepută la copii. Contesa gânguri spre Lionel, aşa cum făcuse cu o seară înainte cu Athena. Doamna LaCroy e atât de pasionată de copii, încât şi-a pierdut cumpătul, adăugă ea.

— LaCroy? Bineînţeles, încuviinţă el. E o situaţie cam compromiţătoare. Îţi aminteşti, Lady Shrewsbury, că ţi-am povestit că o lady a încercat…

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui ca să mă ridic, dar degetele mi s-au încurcat în halat. Acum îi dezvelisem şi umărul, nu doar pieptul.

— Trebuie să mă ridic, Excelenţa Voastră. Bebeluşul e tot flămând, iar mie… mie îmi curge laptele.

— Ei, asta-i bună!

Mâinile lui alunecară din nou spre coapsele mele.

Am rămas fără aer atunci când m-a prins de şolduri.

M-a ridicat de parcă aş fi fost o pană şi m-a aşezat pe picioare.

— Îmi pare foarte rău, domnule.

Mi-am îndreptat şorţul, dar am descoperit că mai mulţi nasturi de la rochie mi se descheiaseră. l-am aruncat o privire ducelui şi am văzut că zâmbetul i se lărgise.

— Atâtea răsuciri! Cred că amândoi suntem cam şifonaţi, LaCroy.

Cu obrajii arzându-mi în flăcări, am luat bebeluşul de la contesă.

— O să-l duc în camera copiilor.

— Poţi să-l hrăneşti pe pupilul meu aici. După ce ai căzut peste mine, nu e nevoie de falsă modestie. Ducele îşi încrucişă braţele şi urmă: Femeile au mai făcut asta, dar, de obicei, cu puţin mai mult efort din partea mea. Îmi place să-mi câştig dreptul de a seduce.

Apoi vocea îi deveni aspră şi poruncitoare, în timp ce făcu semn cu mâna spre o anumită parte a încăperii. Doamnă, poţi să foloseşti scaunul din colţ. Nu vreau să-mi pierd pupilul din ochi.

N-aveam de ales. Nici măcar nu eram sigură că mă angajase. M-am lăsat să cad pe scaunul din colţ, l-am ascuns pe Lionel sub şal şi l-am pus să sugă. Strigătele lui au încetat, iar eu am încercat să uit acea nouă umilire.

— Domnule duce, spuse contesa, doamna LaCroy o să fie o bună adăugire la personal. Nu e întotdeauna atât de împiedicată.

El îşi trecu palma peste faţă, încetinind atunci când ajunse la maxilar.

— Cred că l-am cunoscut pe soţul tău noaptea trecută, LaCroy.

— Vă cer iertare, domnule. Soţul meu s-a dus. Vedeţi stafii? Expresia lui se îmblânzi.

— Acum e rândul meu să-mi cer iertare. Îmi pare rău, aseară l-am cunoscut şi ăăă, hmm, l-am concediat pe fratele tău... pe cumnatul tău. Spune-i... Spune-i că... întoarse capul.

Am simţit cum mă măsura cu privirea. Mă prinsese,

iar eu mi-am dat seama de asta din felul în care i s-au strâns buzele, care acum nu mai zâmbeau.

Lady Shrewsbury s-a apropiat de Jemina şi i-a atins mâinile care răsuceau perdelele patului.

— Cumnatul ei s-a îngrijit de Patience LaCroy a noastră, iar apoi s-a întors acasă la el. N-o să ne mai viziteze. Contesa îşi netezi mănuşile şi adăugă: Are familia lui de care să se îngrijească, iar eu l-am asigurat că dumneata o s-o angajezi pe doamna LaCroy, duce. Nu mă face să fi minţit şi, dacă poţi să ajuţi, nu lăsa pe drumuri o femeie lipsită de apărare.

Ducele se juca cu cordonul halatului.

— A plecat, hmm? Eu şi pupilul meu încă suntem în minoritate. Cu o femeie care cade peste mine şi cu alta care îmi porunceşte cu delicateţe în dormitorul meu, eu… iată alte cuvinte pe care nu mă gândeam niciodată că o să le rostesc!

Lady Shrewsbury dădu la o parte perdelele patului.

— Trebuie să fie greu pentru un militar să cedeze în faţa slăbiciunilor pe care i le ştie toată lumea.

— Mda, bine că LaCroy nu lucrează pentru Napoleon. Coatele ascuţite sunt, fără îndoială, o tortură.

Ascuţite? N-aveam nimic ascuţit. Sarcina avusese grijă de asta. Mi-am ridicat privirea la duce, ca să rânjesc dispreţuitor un răspuns, iar atunci l-am privit cu adevărat, dincolo de înfăţişarea lui. Omul era în aceeaşi poziţie, pe jumătate înclinat, cu braţele încrucişate, meditând. Ceva nu era bine.

Mi-am mutat la celălalt sân fiul cel lacom.

— Contesa poate să vă dea scrisori de recomandare în ceea ce mă priveşte. Dacă aveţi bunătatea să-mi iertaţi neîndemânarea, Excelenţa Voastră, eu… Noi o să vă servim bine. O să fim loiale.

— Loiale? Preţuiesc foarte mult loialitatea şi sinceritatea. Căutătura lui era intensă, poruncindu-mi, aproape, să mă întorc la el.

Singurul bărbat care avea dreptul să mă cerceteze astfel era mort. Am refuzat să-mi plec privirea sau să fac pe

sfioasa în faţa lui. I-am întors ocheada cu îndrăzneală.

Ducele se strădui să se ridice, încordându-şi umerii şi trăgându-se mai aproape de căpătâiul sculptat al patului, dar căzu înapoi pe saltea.

— Eşti iertată, LaCroy. Lionel te-a iertat. Pare să râgâie destul de mulţumit.

Şi eu, şi fiul meu eram mulţumiţi, într-adevăr. M-am bucurat cât am putut de momentul acela, fiindcă ştiam că n-avea să dureze.

Excelenţa Sa se juca cu cordonul halatului, trăgând de brocartul vişiniu, fin, şi răsucindu-l, dar încă nu se mişcase din pat.

— Doamnelor, mergeţi jos. După ce mă bărbieresc şi mă îmbrac, putem să discutăm despre angajare.

Lady Shrewsbury începu să tragă perdelele transparente, iar apoi îi făcu semn Jeminei să facă acelaşi lucru.

— Perdelele trebuie spălate. Iar băiatul are nevoie zilnic de lapte de mamă. Uite ce slăbuţ e! Nici terciul cu lapte, nici laptele de vacă nu sunt de ajuns. Doar ţi-am scris despre asta, duce.

Îi scrisese ca să-i dea sfaturi despre cum să-l îngrijească pe Lionel al meu? Noaptea trecută, contesa nu-mi spusese nimic despre vreo scrisoare. M-am înfoiat ca un arici, dar am rămas tăcută.

Ducele îşi trecu mâna peste bărbie.

— Nu e înţelept să angajezi două femei tinere într-o casă plină de soldaţi. Dar eu n-am fost niciodată înţelept în privinţa femeilor. Bun, sunteţi angajate amândouă. Iar acum, plecaţi. Staţi! Pe cine mai angajez în afară de LaCroy?

Lady Shrewsbury ridică bărbia Jeminei.

— Aceasta e doamna St. Maur, care o să fie cameristă, drept care o să se ocupe chiar acum de cearşafurile de pe patul ăsta.

Jemina făcu o reverenţă.

— Eu sunt pricepută la gătit, dar doamna LaCroy are talent la făcut pâinea, domnule.

— Sunt sigur că se pricepe la multe lucruri. Că are multe daruri ascunse.

L-am bătut pe spate pe Lionel, iar fiul meu mi-a răspuns cu un râgâit voinicesc.

Mândră de el, mi-am încheiat tunica.

— Vă mulţumesc din nou, Excelenţa Voastră.

— Foarte bine. Doamnelor, presupun că Lady Shrewsbury poate să vă arate cum să vă începeţi munca aici, la Hamlin. Contesă, l-ai vizitat pe bunicul de multe ori şi ai fost la petrecerile mamei.

— Lady Bodonel dădea nişte petreceri reuşite, iar răposatul duce era un bărbat pe cinste. Dacă ar fi fost văduv, ar fi fost un soţ bun pentru mine. Şi tatăl era un om bun, spuse contesa.

În ochii lui prinse să ardă furia, de parcă, ce să vezi, contesa l-ar fi făcut de două parale. Nu înţelegeam de ce, dar simţeam focul privirii lui arzând peste tot în încăpere.

Contesa o trase pe Jemina spre uşă.

— Dacă îmi amintesc bine, camera copiilor e deasupra noastră, la etajul al treilea. Doamnă LaCroy, tu o să serveşti ca doică, alăptând copilul, şi ca dădacă.

— Doamnă LaCroy, Lionel o să aibă nevoie de îngrijiri zi şi noapte. Dar, dacă locuieşti aici, ce o să se întâmple cu copilul tău? mă întrebă ducele.

— Copilul meu?

Nu voiam să mint. Lionel era în braţele mele. Cum să mă lepăd de el?

Mi-am ridicat privirea spre contesă.

„Ajutor!”

— Domnule duce, spuse Lady Shrewsbury, e dureros pentru doamna LaCroy să vorbească despre asta, dar nu mai are un copil pe care să-l iubească. S-a dus.

Grimasa ducelui se adânci.

— Îmi pare rău, doamnă.

Vocea lui plină de milă parcă îmi arse auzul. Îmi plăceau mai mult poruncile pe ton de flirt. Strângându-l pe Lionel în braţe, l-am ţinut aproape de obrazul meu.

— O să muncesc din greu. Iar pentru mine o să fie o

onoare să-l servesc pe Lionel Jordan… şi să vă servesc pe dumneavoastră. Curând o să spăl băiatul cu apă de lavandă şi o să-i pun un scutec curat. Mă tem că e pe cale să murdărească şi cămaşa asta.

Repington îşi încrucişă braţele.

— Doamnelor, am câţiva soldaţi în casă…

— Aceste două femei o să se poarte cuviincios şi n-o să încerce să lege tovărăşii nepotrivite, dar trebuie să-ţi ţii oamenii în frâu. LaCroy, St. Maur, haideţi să vă arăt Hamlin Hall. Domnule duce, o să mă întorc cu scrisorile de recomandare.

Jemina încuviinţă înclinând din cap, iar apoi o porni spre uşă. Contesa o urmă.

Uşa se închise înainte să pot să trec pe lângă ciudatul scaun cu rotile.

— Doamnă LaCroy! Aşteaptă.

M-am întors, ţinând copilul la piept ca pe un scut.

— Da, Excelenţa Voastră?

— Doamnă LaCroy, ai ceva să-mi spui?

Nicio mărturisire n-avea să-mi iasă de pe buze. Am clătinat din cap în semn că nu.

— Foarte bine. Atunci, nici nu vrei să mă întrebi nimic, doamnă?

Am clătinat iarăşi din cap.

— Nimic.

El îşi înclină capul în semn de încuviinţare, dar expresia îi rămase precum o carte închisă.

— Atunci, tu o să te ocupi de doamna St. Maur. Îmi plac femeile care nu pun prea multe întrebări.

— Foarte bine, Excelenţa Voastră. Mie nu-mi place să pun întrebări.

— Nu ştiu ce să înţeleg din vorbele tale, doamnă LaCroy.

— Trebuie să le urmez pe doamne.

— De ce să te grăbeşti, când cunoşti deja Hamlinul? Nu-i aşa LaCroy?

Dacă îşi închipuia că aveam să mă dau de gol, se înşela. Mi-am îmbrăţişat şi mai strâns fiul.

— Atunci când e un bebeluş în casă, locul pare foarte cunoscut. Băiatul are nevoie de o baie, domnule. Iar cămaşa asta trebuie spălată bine, pentru că se pătează tot mai tare cu fiecare minut pe care îl pierdem.

— Nu-mi place să pierd timpul, dar o femeie misterioasă, şi mai ales o femeie drăguţă într-o casă plină de bărbaţi, e un fapt îngrijorător. Speram să angajez nişte matroane mult mai bătrâne. Tu şi prietena ta nu sunteţi matroane.

Nu reuşeam să-mi dau seama de starea de spirit a lui Repington. Părea să flirteze, părea şi furios, dar, cum n-aveam de gând să mă demasc, am ridicat din umeri.

— Asta e tot, Excelenţa Voastră?

El se aplecă înainte.

— Eşti sigură că nu vrei să-mi spui nimic?

— Nu, sunt gata de muncă.

Chipul lui, o întruchipare a mândriei şi autorităţii bărbăteşti, se îmblânzi.

— Bine, după ce mă îmbrac şi te găsesc, o să-ţi comunic regulile şi aşteptările mele. Regulile sunt necesare în serviciul meu.

— Da, asta se spune de obicei despre reguli. O zi bună, Excelenţa Voastră!

M-am apropiat şi mai tare de uşă. Trebuia să mai fac doar câţiva paşi ca să scap de privirile lui scrutătoare.

— La… Croy, am sentimentul că nu urmezi regulile.

Îmi rostise numele ciudat, lăsându-l să-i zăbovească pe limbă. Era limpede că bănuia că eu şi lacheul eram una şi aceeaşi persoană. Ar fi trebuit să spun ceva ca să contrazic ideea asta, dar n-am reuşit decât să râd. Alt hohot de râs bolborosea în pieptul meu, până când explodă. Am chicotit cu glas tare.

— Ce e amuzant? Ce te distrează, doamnă?

Mi-am acoperit gura.

— Îmi cer iertare, Excelenţa Voastră, dar mă gândeam că s-ar putea să vă placă regulile pentru că, spre deosebire de femei, bărbaţii sunt liberi să le şi încalce.

— Interesant punct de vedere, domnule. Vreau să zic,

doamnă.

Am făcut o reverenţă.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de altceva, o să-i fac o haină pupilului dumneavoastră.

— Continuăm discuţia mai târziu. Până după-amiază, o să stabilesc un program pentru băiat.

M-am oprit şi am luat mâna de pe clanţa uşii.

— Poftim?

— Da, am un plan. Un program pentru pupilul meu.

— Dar e doar un bebeluş!

— Am făcut bărbaţi din oameni care se purtau mult mai rău. Lionel Jordan o să se ridice la înălţimea aşteptărilor mele. O să te vizitez în camera copiilor la ora unu şi un sfert.

— La şi un sfert? De ce atâta exactitate?

— Precizia e punctul meu forte. O să te văd atunci, şi o să putem să discutăm alte cerinţe ale mele în privinţa domnişorului Jordan. O să trebuiască să le respecţi, dacă rămâi.

Dacă?

O, asta nu suna bine!

Dar cum îndrăznea un străin să încerce să-mi spună cum să mă îngrijesc de Lionel al meu? Mi-am simţit zâmbetul îngheţând, căzând şi făcându-se fărâme pe duşumea.

— Da, domnule.

— Copilul şi camera copiilor să fie gata pentru inspecţie.

La urma urmei, regula era ca servitoarele să le dea socoteală tutorilor. Mi-am sărutat din nou fiul.

— Da, Excelenţa Voastră.

Ducele păru să încerce să se ridice, dar căzu din nou pe perne.

Era limpede că ceva mergea foarte rău.

N-am reuşit să-mi abat privirea de la scaunul cu rotile.

— Unu şi un sfert, am repetat.

— Da, LaCroy.

Am fugit din dormitor.

Jemina închise uşa după mine. Mă aşteptase, împreună cu contesa.

Lady Shrewsbury scoase un ţâţâit printre dinţi.

— Ei bine, n-a mers aşa cum am plănuit, dar aţi fost angajate. Jemina o să lucreze jos, printre corturile de campanie. Iar tu, Patience…

— Eu o să-i fac o baie celui mic.

— Bine, încuviinţă contesa, mângâind braţul lui Lionel. Dar ai grijă, ducele a fost de acord pentru că era în minoritate. Un comandant pierde o bătălie, dar nu tot războiul. Fii isteaţă atunci când eşti în preajma lui. Trebuie să-ţi faci munca în chip desăvârşit, altfel o să te concedieze.

Jemina dădu din cap, cu fruntea încruntată.

— Patience e cu fiul ei, dar care e planul, mai ales cu toţi oamenii şi corturile de aici şi, pe deasupra, cu ceva care pare să fie un tun?

Ducele cel nebun şi invalid transformase Hamlinul într-o zonă de război.

— Lady Shrewsbury, de unde începem? am întrebat-o eu.

— Adunaţi dovezile ascunse de Markham la Hamlin, ca să putem să demonstrăm de ce anume trebuia el să te închidă la Bedlam. Soldatul de la poartă, cel care ne-a lăsat să intrăm, a spus că Markham a mai zăbovit un timp. Nu era dornic să plece. Ticălosul a ascuns ceva la Hamlin. Găsiţi acel ceva.

Contesa şi Jemina începură să coboare scările.

Eu nu ştiam ce să fac cu ducii neîncrezători, cu tunurile, cu duşumeaua de marmură şi cu dovezile. Lionel era totul pentru mine, iar singurul meu ţel era acela de a-l creşte pe el mare şi voinic.

— Haide să mergem în camera copiilor, i-am şoptit fiului meu. Urcând scara abruptă, m-am îndreptat în paşi de dans spre etajul al treilea. Odată intraţi în camera copiilor, am închis uşa şi am privit încăperea destul de mică, în care trebuia să fac totuşi ordine. Mirosul acru al neglijenţei era peste tot. Până şi candelabrele aveau nevoie să fie şterse

de praf.

— Lionel, camera asta o să fie palatul pe care l-am visat pentru tine. Ţinându-mi bine copilul, am făcut o piruetă, apoi alta. La lumina zilei, turcoazul în care erau zugrăviţi pereţii se amesteca, se potrivea cu îmbinarea de albastru şi de cafeniu a ochilor fiului meu. El era acum numai zâmbete şi gingii ştirbe.

Răsuflând puţin mai repede, l-am mângâiat.

— Acum sunt aici, cu tine, Lionel, la lumina zilei. Şi o să fac tot ce pot ca să rămân cu tine până când pun mâna pe documente. După asta, o să pot să cumpăr bilete ca să ne îmbarcăm pe o corabie spre Demerara. O să fim în siguranţă.

Am scos lenjeria murdară din leagăn şi mi-am aşternut acolo şalul, ca să pot să-l culc pe Lionel.

Deschizând fereastra, am lăsat să intre puţin aer curat. Cuţitul tatei strălucea pe pervaz. Am întins mâna, l-am luat şi l-am pus în buzunar. Bine că fusese acolo şi nu asupra mea atunci când mă atinsesem de duce. El nu mi-ar fi îngăduit să-l păstrez, şi ar fi socotit că era o infamie să ţin o armă în preajma unui bebeluş. Totuşi, până să ajung împreună cu Lionel la docurile din Demerara, nu eram în siguranţă. Avea să fie un război lung. Iar următoarea bătălie urma să aibă loc la unu şi un sfert.

Capitolul 9

UN VALET ŞI UN VICONTE AFLĂ TAINA

Tunetele bubuiau dincolo de fereastra dormitorului. Busick mormăi printre dinţi şi-şi masă şoldul. Durerea din oase îl înştiinţa că ploaia avea să vină neîntârziat.

Asta însemna o schimbare de program. În ziua aceea n-aveau să mai aibă loc exerciţii afară. Venea furtuna. Ei bine, o a doua furtună. Shrewsbury şi tinerele ei femei o întruchipaseră pe cea dintâi.

Se întinse spre marginea patului răvăşit. Noua cameristă pe care o angajase, doamna St. Maur, îi luase cearşafurile înainte ca el să aibă măcar timp să clipească. Era o servitoare bună şi harnică, chiar dacă fusese constrâns s-o angajeze.

Cealaltă, doamna LaCroy, era cu totul altceva. Frumoasă, înşelătoare, cu coate ascuţite, cu forme încântătoare… înşelătoare.

Ei bine, unele lucruri nu se schimbau. Ca, de pildă, faptul că nu putea să nu bage de seamă frumuseţea unei femei, chiar dacă ea era o spioană. O spioană a lui Markham, fără îndoială.

Busick îşi trecu mâna peste obrazul proaspăt ras, aşteptând să i se potolească durerea pătrunzătoare din spate. Uneori era foarte dureros să-şi ia cămaşa, chiar dacă rămânea aşezat. Valetul îi lăsase pe scrin o jumătate de pahar de rom. Băutura îi potolea durerea şi îl ajuta să-şi stăpânească mai bine trupul şi mişcările. Îi era mai de folos decât laudanumul sau alte medicamente prescrise de doctorul lui. Cu atâtea spioane şi cu atâţia soldaţi primprejur, trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

Se ridică răsuflând adânc şi sprijinindu-se în toiag. Odată ajuns în picioare, îşi vârî poalele cămăşii în pantaloni. Gata. Reînvăţase să-şi îmbrace aproape toate hainele rămânând aşezat, nu în picioare, în faţa oglinzii. Probabil că oricine ar fi intrat pe uşă n-ar fi băgat de seamă nicio diferenţă.

Smulse jiletca din sertarul scrinului, şi-o trase peste umeri şi începu să se legene. Pesemne că arăta ca un dansator de Morris[2], unul prost. Fusese destul de priceput la ritualurile de curtare de la baluri şi dineuri particulare. Fusese priceput la multe lucruri înainte de Badajoz.

Luptându-se cu nasturii de os, unul după altul, şi ferindu-se să cadă în cap, Busick se prinse de marginea noduroasă a scrinului. Paharul cu rom se clătină. Dorinţa de a-l da peste cap era deosebit de puternică. Asta, fiindcă băutura ajunsese să fie singurul lucru care îl ajuta să nu-şi

2 Dans popular englezesc, asemănător căluşului din folclorul românesc

iasă din minţi atunci când nu putea să facă lucrurile de zi cu zi. Însă astăzi avea nevoie de o minte limpede, pentru că trebuia să înfrunte o spioană.

Nu era deloc firesc ca o femeie – o dădacă ce se număra printre servitorii lui – să-l ia de prost. Nu, nici pe departe!

O bătaie în uşă îl făcu să-şi îndrepte iute bandajul de pe picior. Curelele şi panglicile legate de coapsă trebuiau ajustate puţin, dar le privi la repezeală şi văzu că piciorul arăta totuşi aşa cum trebuia.

— Intră!

Gantry îşi vârî capul pe uşă.

— Domnule duce, o femeie tânără m-a dat afară din pat. Apoi mi-am amintit de bebeluş. Ar fi trebuit să vin şi să te înlocuiesc până… acum.

Vicontele avea mare nevoie să se bărbierească. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi-şi cam bălăbănea gâtul.

— Unde e bebeluşul? Ce ai făcut cu el?

O, ce bucurie simţi ducele la gândul că ştia ceva despre care Gantry habar n-avea! Busick îşi întinse umărul înţepenit şi trase lavaliera de pe spătarul înalt al infernalului scaun cu rotile.

— Bebeluşul e bine. Ar trebui să te întorci în camera ta şi să mai dormi câteva ore. Pari foarte obosit.

Gantry se şterse la ochi.

— Dacă îmi amintesc bine, te-am lăsat cu un bebeluş, duce. Ce ai făcut cu el?

Vicontele apucă mânerul unuia dintre sertarele scrinului şi întrebă:

— Nu l-ai pus aici ca pe o cravată, nu?

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Busick punând mâna pe scrinul sculptat şi ţinând, astfel, sertarul închis. Nici nu l-am împăturit ca pe o cămaşă. Drept cine mă iei?

Gantry luă paharul cu rom şi îl goli.

— Te rog să mă ierţi, încă nu m-am trezit bine. Dar tu eşti treaz şi bărbierit. Unde e domnişorul Jordan?

Ducele se gândi că venise momentul să fie tare ca stânca şi să se prefacă în chip desăvârşit că nu încercase

să-şi împiedice prietenul să deschidă sertarul scrinului. Era cu putinţă ca vigilenţa vicontelui să trebuiască înşelată cu ceva mai mult rom decât jumătatea aceea de pahar.

— Bebeluşul e foarte bine. E sus, cu dădaca, una pe care am angajat-o de câteva ore, dar pe care trebuie s-o concediez acum. Poţi să mă ajuţi cu jacheta? Valetul a lăsat-o acolo, agăţată de stâlpul patului.

Chipul lui Gantry deveni întrebător, dar se ridică, luă jacheta şi o ţinu astfel încât ducele să poată s-o îmbrace.

Strecurându-şi un braţ în mâneca hainei de un albastru indigo şi săltându-se puţin ca să ajungă la cealaltă mânecă, Busick răsuflă adânc.

— Să sperăm că se opreşte ploaia şi că mâine o să putem să punem trupele să facă exerciţii afară. Poate că o să le urmărească şi pupilul meu.

Gantry îşi trecu o mână prin păr şi-şi dădu la o parte de pe faţă buclele prea lungi.

— În primul rând, încă nu plouă. În al doilea rând, pupilul tău nu poate să meargă. Iar în al treilea rând, de ce s-o concediezi pe dădacă dacă de abia ai angajat-o? Nu e doamna Kelly?

— Nu, nu e doamna Kelly, e o dădacă nouă.

Pe duce îl durea coapsa atât de tare, încât era sigur că avea să plouă. Dar nu putea să spună asta fără să provoace întrebări legate de rana lui.

— Valetul meu bărbiereşte excelent. Poate să-ţi tundă tot părul ăla lung şi să te facă să arăţi din nou ca un militar.

— Eu am terminat-o cu armata. Soţiei mele îi place… lung, răspunse Gantry, mutându-se de pe un picior pe celălalt şi uitându-se în jos. Lungimea e bună aşa cum e.

Busick băgă de seamă că era prima dată când Gantry vorbea despre soţia lui, după săptămâni întregi în care n-o pomenise.

— Amândoi ştim cum să ne ferim să vorbim despre anumite lucruri, dar mie poţi să-mi spui orice.

— Iar tu o să faci la fel? Începând cu motivul pentru care nu poţi să te odihneşti o săptămână sau două şi să-ţi cunoşti pupilul, înainte să începi instrucţia. Îţi împiedici

însănătoşirea. Au trecut aproape doi ani de la Badajoz, iar tu încă umbli în cârje. Probabil că te răneşti mereu, pentru că nu laşi osul să se refacă.

Dacă ar fi dat un răspuns furios, ducele ar fi înrăutăţit lucrurile, mai ales că avea nevoie de ajutorul lui Gantry.

— O să mă odihnesc după ce pun totul în ordine. Dar în dimineaţa asta am angajat o cameristă şi o spioană. Patience LaCroy s-a infiltrat în casa mea. Trebuie să găseşti o dădacă şi s-o înlocuim.

— LaCroy? E rudă cu lacheul de aseară al lui Markham?

— Lacheul de aseară era o femeie.

— O spioană adevărată? întrebă Gantry încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de scrin, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă. El era o ea? Eşti sigur?

O, Busick era sigur că doamna LaCroy era cât se poate de femeie. Păr buclat, castaniu-roşcat, care îi descoperea urechile delicate. Ochi căprui ca nişte topaze întunecate şi o siluetă plină de curbe… Ei bine, niciuna dintre calităţile astea n-o trăda ca fiind lacheul de noaptea trecută, dar gropiţa inconfundabilă din bărbie şi faţa în formă de inimă erau dovezi de netăgăduit. La care se mai adăuga şi faptul că valetul lui îl întrebase de unde avea pudră de la teatru pe haină.

— Da, Gantry, dădaca mea e lacheul de azi-noapte.

— Domnule duce, eşti sigur? Oare chiar într-atât ne-am pierdut putinţa de a recunoaşte o femeie atunci când întâlnim una?

Cât despre duce, ultimii ani îi lăsaseră destul de puţin timp pentru femei.

Şi trebuise să facă tot ce-i stătea în puteri ca să scape de atenţiile capricioasei lui mame. Dacă s-ar fi răspândit vestea despre rana lui, ar fi făcut-o pe Lady Bodonel să-şi între în rolul de „infirmieră”. Şi să găsească o cale prin care să-şi logodească fiul cu vreo moştenitoare bogată din înalta societate, ca să capete nepoţii pe care susţinea că şi-i dorea. Însă ea nu voia, de fapt, decât sa aibă calea deschisă către petreceri mai bune, înlesniri care ar fi venit

prin unirea dintre duce şi o lady cu legăturile potrivite.

— Răspunsul la amândouă întrebările tale e „da”. Suntem doi pustnici, iar femeia aceea e o spioană. Lucrează pentru Markham sau pentru altcineva. Poate că pentru creditorii lui Colin?

Vicontele îşi frecă falca, gânditor.

— Nu că ar avea vreun sens, dar de ce ar vrea o spioană bebeluşul? Şi de ce i l-ai dat lui, mă rog – ei?

De ce o făcuse?

Pentru că vanitatea lui era atât de mare?

Sau pentru că văzuse durerea din ochii ei atunci când căzuse peste el, durerea care îi spusese că lumea ei s-ar fi sfârşit dacă ar fi refuzat-o.

— Bănuiesc că e inofensivă, dar că a venit totuşi ca să adune nişte informaţii pentru cineva.

— Şi de ce eşti acum îmbrăcat, bărbierit şi ţi-ai luat una dintre cele mai bune haine? Ca s-o interoghezi pe doamna spioană?

Busick îşi făcu iarăşi de lucru, încheindu-şi nasturii de la jiletcă.

— Nu sunt sigur, dar, dacă nu primesc răspunsurile pe care le doresc, cred că o să trebuiască să-mi găseşti o altă doică pentru alăptarea copilului.

Gantry lovi uşurel paharul gol şi rânji.

— Ei bine, dacă vrei s-o interoghezi, îţi trebuie şi butoni.

Brusc, el deschise sertarul şi-şi vârî mâna printre lavaliere, iar apoi dădu peste… obiectul acela mecanic, îngrozitor.

Busick nu se mişcase destul de iute ca să-l oprească. Ar fi trebuit să-şi aducă aminte că Gantry era asemenea lui, nerenunţând niciodată înainte de a afla răspunsurile.

Tăcerea care se lăsă între ei era cât se poate de grăitoare.

Apoi Busick îşi auzi inima bătând tare, tare, mai tare decât tunetele de afară. Numără secundele înainte de întrebările prietenului său.

De ce nu spusese Busick că avea un picior amputat?

Durea? Avea nevoie să fie cocoloşit?

Dar Gantry nu-şi ridică fruntea. Se uita la curelele de piele ataşate de acea bucată inertă de lemn cioplit ce trebuia să înlocuiască mădularul care lipsea.

Curelele îl înţepau şi îl iritau pe Busick ori de câte ori prelungea, cu cu acea bucată de lemn, ciotul care-i mai rămăsese din picior.

— Cred că valetul meu a pus butonii în sertarul al doilea, spuse ducele în cele din urmă.

Gantry îl închise pe cel de sus.

— Ai dreptate. Aici nu sunt. Dar poţi să te lipseşti de… ei. O să-i caut în continuare.

Busick nu-şi feri privirea. N-avea de gând să arate vreun semn de slăbiciune sau de şovăială. Piciorul nu îl definea. Era un bun comandant, dar alţii, cu privirile lor mohorâte şi cu mila lor siropoasă, hotărâseră că nu mai era de niciun folos în armată.

— Da, fă asta. Caută în cel de al doilea sertar. Sunt îmbrăcat aşa cum trebuie, dar butonii o să mă facă să arăt perfect.

Gantry se încruntă, dar se stăpâni şi nu puse nicio întrebare despre lucrurile pe care, pesemne, ar fi vrut să le afle.

Aşa că Busick hotărî să-i răspundă.

— Badajoz. A trebuit să treacă un an până să se liniştească nervii piciorului, care pulsau îngrozitor, şi alte câteva luni ca să-mi redobândesc echilibrul şi să încep să merg. Am avut nevoie de aproape doi ani ca să-mi revin. Şi o să plouă, continuă el, bătându-se peste coapsă. Mi-o spune ceea ce a mai rămas din piciorul meu. Mai e vreun lucru pe care nu l-ai întrebat, dar pe care ai vrea să-l afli?

O bătaie în uşă întrerupse duelul acela cu un singur combatant.

— Excelenţa Voastră, pot să intru? Sunt doamna St. Maur.

— Un moment, doamnă.

Vicontele, care tocmai găsise o pereche de butoni cu perle, îl întrebă pe duce:

— Asta e spioana?

— Nu, nu-i ea. Ei bine, doamna St. Maur ar putea să fie complice. Scrisorile lor de recomandare sunt pe scaunul acela.

Scaunul cu rotile, în care ducele petrecuse un an, mai mult în perioadele în care avea recăderi.

— Ia scrisorile şi fă investigaţii. Vezi dacă trebuie să le concediem pe amândouă.

Bătăile în uşă deveniră mai grăbite. Doamna St. Maur luă uşa cu asalt.

— Am cearşafuri curate. Sunt grele.

— Asta e cu neputinţă, Gantry. Femeia a luat cearşafurile doar de o oră. Sunt implicate amândouă, spuse ducele, începând să-şi lege lavaliera. Intră!

Uşa se deschise, iar doamna St. Maur intră, cu un teanc de cearşafuri în braţe.

— Nu-mi ia mult să vă fac patul, domnule. Şi vă rog să nu vă supăraţi din pricina teancurilor de rufărie de pe coridor. Am multe camere de curăţat. O să facem loc pentru toţi oamenii dumneavoastră şi n-o să mai fie nevoie de corturi.

— Unde ai găsit…

— Excelenţa Voastră, doamna LaCroy a trimis soldaţii în catacombe ca să aducă nişte cufere de acolo.

Cu buzele strânse de parcă abia acum punea preţ pe spusele lui Busick, vicontele încheie butonii, câte unul la fiecare manşetă albă.

— De unde a ştiut unde anume să caute? Sau că trebuia să caute acolo? Domnule duce, cred că e într-adevăr sp…

— Specială, Gantry. Cuvântul e „specială”. Se pare că dădaca LaCroy s-ar putea să fie cam prea isteaţă.

— E isteaţă, domnule, afirmă doamna St. Maur, netezind cutele din cearşafuri. E foarte isteaţă şi foarte cumsecade.

— Vezi, Gantry, am angajat o dădacă isteaţă şi cumsecade.

— Astea erau şi cerinţele, zise vicontele prinzându-l

de braţ pe Busick, care încerca să treacă pe lângă el. Ştii ce faci?

— Da. E unu şi zece. Am cinci minute ca să ajung la etajul al treilea şi să-mi văd dădaca. Urează-i noroc.

Încruntându-se, Gantry îi netezi gulerul lui Busick.

— Pentru ce?

— Pentru ca LaCroy să treacă inspecţia. Cred că o să fie greu să găsim altă dădacă atât de curând. Ar fi păcat s-o concediez în prima ei zi.

Uitându-se în oglindă, văzu că vorbele lui avuseseră efectul dorit. Doamna St. Maur îşi împreună palmele a rugăciune, dar Jupiter n-avea să le salveze. Trebuia ca femeile să ştie că el, ducele, le descoperise jocul. Nu se lăsa prostit de nimeni.

Prietenul lui îi aţinu iarăşi calea.

— Crezi că ar trebui să urci toate scările acelea abrupte? Aş putea s-o aduc jos, în salon.

Ducele lovi uşurel cu pumnul în antebraţul lui Gantry.

— Nu, cloşcă ce eşti. Şi ar trebui să pui capul înapoi pe pernă şi să mai dormi câteva ore. Să sperăm că doamna St. Maur – după ce termină de dereticat aici – o să ne facă una dintre pâinile delicioase despre care mi-a vorbit mai devreme. Toată lumea are nevoie de o cină bună înainte de sfârşitul zilei.

— Da, domnule, spuse femeia, care se încruntase şi mai tare, iar acum bătea cu palma în cearşaf de parcă ar fi fost o persoană, deşi Busick spera că nu la el se gândea. Dar doamna LaCroy e cea care face pâinea.

El se strădui să treacă pragul.

— Mă duc la întâlnire.

Gantry îl urmă afară şi îi puse din nou mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, Excelenţa Voastră. Îmi pare rău cu adevărat.

Busick strânse din dinţi şi prinse mai bine cârja.

— E doar o altă provocare. Ştii că îmi plac provocările.

Prietenul lui încuviinţă înclinându-şi capul.

— Ai ştiut întotdeauna să faci pe grozavul.

Cuvintele şi privirea lui Gantry îl dureră. Nu era

respectul unui soldat faţă de comandantul lui, sau al unui soldat faţă de alt soldat, sau al unui nobil faţă de alt nobil. Era privirea frământată a doctorului care îi spusese că trebuia să-i taie piciorul.

Iar el prefera enervarea, nu mila.

— Sunt foarte bine, Gantry. Odihneşte-te câteva ore. O meriţi.

Aşa cum LaCroy merita să fie concediată pentru că era spioană. Privirea tristă şi silueta frumoasă n-aveau s-o salveze.

Capitolul 10

CAMERA COPIILOR

Scările erau nişte lucruri îngrozitoare, malefice.

Mai nou, asta era părerea lui Busick despre ele. Iar scările abrupte care duceau la etajul al treilea erau aproape imposibile. Grăbi pasul, dar, odată ajuns la jumătatea lor, obosi şi o lăsă mai moale – trage aer în piept, pune cârja în pământ, dă afară aerul din piept. Din nou. Repetă asta până când ajunse la etajul al treilea.

Începu să-şi scoată ceasul ca să vadă cât întârziase, dar renunţă. Pentru că tot el impusese regulile, putea să le încalce în acea zi.

Păşi cât putu de încet spre uşa camerei copiilor şi o deschise.

Ciuda lui se mai risipi atunci când simţi mirosul dulce de lavandă.

Curăţenie. Intră.

Teancuri de cearşafuri zăceau pe duşumea, grămădite sau rulate, de parcă ar fi avut loc o bătălie. Uşile unui dulap erau deschise. Sertarele erau trase şi golite. Peste tot domnea haosul, de parcă ea ar fi căutat ceva.

Apoi ducele se uită, cercetător, la leagăn.

Fusese lustruit şi parfumat cu ulei de portocal.

Soldăţelul lui adormise degrabă pe cearşafurile curate. Sforăitul micuţului era dulce, ca o melodie scoasă cu ajutorul unei manivele din cutia muzicală a mamei lui Busick.

Dădaca spioană era cu spatele la el şi se uita pe fereastră. Bărbia îi era ridicată, iar privirea îi era captivată de ceea ce vedea acolo, orice ar fi fost.

Mai făcu un pas şi nu putu să nu-i admire profilul. Părul lung, castaniu-roşcat, des şi buclat, îi era strâns în două cosiţe care scăpaseră de sub bonetă şi i se odihneau pe gâtul graţios. Stătea dreaptă, de parcă aşa fusese învăţată să stea. Rochia croită dintr-un material albastru, imprimat, se drapa peste rotunjimile ei zvelte, proclamând de zor că era femeie.

Cum putuse el să creadă vreodată că LaCroy era bărbat? Probabil că îşi pierduse dreapta judecată.

Păşind mai aproape, îi văzu genele lungi. Lungi cât degetul mic al lui Lionel, sau poate chiar cât degetul mic al lui Busick.

Rămase acolo pierdut, contemplând-o. Dar farmecul ei n-avea nicio legătură cu slujba de dădacă.

— Camera asta nu trece inspecţia, doamnă LaCroy.

Ea nu-l privi. Chipul îi rămase întors spre fereastră.

— Am fost nevoită să încep cu lucrurile de cea mai mare însemnătate, Excelenţa Voastră. Totul a trebuit curăţat şi şters de praf. Nimic nu se potrivea cu pretenţiile mele, aşa că ştiu că nici cele ale dumneavoastră n-au cum să fie satisfăcute.

O, era o spioană bună! De unde ştia ce îi plăcea lui? Ducele păşi peste unul dintre mormane.

— Dispreţuiesc dezordinea. Iar aici duhneşte, pur şi simplu, a dezordine.

— A mirosit mult mai urât. Odată ce termin, n-o să mai mirroasă. „R”-ul acela se auzea slab şi liniştitor, precum zgomotul valurilor pe ţărm. Femeia petrecuse un timp în străinătate, dar unde? În Spania? Într-una dintre coloniile engleze?

— Sper că o s-o faci într-un timp rezonabil.

— O s-o fac, domnule.

El îşi drese glasul, dar ea tot nu se întoarse. Atenţia ei rămase îndreptată asupra a ceea ce vedea dincolo de fereastră.

— Am venit să vorbim despre… despre program.

— Da, Excelenţa Voastră.

Vocea ei părea obosită şi privirea îi rămase distantă.

Ducele simţi pe dinlăuntru o adâncă tulburare, care se învecina cu destul de marea lui vanitate. Poate că ea nu putea să-l privească. Poate că şi ea, ca şi Gantry, nu putea să-l respecte din pricina rănilor lui.

Simţi cum îl cuprindea furia. Lipsa unui picior nu-i limita abilităţile. Nu-i schimba statura. Se apropie mai mult.

— Îţi sunt angajator. Pretind să-mi dai întreaga ta atenţie. Mi se cuvine.

Ea se întoarse, iar el văzu că avea lacrimi în ochi. Sufletul lui împietrit se zgudui şi inima i se cutremură.

Se părea că vorbele lui tulburaseră ceva, dar ce anume? Durerea după copilul pierdut? Altceva?

— Ce ţi-a atras atenţia atât de mult? Am reuşit să intru până în mijlocul camerei copiilor fără ca tu să-ţi dai seama.

Buzele ei tresăriră, apoi colţurile li se ridicară de parcă ea tocmai şi-ar fi amintit cum să zâmbească.

— Amintirile, Excelenţa Voastră. Unele mă tulbură cam prea tare. Îmi pare rău că n-am fost atentă.

Vocea tinerei femei era cuceritoare, iar Busick îşi aminti că Lady Shrewsbury îi spusese că ea îşi pierduse copilul şi soţul. Trebuia să fie adevărat, fiindcă o asemenea tristeţe nu putea să fie prefăcută, şi nici lacrimile care îi tremurau pe gene. Probabil că împrejurarea ce îi răpise pe veci orice bucurie fusese cumplit de tristă şi avusese loc doar cu puţin timp în urmă.

Lui Busick i se puse un nod în gât, silindu-l să se gândească la soţia locotenentului său mort. Nimeni nu putuse s-o împiedice să-şi vadă soţul doborât de o lovitură de tun. Şi nimeni, nici chiar Busick, nu-şi închipuise că ea avea să ia sabia soţului ei şi să atace duşmanul.

Ducele clipi, trase pe nas aerul cu miros de ulei de portocal şi-şi îndepărtă din minte, hotărât, amintirea războiului.

— Ai toată simpatia mea, doamnă LaCroy, dar trebuie să vorbim despre situaţia noastră.

Ochi ei mari şi încântători, sfere de topaz cu urme de miere aurie şi de henna, se uitară ţintă la el. El încercă simţământul că un asasin îi pusese gând rău. Iar o mică parte dinlăuntrul lui nu se supăra deloc să se afle în bătaia focului, a focului ei.

— Da, duce. Nu suntem pregătiţi pentru inspecţia dumneavoastră, recunoscu ea, îndreptându-se spre leagăn. Paşii îi erau graţioşi – cu bărbia ridicată, cu umerii drepţi – şi era foarte înaltă pentru o femeie. Iar domnişorul Lionel pare să nu-şi dorească să se ţină de programul nostru. A adormit după baia cu spumă.

Ducele se uită din nou la bebeluşul înfăşat în scutece curate. Ciuful de păr negru ca pana corbului îi fusese pieptănat spre creştetul capului şi legat cu o fundă verde, precum era cea a lui Gantry.

— Băiatul pare în largul lui, dar chiar era nevoie de panglică?

— E prea tânăr ca să poarte joben, şi-şi p-prinde părul în unghii şi se zgârie. Pentru un timp, funda îl fereşte de asta. E mult prea mic ca să fie t-tuns.

Vocea ei era mai puternică, dar câteva cuvinte sunară şovăielnic din pricina răsuflării întretăiate.

Busick începu să se gândească să n-o mai concedieze. Nu voia ca aşa ceva să fie următoarea ei dezamăgire, lucrul care să aducă lacrimi în ochii aceia frumoşi.

— La ce vârstă ar trebui să-i îi fie tăiat părul?

— La şase ani. La primul lui tuns, o să aibă nişte bucle minunate!

— Nuuu, nu trebuie să aştepte până când se îmbracă în pantaloni.

Ea se răsuci pe călcâie. Fruntea îi era încreţită.

— Deja s-a născut băiat. Cu ce să se îmbrace, dacă nu cu pantaloni? Ce ştiţi despre copii?

Cum de se schimbase conversaţia, ajungând la Busick? El se clătină puţin şi-şi duse mâna la tâmplă.

— Nu eşti din Anglia, nu-i aşa, LaCroy? Atunci când spui că un băiat se îmbracă în pantaloni, asta înseamnă că a crescut. La şase ani, trece de la şorţuleţul pentru copii, la pantaloni. De unde eşti?

— Dintr-o colonie mică şi fără însemnătate.

— N-ai mai fost dădacă. Nu-i aşa, LaCroy?

— N-a trebuit să fiu. *Domnule.*

Adăugă la urmă acel domnule, de parcă şi-ar fi amintit că ea era angajata, iar el, angajatorul. Ei bine, angajator în momentul de faţă.

— Cred că Lionel al meu o să-şi aibă mai devreme primul costum de haine băieţeşti şi prima tunsoare. Poate că peste câţiva ani. Cu educaţia mea, o să-şi depăşească vârsta.

Sfârşind de vorbit, ducele îşi puse palma pe capul băiatului. Era cald, dar nu de la febră, ci de la somn. Băieţelul era liniştit.

— Sunt atât de multe de aşteptat atunci când ai un asemenea micuţ, adăugă el.

Uitându-se la ea, văzu că avea din nou lacrimi în ochi şi că clipea foarte des.

— Am trecut inspecţia, Excelenţa Voastră?

— Se pare că o să pui în ordine camera copiilor, zise el trecându-şi un deget peste marginea leagănului sculptat. Nu simt niciun fir de praf.

— Înţeleg că e un „da”, pentru moment. Mai am multă curăţenie de făcut.

Întotdeauna trebuia ca veştile proaste să fie date cu răceală, de-a dreptul, fără emoţii. Însă ducele era emoţionat din pricina ei, şi nu putea să concedieze o femeie înlăcrimată, care lustruia marginile leagănului şi punea funde în părul pupilului său. Era greşit. I se părea greşit.

Noroc că nu-şi asculta niciodată sentimentele.

— Cât ai de gând să continui cu farsa asta, lacheu?

Doamna LaCroy îşi trecu mâna peste faţă şi peste

gropiţa din bărbie.

— Atât cât e convenabil.

El fu cât pe ce să rămână cu gura căscată.

— Nu mă gândeam că o să recunoşti atât de uşor. Măcar fă-mi pe plac şi întreabă-mă cum de mi-am dat seama?

Ea îşi prinse coatele ascuţite în palme, de parcă ar fi avut neapărată nevoie să facă ceva cu mâinile.

— Dacă trebuie, spuneţi-mi cum de aţi reuşit lucrul ăsta atât de inteligent. Nu uitaţi niciodată un chip, mai ales unul văzut atât de aproape.

— Nu, iar faptul că ai căzut peste mine n-a fost… Ei bine, ascuţimea genunchilor şi a coatelor tale e unică. Şi ai dreptate. Nu uit niciodată un chip, mai ales unul deghizat cu pudră albă. Nu atunci când are în bărbie gropiţa asta încântătoare. Dar te-a demascat în chip hotărâtor faptul că ai ştiut să-i trimiţi pe oamenii mei în catacombe, ca să aducă acele cufere. Ai mai fost aici. Ai lucrat aici.

Ducele se mişcă şi se lăsă să cadă în balansoarul de lângă leagăn, aşezându-şi cârja pe duşumea, alături de coaja spartă a unei nuci de cocos.

O nucă de cocos?

Clătinând din cap, el înţepă miezul alb şi coaja maronie şi groasă, iar apoi o privi pe LaCroy.

— O femeie abia angajată n-ar fi ştiut asta. Ce faci cu nucile de cocos?

— Multe. E o drupă de nădejde. Poţi să-i spui fruct de piatră sau nucă.

— Nu, doamnă, n-aş spune niciodată despre o nucă, ei, na – că e de nădejde!

Ea îi aruncă o privire duşmănoasă, strângându-şi mâinile lângă trup.

— Era nevoie de aşternuturi, de unele curate. Doamna St. Maur are albii întregi de rufe de spălat, la care se adaugă şi cămăşile dumneavoastră. Iar bebeluşul pare să fi stat prea mult înfăşat în scutece murdare. Uleiul de cocos e pentru funduleţul lui. N-aţi băgat de seamă ce roşu era?

— M-am mulţumit să-l şterg şi să-l învelesc. Nu era aşa cum trebuie să fie?

— Aţi făcut bine, îi răspunse ea, zâmbind puţin. Cămăşile dumneavoastră au fost cele mai curate lucruri pe care le-a purtat în ultimele săptămâni, spuse, trăgând aer pe nas, iar o lacrimă mare i se rostogoli pe vârful nasului acvilin.

Unele femei nu erau frumoase atunci când plângeau, dar LaCroy era. Iar, fără pudra de seara trecută, faţa ei era bronzată şi sănătoasă. Pielea îi era catifelată, puţin mai închisă la culoare decât pielea lui Lionel. Era, oare, mulatră sau arăpoaică, sau amândouă?

N-avea nicio însemnătate, pentru că arăta ca un trandafir de soi ales, stropit de rouă dimineţii. Ducele se căută în buzunar şi îl dădu o batistă.

— Te rog să nu mai plângi. E mult mai uşor să concediezi un bărbat. Mă simt aproape de parcă aş pune capăt unei idile.

Asta o făcu să se încrunte şi să se îndepărteze.

— Poftim?

El îşi trecu mâna prin păr, sperând să poată să-şi limpezească mintea şi să nu-i mai îngăduie să scornească tot felul de idei năstruşnice.

— Ai recunoscut că ai lucrat aici. Şi că ai încercat intenţionat să înşeli…

— V-am spus că aveam să mă prezint din nou de dimineaţă şi să cer o slujbă. Chiar asta am făcut.

Ei bine, asta spusese seara trecută.

Busick ridică mâna ca să se opună, dar se hotărî, în schimb, să se prindă de braţul balansoarului şi să-l pună în mişcare.

— De ce erai îmbrăcată bărbăteşte?

Gura ei se deschise, apoi se închise şi iar se deschise.

— Aveaţi dreptate. Am fost aici. Am muncit din greu, dar am plecat pentru că n-am mai putut să îndur. Mark… domnul Markham a dus jos, în catacombe, toate lucrurile trebuincioase bunului mers al gospodăriei. Ştiam foarte bine unde anume înghesuise lenjeria şi lucrurile pentru

bebeluş. Din nefericire, condiţiile de acolo şi umezeala au stricat câteva. Mai sunt şi alte cufere acolo, jos, dar nu cred că şi lenjerie. Va trebui să merg în oraş şi să cumpăr câte ceva pentru copil, dacă n-aţi venit la Hamlin cu provizii nesfârşite de cămăşi.

Energia din vocea ei înăbuşi toate gândurile lui despre LaCroy spionând pentru Markham. Era dedicată îngrijirii copilului. Pasionată de îngrijirea lui. Nu asta voia el de la o dădacă?

Simţi că bănuielile îi erau ridicole şi aruncă o privire la pupilul lui mulţumit, care sforăia.

— Asta răspunde la unele dintre întrebările mele. Dar de ce te-ai îmbrăcat bărbăteşte?

Un zâmbet apăru pe buzele ei şi îi ajunse şi la ochi, adăugându-le o scânteiere care semăna cu strălucirea unor cizme proaspăt lustruite.

— Cine e mai uşor de băgat de seamă, o femeie care intră şi iese prin catacombe, sau un bărbat?

— Te-ai deghizat ca să găseşti cearşafurile şi lucrurile bebeluşului, pentru că îl urai pe Markham. Nu cred asta, LaCroy. Cred că… Lionel începu să plângă.

Busick vru să-l ia şi să-l aline, aşa cum făcuse noaptea trecută, dar atunci când încercă să se ridice, balansoarul se mişcă.

Doamna LaCroy sări în faţa lui. Fără să ceară voie, îl ridică pe Lionel şi îl ţinu la pieptul ei. Îl legănă până când plânsetele încetară.

— Vorbim prea tare, spuse ea.

— Concedierea angajaţilor e o treabă urâtă. O să fie bine, soldăţelule. Doamna asta misterioasă o să plece, iar eu o să aduc alta în locul ei, una care să poată să fie onestă.

Ea se întoarse pe jumătate, iar Busick fu cuprins de o mare tulburare. Era ţintuit pe scaun, iar ea avea de gând să alăpteze bebeluşul. Chiar dacă era un mare admirator al formelor feminine, ducele socotea că trebuia ca unele lucruri să rămână intime.

— *Il était un petit navire. Il était un petit navire,*

începu ea să cânte, cu un glas şoptit şi melodios.

Lionel se întinse şi atinse cu degetul mic buzele pline ale lui LaCroy.

Atunci ea se opri din cântat şi se uită la Busick de parcă el ar fi prins-o făcând ceva greşit.

— O să cânt în engleză. Engleza e mai bună pentru tine, copile, spuse ea, iar apoi cântă din nou: A fost odată o bărcuţă. A fost odată o bărcuţă.

— Dar era încântător în franceză, LaCroy. *Ohé! Ohé! Matelot!* Ochii ei străluciră, iar el cântă puţin mai tare. Fărâme aurii ca nişte stele căzătoare, străluceau în întunecimea irisurilor ei.

Lui îi plăcu faptul că o surprinsese.

Apoi trecu la engleză:

— Aho! Aho! Marinar ce navighezi pe marea întinsă… intonă, apoi se opri, strânse din buze, după care reluă: Oare e potrivit să-i cântăm lui Lionel un cântec de leagăn despre un naufragiu? Unul în care oamenii… marinarii – ajung să se mănânce unul pe altul? Nu prea cred că e bine.

— Prietena mea, doamna St. Maur, îl fredonează adesea. Cred că, dacă am lua cu adevărat aminte la versurile cântecelor de leagăn, ne-am mira de cât de triste pot să fie.

— E adevărat, dar poate că au fost făcute pentru băieţi. Noi avem nevoie de aventură.

Nu mai încercă să se ridice, ci se destinse, ascultând-o cum cânta. Apoi Lionel începu să sforăie, iar lumea fu din nou perfectă, mai puţin faptul că el, ducele, avea de-a face cu o femeie, cu o femeie cumsecade, cu o femeie care s-ar fi purtat frumos cu pupilul său, chiar dacă Busick n-ar fi fost de faţă, iar el trebuia s-o concedieze.

— Deci, ce mă fac cu tine, LaCroy? Măsură cu privirea înfăţişarea ei îngrijită, silueta învăluită în rochia cu pătrăţele albastre, încheiată până sus, şi în şorţul alb, imaculat. Cred că te plac mai mult ca fată.

— Dacă n-aş fi fost atât de neîndemânatică şi nu m-aş fi ostenit să vă ajut să urcaţi scările, nu m-aţi fi recunoscut şi n-aş mai fi fost acum în primejdie să mă concediaţi.

— Până la urmă, mi-aş fi dat seama. Sunt un foarte bun observator. Iar faptul că ai fost atât de aproape de faţa mea în două rânduri, fără perucă şi fără... Ţi-am spus că te plac mai mult ca fată?

— Da. Ei bine, cred că trebuie să vă mulţumesc.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, dar oare acesta era pentru Lionel sau pentru el?

N-avea nicio însemnătate. Ducele se întinse după cârjă. În această ultimă parte, trebuia să stea în picioare.

— Ghinionul e că ne întoarcem acolo unde am rămas aseară. La mine concediindu-te.

— Cum, fără să-mi lăsaţi alegerea cu privire la jurământul de loialitate?

— Aminteşte-ţi că mama ta te-a învăţat să nu juri.

— Dacă aş fi învăţat mai multe de la ea, poate că aş fi avut mai mult noroc. Pot să fiu loială. Şi uitaţi-vă la pupilul dumneavoastră, e curat şi fericit.

— Dacă te las să rămâi, se creează un precedent rău. Dacă fac o excepţie pentru tine, oare ce nereguli o să trebuiască să trec cu vederea data viitoare? E limpede că ai lucrat aici înainte, iar eu i-am concediat pe toţi cei care au făcut-o.

— Atunci, concediaţi-mă din nou.

Ea aşeză bebeluşul înapoi în leagăn şi luă cârja pe care el se chinuia s-o apuce, dar nu reuşea din pricina balansoarului care se legăna.

El îi prinse palma.

— De ce să intri şi să ieşi pe furiş în şi din Hamlin? De ce să-ţi pui în primejdie serviciul?

Ochii ei, ochii aceia luminoşi, priveau în depărtări.

— Uneori nu pot să dorm. Proprietatea asta e foarte aproape de locul în care m-a dus contesa după ce m-a primit la ea.

— Şi de ce te-ai deghizat în lacheu? Ca să nu fii hărţuită de bărbaţi?

Ea îşi trase uşurel mâna din mâna lui.

— Nu-mi place să fiu hărţuită şi nu sunt femeia care să implore un bărbat care s-a hotărât deja. Ţineţi-mă în

serviciu măcar până când găsiţi altă doică pentru alăptarea copilului.

— Fă ceva ca să mă asiguri că pot să am încredere în tine. Convinge-mă. Nu vezi că vreau să-mi dai un motiv care să mă facă să acţionez împotriva regulilor mele?

— Urăsc regulile. Le dispreţuiesc. Sunt sufocată de ele.

— Asta nu-ţi pledează cauza, doamnă LaCroy.

Gâtul ei, încântător şi lung, se plecă într-o parte. Îi cerceta înfăţişarea? Oare îşi pusese greşit butonii?

Ea îngenunche înaintea lui.

Pulsul lui se înteţi. Doamna LaCroy era atât de aproape, iar mintea lui se opri asupra ideii că ei nu-i plăcea să implore.

— Te rog…

Totul se opri în loc atunci când ea îi puse mâna pe genunchi, iar el nu-i simţi degetele calde. Alesese piciorul căruia îi lipseau genunchiul, gamba şi talpa.

Ea îndreptă forma de stofă umplută, pe care valetul lui o făcuse să semene cu un picior bine bandajat şi care se răsucise atunci când el se căznise să se ridice de pe balansoar. Înşelătoria lui avusese sorţi de izbândă doar până în momentul acesta.

Aşteptă întrebările care veneau întotdeauna.

Dar nu veniră.

Niciun icnet, nicio pauză stânjenitoare.

— Nodul pare să se fi desfăcut. Aproape că am dat de el, Excelenţa Voastră.

Oare lui i se oprise răsuflarea în clipa în care degetele ei agile îi atinseseră coapsa? Pe care şi-o simţea, la fel de mult ca şi junghiurile din partea odinioară unită cu cea care acum lipsea, durerea şi mâncărimea din locul în care fusese cusută carnea. Doctorii spuneau că împunsăturile arzătoare erau fireşti şi că aveau să se rărească, şi o făcuseră deja, mai puţin în zilele precum era cea de astăzi, în care se prevestea ploaia.

Degetul ei inelar, împodobit cu o simplă bandă de argint, găsi nodul curelelor şi îl trase mai sus, potrivind şi

panglica de sub pantaloni.

— Puteţi să aveţi încredere în mine, Excelenţa Voastră. Şi n-o să vă las să vă îndepliniţi îndatoririle fără să fiţi bine servit. Sau să aveţi o casă fără lenjerii, chiar dacă ştiu că acea cale pe care am găsit-o ca să fac rost de ele o să-mi pună serviciul în primejdie.

Nu doar el o demascase pe ea. Ea îi aflase secretul şi era destul de inteligentă ca să-şi fi dat seama din vreme că faptul că îi trimisese pe oamenii lui în catacombe avea să-i aducă necazuri.

Se ridică, iar mişcarea ei uşoară fu precum cea a unei regine, de parcă se umilise doar ca să-l demaşte pe el. Să fi fost ea, oare, mai presus de toate conspiraţiile care îi treceau lui prin minte?

— Excelenţa Voastră, e timpul să vă hrănesc pupilul. Trebuie să vă cer să plecaţi. O să rămân în serviciu până când găsiţi o înlocuitoare potrivită. O să merg chiar şi în oraş şi o să ajut la cumpărarea acelor anume lucruri de care avem nevoie pentru îngrijirea domnişorului Lionel.

— Fă o listă. O să am eu grijă de cumpărarea lucrurilor.

El se ridică sprijinindu-se în cârjă şi se îndreptă spre uşă.

Ea se strecură pe lângă el şi i-o deschise.

— Avem o înţelegere?

De ce se simţea de parcă ea inversase rolurile? Şi de ce se pierdea tot mai mult în ochii aceia care nu ascundeau nici dispreţ, nici tulburare şi nici dezgust? Ducele trecu pragul.

— Da. Rămâi o zi sau două, dar asta, doar până când găsesc o înlocuitoare potrivită. Continuă să te lupţi ca să faci camera copiilor în stare să treacă inspecţia. Mâine, la ora unu, după ce culci bebeluşul, vino în birou. Putem să revizuim împreună programul lui Lionel.

Ea îşi înclină capul în semn de încuviinţare şi îi închise uşa în nas, lăsându-l să se zgâiască, precum un neghiob, la lambriurile de lemn de pe pereţi.

Dar întrebările rămâneau.

De ce se furişase ea la Hamlin? Ce alt secret ascundea? Şi ce preţ avea să plătească el pentru că îi îngăduise să mai rămână două zile?

Urma ca Gantry să găsească o altă doică, chiar dacă asta însemna s-o lase pe LaCroy să mai rămână o săptămână sau două. Dacă îi dădea mai mult timp, poate că văduva ar fi mărturisit totul. Nu putea să-l coste atât de mult s-o mai ţină o vreme în preajma lui.

Capitolul 11

A ŞASEA ZI ÎN SERVICIU

Fredonând, m-am uitat la Lionel, care dormea în leagăn. Mâncase un mic dejun mai săţios decât cele din ultimele două zile, mai mare chiar şi decât cel din prima zi, pe care i-l dădusem în vechiul meu… în dormitorul ducelui.

Cu ochii înrouraţi de lacrimi, am împăturit restul rufăriei lui Lionel, acum spălată, ascultându-l cum sforăia.

După ce am împăturit ultima rufă şi le-am stivuit pe toate în dulapul lui, m-am îndreptat de spate şi am cuprins cu privirea încăperea care fusese cândva închisoarea noastră. Nu înţelesesem niciodată de ce Markham ne închisese acolo pe mine şi pe Lionel. Poate că se gândise că singurătatea şi durerea aveau să-mi frângă voinţa.

Nimic nu-mi frângea voinţa atunci când era vorba de protejarea lui Lionel. Şi m-aş fi luptat cu oricine ar fi încercat să-i facă rău fiului meu.

Clătinând din cap, am contemplat pereţii frumoşi, de un albastru precum cel al mării, şi scoicile uriaşe pe care le aranjasem din nou pe dulap. Cochilia colorată în trandafiriu şi auriu era una dintre comorile pe care le adusesem de acasă. Camera arăta aşa cum îmi dorisem să arate pentru Lionel, curată, cu leagănul de forma patului dintr-o cabină de corabie. El era căpitanul, stăpânul destinului său.

Însă eu nu eram stăpâna destinului meu. În viitor,

Lionel trebuia să se descurce mai bine decât mine.

Undeva în casă, una dintre pendule bătu ora. Era timpul să mă întâlnesc cu ducele şi să mă uit lung la el în timp ce mă întreba care erau îmbunătăţirile pe care le adusesem în privinţa rufăriei şi a îngrijirii bebeluşului.

Nu era chiar atât de groaznic să-l tot privesc. De fapt, era chiar uşor, mai ales atunci când purta uniforma – hainele stacojii ale regimentului, cu eşarfa albă care îl înfăşură ca pe un cadou. Nu-mi aminteam să-mi fi plăcut soldaţii, dar cei care vizitau Demerara nu erau la fel de îndatoritori sau de atenţi ca ducele. El se asigura că eu şi Jemina mâncam şi avea grijă ca oamenii lui să se poarte curtenitor cu noi, adresându-ni-se ca unor doamne, fără insultele pe care le auzisem de la Markham sau de la vechii servitori ai Hamlinului. M-am aplecat spre bebeluşul meu, privindu-i pieptul care se ridica.

— Să fiu servitoare în vechea noastră casă e mai uşor decât am crezut. Probabil că din cauză că e atât de uşor să te iubesc. Crezi că mama ta poate să încheie cu bine încă o săptămână aici?

Lionel îndoi mâna, iar degeţelul îi coborî spre buzele bosumflate aşa cum un vultur coboară spre cuib.

Iată un semn de încredere.

L-am mângâiat pe frunte.

— Eşti un băieţel foarte deştept.

Da, toţi bebeluşii îşi sug degetul, dar Lionel o făcea cu atâta eleganţă! Am socotit că asta era un simbol al norocului care ne aştepta.

Am ieşit în vârful degetelor din camera copiilor şi am închis uşa, nevrând să mă gândesc că acea zi putea să fie cea a concedierii mele. Foarte bine. Am început să meditez.

Vinovăţia, autocondamnarea şi Jemina îmi erau cele mai bune prietene.

Mi-am ridicat bărbia şi m-am gândit numai la lucrurile bune. Mă bucuram nespus de mult să fiu aproape de Lionel. Fiul meu era hrănit, curat şi-şi sugea fericit degetul.

Covorul frumos arăta minunat sub tălpile mele, roşu ca vinul de Burgundia. Fusese de ajuns să fie bătut bine, ca

să scape de mizeria lăsată de servitorii lui Markham. Am ascultat zgomotul înăbuşit pe care tocurile mele îl iscau ori de câte ori se atingeau de întinderea lui densă. Am început să bat din palme pe măsură ce paşii mei schiţau un ritm de conga.

Am ajuns la scări şi mi-am trecut degetele peste balustrada proaspăt lustruită. Era lunecoasă, gata pentru o călătorie până jos. M-am oprit.

Nu venea nimeni.

Ducele îşi dusese oamenii afară, la instrucţie.

Dacă mă prindea cineva, cum aveam să mai fiu demnă de stima servitorilor? Le auzeam şoaptele – soţia din Demerara a lui Jordan, atât de neobişnuită, de exotică, de posacă, de sumbră.

Asta nu eram eu.

Odinioară fusesem amuzantă, puţin încăpăţânată şi cu o inimă înflăcărată. Acum voiam să fiu din nou eu însămi. Pentru o servitoare care putea să fie concediată din cauza unor lucruri mult mai grave, ce însemna o alunecare pe balustradă?

Lipindu-mi palmele de lemnul acesteia, m-am întrebat dacă degetele mele îşi aminteau cum să se ţină şi să păstreze echilibrul zborului. Ce avea de pierdut rebela din mine?

Trebuia, doar, să mă las într-un genunchi şi să ridic un picior.

Am auzit un zgomot, un scârţâit venit de sus, şi mi-am trântit piciorul pe treaptă. De unde venea zgomotul? Oare din mansardă? Mi-am ţinut răsuflarea.

O tăcere deplină s-a înstăpânit din nou, la fel ca înainte.

Dar acum devenisem prudentă şi m-am uitat în jos cu atenţie.

— Ar trebui s-o faci, să ştii, îmi spuse Jemina.

Stătea la etajul al doilea, sprijinindu-se de balustrada sculptată cu ghinde. Braţele îi erau încărcate de un teanc de rufărie care se clătină în timp ce ea se rezemă de stâlpul în spirală.

— În casă nu e nimeni care să pălăvrăgească, nimeni în afară de noi, mă încredinţă ea.

Oare asta însemna că ea nu auzise zgomotele venite de la mansardă?

Zâmbetul poznaş al Jeminei se lărgi, iar ea îşi îndepărtă o buclă care îi intrase în ochi. Vocea îi era puternică, mai puternică decât înainte.

— Eu n-o să spun nimic. Şi nici n-o să-mi amintesc, dar o s-o fac din proprie voinţă.

Nu era nimeni în casă. Nimeni care să mă dea de gol. Ridicându-mi fusta de un cenuşiu-deschis, m-am întors spre balustradă. Fiorul acela mă ispitea – aerul care mă mângâia pe când alunecam, bătaia inimii care îmi spunea că eram vie.

Scârţâitul răsună din nou.

Amintindu-mi de locul meu în casa aceea, am dat drumul fustei. Muselina subţire îmi flutură până la glezne. Aerul făcea materialul să susure – parcă judecându-mă, parcă spunându-mi: „Nu acum, nu”.

— Scările de la etajul al treilea sunt prea abrupte. Ar fi neînţelept, am spus eu pe un ton măsurat, cu silabe scorţoase şi englezeşti, iar apoi am coborât treptele.

Stând alături de Jemina, m-am uitat în jos, la vestibulul pustiu. Tabăra dispăruse. Uşoara încălzire a vremii le îngăduia soldaţilor să stea mai mult afară. Oamenii păreau să se bucure de faptul că acum dormeau în paturi şi nu în corturi. Tunul, însă, rămăsese.

— Cred că zeii de marmură se bucură că soldaţii au părăsit vestibulul.

— Ce? mă întrebă Jemina, lovind cu piciorul într-un morman de cearşafuri murdare. Ce zei?

Am arătat spre statuile de jos. Colin spunea că erau trei soldaţi romani înarmaţi cu suliţe şi scuturi, dar eu le cunoşteam adevărata identitate.

— E Agassou, împreună cu ajutoarele lui.

Jemina se uită peste balustradă, iar apoi din nou la mine. Cu pistruii şi cu părul ei roşu putea să aibă rădăcini irlandeze sau spaniole, aşa că nu ştia despre ce anume

vorbeam eu.

Ridică din umeri şi zise:

— Cel înalt, cu suliţă cu vârful ascuţit, pare deosebit de dureros de atins dacă ai cădea peste el. E mai bine că te-ai răzgândit.

Dacă ar fi fost sculptaţi în granit negru şi nu în marmura cea mai albă, cei trei ar fi fost, fără doar şi poate, Agassou şi tovarăşii lui, făcuţi să protejeze Hamlinul. Dar nimic nu mergea bine în casa asta, aşa că erau, poate, doar simplă marmură.

— Suntem destul de sus.

Vederea mi se tulbură. M-am prins de balustradă ca să-mi păstrez echilibrul. În noaptea în care persecutorii mei mă târâseră departe de Hamlin, pielea mi se răcise, apoi îmi luase foc, arzându-mă ca o armată de furnici care mă muşcau de braţe. Apoi am văzut ceva venind spre mine şi spre Lionel. Mi-am luat fiul pe sus şi am alergat cât am putut de repede.

Încercasem, oare, să alunec pe balustradă? Avându-l cu mine pe Lionel?

Nu. Nu puteam să-mi închipui că, chiar şi cu minţile rătăcite l-aş fi pus în pericol.

Jemina îmi puse mâna pe umăr.

— Ce-i? Ai pălit de parcă te-ai fi speriat.

— Crezi în stafii? Crezi că cei pe care i-ai dezamăgit şi care nu mai sunt pe lumea asta – ar putea să te bântuie?

Ea îşi aşeză palmele calde, mirosind a lavandă, pe obrajii mei.

— Nu. Coşmarurile mele nu vin după mine, aşa că nici ale tale nu pot să vină după tine.

Mi-am îmbrăţişat prietena.

— Da. Nu ne urmăreşte niciun lucru pe care să nu putem să-l înfruntăm.

— Spune-i sufletului tău că eşti în siguranţă, Patience. Pe mine mă ajută să-mi tot repet asta, zise Jemina zâmbindu-mi larg.

Poate că ea chiar o credea. Poate că era chiar adevărat pentru ea, dar eu nu eram în siguranţă. Dacă

ducele afla vreodată adevărul despre moartea lui Colin, avea să-l ia pe Lionel de lângă mine pentru totdeauna.

Cu pulsul încetinindu-mi, m-am eliberat din îmbrăţişare, m-am aplecat şi am ajutat-o pe Jemina să ia de jos rufăria pe care o lăsase din braţe.

După ce am împăturit cearşafurile curate, Jemina le aşează peste celelalte teancuri.

— Patience, ar fi trebuit să rişti şi să te laşi să luneci pe balustradă, dar cred că acum ai devenit prea rafinată pentru astfel de jocuri.

— Aşa e, nu mai sunt fetiţa care a venit în Anglia.

— Eşti frumoasă, draga mea. Şi ar trebui să fii îndrăzneaţă şi neînfricată. Lucrurile sunt ca aburul: înainte să-ţi dai seama, totul se pierde, iar în următoarea clipă totul e din nou aşa cum trebuie.

Mi-am pus degetele pe obrazul Jeminei şi m-am uitat în adâncurile ochilor ei căprui.

— Atunci când o să afli ceva despre trecutul tău, alege să fii aşa cum eşti acum, fata asta încântătoare şi bună pe dinăuntru şi pe dinafară.

Ea îşi trecu braţul pe sub braţul meu.

— E cea de-a treia zi de când facem curăţenie la etajul ăsta. La început nu mi-am dat seama cât de mare e casa. Închise uşa unui dormitor deschis, apoi continuă: Aripa de vest, aripa de est. O s-o facem.

— Măcar e folosit întregul Hamlin. Ani întregi am stat în casă doar cu servitorii şi am avut prea puţină companie: câţiva asociaţi de afaceri ai soţului meu, care veneau în vizită, dar care nu rămâneau niciodată prea mult. E bine să vezi Hamlinul fremătând de viaţă.

Cu capul plecat, Jemina spuse:

— Aha… iar apoi numără pe degete şi conchise: Şase. Ar trebui să fie şase teancuri de cearşafuri.

— Ei bine, ai lăsat unul pe scări.

— L-am numărat pe acela. Ar trebui să fie cinci aici. Unu, doi, trei, patru. Numai patru. Asta face cinci în total, nu şase.

De când o cunoşteam pe Jemina, o văzusem

înroşindu-se, cu obrajii în flăcări ca şi părul, atunci când se gândea că pierduse o altă amintire.

Trebuia să-i distrag atenţia. Aşa făcea Lady Shrewsbury.

Mi-am luat prietena de mână şi am rotit-o iar şi iar, apoi am oprit-o lângă scări.

— Scările care duc la primul etaj nu sunt chiar atât de abrupte. Pe astea ar trebui să ne dăm drumul, dacă am fi îndrăzneţe şi curajoase.

Jemina îşi duse mâinile la frunte, răsuflând adânc.

— Da, aşa par. Apoi clătină din cap. Da. Cred că m-am înşelat, continuă ea, bătând într-unul dintre baluştrii cei rezistenţi, sculptaţi din lemn de mahon. Cinci teancuri, nu şase. Nimeni nu fură cearşafuri murdare.

Era adevărat, iar angelica mea prietenă voia să bage de seamă totul. Parcă se hotărâse să nu mai uite nimic, niciodată. Iar eu credeam că eram posibil să lipsească unul dintre teancuri, pe care era cu putinţă ca unul dintre soldaţii ducelui să-l fi luat ca să ne necăjească, ori ca să se slujească de ea ca de o ţintă pentru exerciţiile lor. Am ridicat un teanc.

— Haide să ducem astea la spălătorie.

Jemina se uită spre stânga şi apoi spre dreapta, după care se aplecă mai aproape de urechea mea.

— Astăzi am terminat de făcut curăţenie în toate dormitoarele. Până acum n-am găsit nimic care să dea de gândit Tu ai găsit?

— Nimic. În camera copiilor nu era nimic. La etajul al treilea nu e nimic care să dovedească vinovăţia lui Markham. Trebuie să cercetăm salonul pentru oaspeţi şi salonaşele de jos, dar cred că individul e prea deştept ca să lase ceva compromiţător în urmă. Şi ce-ar fi dacă Markham m-a închis doar pentru că mă ura sau fiindcă credea că mă purtam nesăbuit cu Lionel? Nu s-ar putea ca amândouă lucrurile astea să fie adevărate?

— Nu începe acum să dai vina pe tine. Markham a avut un alt motiv, în afară de neîncrederea pe care ţi-a arătat-o. O să aflăm negreşit motivul ăsta. O să găsim

dovada şi o să arătăm limpede că Markham e un pericol pentru copil, nicidecum tu.

După ce voi fi reuşit să mă îmbarc pe o corabie care să ne ducă pe mine şi pe Lionel înapoi la Demerara, oare Jemina avea să dorească să vină cu noi? Nu puteam să îndur gândul de a o lăsa lipsită de apărare. I-am luat mâna.

— Ştiu că totul o să se rezolve, şi o să am grijă de tine întotdeauna, aşa cum ai avut tu grijă de mine.

— Ataşamentul dintre femei pare întotdeauna o conspiraţie. Plângerea venea din partea unei voci puternice, de bariton. Uitându-mă în jos, l-am văzut pe duce stând în ungherul de lângă zeii de marmură. Uniforma lui stacojie contrasta cu marmura albă, precum dungile de pe petalele unui crin contrastau cu albeaţa acestora din urmă.

Iar acum alăturarea dintre imaginea ducelui şi a acelor flori frumoase avea să-mi rămână în minte pentru totdeauna. Mi-am frecat tâmplele şi l-am întrebat:

— Veniţi din catacombe?

El închise uşa secretă din nişă. Fusese făcută să arate precum peretele, zugrăvită cu aceeaşi culoare şi acelaşi model.

— Da, trebuia să văd ce a mai spionat dădaca mea acolo, jos.

M-am zbârlit ca un arici. Individul ştia cum să mă înţepe, dar zâmbetul lui solar, strălucitor şi larg mi-a topit ciuda.

— De când staţi şi spionaţi acolo, domnule?

El se sprijini în cârjă.

— De destul timp ca să vă aud complotând.

Jemina făcu ochii mari.

— Glumeşte, doamnă St. Maur. Nu-şi dă seama de cât de multă nevoie avem de slujba asta şi de cât de tulburătoare îi sunt remarcile ironice.

Vorbisem pe un ton superior şi graţios, şi se pare că obţinusem cele două lucruri pe care le voisem. Trupul prietenei mele se destinse, iar înfăţişarea ducelui se schimbă. El se încruntă dintr-odată.

— Îmi pare rău, spuse, pe un ton mai blând. Deci, ce făceaţi voi acolo în timp ce trupele mele sunt la instrucţie? Bârfeaţi?

— Schimbam cearşafurile, Excelenţa Voastră, i-am răspuns eu. Mai avem încă multe de făcut. Dar dumneavoastră aţi apărut de nicăieri. Poate că dumneavoastră sunteţi conspiratorul care încearcă să fure cearşafurile sau să ne sperie în chip de fantomă.

— Eu nu fur. Dacă aş fura, aş lua de la Lionel Jordan. Iar asta nu se face, spuse el lovindu-şi bărbia cu degetul mare. Deci, aţi auzit zvonurile despre apariţiile care se pare că ar cutreiera moşia. Sunteţi în siguranţă. Eu o să vă apăr. Îndreptându-se de spate, ducele chicoti cu poftă. Contemplându-l în dubla lui ipostază de bărbat şi de soldat, am simţit cum pulsul mi-o lua razna.

Jacheta îi venea ca turnată pe trup, iar poalele ei erau bine vârâte în pantalonii de un cenuşiu-deschis. Silueta lui musculoasă era bine proporţionată, foarte plăcută la vedere. Astăzi purta o eşarfă vişinie în chip de brâu, una care contrasta cu cea albă, de satin, pe care mă obişnuisem s-o văd.

Atât de armonios alcătuit şi îmbrăcat, atât de ordonat. Perfecţiunea întruchipată, chiar dacă, probabil, totul se întemeia pe respectarea unor reguli.

— Am trecut inspecţia, doamnă LaCroy?

Faţa îmi luă foc, dar am încuviinţat cu o înclinare ţeapănă a capului. Oare câtă vreme rămăsesem zgâindu-mă la el?

— Mai e de făcut curăţenie, spuse Jemina repezindu-se în dormitorul de alături.

— Inspecţiile sunt greu de trecut, doamnă LaCroy.

— Eu… am bâiguit, frecându-mi obrajii arzători şi privindu-l din nou pe bărbatul acela pe care, fără doar şi poate, îl admiram. Aţi trecut-o, dar oare de ce aţi intrat dinspre catacombe? Aş fi putut să vă studiez mult mai bine dacă aţi fi intrat pe uşile din faţă.

Ce privelişte ar fi fost! Ducele de Repington intrând pe sub candelabrul cel mare.

M-am uitat la fierul forjat şi la cristalele candelabrului, băgând de seamă că oamenii lui îl ridicaseră fără ornamentele de sticlă şi fără lumânări.

— Bineînţeles, ar trebui să mi se spună cu mult înainte, ca să să pun să fie aprins în onoarea dumneavoastră.

Râsul lui molipsitor mă făcu şi pe mine să chicotesc.

— Doamnă LaCroy, te-ai furişat pe sub Hamlin, aşa că trebuie să ştii că în catacombe panta e lină. E o modalitate mult mai uşoară de a intra în Hamlin atunci când ai aşa ceva, spuse el lovindu-se din nou peste mădularul de lemn, care scoase un sunet sec. Mă obosesc mai tare cu piciorul ăsta artificial al lui Potts. Iată unul dintre motivele pentru care aleg să nu-l port.

Acea mărturisire m-a făcut să clipesc. Am lăsat cearşafurile jos şi am coborât scările de parcă aş fi făcut un lucru firesc, de parcă nu mi-aş fi examinat angajatorul din cap până-n picioare, de parcă el nu mi-ar fi spus de bunăvoie un adevăr atât de personal.

În gând îmi răsuna un ritm dulce de dans, care se potrivea cu goana pulsului meu.

— Aţi avut o dimineaţă bună, Excelenţa Voastră, instruind soldaţii pentru asalturi imaginare asupra castelului?

— Imaginare? mă întrebă el încreţindu-şi fruntea. Napoleon nu s-a predat. Dacă vrea Rusia, ochii pot să-i cadă foarte uşor asupra Angliei. Hamlinul trebuie apărat.

Am ajuns alături de el şi mi-am dorit să fi purtat una dintre rochiile mele elegante, una cu dantelă de Mechlin[3] la mâneci, ceva care să mă facă să arăt la fel de graţioasă şi de fragilă cum mă şi simţeam. Atunci, un bărbat precum ducele ar fi înţeles cât de mult preţuiam cuvintele „protecţie” şi „siguranţă”.

— Dacă spuneţi aşa, Excelenţa Voastră. Chiar mă simt mai apărată. El se întoarse şi trecu pe sub candelabru. Sunetele acelea seci îl însoţeau.

L-am urmat şi eu. Mirosea a zăpadă, poate că şi a

3 Dantelă flamandă, fină şi transparentă, produsă iniţial la Mechelen

rămurele retezate dintr-un tufiş, un iz proaspăt şi ierbos, care îl îmbrăca într-o aură de adevăr şi de sinceritate.

— Te simţi în siguranţă alături de mine, LaCroy? E bine de ştiut că îţi inspir încredere. Se răsuci cu faţa la mine, iar falca i se încordă. Ai încredere în mine, nu? stărui el.

Stăteam unul lângă celălalt sub candelabrul neaprins, doi oameni care aveau încredere unul în altul. Nu părea ciudat, nici amuzant. Momentul îmi dădea un simţământ de firesc, de stare cu care aş fi putut să mă obişnuiesc dacă el n-ar fi fost angajatorul meu pentru o vreme, iar eu nu m-aş fi deghizat în dădacă.

— Ei bine, doamnă?

— Cu slujba mea atârnând în balanţă, încrederea nu e un cuvânt care să ni se potrivească, dar pregătirile dumneavoastră mă fac să mă simt liniştită. Şi preţuiesc faptul că v-aţi mutat oamenii în dormitoare, dar trebuie să-şi lase afară puştile şi cizmele pline de noroi.

— Instrucţia e serioasă, doamnă. Mâine, la ora două, ne întâlnim din nou în salon, ca să discutăm despre alte schimbări în programul pupilului meu.

Asta însemna o săptămână întreagă fără concediere.

— Da, domnule.

Îşi îndreptă pe cap chivără cu panaş.

— O să ies pe balconul din spate, ca să trec în revistă trupele. Tu şi doamna St. Maur puteţi să veniţi să mă vedeţi… să vedeţi trupele.

Invitaţia fusese rostită pe tonul acela încordat care mă lăsa fără aer.

— Îmi pare rău, dar munca noastră de acum poate să fie făcută mult mai bine dacă nu e nimeni în încăperi.

— Atunci, poate că o să trebuiască să adăugăm puţin timp în programul tău, anume pentru o trecere în revistă. Continuă să te ţii departe de conspiraţii, doamnă LaCroy. Mâine la ora două, în salon, nu uita.

Îmi zâmbi, lăsându-mă cu genunchii moi, şi se îndreptă spre coridorul din spate, fluierând cântecul meu de leagăn. Zgomotul sec făcut de piciorul lui se stinse.

Vocea îi era puternică, nu stăpânită, aşa cum o avusese Colin. Poate că de asta îmi plăcea să i-o aud.

M-am întors spre scări ca să urc şi s-o ajut pe Jemina. Să-i spun, oare, că ni se promisese altă zi de serviciu, precum şi protecţie împotriva lui Napoleon?

Ce altceva ar fi putut să-şi dorească o fată?

N-am mai auzit vocea ducelui, şi m-am întrebat dacă avea obiceiul să concedieze dădacele în timp ce cânta.

Capitolul 12

SALONUL

La ora două fără zece, umblam de colo până colo în salon. Ducele şi oamenii lui îşi terminaseră treaba acolo mai devreme.

Ar fi trebuit ca întâlnirea asta să nu mă mai neliniştească atât de mult după ce văzusem cum înfulecaseră Repington şi soldaţii lui pâinea mea de la cină şi cornurile de la micul dejun. Le plăcea pâinea cu cocos, miezul acela cleios şi dulce de sub crusta densă.

Însă salonul ăsta îi aparţinuse lui Colin. Ori de câte ori îşi petrecea timpul aici, devenea distant. N-aveam voie să intru în salon câtă vreme el se afla la Hamlin, puteam să trec acel prag doar după ce soţul meu pleca.

Ultima dată când îl văzusem în salon, se certase cu un bărbat necunoscut şi cu Markham. Mă dojenise pentru că intrasem, chiar dacă o făcusem ca să le aduc ceaiul, lui şi musafirilor lui.

— Doamnă!

Am sărit în sus, cu inima bătându-mi de parcă aş fi fost prinsă scotocind prin birou. Mi-am dus mâna la pieptul care îmi palpita şi am făcut o reverenţă în faţa prietenului ducelui.

— Lord Gantry!

Jacheta îi cădea bine pe silueta subţire, dar era o

haină civilă, mai simplă – fără fireturi, fără eşarfă. Îşi scoase pălăria, un joben obişnuit, nu o chivără precum cea a ducelui.

— Doamnă LaCroy, tu şi doamna St. Maur faceţi o treabă excelentă redând strălucirea Hamlinului.

I-am mai făcut o reverenţă, prinzându-mi în mână şorţul alb.

— Vă mulţumesc, Lord Gantry.

Bărbatul cel înalt îşi scoase mănuşile, iar apoi chemă un soldat. Un om mai în vârstă, îmbrăcat cu uniforma stacojie a regimentului, păşi înăuntru.

— Da, domnule.

Lordul Gantry îşi puse pălăria deoparte.

— Nu-mi place să văd femeile cărând lucruri, mai ales poveri în toată puterea cuvântului. Ieri am ajutat-o pe doamna St. Maur să ducă cel puţin zece platouri mari în spălător. Căpitane, dacă vreuna dintre doamne are nevoie de ajutor, mă aştept să li-l daţi voi. Spune-le asta şi celorlalţi.

Soldatul înclină din cap în semn că înţelesese.

— O să ajut oriunde pot, cu singura mea mână sănătoasă. Căpitanul de la uşa din faţă le are zdravene pe amândouă. Ei bine, aproape sănătoase, nu-i lipseşte decât degetul mare de la una. Dar o să am grijă ca toată lumea să ştie că trebuie să ajute.

Am aruncat o ocheadă la mâneca goală a jachetei lui de uniformă şi am înţeles adevărul.

Ducele nu angajase mercenari doar ca să ocupe Hamlinul sau ca să-l pregătească pentru o falsă invazie. Angajase oameni răniţi, probabil că pe unii trimişi acasă de pe câmpul de luptă. Zâmbetul de pe chipul acelui soldat – înnobilat de linia fermă a maxilarului şi de gropiţele care-i dădeau un aer de mândrie – spunea că Repington le redase speranţa.

Era ceva nepreţuit.

Era ceva onorabil.

M-am înecat puţin, gândindu-mă că ducele era cu adevărat un om cumsecade. Nu-mi cădea deloc bine să-l

respect tot mai mult pe omul pe care eram silită să-l înşel.

Netezindu-mi şorţul, am căutat buzunarele rochiei mele negre şi mi-am dres glasul.

— Vă mulţumesc, domnilor. Eu şi doamna St. Maur încercăm să facem tot ce ne stă în puteri. Şi, căpitane, mulţumiţi-le din partea noastră oamenilor care au coborât în catacombe după provizii.

— Nu trebuie decât să ne mai faceţi nişte pâine dulce, şi o să fim cu toţii la dispoziţia dumneavoastră.

Reveni la poziţia de drepţi, îl salută pe viconte şi se îndreptă spre uşă.

Eu am scos o cârpă din buzunar şi am început să şterg praful de pe bufet. M-am întors şi am văzut că lordul Gantry era tot acolo.

— Doriţi ceva, domnule?

— Nimic, îmi răspunse el jucându-se cu panglica neagră cu care îi era legat părul castaniu, lung până la umeri, panglică ce îi punea o oarecare ordine în claia aceea sălbatică. Îmi aminteşti de cineva, mărturisi el. Pâinea de cocos era una dintre preferatele ei.

Privirea pierdută a ochilor lui de un albastru-cenuşiu îmi spunea că nu se gândea la deghizarea mea ca lacheu. Pierduse pe cineva drag.

— Îmi pare rău, milord, am spus eu înainte să mă pot opri. Nu e uşor să-ţi fie dor de cineva.

Vicontele dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu ştii cât de dor o să-ţi fie de cineva sau ce pierzi odată cu acea fiinţă – decât după ce ea se duce dintre cei vii. Dându-şi seama că gândise cu glas tare, el clipi, tresări şi zise: îmi cer iertare.

Apoi se retrase cu paşi repezi, dispărând în vestibul.

M-am dus la pian şi am început să şterg praful de pe el. Titlurile de rentă pe care mi le dăduse tatăl meu erau ascunse într-o despărţitură secretă din spatele biroului celui mare, un compartiment pe care îl descoperisem în primele mele zece luni de şedere la Hamlin, pe când Colin plecase să facă una dintre obişnuitele lui vizite în oraş.

În contul acela erau destui bani pe care aş fi putut să-i

scot pe dată şi să cumpăr trei bilete la o corabie spre Demerara.

Însă ducele putea să apară în orice clipă, aşa că n-aveam cum să scot hârtiile acum şi să risc să fiu prinsă şi privită ca o hoaţă. Ocazia potrivită era totul. După ce se ivea, aveam să iau documentele.

Dacă plecam de acolo, se termina o dată pentru totdeauna cu visările mele, cu întrebările pe care mi le puneam despre Colin şi despre legătura dintre noi, despre ce anume nu mersese bine. Şi desigur că trebuia să plec de la Hamlin înainte să încep să-mi pun întrebări despre duci integri şi despre dădace care se îndrăgosteau de ei.

Cârpa mea se înnegrise de praf. Dacă era ştearsă aşa cum trebuie, patina măslinie a capacului pianului prindea să strălucească. M-am îndreptat spre oglindă ca să fac acelaşi lucru.

— Arăţi foarte bine, doamnă LaCroy, nu trebuie să tragi cu ochiul la oglindă ca să ai confirmarea.

Ducele intrase în încăpere.

— Dar şterge degetele lui Markham de pe oglindă, adăugă el. Cred că a încercat s-o fure.

— Când a făcut asta?

— În noaptea în care am ocupat Hamlinul. L-am lăsat aici, umilit, şi am ieşit în vestibul fiindcă se auzise un zgomot. Dar tu cunoşti haosul din gospodăria lui Markham, spuse ducele aruncându-şi pălăria spre sofa cu perfectă îndemânare şi urmărind din priviri cum aceasta ateriza drept pe perna din mijloc. Nu mi-ai spus niciodată de ce ai lucrat pentru Markham.

Mi-am îndreptat cârpa spre frumoasa margine a oglinzii aurite şi am şters filigranul delicat, făcând să dispară urmele unsuroase.

— Haos, aţi spus-o chiar dumneavoastră. Omul acela ştia cum să murdărească lucrurile.

Ducele se apropie, fără zgomot, de mine. Însă maxilarul încordat arăta cât de mult îl costau paşii aceia uşori.

— Auzi, cumva, numai ceea ce-ţi convine? Nu trebuie

să-mi spui de ce ai lucrat pentru Markham, dar ăsta rămâne un alt secret pe care îl păstrezi faţă de mine.

Nu i-am răspuns. În schimb, m-am străduit să fac oglinda să strălucească. Uimită, am băgat de seamă că se mişca, lucru care nu se mai întâmplase. În spatele ei trebuie să fi fost ceva.

Repington se duse la sofa şi începu să se lase în jos cu gând să se aşeze pe ea, dar apoi se opri.

— Lucrul ăsta e foarte confortabil, însă e prea moale. Mi-e aproape la fel de greu să mă ridic de pe ea, ca de pe balansoarul din camera copiilor.

Hmm… Dacă ducele ar fi fost imobilizat pe sofa, aş fi putut, oare, să-l iau pe Lionel şi să fug? Nu. Nu cred că un astfel de plan ar fi mers.

Ducele ajunse la biroul cel mare şi se sprijini de el.

— Vorbim despre program sau despre demisia ta?

— Despre program, Excelenţa Voastră, dacă nu v-aţi răzgândit din nou. Am auzit că aşa procedează oamenii aflaţi în poziţia dumneavoastră.

Fruntea lui se încreţi.

— Ce vrei să spui?

— Nimic anume, dar oamenii din tagma dumneavoastră nu sunt oare, înclinaţi să aibă o mulţime de toane?

— Oamenii din tagma mea?

— Cucerritorrii, domnule. Lady Shrewsbury mi-a povestit despre… popularitatea dumneavoastră.

Chipul lui se lumină precum marele candelabru din vestibul, strălucind de forţă şi de bucurie.

— Presupun că popularitatea poate să te înzestreze cu oarecare toane. Ia loc, LaCroy.

Mi-am vârât cârpa în buzunar şi m-am îndreptat spre scaunul pe care mi-l arătase, un scaun frumos, în stil clasic grecesc, făcut din lemn de mahon. Unul pe care eu îl comandasem.

El îşi masă coapsa.

— Nu ştiu dacă mai am toane, dar se poate să fiu, totuşi, schimbător. Socoteşti că asta e o trăsătură

atrăgătoare?

— Nu în momentul de faţă, Excelenţa Voastră. Faptul că sunteţi schimbător mă descumpăneşte foarte tare. Seara îmi oferiţi o slujbă, iar a doua zi mă concediaţi. Pentru mine, lucrul ăsta e foarte obositor.

El chicoti şi-şi trecu mâna prin păr, care era des, iar astăzi părea să fi fost mai mult castaniu decât blond. Însă ochii ducelui, ochii aceia cu care mă scruta, erau întotdeauna limpezi şi plini de inteligenţă. Da, limpezi precum nişte scânteietoare cristale de gheaţă sau de sticlă.

Se aplecă în faţă.

— Mă întreb ce alte oferte ai mai primit şi apoi au fost anulate. Nu contează, asta e doar o altă întrebare despre tine care o să ajungă să mă tortureze, îmi mărturisi el, iar apoi îşi împreună mâinile şi continuă: încă mai lucrez la un program pentru Lionel. Până când îţi găsesc o înlocuitoare, dacă mă hotărăsc să caut una, va trebui ca tu să-mi îndeplineşti cerinţele.

— V-aş ruga, Excelenţa Voastră, să vă hotărâţi în privinţa concedierii, iar apoi să nu mai repetaţi nimic legat de ea, vă rog. Vreţi să mă apuce groaza ori de câte ori vă văd?

— Nu, n-aş vrea să te îngrozesc. Caut un motiv întemeiat care să mă facă să mă hotărăsc o dată pentru totdeauna să te păstrez aici. În afară de faptul că ai fost nesinceră la prima noastră întâlnire, pari o femeie foarte amabilă şi eşti nespus de iubitoare faţă de pupilul meu. Şi tu, şi doamna St. Maur, munciţi din greu. În loc să leneveşti în camera copiilor, în care nu te deranjează nimeni, ai coborât şi ai ajutat la spălat şi la gătit. Iar oamenii mei îţi laudă timpul mâncarea.

Oare era într-adevăr nehotărât sau se juca, doar, cu mine? Mi-am plecat privirea şi am lovit cu papucul în piciorul vechiului şi impunătorului birou.

— Ajută-mă, doamnă LaCroy. Nu vreau să te cuprindă groaza la vederea mea, îmi spuse el pe un ton blând şi dulce ca mierea. Prefer să te bucuri să petreci timp cu mine… îngrijindu-ne amândoi de bunăstarea lui Lionel.

Din felul în care mă privea, se înţelegea altceva. Poate că ideea asta era doar în capul meu. Nu fusesem niciodată bună la judecarea intenţiilor sau sentimentelor. Sau a bărbaţilor.

— Am o întrebare, doamnă.

Expresia lui era şi acum o îmbinare între cea a unui păcătos pocăit şi cea a unui hoţoman de primă mână. M-am gândit că aceea era clipa în care aveam să-i aflu gândurile.

— Ce fel de întrebare?

— Una personală.

— Da, domnule??

— Din ce cauză a murit soţul tău – de boală, în război, de bătrâneţe?

— De boală.

Iată un răspuns frumos şi nobil, care nu-mi punea un nod în gat, nu-mi făcea greutăţi şi nici nu mă împovăra de vinovăţie.

Ducele îmi prinse degetele în mâna lui.

— Doamnă LaCroy, nu voiam să te fac să plângi.

Plângeam? Mi-am atins obrajii umezi.

— Moartea soţului meu a fost neaşteptată.

— Ce i-ai fi spus copilului tău despre el?

Întrebarea fusese atât de personală, încât am sărit în picioare.

— Destul. Vă implor, vă rog să terminaţi cu întrebările astea. Sunt cu totul nepotrivite.

Ducele îşi împreună palmele de parcă s-ar fi rugat, de parcă s-ar fi închinat unui zeu englez al băgării nasului în treburile altora. Zeii africani şi cei din insule erau mai cuminţi, nu scormoneau rănile vechi şi nevindecate.

— N-am vrut să te jignesc, îmi spuse ducele.

— Chiar aşa? l-am întrebat, încrucişându-mi braţele şi uitându-mă urât la acel bărbat care ar fi putut să mă alunge, dar căruia acum nu reuşeam să-i spun niciun cuvânt potrivit, împăciuitor. M-aţi jignit. Intenţia şi acţiunea sunt două lucruri diferite.

— Te rog să mă ierţi, doamnă LaCroy. Numai că ştiu că, într-o zi, băieţelul de sus o să mă întrebe despre tatăl

lui. Pentru că e un copil mulatru, drumul în viaţă o să-i fie mai greu. Nu vreau să-i spun ceva care să înrăutăţească lucrurile sau să nu-i dau încurajarea de care o să aibă nevoie.

La Demerara, cu bogăţia tatălui meu, băiatul ar fi fost un prinţ.

— Poate că ar trebui să-l trimiteţi într-un loc în care să fie respectat.

— Să-l trimit departe sau să-l duc la toate petrecerile şi să-l expun în societate precum cea mai devotată dintre mame.

— Precum o mamă?!

El îşi trecu palmele peste ceafă, de parcă ar fi avut o durere de cap.

— Te rog să iei loc, doamnă LaCroy. O să-ţi spun ceva. Nu ştiu nimic despre mama lui, în afară de faptul că e fiica unui plantator. Pe mine m-au crescut un tată bolnav şi un bunic puternic, dar vărul meu, tatăl bietului Lionel... s-a sinucis.

Am rămas uluită de neliniştea din vocea lui.

— Îmi pare rău, Excelenţa Voastră. Zvonurile au spus că Jordan n-a ştiut să-şi administreze banii şi că Markham l-a târât în nişte speculaţii financiare neînţelepte.

Un oftat adânc şi sec scăpă de pe buzele ducelui.

— Speculaţiile neînţelepte nu sunt eroice şi nu merită sacrificarea unei vieţi. Nu e la fel cu a muri pentru Dumnezeu, pentru rege şi pentru ţară.

Vocea lui era la fel de tăioasă ca şi tristeţea din inima mea şi m-am gândit că adesea fusesem silită să-mi uşurez durerea recurgând la egoism. Colin fusese egoist părăsindu-ne iarăşi şi iarăşi, iar eu fusesem egoistă dorindu-mi să rămână, deşi ştiam că asta îl făcea atât de nefericit.

M-am lăsat să cad din nou pe scaun, sprijinindu-mi spatele de harpa îngerului sculptat pe spătar.

— Mi-aş dori ca şi Colin Jordan să fi avut un caracter mai eroic, de felul celui al dumneavoastră sau al oamenilor pe care i-aţi angajat.

Ducele îşi frecă falca.

— Eu nu sunt un erou. Am fost norocos. Am avut de îndeplinit o datorie. Asta m-a făcut să merg înainte, dar înţeleg dezamăgirile care pot să te facă să crezi că viaţa nu merită trăită. Lupta e grea. Unii nu fac alegerea care trebuie. Îmi doresc să fi avut timp şi bunăvoinţă ca să-mi fi ajutat vărul.

— Veţi găsi cuvintele potrivite ca să-i povestiţi lui Lionel despre tatăl lui.

Şi, oricum, nu voiam să-mi las fiul să stea atât de mult în Anglia. Mi-am răsucit şorţul, dar nu vedeam în minte decât foaia albă de pe biroul meu şi ultima scrisoare pe care i-o scrisesem lui Colin − cea în care îi mărturiseam toate durerile mele, fără să trec nimic sub tăcere. N-ar fi trebuit să scriu acea scrisoare. El nu putuse să îndure adevărul.

Obrajii îmi ardeau, iar apoi am simţit răcoarea lacrimilor. Nu mă gândisem cum aveam să-i spun lui Lionel despre Colin. Nu voiam ca fiul meu să-şi dispreţuiască tatăl. Şi nici să afle că scrisoarea mea îl ucisese pe acesta din urmă.

— Îmi pare rău, doamnă LaCroy. N-am vrut…

Mi-am şters lacrimile şi i-am făcut semn ducelui să se oprească şi să nu-mi mai spună platitudini ca să mă consoleze. Dovezile despre conspiraţia lui Markham aveau să arate că nu eu fusesem de vină, ci că planurile acelui ins diabolic îi provocaseră moartea lui Colin. Ultimul om cu care fusese văzut soţul meu era chiar Markham, şi tot acesta din urmă trebuie să fi fost acea fatală piatră de moară care să-l tragă pe Colin la fund, în adâncurile Tamisei.

— Doamnă LaCroy?

— Spuneţi-i lui Lionel că tatăl lui era bolnav şi că boala l-a făcut s-o ia pe căi greşite. Că s-a tot scufundat, până când a ajuns într-un loc în care dragostea n-a mai putut să răzbată până la el. Şi că, dacă ar fi trăit, şi-ar fi iubit fiul. Spuneţi-i asta scumpului băiat.

O batistă flutura în faţa mea. Am luat-o şi mi-am şters

lacrimile.

Mi-am ridicat privirea şi mi-am văzut reflexia în ochii limpezi şi albaştri ai ducelui. Privirea lui m-a vrăjit de-a dreptul.

Mă simţeam mângâiată, îmbrăţişată, înţeleasă.

Însă el nu se mişcase deloc.

Mă privea compătimitor, cu braţele atârnându-i pe lângă trup.

— LaCroy, m-am răzgândit din nou. Te angajez cu luna. În câteva săptămâni, Gantry trebuie să se întoarcă la fiicele lui. După ce ajunge în oraş, poate să caute, cu ajutorul unei agenţii, o înlocuitoare potrivită.

— Minunat, am o lună întreagă!

— O să vedem cum o să lucrăm împreună – tu şi cu mine. Trebuie să-ţi mai pun o întrebare.

— Nu v-aţi satisfăcut curiozitatea pe deplin? l-am întrebat eu, făcându-i semn cu mâna să continue şi strănutând în batista lui.

— Atunci când ai fost angajată la Hamlin, se afla aici şi mama lui Lionel?

„Spune-i. Spune-i adevărul ducelui şi pune capăt acestei farse!”

— Excelenţa Voastră…

— Da, doamnă LaCroy?

Se uită la mine şi în clipa aceea m-am simţit din nou captivă, de data asta – din cauza fricii. Dacă descoperea că iar jucam teatru, ducele avea să mă dea afară. Sau n-avea să mă creadă, socotind că eram o văduvă nebună, care încerca să pretindă că pupilul lui era copilul ei mort. Mi-am muşcat buzele şi i-am spus adevărul pe care el putea să-l accepte.

— Markham o ura. Voia să scape locul de ea. Cred că astea au fost vorbele lui.

— Sau femeia a fugit. Împinsă la disperare de sinuciderea vărului meu, ea ar fi putut să fugă.

Ducele îşi plecă fruntea pentru o clipă.

— Mai am o întrebare, spuse el.

— Altă întrebare… alt lucru? Mergeţi înainte cu orice

preţ. Citiţi-mă ca pe o carte de snoave.

— Un citat din Shakespeare, din *Troilus şi Cressida.* Ce dădacă învăţată! Ce alte surprize mai ai pentru mine?

Lordul Gantry bătu în tocul uşii.

— Repington, îmi pare rău să vă întrerup, dar a ajuns cutia ta.

— O, bine! Doamnă LaCroy, va trebui să continuăm conversaţia asta mai târziu.

Se ridică pe neaşteptate şi se aşeză pe scaunul din spatele biroului.

— Lucrul care tocmai a sosit o să fie o îmbunătăţire atât de mare pentru împrejurimile conacului!

Stomacul mi se strânse. Eram trimisă la plimbare din pricina unei cutii.

— Ce nevoie aveţi de îmbunătăţiri? l-am întrebat eu pe duce. Aţi curăţat zăpada şi aţi tăiat chiar şi tufişurile care s-au trezit la viaţă odată cu încălzirea vremii.

Zâmbetul lui maliţios reveni.

— O să trebuiască să aştepţi. Nu eşti singura care are secrete. O zi bună, doamnă LaCroy!

Fusesem dată deoparte. Lordul Gantry şi ducele se uitau cu dragoste la o cutie de lemn, iar asta însemna că eu eram izgonită de acolo, aşa cum mă izgonise Colin atunci când îi întrerupsesem ultima discuţie, care, de fapt, fusese o ceartă. M-am ridicat încet de pe scaun. Am privit ca un spectator bucuria pe care o împărtăşeau cei doi bărbaţi în timp ce întindeau hârtiile misterioase care veniseră în cutie. M-am uitat în altă parte şi am dat cu ochii de scânteierea sticlei argintate. Oglinda. Cea pe care rămăseseră amprentele lui Markham. În spatele ei se afla un secret. Unul care putea să mă elibereze. Nu trebuia decât să găsesc momentul potrivit ca să ajung la el. N-aveam voie să mă las distrasă de întrebările ducelui sau de sentimentul că lui îi păsa cu adevărat de lacrimile mele.

Capitolul 13

NOPŢI FURTUNOASE

Furtuna urla în noapte, dar nu asta îl ţinea treaz pe Busick.

Luă o sorbitură de rom. Piciorul îl duruse toată după-amiaza, din cauză că mărşăluise zdravăn alături de regimentul lui. Însă acum schimbarea vremii îi transformase durerea în agonie – ploaie şi din nou zăpadă. Toate astea aduceau durere.

Iar spatele îi era înţepenit şi dureros.

Poate că făcea prea mult efort atunci când se afla în aer liber.

Dar şi interiorul casei îşi avea primejdiile lui.

Dădaca LaCroy era periculoasă. Îl surprindea mereu prin sinceritate şi prin acea revoltă liniştită care făcea parte din felul ei de a fi. Un strigăt slab răsună deasupra capului său.

Camera copiilor era sus. Oare furtuna îl speriase pe Lionel?

Lui Busick îi venise întotdeauna greu să adoarmă la Hamlin. Poate că şi pentru Lionel era la fel.

Îşi luă halatul, având grijă de spatele lui îndurerat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să-şi provoace o durere atât de mare încât să nu poată să-şi menţină echilibrul.

Se uită ţintă la scaunul cu rotile.

Monstrul cu trei roţi aluneca mai uşor pe lemn decât pe covoare, dar era stabil şi demn de încredere.

Mâna i se strânse pe cârjă.

Invenţia aceea alcătuită din nuiele împletite şi din arcuri solide era un simbol al dependenţei, al faptului că avea mereu nevoie de ajutor. Îl făcea să-şi dorească s-o ia la fugă şi să se ia la trântă cu destinul.

Se luptă cu disperarea, îşi sfârşi de băut romul şi porni spre etajul al treilea.

Ajunse în camera copiilor. Totul era cufundat în linişte.

Încăperea era impecabilă.

Dar Lionel nu era singur. Dădaca îl veghea, ghemuită în balansoar. Picioarele ei cafenii erau desculţe.

Purta o cămaşă de noapte de un alb strălucitor, împodobită cu dantele şi cu panglici – un lucru elegant, demn de o lady rafinată.

Cine era LaCroy?

Care era trecutul ei?

Şi de ce îi plăcea lui atât de mult forma picioarelor ei mici?

Clătinând din cap, ducele se întoarse la misiunea lui.

— Hei, soldăţelule! Furtuna te-a trezit şi pe tine.

Bebeluşul îşi ridică braţele.

Dacă s-ar fi simţit mai sigur pe picioare, Busick l-ar fi luat în braţe. Dar nu putu decât să-şi lase mâna în jos, pentru ca bebeluşul să se joace cu mâneca halatului.

Lionel o prinse şi începu să tragă de ea.

Însă privirea lui Busick se întoarse la LaCroy.

Ea oftă şi se ghemui mai bine în balansoar. Pătura alunecase, dezvelind o coapsă şi mare parte din picioarele ei lungi.

— Ce puternic eşti, micuţule! Ca de la bărbat la bărbat, spune-mi: vrei să-ţi păstrezi dădaca?

Băiatul saliva pe tivul mânecii lui Busick.

Ducele nu era sigur dacă asta însemna un „da sau un „nu.

Fulgerul brăzdă cerul de dincolo de fereastră. Tunetul bubui.

Dădaca sări de pe scaun, ridicând mâna în care strălucea un cuţit aurit.

Avea o privire sălbatică.

— Dădacă LaCroy?

Ea tremura. Părul i se revărsase de sub scufia de noapte.

— E potrivit să ţii o asemenea armă în camera copiilor? o întrebă ducele.

Clipind, dădaca lăsă jos cuţitul şi începu să-şi tragă pătura peste ea.

— M-aţi speriat, duce.

De ce i se părea că ea voia să-i sugereze că făcuse ceva rău verificându-şi pupilul? Îşi legă cordonul halatului într-un ghem şi i-l dădu lui Lionel, ca să aibă ce să roadă.

— Asta e o nouă metodă de a creşte copiii? Cu cuţite?

— Da, domnule, e ceva grecesc. Sau poate că tribal, de pe ţărmurile Africii. Cu siguranţă că nevoia de a te simţi protejat nu e englezească.

Cuvintele erau un lucru periculos. N-aveai cum să mai iei înapoi o împunsătură. Săgeata rănea la fel de tare la intrare şi la ieşire.

Acea femeie cu ochi mari suferea. Gluma lui n-avea niciun rost. Ducele îşi puse mâna peste mâna ei şi-i luă cuţitul, lăsând arma scumpă şi încrustată cu pietre preţioase să cadă pe duşumea.

Tunetul bubui, iar ea se cutremură.

Femeia asta se temea de ceva. Nu de el. Astfel stând lucrurile, n-ar fi fost decât firesc s-o ia în braţe.

Dar n-o făcu.

Ar fi trecut de un hotar periculos dacă ar fi îmbrăţişat-o strâns şi i-ar fi lipit rotunjimile voluptoase de trupul lui. Putea el, oare, să-i alunge temerile? Sau ar fi adăugat altele noi?

Busick nu era un aristocrat cu inimă de piatră. Era soldat, era un bărbat făcut pentru dragoste şi era un apărător al tuturor lucrurilor frumoase. Iar LaCroy era frumoasă, cu gropiţa aceea din bărbie care cerea sărutări şi cu ochii de topaz ce ar fi trebuit să se facă negri în clipele de pasiune.

Însă traversarea acelui câmp de luptă presupunea prea multe riscuri.

Exploziile de sentimente şi canonadele de dorinţă ar fi fost un fel minunat în care să-şi petreacă timpul până în zori de zi.

Totuşi, nevoia lui Lionel de a avea o dădacă bună era mai mare decât nevoia lui Busick de a se lăsa în voia atracţiei care exista între el şi acea femeie.

Aşa că rămase locului, cu mâna pe mâna ei, ascultând vuietul furtunii şi dorindu-şi ca situaţia lor să fi fost cu totul

alta.

*

Ducele mă ţinea de mână, iar atunci când m-am uitat în ochii lui, am văzut că mă vedea cu adevărat.

Oare îmi cunoştea temerile, sau se pregătea, doar, s-o concedieze pe dădaca plină de toane a lui Lionel?

Nu spunea nimic, nu vorbea despre îndrăzneala mea de a ridica arma împotriva lui.

Ei bine, nici eu nu puteam să-i spun că fusesem întemniţată în camera asta cam o lună, curând după naşterea fiului meu. Că nu ştiusem dacă aveam să mai mănânc vreodată sau dacă aveam să mai văd lumea de dincolo de aceşti pereţi.

Nu puteam să-i spun că îmi părea rău să joc un rol în înşelătoria pusă la cale de Aşezământul Speranţă pentru Văduve.

Totuşi, mă înşelasem şi pe mine însămi ani la rând, spunându-mi că eram doar o porumbiţă blândă. De ce să nu fie înşelat şi ducele de Repington?

— Lacroy! îmi spuse el, cu buzele-i subţiri rostindu-mi numele de împrumut ca şi cum m-ar fi sărutat. Spune-mi ce ai văzut atunci când te-ai trezit. Nu eu am fost pricina spaimei tale – sau măcar sper că nu – ca să mă întâmpini cu un cuţit în mână. Dacă pricina am fost eu, atunci s-ar putea să fim nevoiţi să ne schimbăm înţelegerea pe care o avem în privinţa angajării tale.

Palma lui aspră se agăţase de palma mea şi nu-mi dădea drumul, nu că eu aş fi vrut s-o facă. Oare era greşit să-mi doresc să fiu ţinută de mână pe când tunetele şi fulgerele dănţuiau dincolo de fereastră? Oare era chiar atât de groaznic să visez să-mi aşez capul pe umărul lui, să scap de temeri ascunzându-mă în el?

Ochii mi se închiseră o clipă. Aveam nevoie de un salvator, nu de un duce, nu de un bărbat pe care trebuia să-l mint ca să fiu aproape de copilul meu.

— LaCroy, te-am întrebat ce te-a speriat. Poţi să-mi

spui. Tu eşti păzitoarea secretului meu. Poţi să ai încredere în mine şi să-mi spui un secret al tău.

Cuvintele astea, care îmi cereau să mă încred în cineva care nu era Lady Shrewsbury sau Jemina, mă făcură să-mi îndrept spatele. Mi-am tras mâna dintr-a lui şi m-am înfăşurat în pătură.

— Sunt foarte bine, Excelenţa Voastră. Doar puţin speriată. Nu mă aşteptam să urcaţi.

— Îmi place să surprind oamenii. Dar ai camerele tale. Deşi îţi admir dăruirea, nu trebuie să stai cu pupilul meu în orice clipă. De ce dormi aici?

La o astfel de întrebare nu puteam să dau niciun răspuns care să pară demn de crezare sau firesc. Mi-am ferit privirea şi m-am îndreptat spre leagăn.

Lionel adormise molfăind ghemul făcut din cordonul halatului

I l-am luat şi l-am şters de pătura mea.

— Greşesc cumva dacă mă port cu dăruire faţă de băieţelul de care răspund? E atât de mic şi de nevinovat!

Ducele era în spatele meu.

Îl simţeam aproape. Miroseam romul de Demerara din răsuflarea lui, îi simţeam moliciunea halatului. Dacă făceam un pas înapoi, ajungeam în braţele lui, fie că şi-o dorea, fie că nu.

Timp de câteva clipe am visat cu ochii deschişi la salvatorul acela, la mângâierea pe care aş fi găsit-o în braţele lui puternice şi nebiruite. M-am gândit la textura brocartului care mi-ar fi alunecat pe obraz, la căldura pieptului bărbătesc ţinându-mă aproape, liniştindu-mi trupul, făcându-mă să aştept.

Dar nu eram destul de curajoasă ca să mă întorc, să cer sau să iau ceea ce îmi doream.

Palmele lui au coborât, uşor ca nişte aripi de fluture, pe umerii mei, iar apoi s-au lăsat încet pe marginea leagănului.

— Lionel doarme bine. Ar trebui să te odihneşti şi tu. Într-un pat adevărat, pe perne şi cearşafuri, cu o pătură peste picioarele goale… Îşi frecă fruntea. Ora târzie mă

face să bat câmpii. Te rog să mă ierţi, LaCroy.

Era nevoie de un salvator, de un lucru mai mare decât ducele sau decât mine, de ceva care să îndrepte totul. Care să topească distanţa şi neîncrederea dintre noi.

— Şi eu îmi cer iertare.

Din fericire şi din nefericire, el se mişcă. În clipa următoare, l-am auzit aşezându-se pe scaun.

— Dă-mi-l pe pupilul meu, doamnă LaCroy,

M-am întors şi am văzut că faţa lui era împietrită. Nu se mai vedea pe ea nimic din blândeţea pe care o zărisem mai devreme. Vorbele lui de acum fuseseră un ordin.

Mi-am ridicat în braţe fiul, preţiosul meu băieţel, şi l-am pus în braţele lui Repington.

— Du-te să te culci până când soldăţelul ăsta o să aibă nevoie de următoarea masă. Stau eu cu el.

— E prea mult, Excelenţa Voastră.

— Nu. Cred că o măsură de protecţie în plus n-are cum să strice. Iar mie asta mi se potriveşte de minune, pentru că în majoritatea nopţilor nu dorm bine.

Îmi spusese un alt secret al lui, iar eu încă nu-i destăinuisem nici măcar adevăratul meu nume.

— Du-te la culcare, LaCroy, într-un pat cumsecade. Stau eu cu micuţul. Nimeni n-o să mi-l ia. O să păstrez chiar şi cuţitaşul tău pentru protecţie.

Nu ştiu dacă râdea de mine sau dacă încerca să mă tachineze. Lionel era în siguranţă în braţele ducelui, înfăşurat chiar în halatul acestuia.

Omul arăta nemaipomenit de bine şi-şi juca rolul într-un chip cât se poate de firesc… nu, chiar era cu adevărat un tată pentru fiul meu.

M-am aplecat şi mi-am ridicat cuţitul.

— Ştiu că Lionel e protejat, dar eu iau cuţitul fiindcă trebuie totuşi să mă întorc în camera mea. Şi nu se ştie niciodată ce se ascunde în întuneric.

— Să nu-mi spui că tu crezi vreo iotă din toate poveştile alea prosteşti despre stafiile de la Hamlin. O să trebuiască să vorbesc cu Lady Shrewsbury ca să nu mai răspândească astfel de bazaconii. Iar acum pleacă, înainte

ca Lionel să hotărască, drăguţul de el, că preferă lapte şi nu halatul meu.

M-am îndreptat spre uşă. Cu o ultimă privire, mi-am întipărit în minte tabloul minunat pe care îl alcătuiau amândoi. Apoi am plecat.

După ce am închis uşa, mi-am lipit fruntea de lambriuri. Eram ameţită, iar inima îmi tremura odată cu vaietul furtunii.

Cât de multe avea să-şi amintească Lionel despre Repington după ce noi doi plecam spre Demerara? Cât de dor avea să-i fie de el?

Cât de dor avea să-mi fie mie de el?

Atracţia pe care o simţeam faţă de duce mă înnebunea.

Ei bine, mă făcea mai nebună decât eram deja.

Ochii mi se obişnuiră cu întunericul, dar nu zăriră nimic nelalocul lui. Nu trebuia să văd nimic până când străbăteam cei cinci sau şase paşi care mă despărţeau de camerele servitorilor.

Privirea îmi rătăci spre capătul coridorului.

Nimic. Nicio stafie. Nimic necurat.

M-am strecurat înapoi în dormitorul pe care îl împărţeam cu Jemina. Dormea, iar eu m-am aşezat în patul meu, dorindu-mi ca Lionel să plângă şi, astfel, să fie nevoie să-l iau în braţe.

A doua zi aveam să iau legătura cu Lady Shrewsbury. Aşezământul Speranţă pentru Văduve trebuia să treacă la următoarea etapă a planului, înainte să devină cu neputinţă să-l smulg pe Lionel – sau să mă smulg pe mine însămi – de lângă Repington.

Capitolul 14

PLANURI PENTRU LIONEL AL MEU

După o săptămână de ploi şi de ninsori, Hamlinul îmi

devenise insuportabil. Casa era plină de bărbaţi neliniştiţi. Uniformele stacojii mişunau în stânga şi în dreapta, ieşind şi intrând în catacombe, trântind uşile şi vorbind tare. Era un haos total, cu excepţia orelor pe care ducele le declarase orele siestei, timpul în care dormea Lionel. Cineva încercase chiar să aşeze alt cort în vestibul, dar ameninţarea politicoasă cum că n-avea să mai fie la masă pâine de cocos îl făcuse să dispară.

Stăteam sub candelabrul cel mare, privind alt transport care sosea. Soldaţi cu cizme pline de noroi cărau scânduri grele de stejar pe uşa de la Hamlin.

Lordul Gantry coborî scările tropăind. Avea mânecile suflecate şi nu-şi terminase de încheiat nasturii jiletcii verzi, cu dungi.

— Îmi pare rău, doamnă LaCroy. Ştiu că-ţi place să ai casa curată. Ăsta ar trebui să fie ultimul transport.

Am dat din cap în semn de încuviinţare, sperând ca spusele lui să fi fost adevărate. Dar inima mi se strânse atunci când una dintre scândurile cărate de soldaţi fu cât pe ce să facă praf zeii de marmură. Oare acei muritori ştiau ce mânie avea să se abată asupra lor dacă îi trezeau pe zei?

Nici eu nu ştiam, dar mânia aceea trebuia să fie una mare de tot.

— Îmi cer iertare din nou, doamnă, repetă lordul Gantry, ridicând din umeri.

Zâmbi şi fugi pe uşa care nu mai era atât de secretă acum, ca să facă lucrul pe care îl pusese ducele să-l facă.

Trebuia să ajung în salon. Eram convinsă că dovezile contra lui Markham erau acolo. Eu şi Jemina scotociserăm prin întreaga casă şi nu mai rămăsese de cercetat decât încăperea aceea.

Şi chiar dacă dovezile nu erau acolo, chiar dacă nu găseam nimic în spatele oglinzii, atunci aveam să mă întorc la planul meu de a-mi lua documentele din birou şi de a cumpăra bilete la o corabie spre Demerara. Iar Lady Shrewsbury trebuia să vină cu un nou plan, unul care să-mi arate cum să-i dezvălui ducelui cine eram de fapt şi cum

să-i spun că aveam să plec împreună cu fiul meu.

Nu mai puteam să îndur să-l înşel pe duce.

Legătura lui cu Lionel, faptul că îmi ţinea bebeluşul în braţe în fiecare noapte, visele şi planurile pe care le împărtăşisem cu el – toate astea îmi pătrunseseră adânc în suflet. Eram gata să mă prăbuşesc.

Jemina veni dinspre coridorul din spate şi mi se alătură. Ţinea în mână o găleată plină cu apă.

— O să avem ce munci ca să curăţăm toate urmele astea. O, bărbaţii şi cizmele lor pline de noroi, pe care le târşâie întruna pe-aici! Mi-am cufundat cârpa în apa cu săpun şi am început să frec. Jemina a îngenuncheat alături de mine pe duşumeaua rece şi tare. Am început să lucrăm, în umbra marelui candelabru. Într-un fel, fiecare dintre noi era încă întemniţată în propria condiţie, ea în umbrele amneziei, iar eu, în cele ale înşelăciunii.

— Au trecut aproape două săptămâni, Patience. Nu suntem mai aproape de găsirea dovezilor. Ăsta e planul cel mare, să fim cameriste?

Iată o muncă cinstită pentru două femei necinstite. Am clătinat din cap.

— Ploaia opreşte în loc armata lui Repington. Bineînţeles că asta ne ţine în loc şi pe noi.

Una dintre bonetele mele de dantelă acoperea buclele învăpăiate ale Jeminei. Ca să aibă un schimb de haine, ea modificase una dintre rochiile mele de doliu. Eu purtam o rochie albastru-închis, cu imprimeuri florale indiene, aşa că eram, probabil, cele mai elegante cameriste din întreg ţinutul.

— E ceva în salon, Jemina. Trebuie să ajungem acolo.

— Nu poţi să-ţi foloseşti influenţa şi să-i ceri ducelui, pur şi simplu, să iasă din încăpere?

— Influenţa?

— Păreţi să vă simţiţi foarte bine împreună ori de câte ori e şi Lionel cu voi. Iar ducele te urmăreşte cu privirea la cină, nu ştiai?

— Privirea ducelui urmăreşte coşul cu pâine. Eu sunt doar cea care îl aduce la masă.

— Dacă spui tu… E un coş mare şi frumos.

Era. Mama mea îl făcuse. Împletit din trestie, cu o toartă cafenie tot din trestie, coşul era destul de mare ca să adăpostească bebeluşi de mărimea lui Lionel

— Ducelui îi plac cu adevărat pâinea ta şi coşul.

Ca să dovedesc că nu mă dădeam în vânt după duce, am hotărât să merg în salon. M-am ridicat, mi-am netezit fustele şi am pornit-o spre uşă.

Când am ridicat mâna să ca să bat, am auzit vocea de bariton a ducelui rostind numele lui Wellington. Apoi a spus ceva despre război.

Apoi ceva despre Lionel.

Nu obişnuiam să trag cu urechea. Ei bine, o făcusem de câteva ori, atunci când îi auzisem pe Colin şi pe Markham certându-se pentru tot felul de prostii. Şi ascultasem şi ultima lor ceartă, pe cea din salon.

Însă acum am rămas nemişcată, pentru că voiam să aflu ce spunea ducele. Wellington era comandantul armatei engleze în războiul care se purta în acel moment în partea noastră de lume.

Oare de asta făcea ducele atâta instrucţie, ca să se întoarcă pe câmpul de luptă?

Inima mi se opri în loc, cuprinsă de teama care o învălui strâns.

— Patience!

Şoapta răsunătoare a Jeminei mă făcu să sar în sus şi să bat la uşă. M-am întors şi am privit-o cu subînţeles, dar ea mi-a făcut semn, îndemnându-mă să înaintez.

Uşa se deschise şi-şi făcu apariţia un bărbat cu trese de ofiţer pe uniformă.

— Comandantul o să vă primească acum.

Nu credeam că eram aşteptată, dar bătusem la uşă, aşa că n-aveam de ales. Stomacul mi se strânse şi mi se înnodă precum o fundă.

Am păşit înăuntru, pentru prima dată după multe zile, şi l-am văzut pe duce aşezat la biroul cel mare. Nu purta

uniformă militară şi arăta destins, îmbrăcat într-o jiletcă de culoarea bronzului, brodată, şi într-o pereche de pantaloni galben-închis. Privirea îmi căzu pe piciorul bandajat şi m-am întrebat cum de putea să se gândească să plece din nou la luptă după tot ceea ce-i făcuse războiul.

Mâinile lui erau împreunate pe un teanc de hârtii.

— Doamnă LaCroy, cred că ai darul premoniţiei. Am făcut anumite îmbunătăţiri la programul pupilului meu. Sau ţi-a povestit Lionel despre discuţia noastră de aseară?

Zâmbetul lui, cald şi îmbietor, semăna cu cel pe care îl avusese în noaptea în care ne întâlniserăm şi parcă dansaserăm lângă leagănul lui Lionel. Dansul era singurul mod de a descrie ceea ce făceam în fiecare noapte – ne apropiam amândoi de bebeluş, fără să ne atingem, el alunecând în stânga, iar eu, în dreapta. În trecere, răsuflarea lui îmi mângâia gâtul. Apoi ne despărţeam, făcând schimb de mirosuri – romul lui şi lemnul lui de santal, cu lavanda mea.

— Lionel nu mi-a vorbit despre nicio schimbare, şi cred că eu nu figuram în programul dumneavoastră.

— Într-adevăr. Noi lucrăm cel mai bine noaptea… cu Lionel.

Ar fi trebuit să râd de gluma lui, dar nu ştiam dacă mă tachina sau dacă îmi văzuse încurcătura şi răsuflarea gâfâită. Ne simţeam *bine* în liniştea nopţii. Îl îngrijeam aşa cum trebuia pe Lionel. Băiatul meu se făcea tot mai puternic, şi întindea mânuţele şi după duce, nu doar după mine. De fapt, dacă ducele ar fi avut şi lapte, cred că aş fi fost înlocuită.

— M-am gândit la noi şi la Lionel. Te rog să vii mai aproape. Nu-i nevoie să stai la o asemenea distanţă formală. E o întâlnire bine-venită, nimic mai mult.

Îmi venea să mă prind de pianul meu. Mă simţeam în siguranţă la distanţa aceea, dar, atunci când ducele poruncea, dădaca trebuia să-i dea ascultare.

Aşa că mi-am dat capul pe spate, am străbătut marea distanţă care mă despărţea de birou şi m-am aşezat.

Expresia ducelui deveni gânditoare.

— Doamnă LaCroy, ai călătorit vreodată?

Să călătoresc? Poate că găsise pe cineva care să alăpteze, iar pe mine voia să mă trimită undeva departe şi să-mi dea vreun fel de pensie pentru doici?

— Da, Excelenţa Voastră. Am călătorit. Sunt din Demerara.

— De acolo vine romul meu preferat.

— Demerara înseamnă mai mult decât rom, Excelenţa Voastră.

— Ştiu. N-am avut plăcerea s-o vizitez, dar unii dintre prietenii mei au avut-o. Cred că vărul meu… a fost acolo.

L-am privit fără să clipesc. În sfârşit, pusese toate elementele împreună. Nu mai trebuia să mint. Mă săturasem de secretul care atârna între noi precum o piatră de moară.

Maxilarul lui puternic rămase nemişcat; mă sfredelea cu ochii aceia frumoşi, cu o expresie indescifrabilă. Probabil că era bun la jocurile de cărţi.

— Războiul continuă. I-am scris lui Wellington despre nevoia lui de un strateg. Cândva am fost foarte priceput în chestiuni de strategie.

Am sărit în picioare.

— V-aţi săturat să faceţi pe tutorele? Ne părăsiţi?

— Stai jos, LaCroy, zise el arătându-mi un scaun. Dacă plec undeva, Lionel o să meargă cu mine. Eu sunt singura lui rudă demnă de încredere.

Asta nu mă mângâia, şi era departe de a fi adevărat.

— Doamnă LaCroy, mă întrebam dacă ai veni cu noi. Ofiţerii pot să-şi ia familia cu ei. Lionel are nevoie de supraveghere.

— Ăsta era proiectul secret – să găsiţi o cale de a vă pune pe dumneavoastră şi pe Lionel în pericol?

— Războiul trebuie să se sfârşească. Oamenii mor în fiecare zi. Dacă poţi să faci un pas în faţă şi să ajuţi, trebuie s-o faci.

— De ce dumneavoastră? N-aţi dăruit destul? Şi de ce să puneţi bebeluşul în pericol?

El se făcu roşu ca sfecla.

— Nimeni nu mi-a cerut s-o fac. Mai întâi trebuie să dovedesc că mai pot să mă ţin pe cal.

— Slavă Domnului pentru micile bucurii ale vieţii!

— Erai la fel de sinceră în părerile tale pe vremea când lucrai pentru Markham, sau îţi oferise anumite privilegii dintr-o pricină anume?

— Despre ce vorbiţi?

— Umbli pe aici cu nasul pe sus, de parcă ai fi proprietara moşiei. Ai fost amanta lui Markham?

Am simţit că îmi venea să vomit.

— Bineînţeles că nu! Nu sunt o astfel de femeie. De ce v-aţi gândit la aşa ceva?

— Eşti foarte drăguţă, doamnă LaCroy, şi bine înzestrată, şi…

— Contesa mi-a spus că aţi avut destule femei drăguţe. N-ar trebui să ştiţi că femeile dificile, ca mine, se deosebesc de cele care sunt mai dornice să placă?

— Tu nu eşti deloc dornică. Iar cuceririle mele n-au fost precum cele ale lui Markham. Prietenele mele erau femei independente, care ştiau exact ce primeau: un bărbat care iubea războiul mai mult decât viaţa de familie. Dar Markham avea obiceiul de a umbla după servitoare şi de a constrânge femeile. Simt că tu, Patience LaCroy, eşti puternică, dar toată lumea are un punct slab. Iar lui Markham îi plăcea foarte mult să găsească punctele slabe ale oamenilor.

Senzaţia de sufocare mi se mai risipi.

— Am trecut prin ce era mai rău, dar nu m-aş înjosi să mă uit la unul ca Markham. Dumneavoastră aţi umblat după servitoare?

— N-am făcut-o. Sunt foarte grijuliu cu persoanele pe care le angajez.

Fu ceva în expresia lui, înainte să-şi ridice privirea către tavanul decorat cu casetoane, ceva care spunea că, dacă am fi fost egali şi ne-am fi întâlnit ca străini, lucrurile ar fi putut să stea cu totul altfel între noi.

Însă asta era doar o încercare a lui de a-mi distrage atenţia.

Colin făcea acelaşi lucru atunci când voia să mă reducă la tăcere. Dar nu voiam să tac. Dacă aş fi vorbit mai devreme, aş fi putut să împiedic, poate, moartea soţului meu.

— Sunteţi un om sigur pe sine, Excelenţa Voastră. Ştiţi că esenţa defineşte un bărbat. Nu un picior. Însă continuaţi totuşi farsa asta, arătându-le tuturor bandajul. Eu nu ştiu nimic despre război, dar am văzut soldaţii venind la Demerara – îmbulzeală, bărbaţi care trăiesc foarte aproape unii de alţii. V-ar fi greu să vă ascundeţi piciorul amputat. Şi de ce l-aţi ascunde? Aţi fost rănit slujindu-vă ţara.

— Ai dreptate, doamnă, şi nu mă îndoiesc de mine. Mă îndoiesc de ceilalţi. Mi-am petrecut tinereţea pe câmpul de luptă. Orice şovăială a unui conducător poate să işte necazuri pe front. Iar asta înseamnă dezastru.

— Nimeni de aici nu se îndoieşte de dumneavoastră.

— Tu te îndoieşti.

— Niciodată de dumneavoastră, doar de anumite judecăţi pe care le faceţi. Cum de v-a trecut prin cap că aţi putea să vă amestecaţi atât de mult în viaţa lui Lionel, doar ca acum să puneţi în primejdie siguranţa lui şi pe a dumneavoastră?

— Am putea să luăm cu noi o dădacă isteaţă, dar cred că asta nu garantează că eu şi Lionel o să ne întoarcem nevătămaţi.

— Nu. N-o garantează. Şi chiar dacă aş vrea să vă salvez, cum aş putea? Sunt doar o dădacă, o străină.

— Ei bine, cu toţii o să fim străini în Spania.

— Planul ăsta nu e deloc amuzant. Dacă vreţi să vă demonstraţi calităţile de mare strateg, o să trebuiască să aşteptaţi o invazie pe uscat, una care să ajungă la Hamlin. Sau aţi putea să-i daţi băiatul înapoi mamei lui. Ea ar avea grijă să nu păţească nimic.

— Acum vorbeşti prostii, LaCroy. Nu pot să i-l încredinţez pe Lionel unei femei care a fugit. Mamele care pleacă n-o fac niciodată din motive nobile.

Nu puteam îndura nici să aud ce părere proastă avea despre mine, nici gândul că avea să plece la război. Voiam

să mărturisesc, să-i trag câţiva pumni şi, pe urmă, să-l ţin strâns la pieptul meu, ca să-l feresc de orice rău.

În schimb, m-am lovit cu palma peste frunte.

Simţeam prea mult, iar sentimentele astea se înfiripaseră prea repede. Nu puteam să-mi las inima să-mi facă din nou aşa ceva. Am pornit spre uşă, cu paşi cât se poate de grăbiţi.

— LaCroy, opreşte-te! Unde mergi?

— Mă duc să văd dacă avem îndeajuns de multe provizii ca să facem faţă unei invazii pe uscat. Dacă sunteţi rechemat la datorie, trebuie să fiţi sigur că Hamlinul va merge bine fără dumneavoastră. Staţi liniştit, dădacele nu pleacă, nu fără copiii de care au grijă.

— Stai, doamnă LaCroy!

— De ce? Pentru că nu mi-aţi spus să mă retrag?

— Nu ţi-am spus, vreau să mai stai. Te asigur că nu sunt nesăbuit şi că mă gândesc cu multă seriozitate la interesele lui Lionel şi ale dădacei lui care are obiceiul de a spune verde-n faţă tot ceea ce gândeşte. Vino înapoi. Aşază-te. Să ne prefacem că n-am spus nimic despre asta. Să revedem programul lui Lionel pentru săptămâna viitoare.

Zâmbetul lui era ispititor. Obrazul acela cu gropiţe avea o expresie care părea plină de sinceritate, nu de viclenie menită să-mi încâlcească şi mai mult emoţiile.

M-am întors încet, m-am lăsat să cad pe scaun şi am luat hârtia pe care el mi-o oferea.

Colţurile buzelor lui Repington se ridicară. Gropiţele reapărură. Ştiam cât erau de primejdioase la un bărbat chipeş.

Am citit programul şi am icnit. Zece dimineaţa, unsprezece, unu, şi tot aşa.

— Un program pe ore? Domnule, vorbiţi serios? Un bebeluş doarme şi mănâncă, apoi se uşurează şi o ia de la capăt, dar totul e presărat cu îmbrăţişări iubitoare, cu poveşti citite, cu pieptănatul părului şi curăţarea feţişoarei cu apă de lavandă. Niciunul dintre lucrurile acestea nu e aşternut pe hârtie. Iar ele au o mare însemnătate.

— Asta o să faci în răstimpul dintre însărcinările pe care ţi le-am scris aici.

— Creşterea unui bebeluş nu trebuie să fie atât de oficială, Rrrepington, trebuie să fie o lucrare a inimii, cu toată pasiunea pe care o mamă poate s-o pună în joc.

El făcu ochii mari şi-şi muşcă buzele.

Mi le-am muşcat şi eu.

Nu avusesem de gând să-i spun pe nume, de parcă am fi fost egali. Sau voisem s-o fac? Ar fi trebuit să fim egali atunci când era vorba despre Lionel.

— E adevărat, doamnă LaCroy, dar bebeluşul *meu* are nevoie de toate răsfăţurile acelea şi, pe deasupra, de un program.

Al lui? Lionel nu era al lui. Nu era! Nu ducele îl născuse, nu ducele petrecuse luni întregi cu el în pântec, vorbindu-i despre cochilii de scoici şi nuci de cocos şi vise, vise minunate.

— Ţi-e greu să pricepi ordinele directe, doamnă? mă întrebă el înmânându-mi lista din nou. Poţi să adaugi şi lucrurile acelea materne, dar m-am gândit că, dacă aş fi stabilit o oră pentru îmbrăţişări, ar fi putut să pară că încerc să cresc copilul cu o mână de fier.

— Nu, n-aş vrea ca totul să pară astfel.

— Asta vreau pentru Lionel al meu.

Din nou al lui? Lionel nu era al lui. Am ridicat privirea, gata să-i spun ce să facă cu programul, dar am tăcut.

Pentru că i-am văzut chipul.

Mândria de pe faţa ducelui, mândria pentru Lionel al meu m-a oprit şi mi-a lipit mâinile de scaun.

Ăsta era sentimentul pe care îl văzusem la el în acea primă zi, în camera copiilor, iar atunci ochii mei fuseseră năpădiţi de înţepătura lacrimilor.

Mi-am înghiţit cu noduri mândria şi am pus lista pe genunchi.

— Am rămas fără cuvinte. Mi-aţi depăşit aşteptările.

— Îmi place să uimesc oamenii.

Expresia ducelui era gânditoare, dar zâmbetul lui dispăruse aproape cu totul. M-a privit de parcă fluviul

emoţiilor mele ar fi ajuns la el şi l-ar fi măturat din cale.

S-a prins de marginea biroului şi s-a aplecat puţin.

— Ascultă-mă, LaCroy. Eu ştiu cum e cel mai bine.

Nu. Nu ştia. Încerca să-mi pregătească băiatul să meargă la război. Încerca să facă în aşa fel încât copilul să nu-i dea prea mari bătăi de cap atunci când amândoi aveau să se afle în preajma câmpului de luptă.

Nu voiam ca fiul meu să fie împins şi îndemnat şi făcut să se potrivească în lumea ducelui. Mi-am ţinut răsuflarea, am numărat până la zece şi i-am dat înapoi foaia.

— Regulile astea sunt ridicole. Nu sunt potrivite. Nu pentru un bebeluş.

Ducele se îndreptă din nou de spate, cu o grimasă de durere. Îmi oferi din nou hârtia.

— Cred că sunt, şi aşa o să se facă. Soldăţelul meu are nevoie de antrenament. Tu o să-mi urmezi programul, toate regulile.

— Dar…

— E un ordin.

M-am zbârlit ca un arici. Ordinul lui fusese dur, şi nu lăsa loc de dezbateri sau de o silabă în plus.

— Doamnă LaCroy, ne-am înţeles unul pe altul? Ţi-am ascultat părerile despre război, dar asta e ceea ce vreau aici, la Hamlin.

— Tot nu e potrivit.

— Am fost de acord cu un contract pe o lună. Pe Jupiter, ce femeie dificilă eşti!

— Nu vă invocaţi zeii împotriva mea.

— Cum, LaCroy? Ei, „Pe Jupiter!” e o expresie care vrea să spună „O, Doamne!”

Ridică un deget, apoi îşi încrucişă braţele.

— Vrei să spui că angajamentul pe o lună e prea lung şi că trebuie să găsesc o dădacă dispusă să înţeleagă care îi e locul?

Atunci când venea vorba de copilul meu, şi o secundă era prea lungă. Inima mea smintită începuse să mă ducă în rătăcire. Era o prostie să mă gândesc la duce ca la un

înlocuitor de tată, când el era doar un maestru de instrucţie. Trebuia să spun orice ca să rămân la Hamlin până când puteam să-l fur pe Lionel.

— Înţeleg.

Am luat foaia şi mi-am îndesat-o în buzunar.

— Pot să plec?

— Poţi, dar programul ăsta începe de mâine, doamnă LaCroy.

„Gândeşte-te la fericirea care te aşteaptă, Patience. Demerara. Demerara. Demerara.”

L-am salutat şi m-am îndreptat spre uşă.

Aveam să-mi iau documentele de îndată ce se ivea prilejul. Nu-mi trebuia decât un loc pe o corabie şi un avans faţă de posibilii mei urmăritori. Eu şi fiul meu aveam să fim departe de Anglia înainte ca ducele să reuşească să-l transforme pe Lionel în soldăţelul lui desăvârşit.

Şi înainte de a trebui să văd cum bărbatul acela smintit se întorcea la război.

Capitolul 15

DIN NOD ÎN ŞA

Busick îşi îndesă pe cap chivăra neagră şi-şi duse mâna la ochi, pentru că ieşea din catacombe. Ploile încetaseră cu o zi în urmă şi nici nu ningea. Nu curăţaseră degeaba câmpurile.

Terenul de la Hamlin nu era perfect pentru exerciţiile în aer liber, dar astea erau cele mai bune condiţii la care putea să spere înainte să înceapă alte ploi. Norii întunecaţi şi mirosul de umezeală din aer sugerau că n-avea să mai treacă mult.

Ducele se întinse, trecându-şi asupra cârjei greutatea pe care ar fi trebui s-o suporte piciorul amputat, iar apoi se uită la balcon, după uraganul numit Patience LaCroy.

În zilele din urmă ea se învolburase ca un vârtej, suflând în mintea lui ca un ciclon, devenind mai puternică chiar decât el, punând în mişcare vechi mecanisme

înţepenite de multă vreme în sufletul lui şi contestându-i comenzile cu rezistenţa ei pasivă.

Prefăcut pasivă.

Femeia nu se plângea niciodată. Era prea isteaţă pentru asta. Nu, se supunea cu răspunsuri alcătuite dintr-un singur cuvânt, „Da” sau „Nu”.

Absenţa propoziţiilor întregi îl înfuria pe Busick. Ocazionalele „domnule* sau mormăitele „Excelenţa Voastră” o făceau să pară sumbră şi chinuită.

Iar asta nu-i stătea deloc în fire acelei doamne.

Patience LaCroy era pasională şi încăpăţânată, şi înainte ca el să pună piciorul în prag, văzuse frânturi de compasiune în purtarea ei. Femeia nu voia ca el să se întoarcă la război, dar făcuse mult mai mult: distrusese în întregime ideea că avea să-l urmeze, că avea să lupte pentru el şi pentru Lionel.

Nu voia să-l însoţească nici măcar de-a lungul coridorului, darămite pe continent. Fusese nebun să se gândească măcar o clipă că ea avea să facă aşa ceva. Dar el şi nebunia erau prieteni vechi.

Unul dintre ofiţerii săi se apropie.

— Excelenţa Voastră, oamenii o să fie pregătiţi în cincisprezece minute.

— Bine. Trebuie să începem la timp, colonele.

Omul salută cu mâna sănătoasă şi apoi porni în marş spre trupe.

Busick îşi îndreptă umerii şi făcu de îndată câţiva paşi spre platforma uriaşă pe care o proiectase. Gantry îşi avea îndoielile lui, spunând că acea structură semăna cu platforma din faţa închisorii Newgate, pe care se spânzurau condamnaţii.

Acea construcţie era necesară.

În ziua aceea, Busick avea de gând să-şi prezinte trupele în faţa invitaţilor şi a dădacei, ca să arate cât de mult îşi revenise. Dacă LaCroy îl vedea arătând puternic, stăpânindu-şi calul, nu putea să nu-şi dea seama că el avea dreptate. Astfel, întreaga lume avea să prindă de veste că el era în stare să se întoarcă pe câmpul de luptă.

Poate că raporturile dintre el şi doamna LaCroy aveau să se îmbunătăţească, ea ajungând chiar să uite cu totul cearta lor din salon, care avusese loc cu ceva timp în urmă. Asta spera el, dar îşi dădea seama că femeile erau precum soldaţii: nu se împăcau cu ordinele atunci când socoteau că ele ştiau mai bine.

Uitase asta.

În ultimii doi ani fusese absorbit de însănătoşirea lui şi uitase multe, ca, de pildă, cât de mult îi plăceau privirile provocatoare şi buzele pasionale, nu strânse într-o grimasă.

Mişcându-se spre platformă, Busick încercă să păşească egal şi se îndreptă iarăşi de spate. Acea zi era una hotărâtoare, fiindcă el avea să-şi arate atât înflăcărarea de războinic, cât şi putinţa de a se ţine pe spinarea unui cal. Iar apoi avea să se întoarcă pe câmpul de luptă şi să fie unul dintre oamenii de încredere ai lui Wellington.

Vicontele se sprijinea de platformă, iar un rândaş, unul dintre locotenenţii secunzi ai lui Busick, ţinea de frâu un cal minunat, de un cenuşiu bătând în alb.

— Repington, construcţia marelui tău secret a fost încheiată, spuse Gantry, bătând cu cotul în platformă. Terminată ieri după-amiază, construită conform cerinţelor tale. Scândură cu scândură, centimetru cu centimetru. Cuiele au fost numărate în plus sau în minus.

— Două cuie în minus, Gantry? Să sperăm că platforma „proiectată ca să fie excesiv de rezistentă şi că n-o să se prăbuşească. Mi s-a spus că sunt greu.

Prietenul lui râse, iar Busick dădu roată platformei de trei metri pe trei, atingând scândurile înalte până la umăr, care aveau să-l ajute să încalece odată ce urca treptele.

— După ce ajung sus, o să pot să mă arunc în şa prin spatele calului, pur şi simplu.

— Vrei să spui că o să încaleci pe la coadă? M-ai pus să construiesc o platformă pentru dosul calului, duce?

Busick îşi lungi gâtul, încruntându-se.

— N-aş spune-o în felul ăsta. Pot să încalec şi dintr-o latură. Dacă o fac de pe platformă, reuşesc mai bine să-mi

menţin echilibrul. Ridicând din umeri, Gantry îi dădu frâiele.

— Fie cum spui tu. Nu mai amâna şi ia-ţi în primire frumosul cal. Şi, ca să ştii, posteriorul e inclus.

Încercând să nu uite că vicontele îi era prieten, Busick trase cu dinţii de mănuşă. O ţinu o clipă, apoi pielea îi lunecă dintre dinţi şi mănuşa căzu pe pământ. Era riscant să se aplece după ea. Trebuia să-şi păstreze echilibrul între cârja de nădejde şi apendicele mecanic legat de coapsa lui.

N-avea de gând să cadă în ziua aceea, nu în faţa lui Gantry sau a oaspeţilor de la balcon, care nu sosiseră încă. Unde erau LaCroy şi Lionel? Nu voia să înceapă decât atunci când ei erau instalaţi confortabil în scaunele care le fuseseră pregătite.

Fără să se grăbească, Busick prinse calul şi-şi lăsă palma pe coama de culoarea cositorului. Părul era aspru şi des, fără încâlceli, minunat. Trecuseră doi ani de când nu mai călărise. Era în stare să se aşeze în genunchi de mulţumire că i se oferise din nou şansa s-o facă.

— Magnific. Eşti magnific. Uite ce linie au umerii tăi. Pe Jupiter, linia picioarelor tale l-ar face invidios pe orice englez. N-ai genunchii apropiaţi sau ligamentele slăbite. Eşti calul pe care l-am aşteptat.

— Să te lăsăm singur cu armăsarul ăsta de Shire? Voi doi aveţi cumva nevoie de intimitate? chicoti din nou vicontele dar părea tulburat. Pungile de sub ochii lui erau pronunţate. Bătu calul cu palma pe gât, de parcă ar fi fost un tovarăş de luptă, iar apoi îi spuse ducelui: Zeus e puternic. O să te bucuri de el.

— Zeus, repetă Busick, frecându-şi nasul de botul calului. Tocmai i-am spus lui LaCroy că am un zeu, iar tu mi-ai şi adus altul.

— Cum?

— Mitologie romană. Zeus, stăpânul Olimpului… N-are a face. Calul ăsta e fantastic.

— Şi are şi un temperament liniştit, ceea ce îl face perfect pentru demonstraţia de azi.

— Liniştit? întrebă Busick uitându-se chiorâş la prietenul lui. Crezi că-mi place liniştea sau că am nevoie de

ea?

Gantry se încruntă şi se aplecă după mănuşă.

— Nici unuia dintre noi nu-i place liniştea, dar ar fi mai bine dacă am lua-o uneori pe cărarea mai lină.

Tunetul bubui în depărtare, iar Busick dădu roată calului, păşind înapoi ca să se uite la încheietura piciorului din spate al lui Zeus şi la înălţimea greabănului. Caii de Shire erau exemplare puternice, animale de muncă şi, uneori, de luptă.

— E învingător dacă e liniştit? îl întrebă ducele pe viconte.

— Putem să învingem şi fără să adăugăm greutăţi care nu-şi au rostul. Asta e o lecţie şi pentru mine.

— Liniştit. Dificil. Nu contează, atât timp cât vremea ţine cu noi şi nu se porneşte furtuna care se anunţă. Astăzi o să ies învingător.

Busick se uită peste umărul lui Gantry şi o zări pe LaCroy apărând pe balconul de piatră. Oare dădacele alegeau cărarea cea mai lină?

Zeus era cel care merita atenţia lui, nu femeia aceea gânditoare, pe care voia s-o impresioneze. Trase de chingă, verificând şaua. Era strânsă.

— E timpul s-o încercăm.

Aruncându-i mănuşa, Gantry îl urmă spre treptele platformei.

— Repington, eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? Putem să trecem în revistă trupele, aşa cum facem întotdeauna, iar apoi să ne îndreptăm spre gustările pe care ni le-au pregătit doamnele pentru micul dejun.

Oftând adânc, Busick clătină din cap şi se prinse de balustrada treptelor.

— Nu. Noi… eu am ales cărarea asta.

Îşi privi prietenul tras la faţă – palid, cu părul răvăşit, cenuşiu ca penele porumbelului – şi se hotărî să dea dovadă de puţină generozitate.

— N-ai dormit. Ai nişte pungi atât de mari sub ochi, încât ai putea să transporţi provizii în ele.

— Nu sunt chiar atât de mari. Şi mi-e foame.

— Durerea din inimă nu trece mâncând, Gantry.

Un ochi obosit se închise, iar prietenul lui îşi înfundă pumnii în buzunare.

— Multe lucruri se pot rezolva mâncând pâine. Sau oferind complimente şi scuze.

Dacă Busick i-ar fi făcut complimente dădacei, oare lucrurile ar fi mers mai bine între el şi ea? Să se scuze pentru că-şi dorea vechea viaţă înapoi? Niciodată. Dar să-i ceară scuze lui LaCroy pentru tonul pe care îl folosise ca să-şi exprime părerile diferite de ale ei? Poate.

Gantry urcă treptele în spatele lui şi se aplecă peste îngrăditura care fusese făcută anume pentru cal.

— Cum o să funcţioneze platforma asta pentru spânzurătoare?

— Simplu, îi răspunse Busick, luându-şi mănuşa de călărie. Locotenent secund, du calul în faţa boxei aşa cum l-ai duce în grajd, iar apoi dă-l cu spatele aici. Trage-l uşor de frâie. Arată-i respectul cuvenit.

Vicontele îi aruncă o privire soldatului.

— Să nu-l facem pe duce să aştepte.

Bărbatul grăbi pasul, îl plimbă pe Zeus în cerc, iar apoi îl alinie la platformă.

Cu podina încercuind calul ca un doc, era uşor să-ţi imaginezi armăsarul de Shire amarat pe loc, ca o barcă. Pentru Busick sosise vremea primului voiaj.

— Gantry, mi-ai urmat perfect instrucţiunile. Pot să merg pe toate cele trei părţi, chiar şi să verific din nou frâiele. Nu depind de nimeni ca să călăresc. Pot chiar să-l aliniez singur pe Zeus, să-l dezleg, să încalec şi să pornesc. Excelent. Mai mult decât excelent. Prietenul său ajunsese la grinda boltită.

— Aici ar putea să fie ştreangul, observă el, ciocănind-o. Dar nu coboară nicio funie. O să te ţii de grinda asta transversală, ghilotina platformei tale, şi o să te cobori pe cal?

Ştreang? Ghilotină? Îndoielile prietenului său nu erau deloc exprimate subtil, dar Busick n-avea de gând să se lase descurajat… prea tare. Îi dădu cârja rândaşului şi făcu

câţiva paşi fără niciun ajutor. Legătura de la coapsă îi era strânsă şi se freca în timp ce piciorul se mişca, dar părea sigură. Ducele îşi simţea muşchii spatelui puternici şi ştia că putea să-i controleze.

Bun.

— Nu e o ghilotină pentru că n-are lamă. Şi, da, pot să-mi folosesc puterea braţelor şi să mă ţin de grindă ca să mă aşez mai uşor în şa. Nu-i nevoie de nici un alt ajutor. E fantastic.

— Eu şi rândaşul am putea să te ridicăm în şa. Asta se poate face uşor şi e mult mai puţin riscant.

Era adevărat, dar o asemenea manevră l-ar fi făcut pe Busick o povară pentru alţii. Şi nu voia să ajungă aşa niciodată.

— De ce să iroseşti bunătate de ghilotină?

— Spune-le asta nobililor din Franţa.

— *Non.*

Busick se prinse de grinda transversală. Cu un geamăt, îşi ridică torsul şi apoi se lăsă în şa.

— Vezi, zise el printre icnete, iar apoi, prinzându-se de oblânc, se aşeză drept în şa. Zeus, ştiu că e o experienţă unică, chiar pentru un cal *liniştit* ca tine. O să ne obişnuim cu ea.

— Cine urcă trebuie să şi coboare, duce. Măcar până în punctul ăsta lucrurile au mers lin. Bun.

Busick luă frâiele şi chicoti ca pentru sine. Vicontelui nu-i plăcea deloc să nu aibă dreptate.

— Înainte marş, toată lumea!

Gantry sări jos de pe trepte şi-i făcu semn soldatului să-l lase pe duce să plece.

Busick mână animalul înainte.

— Acum îl am pe Zeus.

— Ţi-e bine acolo sus, duce? Eşti sigur?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Mi-am lăsat trupele şi publicul civil să aştepte destul.

Prietenul lui prinse frâul calului.

— Poţi să exersezi puţin în particular, doar cu mine şi, poate, cu câţiva dintre cei mai loiali oameni.

— Crezi că o să cad? Nu cad.

— Sunt îngrijorat, spuse Gantry, salutând. Dar dacă o să cazi o s-o faci mai bine decât oricare bărbat pe care îl cunosc. Ţine capul sus.

Calul se smuci puţin, iar Busick simţi cum i se încordau muşchii abdomenului, dar se ţinu în şa. Dădu de curelele de la scara şeii şi făcu animalul să meargă cu spatele.

— Încă un motiv pentru care avem public: am invitat-o pe Lady Shrewsbury. Ea îi cunoaşte pe toţi cei din înalta societate. Probabil că o cunoaşte şi pe soţia ta. Femeia aceea, despre care n-o să vorbimm, poate să fie găsită de contesă. Ştiu că ţi-e dor de ea. Ştiu că vrei să faci lucrurile aşa cum trebuie.

— Cum să ştie Lady Shrewsbury unde să găsească o enigmă?

— Legăturile contesei m-au condus la Markham. Dacă Lady Gantry nu s-a întors în Demerara, Lady Shrewsbury poate s-o găsească. Ştie cum să localizeze femeile din Indiile de Vest.

Gantry îşi încrucişă braţele.

— N-am vorbit mult despre ea.

— Am înţeles totul din faptul că n-ai întrebat, n-ai vorbit şi n-ai dormit. Dacă ai fi terminat-o cu ea, mi-ai fi spus ce femeie îngrozitoare e. Ai fi încercat să te foloseşti de legăturile mele sau e legăturile tatălui tău ca să vezi cum ar fi putut să se pună capăt situaţiei. Avem două văduve frumoase în mijlocul nostru, iar tu nici nu te-ai uitat la ele.

— Vrei să zici că nu m-am uitat aşa cum te holbezi tu la doamna LaCroy? Aşa cum te zgâieşti la ea chiar şi acum?

Din felul în care o spunea vicontele, părea să se înţeleagă că doar ducele flirta. Dar nu era aşa. Busick ştia asta cu siguranţă. Iar faptul că doamna LaCroy nu întreba nimic – şi îi răspundea monosilabic – trebuia să însemne şi altceva, nu doar încăpăţânare.

Noaptea se înţelegeau mult mai bine.

N-aveau nevoie de cuvinte.

Erau doar două suflete care îndeplineau aceeaşi misiune.. Nevoie ca amândoi să ajungă înapoi la acele clipe în care ea îi arătase sprijin şi grijă. Situaţia lor trebuia să aibă o soluţie. Trebuia ca unul dintre ei – sau amândoi – să înveţe mai bine sensul cuvântului „înţelegător”.

Ducele îşi făcu armăsarul să mai descrie un cerc, mai strâns şi mai controlat decât cel de dinainte.

— E o femeie frumoasă, îi spuse el vicontelui. M-a băgat în seamă. Iar eu n-am mai fost admirat de multă vreme.

— Nu te admiră. Te suportă, crede-mă. Cunosc diferenţa, îl puse Gantry la punct, lovind cu piciorul un petic de zăpadă. Iar dacă Lady Shrewsbury poate să găsească pe oricine, de ce nu poate s-o găsească pe soţia vărului tău?

Era o întrebare bună.

Dar răspunsul era limpede ca lumina zilei. Nicio mamă bună n-ar fi stat departe de copilul ei. Doar dacă fie murea, fie îşi vedea de viaţa ei. Dacă răspunsul era cel din urmă, Lionel n-avea nevoie de ea.

Busick îşi îndesă chivăra mai bine pe cap.

— Poate că doamna Jordan a fost asasinată. Markham, sau creditorii lui Markham şi ai lui Colin, trebuie s-o fi distrus. Am angajat detectivi, dar n-au aflat nimic. O să-mi concentrez toată atenţia asupra lui Lionel. Cred că e orfan. O să mă asigur că el n-o să cadă niciodată pradă ticăloşilor de teapa lui Markham, de care e plină lumea.

— Şi să nu cadă pradă mai ales prejudecăţilor lumii, adăugă Gantry în timp ce-şi rotea uşurel verigheta pe deget. Sau dispreţului subtil pe care acea vicontesă l-a îndurat de dragul tău, şi care te-a mişcat prea puţin.

— Lady Shrewsbury poate să fie folositoare, conchise Busick.

El îşi întoarse spre cal unicul călcâi şi apăsă uşor. Cu degetele încleştate pe frâie, îndemnă animalul înainte, spre balconul de piatră ce părea un trapez şi care era flancat de două rânduri de scări abrupte. Balansându-se ca să-şi ajute piciorul infirm, ducele încetini mersul armăsarului şi-şi scoase pălăria.

— Doamnelor!

Contesa flutură un strălucitor evantai din pene de struţ. Chipul ei serios deveni frivol.

Ducele întrerupsese altă conspiraţie.

— Eşti foarte sprinten în dimineaţa asta, îi spuse ea.

— Mă simt sprinten, buna mea doamnă. Bună dimineaţa şi ţie, doamnă LaCroy!

Lionel era în poala dădacei, cuibărit într-o pătură albastră, aşezată pe faldurile rochiei ei de un roşu-cafeniu. Busick se bucura s-o vadă pe tânăra femeie purtând şi altă culoare în afară de albastru sau de cenuşiu. Se apropie destul de tare ca să-i prindă privirea şi să se cufunde în ochii aceia mari, de culoarea topazului.

— Cum vă simţiţi, tu şi pupilul meu, în dimineaţa asta?

Obrajii ei se înroşiră.

— Bine.

Contesa chicoti:

— Piciorul e mai bine, dar nu fi nesăbuit şi nu-ţi grăbi refacerea

Nu şi ea! gândi ducele. Era destul să-l vadă pe Gantry învârtindu-se în jurul lui ca o cloşcă. Prinse mai bine frâiele.

— Doar cei care mă privesc de pe margine pot să spună că aş fi nesăbuit, Lady Shrewsbury. Lionel, o să călăreşti şi tu. Deabia aştept să aleg un ponei pentru tine.

— Încă e bebeluş, spuse doamna LaCroy, iar mâna ei se încleştă pe braţul scaunului. Vreau să zic, bine.

Două propoziţii de trei şi, respectiv, patru cuvinte. Ce progres!

— Asta n-o să se întâmple mâine, spuse ducele. Mai întâi trebuie să înveţe să se târască şi să meargă în picioare.

Contesa râse.

— Un taur bătrân ca ducele s-a născut, practic, în şaua calului. O să fie un profesor grozav.

Acele vorbe îl făcură pe Busick să tresară, fiindcă se referiseră, inevitabil, la scandaloasa lui mamă. Dar dădaca nu zâmbi şi nici nu clătină împăciuitor din cap.

— Cred că trebuie să-ţi arăt cât de bine mă descurc pe cal. O să înveţi să ai încredere în mine, îi spuse el.

Îşi duse din nou mâna la pălărie şi-şi întoarse calul spre soldaţii lui.

Odată parada terminată, avea să dreagă acea atmosferă de bună înţelegere care începuse să se înfiripeze între el şi dădacă. O ultimă privire aruncată spre încordata LaCroy îi arătă ducelui că lupta era una grea, dar el ştia că avea să învingă. Era cel mai bun strateg al lui Wellington în privinţa tacticilor de război.

Capitolul 16

O PARADĂ CU LIMONADĂ

Îmi legănam fiul, aşteptând ca apăsarea din stomac să-mi scadă şi sperând că ducele ştia ce făcea. Stomacul mi se strânse iar şi iar, în timp ce calul ducelui sălta în faţa oamenilor care mărşăluiau. Pământul de la Hamlin era ud şi noroios. Ar fi fost foarte uşor ca ducele să alunece.

— Dragă, spuse contesa, lăsându-se pe spate în scaunul de lemn exotic, frumos cizelat, iar apoi bătând uşurel cu palma peste capul de leu sculptat în piciorul scaunului şi adăugând: Suntem afară, pe balcon. Încă n-a început să plouă. În faţa noastră e un spectacol militar încântător. De ce arăţi de parcă ai fi bolnavă?

Pentru că eram.

— Ar trebui să fiu fericită că asta nu e una din instrucţiile smintite, pentru bebeluşi, ale ducelui. Copiii de trei luni nu se târăsc. Se răstoarnă. Nu repetă cuvinte. Râgâie. Gazele voiniceşti care ies din stomacul lui Lionel nu sunt propoziţii.

Ei bine, eram mândră de gazele acelea. Însemna că burtica lui era plină.

Ducele se opri în faţa batalionului său care număra optzeci de oameni. Unul dintre ei strigă ceva. Soldaţii,

îmbrăcaţi sobru în uniforme stacojii, îşi aşezară puştile pe umăr şi începură să mărşăluiască în formaţii de câte patru.

De parcă ar fi ştiut că îmi ieşeam din minţi de îngrijorare din pricina riscurilor la care se supunea, ducele hotărî să galopeze în jurul procesiunii, iar şi iar.

Un pas greşit, iar bărbatul şi calul ar fi putut cădea.

Echilibrul ducelui trebuia să fie perfect, altfel se rănea.

Sau mai rău.

Putea să se întâmple ceva care să le arate tuturor rana lui de război. Iar ducelui nu i-ar fi plăcut deloc ideea de a o face cunoscută celorlalţi. Înţelegeam asta. Simţeam durerea pe care i-ar fi pricinuit-o dispreţul altora.

Mi-am pus degetul mic peste buzele lui Lionel.

— Dacă norii nu se împrăştie, s-ar putea să plouă. Totul ar deveni alunecos, iar oamenii ar putea să cadă.

Tunetele bubuiau în largul mării. Puternice şi răsunătoare, îndreptându-se spre noi.

— Dragă, o să fie un duce ud, călare pe cal. Nu-i nimic. Iar Lionel pare să se simtă foarte bine. De ce eşti atât de neliniştită?

Nu puteam să spun motivul cu glas tare, dar îmi simţeam fiecare muşchi gata să plesnească. Dezastrul pândea. Nu mă mai simţisem aşa de când mă închisese Markham în camera copiilor, plângându-se că vorbeam prea tare şi prea mult, deşi eu nici măcar nu-i adresam vreo vorbă.

— Toate astea mă neliniştesc.

Am încercat să-l îmbrăţişez pe Lionel ca să mă alin, dar mişcările şovăielnice şi gângurelile lui nu-şi făceau efectul, nu în dimineaţa asta.

Contesa îşi scoase din săculeţul de mână lornionul aurit pentru teatru şi mă privi lung.

— Eşti una dintre cele pe care el vrea să le cucerească, dar nu pari să-i fi căzut pradă.

Am fost cât pe ce să sar în picioare.

— Cum? Ce insinuaţi, doamnă?

— Nu te-a atras, oare, ducele într-unul dintre colţurile

secrete ale Hamlinului pentru o discuţie intimă, una care să implice sărutări, precum şi promisiuni fără nicio acoperire? Asta, în Anglia, înseamnă că o femeie îi cade pradă unui bărbat. Se numeşte „corupere”.

— Mi-a ţinut diatribe despre programe şi orare, dar nu în vreun loc ferit de ochii celorlalţi. Şi n-a fost nicio clipă vorba de vreun sărut. Însă obrajii mi se îmbujoraseră atunci când îmi lăudase pâinea şi atunci când stăruise ca eu şi Lionel să privim parada trupelor lui din dimineaţa asta. M-am aplecat mai aproape de contesă. Nu vreau decât promisiunile dumneavoastră. Trebuie să rămân angajată îndeajuns de multă vreme pentru ca Aşezământul Speranţă pentru Văduve să găsească o cale ca să recâştig custodia fiului meu. Ducele vrea să-mi ia băieţelul cu el la război.

Lady Shrewsbury îşi coborî lornionul.

— Probabil că ai înţeles greşit. Probabil că… O, vai de mine!

Cu Lionel strâns la piept, am sărit de pe scaun şi m-am uitat la câmpul de defilare.

— Ce e?

— A fost doar un strigăt de îngrijorare, îmi răspunse contesa, oftând. Ai fost vrăjită de un bărbat în uniformă. N-aveţi aşa ceva şi la Demerara?

— Ba da, avem soldaţi. O mulţime de soldaţi. Şi pe unul dintre fraţii regentului dumneavoastră. Prinţul William Henry e faimos pentru atracţia pe care o simte faţă de ţărmurile noastre, de dansuri şi de beţii în hanurile de pe insulă. M-am întors la scaunul meu cu paşi uşori, de parcă n-aş fi avut nicio grijă. Nu sunt vrăjită. Sunt îngrijorată, am conchis eu.

Jemina apăru pe balcon ducând în mâini cu o tavă de argint pe care se aflau un urcior şi câteva pahare.

— Nu e vrăjită. Nu vrea să recunoască nici în ruptul capului că îi place de duce, asta-i tot, zise ea lăsând tava pe masă cu zgomot. Limonadă?

Contesa îşi turnă un pahar de lichid gălbui şi acru şi-i mirosi conţinutul de parcă ar fi fost un medicament.

— Foarte… lămâioasă, zise ea.

Ridicându-şi mânecile rochiei de un cenuşiu-închis, Jemina se aşează pe unicul scaun care rămăsese liber.

— Extra lămâioasă.

Vocea ei era fericită şi puternică, iar acum fata nu mai semăna cu un şoricel. Devenise mai robustă muncind la Hamlin. Asta era bine, pentru că ea era un om bun.

Lady Shrewsbury puse paharul deoparte.

— Aţi găsit ceva? V-aţi instalat amândouă aici de mai bine de trei săptămâni. Plata tatălui tău, Patience, o să fie trimisă în curând. Odată ce e acordată, n-o să mai existe principalul motiv pentru care bănuim că Markham ar vrea să-ţi facă rău.

Buzele Jeminei se strângeau la fiecare înghiţitură de lichid.

— N-am găsit nimic, dar n-am reuşit să căutăm în salon. Dacă există ceva în casă, trebuie să fie în camera aceea.

Încercam şi ascult, dar capul mi se întorcea mereu spre câmp. Ducele galopa din nou înainte şi înapoi. Mi-am ţinut răsuflarea până când a încetinit.

Contesa tuşi.

Obrajii îmi luară foc.

— Da. N-am găsit nimic până acum. Dar cred cu tărie că există ceva în salon. Însă ori ducele, ori lordul Gantry sunt mereu acolo, sau casa e prea plină de soldaţi.

— Trebuie să căutaţi în camera aceea. Markham e tot în sat. Dacă ar fi pus mâna pe ceea ce-i trebuia, ar fi plecat. În casa asta există ceva la care el râvneşte. Trebuie să găsim acel lucru.

Aşadar, năpârca stătea pe aproape.

Jemina ridică degetele şi păru să numere.

— Acum nu e nimeni în casă, iar pe câmp sunt mai puţini oameni. Au dispărut şi ei?

— Şi ei? am repetat eu, prinzând mâna Jeminei. Cum adică şi ei?

— A dispărut una dintre pâinile pe care le-ai făcut. Sunt doar opt în bucătărie. Am tăiat nouă părţi de aluat şi am împletit nouă pâini. Şi fiecare dintre ele a fost coaptă

perfect, de un auriu-cafeniu în mijloc, pot să spun.

Şi lipsise şi teancul acela de lenjerie al Jeminei.

Fusese furat? Mai erau şi zgomotele ciudate pe care le auziserăm în pod. Şi acum credeam că, în ziua aceea, auziserăm ceva în pod.

Era un hoţ în casă?

Sau reuşise Markham să ajungă cumva la Hamlin? Din cauza fricii, nodul din stomac mi se strânse, devenind rece şi sumbru. Contesa ne prinse pe amândouă de mâini.

— Staţi liniştite, dragilor. Ducele a dat drumul unor oameni în dimineaţa asta. S-au întors la familiile lor. N-are nevoie de atâţia soldaţi acum, pentru că Hamlinul e în siguranţă. Poate că unul dintre cei care au plecat a luat pâinea ca merinde pentru drumul spre casă. Lady Shrewsbury se îndreptă spre parapetul cel scund al balconului. Excelenţa Sa a păstrat un contingent mai mic. Oamenii aceia care mărşăluiesc pot să-l ţină departe pe Markham, împreună cu toţi cei de teapa lui. Un număr mai mic de oameni înseamnă…

— Mai puţine lucruri de spălat? Mai puţine lucruri care lipsesc? întrebă Jemina, ridicând paharul de parcă ar fi vrut să toasteze. E minunat. Soldaţii au lăsat o scară sub candelabrul cel mare. N-au terminat cu montarea lui. Unele dintre globurile de sticla nu sunt încă puse.

Ce?! Lăsaseră candelabrul pe jumătate curăţat? M-am uitat în jos, la Lionel, încercând să nu răbufnesc. Voiam ca lucrurile să fie din nou în ordine, aşa cum fuseseră atunci când Hamlinul era sub comanda mea.

— Candelabrul ar trebui să aibă toate globurile, am spus.

Contesa se uită o clipă la câmp.

— Sunt cât se poate de sigură că voi două o să aveţi mai multă libertate ca să căutaţi în salon. Poate că în seara asta, în timp ce toată lumea doarme.

Muşcându-şi buzele şi mijindu-şi ochii, Lady Shrewsbury îşi puse palma peste reverul tivit cu mărgele al costumului ei de călărie.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, Patience, dar prietenii

noştri de la Londra au descoperit datorii aproape incredibile făcute de Colin Jordan. Poliţele de la câteva case de jocuri trec de două mii de lire. S-ar putea să fi pus garanţie şi Hamlinul. Nepotul meu verifică acum.

Am închis ochii. Încercasem să fiu nepăsătoare faţă de nesăbuinţa lui Colin. Dacă n-ar fi fost banii lăsaţi de tatăl meu, eu şi Lionel am fi rămas fără nicio apărare.

— E limpede că soţul meu era ruinat atunci când s-a sinucis. Credeam că preţuia Hamlinul ca pe un loc cu totul deosebit, de vreme ce bunicul lui i-l lăsase moştenire prin testament mamei lui, iar apoi, prin ea, îl moştenise el, în calitate de fiu.

— Disperarea schimbă lucrurile. Nepotul meu caută urmele unei tranzacţii financiare. Garantarea cu Hamlinul e o speculaţie. Cele mai presante sunt poliţele de la jocurile de noroc. Deţinătorii acelor poliţe nu sunt oameni care să accepte scuze. Markham îi va aduce aici ca să-şi ceară banii.

Poate că planul de bătălie al ducelui avea să ne apere de creditori.

Jemina stătea dreaptă, cu o privire năucă, de parcă văzuse o fantomă.

— De asta pândeşte Markham în sat? O să încerce să-l ia pe Lionel ca să obţină răscumpărarea? întrebă ea.

Contesa se aplecă şi-i înveli lui Lionel picioarele dezgolite.

— Markham nu poate să treacă de oamenii lui Repington.

Jemina îşi amestecă băutura, apoi zăngăni în ulciorul de sticlă cu o lingura de lemn.

— Dar dacă i se întâmplă ceva ducelui, Markham e următorul tutore. Atunci ar controla din nou averea lui Lionel.

M-am uitat din nou la Jemina, iar felul în care îşi ţinea lingura şi ceaşca, având degetul mic întins, mi-a arătat că făcuse cândva parte din înalta societate sau că obişnuise să-i înveţe pe alţii eticheta, aşa cum face, de pildă, o guvernantă. Prietena mea şi cicatricile dinlăuntrul ei se

potriveau foarte bine cu Hamlinul şi cu secretele lui. Inima îmi bătu ca un ciocan în clipa în care, la o întoarcere, Repington alunecă puţin. Nu eram deloc nepăsătoare atunci când venea vorba de el. Eram ca o oală care fierbea încet, dar care odată ajunsă în clocot, se căznea să nu dea pe dinafară cu niciun preţ.

Ducele făcu alt salt. M-am prefăcut că beam limonada şi l-am privit printre genele plecate. Cum poţi să vindeci un bărbat de nebunie? Cicălindu-l, scriindu-i scrisori… făcându-i cereri voalate. Implorând. Supunându-te.

Niciuna dintre acele metode nu dăduse roade în cazul lui Colin. Nimic nu îl smulsese din ghearele depresiei, nici nu-l vindecase de părerea că Markham avea întotdeauna dreptate, că trebuia să îi fie loial acelui ticălos.

Stomacul meu nu mai putea să îndure nodurile care se adunaseră în el, iar eu nu mai suportam să ţin gura închisă.

— Trebuie să termin cu asta. O să-i spun ducelui adevărul şi o să-i povestesc despre toate ticăloşiile lui Markham. Ducele trebuie să fie mai vigilent în privinţa pazei.

— Stai liniştită. Lui Repington îi place riscul, dar nu e prost, îmi spuse contesa, aşezându-se pe scaun. Şi-a micşorat întrucâtva forţele, dar nu le-a redus cu totul. Îi place să se dea în spectacol, dar s-a instalat ca să trăiască aici, la Hamlin. N-ar fi bine să-i spui adevărul acum. Trebuie să dovedim că Markham ţi-a dorit plecarea. Bărbaţii sunt tutori. Mamele, mai ales cele care s-au dedat la înşelătorii de vreun fel, au puţine de spus.

— Mama asta trebuie să spună mai mult. Trebuie să terminăm cu farsa, am fost eu de părere.

— Cred că ai dreptate, zise Jemina între două guri de limonada şi având un rotocol de umezeală, ca o mustaţă, pe buza de sus. O să te concedieze. La cine s-ar mai zgâi dacă tu n-ai fi aici?

— Poate că, dacă aş pleca, ar fi mai atent la calul ăla.

Mi-am prins mai tare fiul, de parcă ar fi alunecat. Nu mai voiam să joc după regulile ducelui sau ale contesei, ci

după ale mele. Aveam nevoie de documentele care îmi aparţineau de drept. Lionel era destul de zdravăn pentru o călătorie pe corabie.

— Lady Shrewsbury, avem nevoie de mai multe haine şi de mai multă rufărie. Puteţi să-l convingeţi pe duce să ne permită să mergem în oraş? Poate că eu şi Jemina am reuşi să descoperim ceva cât timp suntem acolo. Soţul meu stătea adesea la Londra.

Am suflat o sărutare spre fiul meu şi m-am strâmbat, făcându-l să ţipe, iar apoi l-am întrebat:

— Nu ţi-ar plăcea să mergi în oraş?

— O să văd ce se poate face, îmi răspunse Lady Shrewsbury, dar mă îndoiesc că ducele o să te lase să-l iei pe Lionel. Din păcate, nu-ţi dai seama pe deplin de puterea unui bărbat care a devenit dintr-odată tată, mai ales a unui bărbat hotărât să demonstreze ceva.

— Ce e de demonstrat? El are puterea. El e tutorele legal al lui Lionel.

— Tatăl lui Busick Strathmore, lordul Bodonel, a fost bolnăvicios. Apoi şi-a rupt gâtul într-un accident de călărie.

— Cum aşa?

— Da, a fost invalid ani întregi. Cu toţii ne luptăm cu ceva, spuse Lady Shrewsbury prinzându-mă de mână. N-ai de ce să te temi. Ducele e sănătos. Poate să stăpânească un cal. Nu vezi cât de mult îi place asta? Cu Markham încă gata să lovească, n-o să rişte să-l piardă din vedere pe Lionel.

— Nu ştiu ce să zic…

Contesa pufni uşurel, de parcă şi-ar fi dat prea bine seama că implora o fiică încăpăţânată.

— Patience, priveşte mai departe. O să ai custodia. Trebuie să înveţi să ai încredere.

— Am încredere în dumneavoastră, în Jemina şi în puterea mea. E destul ca să câştig?

Contesa luă iar paharul cu limonadă. Bău şi se strâmbă.

— O femeie trebuie să-şi formuleze pretenţiile şi să lupte pentru ceea ce i se datorează. Tu eşti o luptătoare,

Patience. O să câştigi, draga mea. Rugăciunile tale ca să fii în siguranţă împreună cu fiul tău vor primi răspuns. Trebuie să continuăm să ne dăm silinţa. Aşezământul Speranţă pentru Văduve o să învingă.

Am lipit obrazul lui Lionel, catifelat şi dulce, de obrazul meu. Poate că încuviinţam, dar inima mea era în salon, luând documentele.

— Nepotul meu le-a cerut sfatul avocaţilor de la Curtea Cancelariei. Cu toţii spun că lucrurile ar merge mai uşor dacă am avea dovada duplicităţii lui Markham. Asta ar putea contracara arestarea ta. „Ar putea” şi „ar merge” nu erau la fel cu „o să fie”.

Lordul Gantry urcă scările cu paşi grăbiţi.

— Lady Shrewsbury, doamnă St. Maur, doamnă LaCroy.

Ne aruncă o privire scurtă, apoi îşi plecă fruntea, iar în cele din urmă se opri în faţa contesei. Îşi frământa în mâini pălăria de blană de castor, de parcă n-ar fi putut să-şi stăpânească nervii.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă? o întrebă el pe Lady Shrewsbury. Domnul duce spune că vă pricepeţi să găsiţi oameni, şi am hotărât că trebuie să vă rog neapărat ceva.

— Eu, să găsesc oameni? se minună contesa, făcându-şi vânt cu evantaiul şi aruncându-i vicontelui o privire sfioasă, privirea acelei zeiţe cu ochi roşii care controla totul. Am câteva legături. Pe cine căutaţi, domnule?

— Pot să vorbesc între patru ochi cu dumneavoastră, Lady Shrewsbury?

— Da, haide să facem o plimbare. Doamna LaCroy şi doamna St. Maur au ce să facă în timp ce noi dăm o tură.

Ea îl luă de braţ, iar pelerina îmblănită, tivită cu dantelă Vandyke, îi flutură peste cizmele scurte, lustruite.

— Florile stacojii şi galbene de scânteioară au ieşit prin zăpadă, zise ea. Arată pline de speranţă, luptându-se să scape din ghearele iernii. Un loc perfect ca să schimbăm confidenţe.

Aluzia pentru mine şi Jemina nu era subtilă, dar am petrecut-o cu privirea pe scumpa noastră contesă în timp ce ea lua braţul lordului Gantry şi îl conducea spre scările de piatră.

Jemina se ridică.

— Haide să căutăm în salon, Patience. N-avem mult timp la dispoziţie.

M-am ridicat şi am gângurit spre Lionel.

— Vrei s-o ajuţi pe mama să caute secretul? Bineînţeles că…

Ducele se apropie, călare, de balcon.

— Doamnă LaCroy, am dat drumul trupelor. Vezi? N-aveai de ce să-ţi faci griji. Ia loc. Mă întorc numaidecât.

Gata cu căutarea.

Ducele nu-şi terminase bravada, iar eu nu încetasem să mă tem pentru siguranţa lui.

Capitolul 17

LA COLŢ CU TINE

De la balconul de piatră, l-am privit pe duce îmboldindu-şi calul spre ciudata platformă de lemn pe care o ridicase. Era ca un spin în ochi pe terenurile proaspăt curăţate, dar el părea vesel, călărind cu toată viteza spre ea.

Un rândaş îi dădu cârja, iar el se îndreptă spre mine.

M-am întors către prietena mea.

— Mai târziu, cred. O să căutăm după ce adoarme toată lumea.

Jemina se ridică şi-şi netezi rochia de culoarea cărbunelui.

— Ducele încearcă să te impresioneze. Lasă-l să vadă că eşti impresionată. Atunci o să devină mai prudent. Jemina împinse tava cu băuturi mai aproape de mine. Dă-i omului nişte limonadă. E răcoritoare, mai ales după o

partidă lungă de călărie. Mă duc să pun masa pentru micul dejun înainte ca soldaţii să se întoarcă în casă.

Nostima mea prietenă se întoarse înăuntru, dar cuvintele ei mă puseră pe gânduri. Dacă reuşeam să-l încetinesc pe duce recunoscând că eram impresionată şi temătoare, ar fi fost foarte bine.

— Aici, doamnă LaCroy, zise ducele, călărind spre zidul balconului şi ridicând cârja spre mine. Ia asta.

Ţinându-l pe Lionel pe braţ, am prins cârja cu cealaltă mână. Ducele îi făcu semn rândaşului, dar se uită ţintă în ochii mei.

— Ţi-a plăcut trecerea în revistă? Pupilul meu a fost atent? Bebeluşul îmi duse mâna la buze. Ochii lui Lionel erau luminoşi şi iscoditori. Poate că vedea.

— Da, cred că da.

— Trei cuvinte? A fost aşa o tortură?

— Nu.

Un soldat veni şi luă frâiele calului cenuşiu.

Ducele ridică piciorul peste oblânc până când amândouă cizmele ajunseră în faţa lui. Apoi nesăbuitul sări. Se cutremură puţin atunci când lovi pământul, apoi se îndreptă.

N-aveam de gând să-l las să cadă. M-am îndreptat spre el împreună cu Lionel, târând cârja după mine.

— Nu vă las să căde ţi în nas, nu dacă pot să ajut.

— Femeie, nu…

— Şştt, am făcut eu, punându-i cârja la subsuoară. Poftim.

Se prinse de mâna mea înainte să pot să mi-o retrag.

— Mi-ai spus mai multe cuvinte decât în toată ziua de ieri, dar nu te speria. Nu există decât un copil la Hamlin, iar acela e proptit pe şoldul tău. Nu sunt eu copilul, deşi îi invidiez poziţia lui Lionel.

Ducele îşi scoase mănuşile şi-şi puse degetul mare pe nasul băieţelului.

— Ţine-te strâns, soldăţelule. Ţine-te de ea. E greu să-i devii prieten.

Să-mi devină prieten? Faţa îmi luă foc.

— Îmi pare rău.

— N-o să cad, LaCroy. Îmi place să comand, dar am simţul măsurii. Ştiu că nu e bine să tulbur prea tare o femeie.

Tunetul bubui.

O adiere de ploaie înmiresmă aerul.

Iar căldura din ochii lui sfârâi precum fulgerul.

— Măcar ai putut să-mi vezi regimentul înainte ca vremea să se strice. Pe Jupiter, noi înfrângem furtunile!

Mă bucuram atât de mult că era iarăşi în siguranţă, încât i-am mulţumit şi eu în gând zeului lui.

Pulsul meu începu să ticăie, tic, toc, răpăind ca pendula din salon. Eram prea aproape de duce, cu Lionel prins între noi. Semăna foarte mult cu dansul nostru de la leagăn, numai că el nu se mişca, şi nici eu.

Eram atât de îngrozită de momentul ăsta de familie.

Inima mea se obişnuia prea repede cu anumite lucruri. M-am îndepărtat de duce, fugind cu Lionel pe treptele de piatră.

— Avem limonadă pe balcon, Excelenţa Voastră. Staţi, să vă aduc un pahar. Păreţi foarte încălzit.

— Mai multe cuvinte pentru mine.

Ducele rânji, făcând gropiţe, şi mi se alătură pe balcon, ţanţoş ca un erou. Părea foarte sigur pe cizmele lui, sprijinindu-se puţin în cârjă.

I-am turnat din băutura Jeminei, apoi m-am aşezat pe un scaun, cu Lionel săltând în poala mea.

Ducele luă paharul pe care i-l oferisem şi înghiţi, strâmbându-se aşa cum o făcea Lionel.

— Înţepătoare. Nu-ţi plac desfăşurările de forţă?

— Îmi plac. Vreau doar să aveţi grijă, să nu vă grăbiţi. Cine altcineva o să mai aştearnă pe hârtie împovărătoarele programe ale lui Lionel? De fapt, a fost hrănit şi e gata să fie pus la somn. Ar trebui să mă duc să-l culc, ca să respect ultimele dumneavoastră ordine.

— Astăzi putem să relaxăm programul.

Îşi scoase pălăria, îşi îndesă mănuşile în ea şi o aşeză pe masă, apoi se lăsă să cadă pe scaun.

— E frumos că-ţi pasă, doamnă LaCroy. Nu cred că ţi-am zis asta data trecută. Ar fi trebuit să ţi-o spun. Ştiu că am fost necioplit.

Se întinse şi mă mângâie pe frunte, trecându-şi degetul aspru peste pielea mea.

— Nu vreau ca fruntea asta să fie încruntată din cauza mea.

Inima îmi ajunse în gât şi rămase undeva acolo, între a fi ademenită şi a fi prostită. Îmi aminteam de senzaţia asta de a rămâne fără aer. O astfel de ameţeală mă cuprinsese pe neaşteptate atunci când mă îndrăgostisem de Colin, iar acum însemna că mă prostisem din nou. Aveam sentimente pentru duce.

— E un ordin?

— Da.

— Vedeţi, răspunsurile simple sunt cele mai bune.

Cutremurându-se puţin în timp ce-şi muta greutatea de pe un picior pe altul, ducele mi-l luă pe Lionel din braţe. Celor doi le stătea foarte bine împreună. Mai ales ducelui.

Băiatul meu întinse mâna şi atinse broşa în formă de stea a ducelui, un medalion elegant pe care îl purta la brâul lui de culoarea fildeşului. Era nou. Ducele se gătise cu deosebită grijă pentru noi.

Sigură că nimeni n-avea să cadă, mi-am lăsat palmele încleştate pe fustele de un roşu-cafeniu, una dintre rochiile mai modeste din vechea mea garderobă. Nu era o rochie de doliu, departe de asta.

Nu voiam să port haine cernite la parada ducelui.

Am aruncat o ocheadă spre uşă şi spre coridorul pustiu din spatele nostru, gândindu-mă la documentele mele. Poate că aveam să reclădesc între mine şi duce acea legătură ce se înfiripase în camera copiilor, şi astfel să pot să-mi las fiul în siguranţă, cu el, iar eu să merg în salon.

— Lionel, trebuie să crezi în însuşirile tale, în ciuda temerilor sau a îndoielilor altora, nu-i aşa, LaCroy?

M-am uitat la duce, privindu-l ţintă în ochii aceia hotărâţi şi glaciali.

— Mi-am făcut, într-adevăr, mai multe griji pentru

dumneavoastră, pentru că ştiu despre rana aceea. Recunosc asta. Dar o să fiu întotdeauna îngrijorată pentru siguranţa dumneavoastră. Sunteţi tutorele lui Lionel. Ar trebui să fiţi la adăpost de orice primejdie.

— Lionel, îţi plac medaliile. Dacă o să crezi în tine însuţi, o să le câştigi. Dacă îţi păstrezi credinţa asta în momentele în care nimeni altcineva n-o face, atunci o să câştigi întotdeauna.

Să câştigi. Să câştigi. Mă săturasem de subiectul ăsta, mai ales că tabăra mea pierdea mereu.

Contesa şi lordul Gantry se întorceau.

— Arătai foarte bine la paradă, duce, zise ea luându-i-l pe Lionel.

Băieţelul gânguri. Atunci când zâmbea, făcea gropiţe, gropiţe precum cele ale lui Repington.

Lady Shrewsbury îmi strângea bebeluşul de parcă ar fi fost pisica ei.

— Lord Gantry, ai două fiice. E vreuna la fel de mică?

Pieptul vicontelui se umflă, iar zâmbetul i se lăţi în timp ce o ajuta pe contesă să se aşeze.

— Au fost cândva, dar acum au trei şi, respectiv, patru ani. O să le iau de la sora mea luna viitoare.

Lordul părea mai în largul lui. Mărturisirea făcută contesei, oricare ar fi fost ea, părea să-l fi eliberat. Lady Shrewsbury avea darul de a linişti oamenii.

— Draga mea, zise ea bătându-mă uşurel pe mână, de ce nu te duci să aduci o foaie de hârtie, ca să facem o listă cu lucrurile de care ai nevoie?

— Da, doamnă.

Ducele întinse braţul, aţinându-mi calea.

— Pot să mă ocup eu.

— Sunt sigură că poţi, ripostă Lady Shrewsbury, turnându-i lordului Gantry un pahar de limonadă. Dar are nevoie de nişte lucruri personale.

Ridicându-se de pe scaun, ducele se îndreptă spre uşa casei.

— Nu există niciun lucru pe care să nu pot să i-l cumpăr eu.

— E vorba despre o simplă foaie de hârtie, Excelenţa Voastră, am pledat eu. Ştiţi? Lucrul pe care îl folosiţi ca să faceţi programele. Pot să mă duc s-o aduc în timp ce dumneavoastră staţi aici şi beţi din limonada asta minunată.

El se încruntă şi făcu o grimasă.

— Nu, mulţumesc. Stai jos, doamnă.

— Doamnă LaCroy, du-te şi adu hârtia, îmi ordonă contesa. Domnule duce, stai jos. Are nevoie de lucruri cu care ştiu că eşti obişnuit, dar sunt sigură că ea te vrea departe de corsetele ei.

— O, murmură ducele, corsete şi cămăşuţe.

Cei doi îmi dădeau ordine de parcă aş fi fost o păpuşă de cârpă, dar să-l aud pe duce murmurând despre rufăria mea, asta era prea mult. M-am mişcat repede şi m-am strecurat pe sub braţul lui. Nu l-am atins, nu m-am frecat de el şi nu i-am şifonat jacheta bine călcată sau brâul cel frumos.

— Câtă iuţeală! Te urmez, doamnă Lacroy. Vreau să te întreb ceva.

Ducele păşea chiar în urma mea. Astăzi nu puteam să pun mâna pe hârtiile mele, nu cu el călcându-mi pe urme.

Sătulă să mă aflu tot timpul pe marginea prăpastiei, m-am oprit dintr-odată, iar el s-a lovit de mine.

Braţele lui îmi cuprinseră mijlocul, de parcă ar fi vrut să mă împiedice să cad.

— Îmi pare rău, am zis eu.

Nu-mi părea. Pieptul lui era solid, şi mă simţeam bine în braţele lui. Medalionul-broşă îmi apăsa şira spinării. Înţepătura colţurilor stelelor era singurul lucru care mă împiedica să mă întorc cu faţa spre el.

— Eşti sigură pe picioare acum, fetiţo?

— Vă pare rău că mă ţineţi în braţe, domnule?

Ducele îmi dădu drumul.

— Nu. Da. Trebuie să vorbim.

De ce să vorbim acum, când eu eram roşie la faţă tulburată şi sigură că aveam mă fac de râs? M-am grăbit să trec în spatele zeilor de marmură, ca să mă protejeze.

— Aduceţi dumneavoastră nişte foi pentru contesă. Nu e nevoie decât de unui dintre noi. Unul singur.

Atunci când mi s-a părut că el se dusese, am răsuflat uşurată şi m-am lipit de uşa ascunsă.

Jemina avea dreptate în privinţa faptului că îmi plăcea de duce şi în privinţa candelabrului. Cineva îl ridicase fără toate globurile de sticlă. Treaba era doar pe jumătate făcută. Manşonul de catifea care acoperea scripeţii era tras în jos, dezgolind mecanismul. Foarte neîngrijit!

Ducele dădu buzna în ungherul meu.

— Doamnă LaCroy, trebuie să vorbim acum.

Ducelui nu-i era deloc comodă acea poziţie care-l făcea să se înalţe deasupra mea cu statura lui impunătoare, umbrindu-mă. Frumoasă treabă făcuse Agassou! Nu eram protejată deloc de ochii seducători ai ducelui.

— Ce doriţi, Excelenţa Voastră?

— Să recunoşti că nu sunt nesăbuit.

— Nu.

El îşi dădu capul pe spate, cât pe ce să lovească picioarele încălţate cu sandale ale zeului celui mai mic.

— Recunoşti că m-am ţinut bine în şa? Călare, eram în largul meu. Caii de Shire sunt o rasă blândă şi masivă, cu pas uşor, aşa, ca mine.

— N-aţi căzut. Minunat.

— Te-am văzut observându-mă, LaCroy. Puteai să pari mai entuziasmată.

Veghea şi neliniştea nu erau, oare, acelaşi lucru? Am încuviinţat înclinând din cap.

— Poate.

— Ei bine, se vede că nu obişnuieşti să flatezi oamenii. Sau nu-ţi place să recunoşti că ai greşit?

— Şi una, şi alta.

Îşi trecu palma prin păr, oprindu-se pe şuviţele cele mai blonde. Distanţa dintre noi rămânea mare şi exasperantă, neavând nicio legătură cu mângâierea de mai devreme. El se afla destul de aproape ca să pot să-i trag una, dacă aş fi vrut, şi destul de departe ca să-i admir

înfăţişarea în uniformă şi strălucirea broşei.

Mi-am acoperit ochii.

— Excelenţa Voastră, s-a terminat discuţia?

El oftă, iar răsuflarea lui mirosea a lămâie, ca o briză de pe o insulă.

— Măcar n-a fost una cu replici dintr-un singur cuvânt.

— Da.

Ducele oftă din nou. Degetele i se încleştară, apoi îşi lăsă mâinile pe lângă el.

— De ce trebuie să fii atât de dificilă?

— Vreţi să vă flatez? Păi, duce, arătaţi extrrem de bine în şa.

El se uită pieziş la mine, încruntat, cu bărbia-i nobilă ridicată, cu o expresie formală, mai presus de toate.

— Numai atât poţi? Erai mult mai convingătoare când erai deghizată în lacheu.

Poate că de vină fusese provocarea din vocea lui. Poate că erau de vină zilele în care fusesem obligată să mă supun regulilor pe care le inventase pentru fiul meu. Sau poate că îmi doream să bage de seamă că nu eram o păpuşă de cârpă. Nu voiam să mai primesc ordine. Nu mai îngăduiam să fiu dată deoparte, aşa cum îmi făcuse Colin. El îmi declarase o dată pentru totdeauna că eram prea delicată ca să fiu văzută la Londra, aşa că nu mă dusese nicăieri în afară de Hamlin. Minciuni.

L-am prins pe Repington de brâu, de acela care îi traversa pieptul lat, şi l-am împins spre zei. Sperând să-şi vadă de treaba lor, mi-am pus palmele pe reverul lui, frământând lâna aspră între degete.

Cu o voce joasă, arzătoare precum cea a unei cântăreţe, i-am spus:

— N-am văzut pe nimeni mai talentat la călărie. Excelenţa Voastră, sunt copleşită de admiraţie.

Sprâncenele lui se ridicară. Mă vedea acum? Reuşisem să-l uluiesc?

— Asta e tot ce poţi, doamnă?

Puteam mai mult? Am păşit mai aproape. Umbrele noastre s-au îngemănat. Mi-am trecut uşor degetul mic

peste nasturii de alamă ai jachetei lui – tic, tic, tic.

— Nu ştiu sigur cât de mult pot. Nu ştiu dacă sunt în stare de mai mult.

Rânjetul lui dispăru, ochii i se întunecară precum luciul unei oglinzi, iar în lacurile acelea albastre am văzut reflectată o femeie sălbatică, dezlănţuită. Părea minunat să fii liber.

— Oare te-a eliberat văduvia, sau săptămânile astea petrecute în serviciul meu ţi-au sădit gânduri de răzvrătire sub bonetă?

— Amândouă.

— Răspunsuri dintr-un singur cuvânt!

Mi-am oprit degetele pe broşa cu care se jucase Lionel.

— Asta vreţi, alt linguşitor care să vă venereze persoana şi puterea?

— Nu.

— O, acum e rândul dumneavoastră să răspundeţi cu un singur cuvânt.

M-am plecat spre el şi mi-am apropiat obrazul atât de tare de al lui, încât i-am simţit răsuflarea. Ştiam că şi el îmi simţea răsuflarea întretăiată. Ştiam că nu mă mai prefăceam şi că alunecam spre locul acela întunecat al unei nevoi negate de multă vreme.

Dar bărbatul din faţa mea nu era Colin, care să mă refuze.

Credeam că ducele n-avea să se dea înapoi dacă buzele mele i-ar fi atins buzele.

Deasupra capetelor noastre răsunară paşi.

Proptindu-mă pe călcâie, m-am retras.

— Locul se umple, Excelenţa Voastră. Vă rog să vă puneţi soldaţii să-şi termine îndatoririle pe care le au în casă. N-au pus toate globurile de sticlă la candelabru şi au lăsat scara în vestibul.

Maxilarul lui se încordă. Îşi puse mâna peste mâna mea.

— Aşadar, ai terminat cu mine? Câteva întrebări, o rugăminte de a-ţi spune adevărul, iar apoi mă îndepărtezi.

Alergături încoace şi-ncolo, doamnă, după ce ai recunoscut că te-ai înşelat. Credeam că eşti mai cinstită.

— Alergăturile sunt însărcinări care trebuie adăugate la program. Inimii dumneavoastră iubitoare de ordine i-ar plăcea una ca asta.

— Oricând te simţi pregătită, pot să-ţi ofer cu plăcere câteva lecţii despre ordine şi programe. Şi pune-mă în mişcare atunci când nimeni nu ne distrage atenţia. Nu-mi place să fiu întrerupt.

— Ei bine, asta e imposibil, cu atâţia soldaţi mişunând în jur şi cu Lionel, care are nevoie de mine. Aveţi un răspuns de un cuvânt pentru promisiuni deşarte?

El îmi ridică palma şi îmi sărută încheieturile degetelor. Mâinile îi erau aspre, dar buzele îi erau moi, iar pielea mea simţea laolaltă asprimea şi moliciunea.

— Mă gândesc la un alt răspuns de un cuvânt pentru tine. Tachinare.

— Tachinare? l-am întrebat eu, retrăgându-mi mâna. Bărbaţii se ocupă cu tachinarea, ei ne vorbesc în glumă despre iubire şi fericire veşnică, când, de fapt, se referă doar la un moment.

Deasupra noastră trosni ceva, cu un sunet pătrunzător şi iute, ca o creangă ce se rupea. Oare scârţâia casa sau tuna afară?

— Ar trebui să mă duc după Lionel înainte să se schimbe vremea. Gura ducelui se deschise. Răsuflarea lui dulce mă învălui iar, odată cu un geamăt profund.

— Nu te-aş tachina. Niciodată.

— Dar aţi tachinat alte femei. Lady Shrewsbury mi-a spus-o. Cât de multe au fost femeile pe care le-aţi făcut să creadă în puterea copleşitoare a unui moment? Cât de multe femei au fost convinse să urmeze reguli pe care le-aţi călcat mai târziu?

M-am oprit şi i-am netezit brâul şifonat.

— Domnule duce, vreau să fiu în pielea dumneavoastră. Să am putere. Să controlez atâtea destine. Să mă retrag prima atunci când mă satur de jucat anumite jocuri.

Redusesem la tăcere un libertin, iar corsetul îmi rămăsese la locul lui. Am făcut o reverenţă.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să merg după hârtia pe care a cerut-o Lady Shrewsbury.

— Nu. Eu mă retrag primul. E hârtia mea. Măcar atât pot sa fac ca să te ajut să-ţi cumperi corsete. Lista e un lucru tangibil, de vreme ce crezi că umblu doar cu minciuni şi jocuri.

Făcu un pas. Apoi se întoarse şi trânti cârja de pământ, cu un trosnet care acoperi geamătul furtunii de afară.

— Te-ai gândit că e cu putinţă ca inima mea să se fi schimbat? Un libertin nu poate să aleagă să se schimbe?

— Un om poate să aleagă orice astăzi. Mâine? Ei bine, mâine e mâine. Furtunile vin şi trec.

— Nu. Inima se poate schimba. Un om poate să se salveze de el însuşi. Eu m-am salvat. Am văzut o femeie, o ţărancă spaniolă frumoasă…

— Domnule duce, chiar nu vreau să aud despre isprăvile dumneavoastră.

— Ascultă-mă. Toată lumea, inclusiv eu însumi, o dispreţuia ca fiind slăbiciunea locotenentului meu, dar femeia asta… L-am văzut înghiţindu-şi cu greu un nod din gât. Fata asta curajoasă… a luat sabia soţului ei măcelărit şi a atacat mortal duşmanul memoria lui. N-am fost destul de iute ca s-o opresc A murit pentru el. A sacrificat totul în numele dragostei lor.

Vocea lui devenea tot mai joasă. Nu era o glumă, era un lucru pe care îi purta cu el, în inima lui.

— A trebuit să dau copilul lor părinţilor ei. O să crească fără mamă şi fără tată, neştiind niciodată cât de mult a jertfit mama lui.

Am gâfâit şi am simţit cum îmi îngheţau buzele şi picioarele, stând învăluită în propria mea ipocrizie. Mă aşteptasem la o ripostă isteaţă, nu la ceva atât de brutal de sincer şi de cutremurător, care să mă lase clipind, fără aer, cu inima mai zdrobită decât înainte.

— Felul ăsta de devotament nu e câştigat niciodată

de un bărbat care nu-i sincer în faptele lui şi nu îi e dăruit niciodată unui bărbat necredincios. Vreau să fiu felul acela de om care poate să provoace în inima unei femei o pasiune atât de nobilă precum cea despre care ţi-am povestit.

Eram prinsă, prinsă de tristeţea din glasul lui. Încercasem să-l dispreţuiesc ca pe un libertin arătos, un dictator iubitor de programe – orice ipostază care să justifice sau să micşoreze atracţia pe care o simţeam faţă de el. Trebuia să recunosc că el era toate acestea şi niciuna dintre ele. Nu-mi plăcea deloc faptul că îl făcusem să se simtă mai puţin… onorabil, iar el alesese să fie onorabil cu mine.

Ducele se întoarse în vestibul.

— Du-te pe balcon. O să aduc eu cerneala şi hârtia. Trebuie să trimit o scrisoare înainte de sosirea furtunii. O să plouă curând. O simt în oase.

Plecă, îndreptându-se spre scara abandonată.

Am rămas singură în ungher, ruşinată, ascultând huruitul îndepărtat al furtunii care se apropia.

Poc

Un sunet puternic, ca de ceva întins, care se rupea.

M-am uitat deasupra şi n-am văzut nimic, apoi am aruncat o privire spre duce. El închidea scara şi o sprijinea de perete.

Putea cineva să se schimbe cu desăvârşire şi să-şi renege total trecutul?

Puteam eu să mi-l reneg pe al meu? N-aveam încredere în nimeni, în afară de Jemina şi de contesă. Pe lista aceea trebuia să fie adăugat şi un om bun.

Trebuia să-mi cer iertare.

— Excelenţa Voastră, aşteptaţi!

El se răsuci pe dalele lunecoase de marmură.

— Da.

Iar atunci l-am văzut.

Tremurul luminilor de deasupra. Prismele de sticlă agăţate de candelabru se răsuceau, aruncând scânteieri deasupra vestibulului. Dispozitivul greu, de fier forjat, se

smuci şi coborî câţiva centimetri. Avea să cadă.

Candelabrul avea să cadă şi să-l zdrobească pe duce.

Nu mai era timp, nu puteam nici măcar să strig un cuvânt de avertizare.

Am alergat cât am putut de repede şi m-am lovit de el cu toată viteza. Izbitura l-a făcut să dea înapoi, iar eu l-am cuprins cu braţele ca să-l fac să se îndepărteze de pericol.

Poc. Poc. Trosc. Probabil că erau scripeţii.

Nu puteam să vorbesc. Mi-am îngropat faţa în umărul ducelui şi am continuat să-l împing.

Ne-am prăbuşit pe duşumea, iar eu m-am lovit cu capul de marmură. Lumea din spatele meu a explodat. Bucăţelele de sticlă au sărit spre noi, înţepându-mi degetele, încurcându-se în părul lui, tăindu-i uniforma elegantă. Lumea s-a înceţoşat, iar avântul nostru ne-a făcut să ne rostogolim.

Braţele mele îl ţineau la fel de strâns.

Praful ne-a acoperit.

Auzeam din ce în ce mai îndepărtat bătăile inimii lui şi pe cele ale inimii mele.

Răsuflarea mi s-a oprit.

Capitolul 18

ULTIMA SCRISOARE

Am dat din mâini şi am încercat să mă trezesc, dar eram prinsă în capcană. El a trecut pe lângă mine. Ochii lui căprui, cu privirea chinuită, erau foarte aproape de faţa mea.

Cuprinsă de o răceală de moarte, l-am urmat pe Colin.

El s-a încuiat într-o cameră. Am auzit strigăte, ameninţări cu moartea. Am deschis uşa, iar el s-a întors spre mine, cu chipul schimonosit, cumplit de schimonosit de durere. Apoi l-am auzit. Vocea îi era slabă, dar devenea tot mai puternică:

— E vina ta. E vina ta, tu m-ai ucis.

Tremurând şi suspinând, am deschis ochii.

O lumânare ardea, dar totul era înceţoşat. Am clipit ca să-mi limpezesc vederea.

De fiecare dată când răsuflăm, mă durea totul.

Nimic nu părea să fie bine. Eram ca o corabie prea depărtată de ţărm. Încurcându-mă în cearşafuri, am înotat spre suprafaţă, legănându-mi braţele, până când m-am ridicat în capul oaselor.

Nu eram moartă, nici prinsă undeva la mijloc, nu-i aşa?

Nu cu asemenea dureri. Probabil că mă aflam printre cei vii.

Dar unde eram?

O fereastră acoperită de perdele fine de muselină, care fluturau, stătea deschisă, lăsând aerul rece să intre în încăpere.

Nu eram în camerele sărăcăcioase, de la mansardă, ale servitorilor.

Trecându-mi mâna peste falcă, am studiat pereţii, cu zugrăveala galbenă precum petalele de narcisă.

Nu eram la Bedlam.

Oare mă aflam într-unul dintre dormitoarele de la etajul al doilea? Asta era foarte ciudat.

Dincolo de fereastră nu strălucea soarele. Vedeam stele atunci când închideam ochii şi mai vedem şi stelele de pe cerul întunecat.

Era miezul nopţii.

Candelabrul căzuse.

Eu şi ducele supravieţuiserăm prăbuşirii lui. Oare supravieţuiserăm amândoi?

Bandajul de pe mână şi cucuiul din spatele capului îmi spuneau că nu eram nevătămată.

Ducele? Oare cum se simţea?

Şi unde era Lionel?

M-am prins de gât. Gulerul înalt de la rochia mea ruginie dispăruse. Mădularele îmi erau învăluite în muselină albă, nu în lanţurile Bedlamului.

Inima îmi bătea ca o tobă. Muzicanţii din mine o băteau tare, nebuneşte. Trebuia să mă ridic şi să mă lămuresc despre tot ceea ce se întâmplase.

Am reuşit din a doua încercare.

O reuşită de o clipă.

Apoi zgomotul din amândouă urechile m-a făcut să cad iar.

M-am lovit de saltea, mai întâi cu capul.

— Scumpo? Eşti trează! Jemina m-a ajutat să mă aşez, apoi m-a îmbrăţişat. Îţi aminteşti de mine?

— Da, îmi amintesc.

Jemina m-a sărutat pe frunte.

— Îmi era atât de teamă că n-aveai să-ţi mai aminteşti. Coşmarurile tale erau atât de vii, încât nu credeam că mai aveai cum să scapi. Nu toţi îşi păstrează amintirile.

I-am pus mâna pe inima mea.

— Noi, văduvele, am pierdut destul. N-o să mai pierdem nimic. N-am fost isteaţă făcând ceea ce am făcut ca să-l salvez pe duce, dar trebuia s-o fac.

— Ai fost mai mult decât isteaţă. Ai fost curajoasă. Bietul duce a fost zguduit. Şi-a făcut multe griji pentru tine. De aceea suntem în camera vecină cu camera lui.

Dormitorul de legătură.

Camera care ar fi fost a mea, dacă soţul meu n-ar fi insistat să am cel mai bun dormitor. Asta n-a însemnat că a rămas cu mine însă era toată dragostea pe care putea să mi-o dăruiască

Gândurile mele înceţoşate erau prea fluide, purtate în prea multe direcţii. M-am prins de stâlpul patului ca să nu mă mai legăn.

— Unde e Lionel?

— S-a dus la culcare acum o oră. Bebeluşul tău se simte minunat. Lady Shrewsbury a stat cu el, în timp ce doctorul ei se asigura că erai bine. Apoi l-a preluat ducele, şi de atunci el e cu fiul tău.

Ducele era destul de întreg ca să se ocupe de Lionel. Acţiunea mea nebunească fusese de ajutor.

Ideea asta mi-a adus o oarecare mângâiere, dar capul mă durea îngrozitor. Stomacul îmi era neliniştit, gata să se revolte. M-am forţat să trag aer pe nări, să-l dau afară, să trag iarăşi aer pe nări şi iarăşi să-l dau afară.

— Trebuie să-l văd... să-l văd pe Lionel. Copilul are nevoie de mine.

— E bine, mă asigură Jemina, sărind în picioare şi apucându-mă de braţ ca să nu cad. Ducele e ca un tată întors din război, nu-şi scapă bebeluşul din ochi. Contesa a trebuit să se dea bătută în faţa lui.

Repington ar fi putut să fie rănit grav de candelabrul cel mare. Ar fi putut să moară, iar eu aş fi lăsat un alt bărbat să sufere. N-aveam de gând s-o fac iar.

— Am acţionat. Nu m-am gândit la altceva. Ştiam că trebuia să ajut.

— Patience, s-ar fi putut ca el să nu fie rănit, iar în zăpăceala care urma, ai fi putut să fugi cu Lionel. Lady Shrewsbury te-ar fi lăsat să pleci. În schimb, tu ţi-ai riscat viaţa. Jemina îşi apropie chipul de al meu. De ce? De ce ţi-ai asumat un asemenea risc?

Umerii mi s-au ridicat înainte să mă pot opri.

Mi-am coborât privirea la bandajul de pe mână. Tăieturile de sub el mă usturau, dar nu atât de rău ca pumnalul care mi se înfipsese în piept atunci când văzusem candelabrul căzând.

— Ducele e un om bun. Nu merita să fie rănit. Aş fi putut să-mi ajut soţul, dar am aşteptat ca el să-mi ceară ajutorul. Nu mai pot să stau şi să aştept cuvintele. Are vreun sens?

Jemina încuviinţă înclinând din cap.

— Foarte bine. Tu acţionezi întotdeauna cu inima. Mă ajută să mă ridic în picioare şi să fac un pas. Inima ţi-a spus să acţionezi pentru duce? vru ea să ştie.

Nu puteam să recunosc. Voiam să fug, dar camera se învârtea. Jemina era ancora mea.

— E un ins enervant. E plin de idei despre reguli şi programe, dar cu Lionel a fost mereu bun. N-au trecut decât câteva săptămâni, iar el i-a arătat dragoste fiului meu

aşa cum n-a mai făcut-o nici un bărbat. Îi sunt recunoscătoare. Trebuia să-l ajut.

— E foarte bine că îl admiri pe duce. E chipeş şi politicos.

Politicos?

Eu nu l-aş fi descris aşa. Era teribil de chipeş, se gândea îngrozitor de mult la reguli şi era dureros de tenace. Inima mi se topea atunci când îi cânta lui Lionel sau făcea planuri pentru el.

— Trebuie să-mi iau fiul înapoi, înainte ca toată povestea asta să meargă mai departe.

Jemina venea în urma mea, păzindu-mă de parcă s-ar fi gândit că aveam să cad. Şi s-ar fi putut s-o fac, dacă mi se mai clătina mult stomacul.

Am ajuns la uşa de legătură, dar n-am putut să trec de ea. Nu puteam să-l văd pe Repington uitându-se la mine ca un fel de mire în patul ce fusese cândva al meu.

M-am îndepărtat şi am pornit, clătinându-mă, spre coridor.

— O să intrăm pe uşa principală. Totul o să fie mai liniştit dacă dorm amândoi.

Lumina slabă de pe coridor mi-a tulburat şi mai tare vederea. Durerea din ţeasta mea creştea la fiecare pas, dar am mers înainte. Trebuia să-l văd pe Lionel.

Deschizând uşa încetişor, am văzut leagănul fiului meu. Strălucea alături de patul cel mare, dar el nu era înăuntru.

Inima mi s-ar fi strâns, dar era prea obosită de atâta tulburare şi din cauza tobelor care îmi băteau neîncetat în cap.

Ducele stătea, întors cu spatele, în scaunul cu rotile – cu părul lui des, care parcă te îmbia să-l atingi, mai mult castaniu în lumina lumânării. În îndoitura braţului său, se ivea smocul de bucle al lui Lionel.

Fiul meu nu plângea, dar scotea sunetul acela de supt cu gingiile.

— Haide, tinere. Încă două-trei linguri. E un ordin.

Vocea profundă a ducelui era o şoaptă.

— Nu e chiar lucrul cu care ai fost obişnuit, nu? Terciul ăsta rece cu lapte un pic încălzit nu e o femeie. Nu e carne. Nu e pieptul plin al unui suflet viu. O, iar bat câmpii. Dar să vezi ce poveşti o să împărtăşim după ce creşti mare şi câte sfaturi o să-ţi dau despre cum să alegi pepenii cei mai copţi.

Chicoti.

Îmi venea să-i trag una peste cap.

Şi să-i îmbrăţişez pe amândoi.

— Lionel, pesemne că ai putea să-mi spui şi tu câte ceva, fiindcă ai gustat o asemenea bunătate. Ce femeie surprinzătoare e dădaca ta. Vulpiţă frumoasă! Într-o clipă, te scoate din minţi. În următoarea, nu. Aş vrea să… Cred că o să trebuiască să lăsăm şi discuţia asta pe altă dată.

Sunetele scoase de Lionel erau mai puternice. Poate că nu era de acord să vorbească cineva despre mama lui ca despre o femeie demnă de a fi dorită. Una făcută din carne, sânge şi din dorinţe arzătoare.

Da. Ducele trebuia să lase discuţia pe altădată.

Am împins-o pe Jemina afară din încăpere. Trebuia să ies înainte ca faţa să-mi ia foc.

— Îmi pare rău, cred că Lionel n-are nevoie de mine.

— Bineînţeles că are, dar se simte bine. Acum întoarce-te în pat şi odihneşte-te.

— Cum aş putea? Ducele e tot mai ataşat de Lionel. N-o să ne lase să plecăm.

— Şi asta e rău? Văd cum roşeşti şi cum te zgâieşti la duce. Am pierdut mult, dar unele lucruri sunt de neuitat. Gândirea mea e tulburată uneori, dar văd că e ceva între tine şi el.

Prietena mea avea o expresie cu totul inocentă, dar mintea mea nu era aşa. Era foarte doritoare, gândindu-se la Repington, recunoscând că îi dorea sărutul. Şi sperând că şi el îl dorea pe al meu.

Dar mi-am spus că nu. Englezii nu făceau altceva decât să-ţi frângă inima. Colin ne părăsise din cauza depresiei lui. Ducele avea să ne abandoneze din cauza războiului.

— Am terminat-o cu farsa asta. Haide să luăm documentele mele. O să recunosc cine sunt şi o să părăsesc locul ăsta pregătită să cumpăr locuri pe o corabie pentru mine, pentru tine şi pentru fiul meu.

— O corabie? Ca să călătoresc pe mare?

Chipul Jeminei deveni mohorât, iar nelipsitul ei zâmbet dispăru. Probabil că îi revenise o amintire. Şi nu putea să fie una bună.

— O să aranjăm totul mai târziu. Acum trebuie să mergem în salon.

M-am întors şi m-am împleticit pe scări. Vederea mi se rotea, greaţa mă cuprinsese în ghearele ei,dar am reuşit să ajung la parter, în vestibul.

Era linişte.

Lumânările din suporturile de pe perete erau aprinse, dar umbra candelabrului lipsea.

Inima mi se strânse.

Pierdusem un prieten drag. Candelabrul cel mare – scânteierea cristalelor, globurile fumurii, argintate, braţele de fier negru – fusese primul lucru care mă întâmpinase la Hamlin. Şi ultimul lucru pe care îl văzusem atunci când Markham mă scosese de acolo prin înşelăciune.

Jemina îmi puse mâna pe umăr.

— Nu te simţi bine. Nu gândeşti limpede. Nu ajută niciodată să-ţi aduci aminte de ceea ce ai pierdut.

— Dar îmi amintesc. Îmi amintesc viaţa mea. Asta a fost casa mea timp de patru ani. Bărbatul de sus o s-o afle astă-noapte.

— Iar apoi, ce? N-am dovedit că Markham te-a păcălit şi te-a trimis la Bedlam. N-am găsit nimic care să arate că împotriva ta s-a pus la cale o conspiraţie.

— Nu-mi mai pasă.

Am luat o lumânare dintr-un sfeşnic şi am intrat în sa on. M luminat locul acela întunecat. Nu mai voiam umbre. Nu mai voiam minciuni. Nu mai voiam să mă gândesc că toate erau un coşmar.

M-am uitat la imaginea mea din oglindă.

Eram palidă.

Părul îmi era desfăcut şi vâlvoi.

Iar în ochii mei am văzut o sclipire de laşitate. Mă învinuiam în continuare pe mine, îl învinuiam pe Colin, păstram otrava produsă de unirea noastră în inima mea, în sufletul meu.

Era mai uşor să rămâi într-un loc şi să retrăieşti mereu trecutul.

Nici ducele, nici Colin nu erau răspunzători de faptul că eu rămăsesem ancorată într-un singur loc. Eu eram cârja mea. Trebuia să mă eliberez.

— Jemina, nu trebuie să rămâi. Poţi să te întorci în pat.

— Stau cu tine, Patience, îmi răspunse fata îndreptându-se spre rama lustruită şi aurită. E strâmbă. Cred că s-a lovit atunci când a căzut candelabrul.

Puse mâinile pe ramă, dar aceasta nu voia să se îndrepte.

Era oglinda pe care o atinsese Markham înainte să fie dat afară de la Hamlin.

M-am întors de la birou.

— S-o dăm jos. Cred că putem să scoatem cuiele. Şi s-ar putea să găsim ascuns în ea ceea ce căutăm.

Am numărat până la trei, am ridicat-o şi am desprins-o de pe perete, dând astfel la iveală uşiţa unui compartiment.

N-o mai văzusem niciodată, dar Hamlinul fusese construit cu secrete.

— Probabil că asta căuta Markham.

Jemina se căzni din greu să deschidă uşiţa.

— Nu există decât o cale să aflăm.

Am tras împreună. În curând, uşiţa cea grea scoase un zgomot puternic, care semăna cu cel al balamalelor uşii unei cripte.

— O, nu! exclamă Jemina. S-a auzit destul de tare ca să trezească pe toată lumea.

Cineva avea să coboare.

Ştiam cum se auzeau vocile şi zgomotele la Hamlin.

— Atunci, trebuie să ne grăbim.

Sperând că n-aveam să fiu muşcată de un păianjen păros, mi-am strecurat mâna în cripta aceea întunecată.

Am găsit scrisori, nu insecte.

Scrisorile pe care li le trimisesem surorilor mele şi tatălui meu. Toate erau acolo.

Colin nu le expediase niciodată.

Am trecut printre ele. Fuseseră deschise, citite, iar apoi mototolite şi închise.

Pierdusem legătura cu surorile mele şi cu tata în ultimii patru ani. Soţul meu păstrase scrisorile. Nu crezuse că vorbele mele meritau să fie trimise. Cum ai putut, Colin?

— Patience, ce e? Şi ce-i asta? E o carte.

Chipul meu trebuie să fi părut foarte tulburat. Mi-am ascuns sentimentele, ceva ce învăţasem să fac pe ţărmurile astea.

— Jemina, o iau eu.

Am împins departe duzinile de scrisori, luptându-mă cu înţepătura lacrimilor, şi am scos o carte. Coperta de piele era cafenie, iar cotorul, răsucit. Ascunsă între paginile ei aurii, era ultima mea scrisoare pentru Colin.

Am pus cartea în mâinile ei, dar am păstrat scrisoarea. Cu inima bătând, am deschis-o.

Hârtia era pătată de lacrimi, lacrimi vechi din ziua în care o scrisesem. Şi se păta de la cele noi, care îmi curgeau acum din ochi. Scrisul meu îngrijit, cozile „du”-urilor – *drag, dezamăgire, distantă.* Toate cuvintele mele, toată inima mea – dorinţa mea de a-l părăsi, nevoia mea de a merge acasă, durerile mele – toate acestea mă priveau în ochi.

Mă simţeam la fel, numai că acum îmi doream ca el să fi fost destul de puternic ca să mă audă. Îmi doream ca asta să nu-l fi împins în Tamisa.

Îl ucisesem pe Colin. Asta era dovada.

El era bolnav. De ce altceva ar fi încercat să mă ţină departe de toate?

Jemina era aşezată pe duşumea, frunzărind paginile cărţii.

— N-are niciun sens, spuse ea, numărând pe degete. Nimeni n-ar face asta.

— Ce n-ar fi făcut Colin?

— Astea sunt poliţe pe numele soţului tău şi al lui Markham.

— Da. Datorau bani. Ştim asta.

— Dar astea au fost anulate, zise ea, apăsând vocalele.

Pe poliţe era scris într-adevăr că fuseseră achitate.

— Hârtiile spun că un om pe nume Sullivan le-a achitat. Cât de mare e datoria? Oare Hamlinul e amanetat acestui Sullivan? m-am întrebat.

— Şi mai sunt, spuse Jemina, care număra pe degetele ambelor mâini.

Într-un minut sau două avea să aibă rezultatul.

— Patience, sunt cel puţin 2 804 lire, toate plătite de un A. Sullivan. Stătea alături de mine şi arăta spre înscrisurile din carte. Datoriile sunt către Grapes, Brooks, Watiers şi Piccadilly. Ce sunt astea? Şi uite la listele cu nume de oameni, şi sume diferite, şi apoi semnătura lui Sullivan.

De ce ţinea Colin un registru al acestui om? Şi de ce numele Sullivan – A. Sullivan – mi se părea cunoscut?

Visul meu. Vocile. Cele care îl condamnau şi îl ameninţau pe Colin – oare unul dintre acuzatori era acest A. Sullivan?

Îngreţoşată şi ameţită, am încercat să înţeleg de ce ar fi avut Colin un asemenea registru, dar apoi m-am uitat la compartimentul cu scrisorile mele, scrisorile netrimise către familia mea. Poate că nu exista niciun motiv. Poate că, pur şi simplu, Colin era bolnav.

— Patience, te văd. Văd teama din tine. Jurnalul ăsta şi poliţele achitate trebuie să fie ceea ce îşi dorea Markham. A. Sullivan trebuie să ştie. Aşezământul Speranţă pentru Văduve trebuie să-l găsească.

În inima mea, ştiam că acel Sullivan era cheia. Dar inima mea nu fusese niciodată un bun judecător.

Jemina luă jurnalul de la mine.

— Haide să punem oglinda înapoi. O să cercetăm toate astea în camera noastră.

Eu înotam iar, încercând să mă trezesc din acel nou coşmar.

— Nu l-am cunoscut pe bărbatul cu care m-am căsătorit. De ce să aibă atât de multe datorii, şi de ce i le-a plătit omul acela, al cărui registru l-a ţinut?

— Şantaj. Se pare că registrul ăsta era destul ca să-l convingă pe numitul Sullivan să achite datoriile.

Prietena mea mergea pe ghicite, dar se pricepea să descurce lucrurile. Colin, un şantajist? N-avea niciun sens, dar Markham… el ar fi putut.

— Unchiul lui demonic a făcut-o, iar apoi l-a păcălit pe Colin şi l-a făcut să-l ajute.

— Dacă îl găsim pe acest A. Sullivan, putem să-l întrebăm. O să ne spună în ce măsură era amestecat soţul tău în toate astea.

Nu părea un plan bun. Nu voiam să aflu despre duplicitatea lui Colin. Era tatăl fiului meu. *Trebuia* să fi existat ceva bun în el. Mi-am masat tâmplele, ca să-mi potolesc durerea de cap care se înteţise.

— Ştiu cum arată omul care a venit aici şi l-a ameninţat pe soţul meu. Cred că se numea Sullivan. Dacă îl găsim, ştiu că o să recunoască fără doar şi poate că Markham era creierul.

Jemina mă prinse de mână.

— Dacă nu putem să-l facem să recunoască, faptul că Markham era atât de îndatorat ar trebui să fie destul ca să influenţăm Curtea Cancelariei. Te-a trimis la Bedlam pentru că ştiai că era cartofor şi nu voia să spui asta şi să-l înlături din poziţia de tutore.

Avea sens, numai că Repington era tutorele, nu Markham.

— Tatăl fiului meu nu poate să fie un infractor.

— Poate. Dar cartea asta trebuie să fie ceea ce îşi doreşte Markham.

Răsfoind ultimele pagini, m-am uitat la cele din urmă cifre şi date. Ultima intrare era datată cu o lună înainte de sinuciderea lui Colin, cu câteva zile înainte ca eu să-i dau scrisoarea.

— Sullivan e cheia tuturor lucrurilor.

Paşi.

Jemina mă trase de mână.

— Vine cineva. Ajută-mă să pun oglinda înapoi, Patience.

Mi-am îndesat în buzunar scrisoarea cea îngrozitoare, apoi ne-am căznit să închidem uşiţa scârţâitoare.

După ce am ridicat oglinda la locul ei, n-am mai putut s-o îndreptăm. Se clătina în cuie.

Jemina strânse poliţele şi le îndesă în jurnal.

— Trebuie să…

Uşa se deschise larg.

În prag stăteau ducele şi unul dintre soldaţi.

Nu ştiam dacă n-avea să ne arunce afară pe amândouă.

Dar nu-mi păsa.

Trecusem prin prea multe ca să mă mai sperii.

M-am uitat în ochii cercetători ai lui Repington şi nu m-am temut. Miza era prea mare.

Capitolul 19

ARATĂ-TE PUŢIN MAI SLABĂ

Busick îi făcu semn soldatului să părăsească încăperea.

— Pot să mă ocup eu de dandanaua asta. Du-te şi culcă-te, omule,

Încerca să pară calm şi aştepta chiar ca omul să plece înainte ca el să-şi mustre restul trupelor. Trupele de gen feminin.

Uşa din spatele lui se închise.

Se sprijini în cârjă şi-şi încrucişă braţele pe halatul de brocart. Mânecile aveau pete de lapte de la soldatul nedisciplinat de la etaj.

— Doamnă St. Maur, ţi-am cerut să-mi dai de veste

după ce se trezea doamna LaCroy.

— Eu… eu…

LaCroy ieşi în faţa celeilalte văduve.

Exact aşa cum s-ar fi aşteptat el de la unul dintre ofiţerii lui superiori.

— Eu sunt responsabilă. Am vrut să vin jos şi să scriu.

— Am vorbit despre hârtie înainte de… Trebuie să scrii acum?

— Da.

Paloarea tinerei femei îl făcu pe duce să se teamă pentru sănătatea ei. Păşi mai aproape.

— Doamnă LaCroy, te simţi bine?

Ea îşi duse mâinile la tâmple.

— Da, Excelenţa Voastră. E doar o durere de cap.

Nu părea prea stăpână pe sine, şi dacă ar fi putut, el ar fi luat-o în braţe şi ar fi dus-o în pat.

— LaCroy, trebuie să chemăm din nou doctorul?

— Nu. Da. Am nevoie de Lady Shrewsbury. Trimiteţi-o pe doamna St. Maur după ea. Te rog, Jemina, du-te şi adu-o.

Ducele nu putea să-i refuze cererea. Pielea sănătoasă şi măslinie a lui LaCroy părea foarte cenuşie, verzuie chiar. Femeia aceea cumsecade îşi riscase viaţa pentru el. Îi datora totul.

— O vrei pe Lady Shrewsbury, o s-o ai. St. Maur, îmbracă-te şi trimite pe cineva după trăsură.

Doamna St. Maur se aplecă într-o reverenţă profundă cu mâinile la spate. Sfioasă, ieşi din umbra lui LaCroy şi se îndreptă cu spatele spre uşă.

— Da, domnule. Alerg acum.

Cu braţele încrucişate pe sub şalul gros, ieşi în fugă din încăpere.

Busick îşi întoarse privirea spre LaCroy.

Expresia de pe chipul ei era indescifrabilă. Părul îi era desfăcut, o masă de bucle bogate. Nici urmă de doamna ordonată, îngrijită şi disciplinată. Nu mai era femeia pe care el se obişnuise s-o vadă. Şi era mai fascinantă ca niciodată.

Dacă nu ţineai seama de paloare, părea calmă şi

stăpână pe sine. Totuşi, o fărâmă din el voia s-o vadă prăbuşindu-se, venind la el după ajutor, cerându-i sfatul, căutându-l ca să facă lucrurile să fie mai bune.

— În ochii tăi sunt prea multe secrete.

— Poate că n-ar trebui să vă uitaţi în ei, îi răspunse ea, alunecând spre sofa şi sprijinindu-se de ea. Dacă aţi terminat cu întrebările, m-aş duce sus ca să mă întind şi s-o aştept pe contesă.

— Stai aici şi aşteapt-o. N-o să risc să ameţeşti şi să cazi pe scări. N-o să fiu atât de norocos a doua oară încât să te văd aproape nevătămată.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet scurt, iar apoi se lăsară din nou.

— De ce pari să fii cu un pas înaintea tuturor? o întrebă el. Te-ai strecurat înăuntrul şi în afara Hamlinului. Ţi-ai dat seama că sunt rănit. Ai observat candelabrul.

— Cred că dintr-un simplu noroc.

El se apropie, iar mirosul ei de lavandă şi de alifie îi aminti de feminitatea ei fascinantă şi de curajul ei.

— Norocul ăsta o să te omoare într-o zi. Voiam să te văd de îndată ce te trezeai. Trebuia să-ţi mulţumesc.

Ea îl privi cu ochii mijiţi. Apoi îşi atinse vânătaia de pe frunte.

— Am tras cu ochiul în camera dumneavoastră, dar eraţi ocupat, Excelenţa Voastră. Vă instruiaţi pupilul în privinţa pepenilor.

— O, zise el, masându-şi gâtul, ar fi fost stânjenitor să ne întrerupi. Alegerea pepenilor…

Poate că Busick chiar se lovise la cap.

— Sunteţi foarte bun cu el, dar asta nu e ceva nou. Am petrecut prea mult timp împreună în camera copiilor ca să nu ştiţi ce părere bună am despre legătura dintre dumneavoastră şi Lionel.

— Mulţumesc.

Complimentul ei fu cât pe ce să-l facă să zâmbească, dar momentul acela de vanitate era o capcană. Îşi flutură degetul arătător.

— Nu schimba subiectul, tânără lady. Îţi place riscul.

Nu te deranjează să provoci destinul. Se apropie de ea. Nu e înţelept ca cineva lovit la cap să se ridice din pat atât de repede. Tu erai de altă părere, aşa că ai făcut-o pe doamna St. Maur să nesocotească un ordin direct.

— Da. Da, am făcut-o.

Se clătină, iar el se plecă peste sofa ca s-o prindă în braţe.

Cu mâinile pe mijlocul ei, o trase mai aproape. Răsplata acelui gest de galanterie fu faptul că îi simţi bătăile iuţi ale inimii pe pieptul lui.

— Nu te-am salvat de un candelabru care cădea, dar tot e ceva.

O strânse mai tare. Era uşoară în braţele lui, iar lui îi plăcea să creadă că o alina.

— Nu vreau să cazi.

— Excelenţa Voastră, lăsaţi-mă să mă aşez. Apoi puteţi să-mi faceţi morală.

— Încerci să mă îmblânzeşti. Te înşeli. Nu mă îmblânzesc…

— Trebuie să vorbiţi?

Degetele ei se prinseră de reverul halatului lui şi-şi puse obrazul pe umărul lui.

— Şştt… făcu ea.

El gemu, în parte din pricina enervării, în parte din pricina acelui lucru intangibil care îl făcea atât de conştient de răsuflarea ei, de buclele ei care îl gâdilau pe gât, de degetele lipite de pielea lui. Femeia asta era periculos de ţinut în braţe.

Totuşi, braţele lui nu se mişcară. Inima îi bătea odată cu inima ei.

— Îţi plac bărbaţii puternici şi tăcuţi?

— Ei bine, dumneavoastră sunteţi puternic, dar nu tăcut, aşa că s-ar putea să nu aflu niciodată răspunsul la o astfel de întrebare.

— Bunicul era un bărbat care vorbea puţin. Stătea la biroul de acolo, dictându-ne, mie şi vărului meu, comenzi care cuprindeau totul, de la poziţia corpului până la caligrafie.

— Scriaţi frumos?

Busick îşi îndoi palma, lăsând să se vadă cicatricea de şrapnel de lângă degetul mare.

— Nu. Colin scria. Excepţional. Mai bine decât oricine. Markham obişnuia să spună că era meritul lui… Bat câmpii.

— Puţin.

— Cu excepţia regulilor, cred că ţi-ar fi plăcut reticenţa bunicului. Domnul LaCroy era tăcut? Făcea ce îi spuneai?

Ea se depărtă de el.

— Mă simt mai bine.

Busick ar fi trebuit să-i asculte cererea şi să rămână tăcut. Atunci ar fi ţinut-o încă în braţe, privindu-i ochii întunecaţi, sperând să le afle secretele. Oare când avea să se transforme neaşteptata ei sinceritate în mărturisirea că îl dorea şi ea?

Ar fi meritat ca armăsarul lui să intre peste el şi să-i tragă o copită. Oamenii lui Strathmore nu vânau femeile aflate în slujba lor.

— Sunt foarte bine, Excelenţa Voastră. O să fiu şi mai bine după ce o să vină contesa.

— Nu trebuie să fii atât de puternică. Poţi să fii slabă. N-o să te desconsider din cauza asta.

— Slabă? repetă ea, trăgându-se şi mai departe. Nu.

Lui nu-i plăcea deloc distanţa tot mai mare dintre ei.

— Tu eşti singura care m-a făcut să-mi revizuiesc convingerile. Asta e slăbiciunea mea.

— Dar eu nu pot să fiu slabă, Excelenţa Voastră. Nu-mi e permis. Sunt sigură că există o regulă împotriva slăbiciunii. Am fost învăţată să fiu puternică – ajutorul perfect, gazda perfectă şi o sută de alte lucruri. Îmi doresc să mă fi bucurat de luxul de a fi slabă.

El se aplecă în faţă, iar distanţa dintre ei se evaporă.

— Există putere în slăbiciunea împărtăşită. Ai încredere în mine. Clătinând din cap, ea se îndreptă spre şemineul fără foc şi se uită ţintă în oglindă.

— Să am încredere în dumneavoastră? Bine. Gândurile mele sunt destul de disperate. Căsătoria mea n-a

fost una fericită. Am încercat din toate puterile să-i fiu pe plac soţului meu, să-l ţin departe de influenţele rele. Nu m-a ascultat. A spus că voia să mă protejeze de tot noroiul aruncat împotriva uniunii noastre şi a originii mele. Trebuia să fiu departe de orice urmă de dispreţ pe care şi-l imagina.

— Noroiul poate să fie îngrozitor.

Ea ridică un deget tremurător şi arătă spre imaginea din oglindă.

— Soţia lui diferită, soţia lui dificilă. Soţia lui cu pielea întunecată la culoare.

— Deci, domnul LaCroy era un gentleman. Existau aşteptări referitoare la persoana cu care trebuia să se căsătorească, o preferată a societăţii, cu înfăţişarea potrivită, cu bani şi cu legături influente. Tu eşti frumoasă, dar nu eşti femeia la care se aştepta lumea bună.

— Voiau banii mei, dar nu şi faţa mea.

— Păcat. Pentru că e o faţă foarte frumoasă. Presupun că defunctul tău soţ ţi-a cheltuit banii şi ai fost silită să devii guvernantă?

— Cam aşa ceva, răspunse ea încrucişându-şi braţele. E cam greu să fiu slabă atunci când soţul meu… familia lui – m-a îndepărtat de toată lumea. E greu să am încredere.

Busick se aşeză pe braţul sofalei.

— Îmi pare rău.

Ea se uita ţintă înainte, la oglindă.

— Am fost puternică. Aş fi putut să fac faţă dispreţului, dacă am fi înfruntat totul împreună.

— Chiar şi un bărbat prost îndrumat vrea să-şi protejeze soţia. Nu-i nimic în neregulă cu asta.

LaCroy îşi îndepărtă buclele şi lacrimile de pe faţă.

— Nu e bine atunci când el nu poate să poarte povara, atunci când umerii îi sunt deja împovăraţi de propria deprimare.

Durerea din vocea ei parcă trecu prin el, sfâşiindu-i carnea ca nişte bucăţi de metal înroşite în foc.

— Ai luat prea multe asupra ta.

— Mă doare că n-am fost în stare să-mi ajut soţul pierdut. Mă zdrobeşte gândul că n-am putut să aflu mai

multe despre viaţa lui ascunsă şi despre ce a făcut.

— Fii slabă. Lasă un prieten… lasă-mă pe mine să te sprijin şi răzvrăteşte-te din nou mâine-dimineaţă.

Ea trase de bandajul de pe mână.

— E un ordin, Excelenţa Voastră? Trebuie să facem un program? Aţi spus să mă răzvrătesc mâine-dimineaţă. Înainte de exerciţiile de dicţie cu Lionel sau după?

Îndreptându-se, cu dureri de spate şi mai mari, el se ridică în picioare alături de ea.

Alcătuiau un tablou frumos în oglindă. Ea era destul de înaltă ca el s-o poată cuprinde cu braţul fără să se aplece. Dacă s-ar fi întins doar un pic, ducele ar fi putut s-o cuprindă de mijloc aşa cum trebuia, atingându-i puţin şoldul şi foarte puţin pieptul. O poziţie perfectă. Dar n-ar fi fost potrivit.

— Am întrebat dacă e un ordin.

— Da. Timp de zece minute, pierde-ţi controlul. Ţipă, loveşte cu pumnul, fă din mine un ţap ispăşitor pentru toate lucrurile care te-au întristat. Îţi datorez asta.

Ea se întoarse spre el, privindu-l cu expresia indescifrabilă pe care i-o punea adesea în faţa ochilor, cea care îl împiedica pe duce să-i citească gândurile sau să vadă în inima ei.

— Să vă lovesc cu pumnul? Asta vă veţi învăţa pupilul, lucruri legate de violenţe şi de certuri?

Ducele îşi ţinu mâinile pe lângă el, ca să nu încerce poziţia aceea perfectă.

— LaCroy, trebuie să învăţăm să negociem mai bine. Lasă-mă să te ajut.

Ea îi zâmbi vag.

Apoi se clătină puţin.

El o prinse în braţe şi o ţinu. Când nu mai putu să rabde şi îi veni s-o sărute şi să treacă de faimosul hotar primejdios, o mângâie pe bărbie.

— Trece-ţi braţul peste umărul meu şi lasă-mă să te ajut să te aşezi.

Minunea minunilor, ea îi ascultă cererea. LaCroy îşi trecu braţul pe după gâtul lui şi se aplecă spre el.

Porniră împreună, aşa cum făcuseră în prima noapte, dar rochia ei de casă nu-i ascundea rotunjimile aşa cum i le ascunsese livreaua de lacheu. Apăsarea coapsei ei şi cămaşa subţire de noapte erau diferite de pantalonii de atunci.

— Îmi placi mult mai mult ca femeie. Şi spun asta cu tot respectul.

Când ajunseră la birou, el se aşeză şi lăsă cârja jos, iar apoi o ridică pe LaCroy alături de el. După ce fură aşezaţi unul lângă altul, coapsă lângă coapsă, el o prinse de mână.

— Domnule duce, mirosiţi a rom şi a terci cu lapte şi făină.

El chicoti şi-şi trecu degetele peste pata de pe mâneca halatului.

— Primul e ca să-mi uşurez durerea. Din când în când, am junghiuri în spate. Te-ai lovit destul de tare de mine. Nu mă aşteptam la o asemenea izbitură.

— Dacă v-aţi fi aşteptat, nu sunt sigură că aş fi putut să vă mişc din loc.

Oare ea se cutremurase? Sau se cutremurase el, din cauza sângelui care îi curgea fierbinte prin vene?

Se întinse, fu cât pe ce s-o prindă în braţe, dar îşi trase palmele în poală. Hotărârea lui se clătina, iar biroul era masiv. Fără să se teamă că avea să se clatine, ar fi putut să descopere dacă materialul cămăşii ei de noapte era transparent.

Dar n-o făcu.

LaCroy nu era soiul de femeie cu care să-ţi faci de cap şi apoi s-o laşi să plece. Era o femeie pe care s-o păstrezi, cu care să te cerţi şi să te împaci pentru totdeauna.

— Cea de-a doua pată e din vina lui Lionel. De ce să te mulţumeşti cu mai puţin după ce ai avut lucrul cel mai bun? o întrebă el, iar apoi clipi. Ooo, n-a fost potrivit să spun asta.

— A fost sincer. Vă mulţumesc.

— Voiam să-ţi mulţumesc eu din nou. Patience LaCroy, ţi-ai riscat viaţa şi îţi sunt recunoscător pentru asta. Dar, soldat, a fost o nebunie. Ai fi putut să mori. Nu vreau

să-ţi asumi asemenea riscuri.

— I-aţi spune şi lordului Gantry să nu facă ce simte în inima lui? L-aţi opri şi pe el?

Inima? Aşadar, Busick era în inima ei?

Lui îi era tot mai greu să n-o atingă şi să nu-i mângâie pielea de satin. Totuşi, atunci când se uită din nou în ochii ei văzu umbre – prudenţă şi încă ceva.

Era timpul să devină un om mai bun.

Un om de care Lionel să fie mândru. Îşi puse mâinile pe birou.

— Ştiu ce se întâmplă aici.

— Ştiţi? În sfârşit, v-aţi dat seama.

— Da. Tocmai avuseserăm o discuţie. Eu am spus ceva ce trebuia să ţin pentru mine, iar tu ţi-ai riscat viaţa ca să mi-o salvezi pe a mea. Atunci mi-am dat seama de ceea ce era între noi.

Uşurarea din ochii ei dispăru.

— Între noi?

— Da. Te-am rănit cu ordinele mele, cu îmbufnarea mea şi cu comenzile mele. Te-ai îndrăgostit de mine. Cine vrea să primească ordine atunci când e îndrăgostit?

— Cum?

— Mi-am dat seama. Am mai văzut şi înainte semnele. Rănile tale sunt din vina mea. Riscurile pe care ţi le-ai asumat sunt din vina mea. Atracţia mea faţă de tine înrăutăţeşte lucrurile.

Chipul lui LaCroy căpătă o expresie mohorâtă, precum era cea a lui Lionel atunci când sorbea din terci.

— Cred că ar trebui să mă întorc sus.

— Te rog! Am ajuns la un nivel de sinceritate şi de acceptare. Să vorbim despre asta. E un lucru obişnuit ca femeile să se ataşeze, şi de obicei reuşesc să ignor atracţia cu mai mult succes. Încerc din toate puterile să nu duc pe nimeni pe un drum greşit, dar tu eşti diferită. Mi-am dat seama că sunt atras de tine. Sunt subjugat.

Ea îşi puse mâinile pe ţeasta lui, căutând cu degetele prin păr.

— V-aţi lovit şi dumneavoastră la cap?

Pulsul lui o luă la galop de parcă trupele lui primiseră o lovitură de tun.

— Trebuie să existe o umflătură sau o gaură aici, pentru ca Excelenţa Voastră să spună asemenea prostii.

Faţa lui se apropie de a ei.

— Te cuprinde, cumva, isteria? Încerc să discut cu calm despre sentimentele tale şi ale mele.

Femeia râse.

— Şi, bineînţeles, acum sunt concediată.

— Ei bine eu… eu n-am mers atât de departe cu gândul. Nu vreau să fii concediată.

LaCroy chicoti mai tare. Încerca să-şi înăbuşe hohotele cu mâna bandajată, dar nu reuşea.

— Vă rog să continuaţi.

Râdea de el sau de situaţia lor? El se jucă cu manşeta halatului.

— Trebuie să vedem dacă mai putem să ne continuăm viaţa unul lângă celălalt. N-ar trebui să fie prea dureros pentru niciunul dintre noi. Nu vreau neînţelegeri. Îţi preţuiesc prietenia.

— Lasă-mă să te ajut, dragul meu duce de Repington. Nu sunt îndrăgostită de dumneata şi îmi dau demisia din slujbă. Pun capăt acestei farse acum.

— Nu. Nu pune. Se întinse după mâna ei, dar ea se ridică iute de la birou. Vreau să rămâi. Putem să uităm de asta, aşa cum am uitat felul în care ne-am întâlnit, şi să continuăm ca de obicei.

Ea se clătină puţin şi se întoarse din nou spre el.

— Îmi pare rău. Cred că leşin din nou. Iubirea asta. E prea mult. Da, trebuie să demisionez.

— Nu mă părăsi. Băiatul are nevoie de tine… Nu vreau să pleci, îmi place să fii aici. Îmi place să pot să vorbesc cu tine.

— De ce eşti atât de doritor să spui asemenea lucruri? Eşti sigur că n-am plănuit să te cuceresc salvându-ţi viaţa? Nu te-ai îndrăgostit, din întâmplare, de eroină?

Poate că el se îndrăgostise.

De ce altceva ar fi urât atât de mult gândul că ea

avea să-l părăsească? Îi luă mâinile în mâinile lui.

— Discursul ăsta a avut mult mai mult sens atunci când i l-am ţinut lui Lionel, spuse el.

— Ţi-a răspuns în vreun fel la discurs?

— De fapt, l-am pus să doarmă. Şi m-am făcut de râs.

— Da, te-ai făcut. Totuşi, e înduioşător.

— Nu s-ar putea ca ăsta să fie încă unul dintre lucrurile despre care să nu vorbim?

— Odată ce un lucru e spus, e cam greu de ignorat.

— Iată motivul care a produs regula de a nu primi femei tinere în casă, spuse ducele încrucişându-şi braţele şi plecându-şi fruntea. E pentru prima dată când mă fac de râs. LaCroy, ai fost îngăduitoare şi amabilă. Mi-ai păstrat secretele. N-am făcut altceva decât să te împing să-ţi asumi riscuri.

Ea îi puse mâinile pe umeri, iar apoi şi le trecu pe după gâtul lui.

— Văd cum ai putut să ajungi la o asemenea concluzie. Erai obişnuit ca femeile să fie fermecate de dumneata, dar e timpul să-mi dau demisia.

Femeia asta era cu adevărat bună la suflet, dar nu era dintre cele care să renunţe.

El o prinse cu palmele deasupra cotului, mângâindu-i pielea prin materialul subţire al veşmântului de noapte.

— Mă simt... Mă simt cam prost, iar acum am stricat lucrurile şi pentru Lionel. Ştiu că-ţi pasă de el. O să faci ce trebuie să faci, dar gândeşte-te la el. Am nevoie de tine aici, ca să te îngrijeşti de Lionel şi să faci pâinea aceea după care oamenii mei se dau în vânt. Vreau, am nevoie... să rămâi.

— Trebuie să demisionez, pentru că am altceva de făcut.

Se aplecă mai aproape, străbătu toţi centimetrii care o despărţeau de buzele lui şi îl atrase într-un sărut.

Capitolul 20

UN SĂRUT TE POATE ELIBERA

Ce om arogant şi, în acelaşi timp, demn să fie iubit! Încă râzând, mi-am lipit buzele de buzele lui.

Sărutul pe care îl voisem iute şi cast deveni mai profund.

Braţele lui s-au împletit cu ale mele şi m-au tras spre el. M-am lăsat în voia lui.

Apoi am fost pierdută, în timp ce palmele lui pricepute alunecau spre şoldurile mele, iar mâinile lui versate îmi descopereau formele. L-am lăsat.

Voiam să fiu descoperită. Adevărata mea persoană fusese ascunsă prea mult timp.

O, apăsarea buzelor lui se schimbă, cerând mai mult.

M-am clătinat, iar el m-a tras în poala lui. Comanda tăcută de a mă prinde de el mă făcu să mă apropii şi mai mult.

Lucrurile se întâmplau prea repede, senzaţiile erau prea plăcute şi schimbau prea multe dintre părerile pe care le aveam despre duce, vise, bună-cuviinţă şi birouri. Cu o mişcare dibace, ducele mă întinse pe birou, prinsă între hărţile militare şi planificările lui.

— Mi-am dorit întotdeauna o dădacă, zise el chicotind, apoi puse din nou stăpânire pe buzele mele.

Şi de abia râsesem de ideea că mă îndrăgostisem de el!

Era sigur că aveam toate şansele să pierd bătălia asta. Repington câştiga cu felul în care mă atingea, cu modul în care mă privea, de parcă ar fi găsit o comoară. Degetele lui îmi trasau o cărare fierbinte pe piele, de sus până jos şi înapoi, o campanie care se îndrepta direct spre inima mea.

Nu puteam să mă predau astfel, pe biroul din salon, în locul în care îmi văzusem pentru ultima dată soţul, înainte ca el să plece pentru totdeauna de la Hamlin.

Am împins umărul lui Repington, dar degetul mic m-a trădat găsind pielea caldă şi dezgolită de gulerul desfăcut

al de partea ei de sus, care era descheiată.

— Trebuie să vorbim mai mult, duce. Avem nevoie de asta.

El îmi duse mâna la pieptul lui.

— *Non, ma chère*.

Degetele lui îmi mângâiară obrajii, care se transformaseră într-o minge de foc, şi mă sărută cu atâta blândeţe şi dulceaţă, încât mi-am uitat numele fals şi numele adevărat şi nu m-am mai simţit în stare să răspund la nimic.

— Un moment, duce?

Râsul lui era profund şi înţelegător.

Punându-mi palmele de-o parte şi de cealaltă a feţei lui, l-am privit în ochi căutând ceva, nu doar reflexia dorinţei mele pentru el. Totuşi, doar asta am văzut, sau poate că doar asta mi-am îngăduit să văd. Nu puteam să mă las măturată din cale. Nu puteam să pierd totul. I-am apăsat din nou pieptul; degetele mele au trecut peste cicatricile lui.

— Repington, lucrul ăsta dintre noi n-are să meargă. Trebuie să-mi iau documentele.

El mă lăsă din braţe.

— Ce? Aşteaptă. Ce?

Am înconjurat biroul şi am deschis sertarul de sus. Dând la o parte registrele şi teancurile de hârtie, am măturat totul din faţa tăbliei secrete. Două lovituri au deschis uşiţa compartimentului.

— Vino înapoi aici. Ai spus că trebuie să vorbim.

— Se pare că am terminat cu vorbitul. Acum îmi iau documentele.

— Actele tale de angajare sunt sus, în dormitorul meu. Niciunul dintre noi n-o să meargă acolo, nu cu Lionel dormind.

— Documentele mele, duce. Cele pe care mi le-a lăsat tatăl meu.

— Doamnă LaCroy, când ai… Sunt de dinainte, de când ai lucrat la Hamlin?

— N-am lucrat niciodată aici, nu înainte sa vii tu. Ei

bine, nu e chiar aşa. Am lucrat la Hamlin – decorându-l, păstrându-l imaculat timp de patru ani. Dar n-am fost angajată.

— Cum ai putut să fii aici fără să fii angajată?

Mi-am scos documentele. Erau nişte pergamente rigide, împăturite, pline de termeni legali şi de sume.

— Încă sunt aici. Markham nu le-a găsit.

— De ce ar fi vrut să… Ce ar fi vrut? Nu înţeleg. Şi nu vreau să-ţi dai demisia. Putem să uităm de asta. Ar trebui să încercăm.

Am fluturat documentele spre el.

— Chiar ai putea să uiţi? Suntem în încurcătura asta de săptămâni întregi, cu tine dorindu-ţi să mă concediezi. Sunt fericită să demisionez şi să am din nou control asupra propriei persoane. E eliberator.

— Nu ştiam dacă puteam să mă încred în tine cu privire la Lionel. Am văzut alte femei tinere cărora le păsa mai mult de ultimele petreceri şi bârfe decât de copiii de care ar fi trebuit să se îngrijească. Apoi te-ai dovedit vrednică. Enervantă şi împotrivindu-te ordinelor, şi frumoasă, dar foarte vrednică. Dar ce sunt hârtiile acelea şi cum de ai stat la Hamlin fără să lucrezi aici?

— Repington, baţi câmpii încercând să descurci lucrurile. Poate că ai nevoie de sfatul lui Lionel.

El întinse mâna.

— Dă-mi documentele acelea. Şi dacă sunt cuminte, mă săruţi din nou? Acum, că nu mai lucrezi pentru mine, lucrurile pot să fie diferite între noi. Sunt atras de tine. Am ascuns lucrul ăsta şi m-am luptat cu el o veşnicie.

Încercă să-şi ia cârja, dar eu mi-am pus mâna peste mâna lui.

— Trebuie să te privesc în ochi atunci când o să-ţi spun ceea ce am de spus.

Ducele mă prinse de mână şi zise:

— Poţi să mă săruţi din nou, dar te rog să nu plângi. Chiar nu-mi place să…

— Poziţia de stăpână de la Hamlin Hall nu e una de angajată. Braţele lui îmi prinseră mijlocul. Buzele lui

începură să-mi traseze pe gât linii arzătoare.

— Cred că poziţia asta e răsplătită de compensaţii care diferă de un salariu, dar eu nu ţi-am oferit-o, nu încă. Îmi place că nu-ţi măsori cuvintele. Eşti directă.

— Nu mă asculţi, vere.

El îşi luă degetele de pe mine.

— Vere?

— Da. Sunt Patience Amelia Jordan, fiica lui Patsy LaCroy Thomas şi a lui Wilhelm Thomas. Sunt văduva lui Colin. Iar astea sunt documentele care îmi demonstrează identitatea.

— Dar ea… Tu?

Luă documentele şi le frunzări de parcă ar fi vrut să le sfâşie.

— Aceste…

— Gândeşte-te, duce. Markham mi-a luat fiul şi m-a alungat de aici. M-am luptat să mă întorc. M-am strecurat înapoi la Hamlin prin catacombe – pe care le-am descoperit trăind aici timp de patru ani – ca să-mi alăptez fiul. M-am îmbrăcat ca un lacheu ca să mă îngrijesc de Lionel al meu. Aşa ne-am întâlnit. Eu eram vaca. Tocmai îmi hrănisem fiul.

El îşi coborî din nou privirea la documente. Scrise cu caligrafia minunată a tatălui meu şi certificate de avocatul lui de la Londra, dovada trebuia să fie indiscutabilă. Dar el era ducele de Repington, care se îndoia de toate.

— Nu că te-aş crede, Patience LaCroy, dar de ce n-a venit domnul Thomas ca să aibă grijă de tine? De ce ai aşteptat atâta până să-mi spui?

— Numele meu e Patience Jordan. N-am mai primit veşti de la tata de multă vreme. Markham m-a smuls de lângă fiul meu, după ce ne-a ţinut prizonieri săptămâni în şir. Nu ştiam dacă tu n-aveai să te porţi la fel.

— Eu nu sunt Markham.

— Ei bine, ăsta e un lucru bun, pentru că am jurat să-mi tai limba dacă aş fi ajuns să-l sărut vreodată.

— Să nu faci asta. Ai irosi o comoară.

Obrajii îmi luară foc din nou.

— Şi sper că acum ţi-ai dat seama că nu i-aş face rău

niciodată copilului meu. Şi că nu sunt nebună.

— De ce să te cred nebună? Pentru că erai îmbrăcată ca un bărbat atunci când ne-am cunoscut?

Am închis ochii, mi-am ţinut răsuflarea, iar apoi m-am hotărât să-i spun dintr-o suflare îngrozitorul adevăr:

— Pentru că Markham m-a închis la Bedlam, ca să nu mai obţin niciodată custodia lui Lionel. Ştii cum e să fii înlăturat din societate ca un adaos nefolositor, şi cum e să fii smuls de lângă singura fiinţă care contează pentru tine?

El tresări, dar nu de durere. De altceva.

Dacă era milă, n-o doream. Îl voiam doar pe Lionel.

— Rrepington, am spus pe un ton lipsit de orice sfială, cu „r”-ul foarte pronunţat, voind ca el să ştie că îi eram egală în toate privinţele. Înţelegi de ce a trebuit să te înşel? Am riscat totul ca să mă întorc la Hamlin şi să am grijă de fiul meu.

— Şi de ce îmi spui acum? Te pricepi la înşelătorii. Ai fi putut s-o ţii aşa în continuare.

Mi-am dat la o parte părul desfăcut şi l-am privit ţintă în ochi. Ai lui erau înneguraţi precum două ţăndări de sticlă groasă, albastră.

— Pentru că m-am săturat să te înşel. Pentru că ştiu că, dacă nu ţi-am dovedit până acum că poţi să ai încredere în mine, n-o să ţi-o dovedesc niciodată. Pentru că îl iubeşti pe Lionel aşa cum îl iubesc şi eu.

Faţa lui se aspri, iar muşchii i se încordară.

Eu eram ameţită şi obosisem să stau în picioare, dar nu mi se părea potrivit să mă aşez lângă el.

— Ai venit aici pentru custodie? Te superi dacă pun să fie autentificate documentele astea? Am luptat prea din greu ca să asigur siguranţa băiatului, aşa că acum nu pot să iau lucrurile prea uşor. Lady Shrewsbury ştie despre vicleşugul ăsta? Cine e St. Maur? Sora contesei?

Aşezământul Speranţă pentru Văduve nu putea să fie demascat.

— Îmi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele. Jemina nu e o rudă a contesei. E o văduvă onorabilă, aşa cum am fost şi eu până să-mi forţeze Markham mâna.

— Lionel nu merge nicăieri, iar eu trebuie să hotărăsc ce să cred.

— Asta o să fie în favoarea ta. După ce o să te recheme Wellington, o să ştii că Lionel e în siguranţă alături de mama lui.

— Nimeni n-a hotărât nimic. Eu am custodia lui Lionel. Asta nu s-a schimbat.

Aş fi vrut să insist, dar cum aş fi putut s-o fac după ce îi dezvăluisem un asemenea secret? Eu mă eliberasem, dar el părea descumpănit.

Inima mi se linişti. Mi-am prins coatele cu mâinile.

— Nu mă aşteptam la altceva. O să răsuceşti totul pe toate părţile până când o să ajungi la hotărârea potrivită, singura posibilă. Ştii că ceea ce ţi-am spus e adevărat.

El lăsă jos documentele mele şi-şi frecă bărbia, părul acela scurt şi ţepos care mă gâdilase pe obraz.

— Dacă e adevărat, m-ai înşelat de două ori. Cât aveai de gând să continui farsa asta?

— Atât cât mai puteam să-ţi suport ordinele şi instrucţiunile referitoare la îngrijirea pe care trebuia să i-o ofer propriului meu fiu, sânge din sângele meu. Trebuia să-ţi dovedesc că nu eram un pericol.

— Ei bine, eşti un pericol, dar nu pentru Lionel.

Nu înţelegeam de ce făcea deosebirea asta, dar nu voiam să mă cert cu el.

— Iar Lionel e şi sânge din sângele meu, datorită lui Colin. Şi nu m-am descurcat chiar atât de rău.

Încurajată, am îndrăznit să-l ating din nou şi i-am netezit reverul.

— Te-ai descurcat minunat. Dacă răposatul meu soţ ar fi aici şi ar gândi limpede, cred că ar fi mândru de bunătatea pe care i-ai arătat-o fiului său. Eu, una, sunt mândră.

— N-ar fi mândru că m-ai sărutat sau că eu ţi-am întors favoarea, îmi răspunse el privindu-mă drept în ochi. Eşti sigură că nu eşti îndrăgostită de mine, măcar puţin?

— Nu mai mult decât mă iubeşti tu pe mine, Rrepington. Toată lumea ştie că asta nu e cu putinţă. Tu nu

crezi în asemenea sentimente.

Zâmbetul ducelui se întoarse, unul care îl făcea să pară mai uşor de plăcut şi de sărutat. Apoi dispăru.

— Ce nu e cu putinţă? Ca eu să te iubesc sau ca tu să mă iubeşti?

— Ce importanţă are? Şi eu, şi tu avem aceeaşi problemă: custodia lui Lionel.

— Lionel nu e o problemă. O scoatem noi la capăt. Colin m-a făcut tutorele băieţelului. Şi n-o să-mi neglijez îndatorirea asta.

— Grija ta trebuie să fie siguranţa lui. Colin şi Markham datorau o mulţime de bani. Bănuiesc că Markham stă încă în umbră, sperând să câştige custodia. În contractul meu nupţial, tata a trecut plata unei sume de bani care trebuie să intre în contul tutorelui fiului meu. Markham ar putea să încerce să-ţi facă rău.

— Despre ce vorbeşti?

— De ce tot lipsesc lucruri? De ce cade dintr-odată un candelabru vechi de două sute de ani? Bănuiesc că ticălosul are acces în casă şi provoacă necazuri.

— Candelabrul era vechi. Lucrurile se strică.

— Poate că da, însă Markham e încă în sat. Suma plătită de tatăl meu e de patru mii de lire. Trebuie să fie achitată luna viitoare, atunci când Lionel împlineşte patru luni. Iar banii ăştia sunt destul de ademenitori, trebuie s-o recunoşti.

— Ei bine, cu ei o să cumpărăm un candelabru nou.

— Repington, eşti în primejdie. Dacă ţie ţi se întâmplă ceva, Markham devine tutorele fiului meu. Primeşte banii, iar după asta cine ştie ce o să i se întâmple lui Lionel sau ce o să păţesc eu?

El se aplecă spre mine, trăgându-mă la pieptul lui.

— Fie că te cred, fie că nu, ar trebui să ştii că n-aş lăsa niciodată să vi se întâmple ceva rău, ţie sau bebeluşului.

— Dar candelabrul tot a căzut. Ar trebui să ne îmbarci, pe Lionel şi pe mine, pe o corabie spre Demerara. Atunci toată lumea ar fi în siguranţă.

— Nu. Nimeni nu părăseşte Hamlinul. Nu poţi fugi de pe câmpul de luptă, soldat.

Am zâmbit în sinea mea. În ciuda tuturor înşelăciunilor mele, ducele credea în mine.

— Atunci, trebuie să găsesc dovezi ale duplicităţii lui Markham ca să dovedesc că tu şi Lionel sunteţi în pericol.

— Nu, LaCroy – Jordan – femeie! Omul ăla e periculos. Deja ţi-a făcut rău.

Ochii lui Repington îmi pătrunseră până în adâncul sufletului şi văzură că mă înmuiam. Deveneam slabă atunci când era vorba de duce, dar nu era el, oare, la fel cum fusese şi Colin, care voise să-i ascult ordinele, să trăiesc şi să mă port numai după cum decreta el? Cât avea să mai treacă până ca ducele să se satur de curajul meu… sau de patul meu?

N-aveam de gând să-i fac pe plac.

Nu riscasem totul ca să cedez în faţa unor sentimente trecătoare. Dragostea nu durează.

Am bătut în retragere şi am hotărât să devin întruchiparea unei femei căreia nu-i păsa de nimic. Mi-am trecut degetul mic peste nasul lui.

— N-o să urmez ordinul ăsta, comandante. Atât timp cât ai grijă de Lionel şi-l protejezi, eu pot să fac ceea ce trebuie făcut. Markham mă crede întemniţată la Bedlam, aşa că sunt în siguranţă. Pot să lucrez din umbră la demonstrarea vinovăţiei lui.

— Vinovăţiei lui? Ce crezi că a făcut?

Nu eram pregătită să-i spun că Markham era mai vinovat de moartea lui Colin decât scrisoarea mea.

— Nu sunt sigură, dar o să aflu.

— Patience, sfidezi un ordin direct?

Aruncându-i o privire acelui bărbat atât de onorabil, am dat din cap în semn că da.

— Fiul meu e în pericol, iar tu eşti, de asemenea, în pericol. Markham e inamicul nostru. Colin n-a făcut apel la mine, nici măcar atunci când avea nevoie de ajutor. Şi l-aş fi putut salva. El nu credea că aş fi luat sabia şi că aş fi luptat în locul lui. O să-i apăr amintirea în faţa lui Lionel,

dovedind vinovăţia lui Markham.

Ducele se încruntă aşa cum făcea bebeluşul meu înainte de a râgâi.

— E prea riscant şi nimic din toate astea nu-l aduce pe Colin înapoi.

— Dar poate să schimbe lucrurile pe care o să i le spun lui Lionel. Sunt în stare să mă lupt cu Markham, dacă n-ai de gând să mă dai afară de la Hamlin.

— Dacă aş face-o, te-ai strecura înapoi, îmbrăcată bărbăteşte. Ţi-am spus că îmi place mai mult de tine aşa, şi chiar mai mult în muselină fină. Îşi strânse buzele o clipă, apoi îşi drese glasul. Mai am încă de verificat unele lucruri, dar nu arunc femeile afară. De obicei, ele mă părăsesc.

M-am întors, dar el s-a întins şi m-a prins de mână, răsucindu-mă spre el.

— Repington, sunt pregătită să mă retrag.

El rămase tăcut, privindu-mă ţintă şi ţinându-mă uşor pe loc. Dacă aş fi vrut, aş fi putut să mă eliberez de mâna lui.

Dar nu voiam.

— Ai explicat multe, în afară de motivul pentru care m-ai sărutat. De ce ai făcut-o, Patience LaCroy, sau Patience Jordan, sau oricine ai fi?

Cu vârful degetelor, i-am pieptănat o şuviţă de păr care îi căzuse pe fruntea încruntată. Mişcarea asta îl făcu să pară mai blond şi să semene mai bine cu un zeu, în chip limpede cu unul dintre arhanghelii aceia pictaţi în catifea roşie regală.

— De ce m-ai sărutat, Patience? Ai sentiment faţă de mine? De ce să rişti ceva pentru mine?

Glasul lui mă răscolea, încercând să trezească o inimă care adormise din cauza unei căsătorii nefericite. În joacă, am tras din nou de reverele lui Repington.

— Băteai câmpii, şi nu credeam să mă laşi să te sărut după ce mărturiseam altă farsă pusă la cale sub nasul tău.

— Ai fi putut să-mi acoperi gura, aşa cum i-o acoperi lui Lionel. Mă iubeşti, nu-i aşa?

— *Non.*

— Dar mă placi?

Oftă, iar răsuflarea lui cu aromă de rom mirosea bine, în timp ce şoaptele îi cădeau pe nasul meu, pe gura mea.

— Nu-i aşa? stărui el.

Dacă şi-ar fi dat seama cum îmi gonea pulsul, ar fi ştiut ce simţeam. Dacă n-aş fi avut inima zdrobită de acelaşi tip de bărbat, unul care nu putea să mă iubească decât dacă îl ascultam, aş fi fost destul de smintită ca să mă îndrăgostesc de Repington.

— În afara acestei încăperi, Excelenţa Voastră, trebuie să ne prefacem în continuare. Eu o să fiu dădaca, iar dumneavoastră o să fiţi comandatul de oşti cel nebun.

— Nebun? Cine a fost la Bedlam? Şi nu e o nebunie să ceri să fie ordine. Nu ştiu sigur dacă îmi place aranjamentul ăsta. Nu-mi plac falsitatea sau prefăcătoria.

— Ai prefera să se afle că marele comandant a fost înşelat? Foarte uşor, mi-am pus mâna pe coapsa lui. Aveam grijă să-l ating cu blândeţe, onorând, astfel, ceea ce ştiam despre el. Cred că-ţi pasă de părerea pe care oamenii o au despre tine.

Ducele îmi luă mâna şi şi-o duse la piept.

— Gândurile celorlalţi n-au nicio însemnătate. Contează cum eşti tratat. Îmi place de tine, Patience. Nu te-ai purtat cu mine aşa cum se poartă lumea cu un invalid. Nu începe s-o faci acum. Şi te înşeli dacă îţi închipui că eşti în avantaj.

— Ei bine, pentru moment s-ar părea că avantajul e al tău.

El îmi lăsă mâna şi începu să se joace cu cordonul halatului.

— N-am de ce să fiu părtaş la prefăcătoria ta. Vechea mea prietenă, contesa, e şi ea implicată?

— Eu sunt văduvă. Lady Shrewsbury înţelege văduvele. Ar ajuta orice femeie aflată în necaz, fără să-i pună nicio întrebare. Situaţia mea e proastă. Sunt la cheremul tău, aşa cum am fost la cheremul lui Markham. Pe ţărmurile astea, tutorii sunt bărbaţi şi au toată puterea.

— Sunt multe lucruri la care trebuie să ne gândim.

Dar, aşa cum am spus, n-o să te arunc afară. Şi cu siguranţă că n-o s-o fac dacă documentele astea se dovedesc autentice. În plus, lui Lionel nu-i place deloc terciul cu lapte. Îi plac doar lucrurile bune. Şi nu-l învinuiesc. Oare gluma lui era o încercare eşuată de a-şi acoperi dorul arzător din glas?

Am inspirat adânc mirosul lui de rom, lemn de santal şi bărbăţie.

— Ştii că Markham e ameninţarea, nu eu?

— Poate. Dar buzele tale frumoase m-au minţit de două ori.

— Am făcut ceea ce a trebuit să fac pentru Lionel.

— Şi faptul că m-ai sărutat a fost tot pentru băiat?

— Repington, unele poveri sunt mai uşor de purtat decât altele.

— Mi se pare că n-ai dus destule poveri. Pe Jupiter, buzele tale n-au fost sărutate, nu destul de des. Cum poţi să fii văduva lui Colin? El era un ins senzual.

Tachinarea aceea uşoară dintre noi s-a stins, în timp ce ruşinea şi vinovăţia şi toate celelalte lucruri neîmpărtăşite au făcut să mi se pună un nod în gât. M-am îndepărtat de duce.

— Zeul tău ştie că, în cele din urmă, Colin n-a mai fost el însuşi. Poţi să rămâi în dormitorul mare, vechiul meu dormitor, dar îl iau pe Lionel alături, în dormitorul legat de el.

El se întinse după cârjă de parcă ar fi pornit la vânătoare.

— Îmi pare rău…

— Nu. Stai. Citeşte-mi documentele, roagă-te lui Jupiter al tău şi ajungi la singura concluzie adevărată. Sunt Patience Jordan.

— Nu ştiu sigur pentru ce aş putea să mă rog în clipa asta, în afară de a cere ca între noi să nu fie decât adevărul gol-goluţ. Şi nimic altceva.

Nu voiam să mă gândesc la înţelesul ascuns al vorbelor lui, aşa că am fugit în vestibul.

Ridicându-mi privirea către spaţiul întunecat în care

fusese candelabrul, m-am înecat în vinovăţie, pentru că îi făcusem ochi dulci vărului soţului meu.

Colin nu putea să fie atât de uşor înlocuit în inima mea, în patul meu şi în viaţa fiului meu. Sau putea?

— Dacă bântui pe aici, Colin, să ştii că îmi pare rău. N-o să te dezamăgesc de data asta.

Felinarele unei trăsuri străluciră afară.

Repington ieşi din salon şi se îndreptă spre mine. Documentele mele ieşeau din buzunarul halatului său.

Uşile Hamlinului se deschiseră. Intrară Lady Shrewsbury şi pisica ei de Angora ca un bulgăre de zăpadă, Jemina şi avocatul. Mă luară pe sus şi mă îndreptară spre scări.

Ducele fu lăsat în picioare, în vestibul, privind invazia cu gura căscată. Mă bucuram că era jos şi că nu mai putea să ajungă la mine.

Capitolul 21

PROBLEMA CU TÂRÂTUL

Oamenii lui Busick mărşăluiau înainte şi înapoi pe zăpada proaspătă. În ziua aceea, el nu-i conducea călare. Platforma pentru încălecat era udă, prea alunecoasă ca să rişte să se caţăre pe ea, mai ales cu durerile lui de spate. Trebuia să fie atent, dacă nu voia să cadă la pat şi să zacă lat săptămâni în şir.

Pe când se sprijinea de platformă, un geamăt îi scăpă din adâncul fiinţei. Busick nu era precaut de felul lui, dar dacă dădaca avea dreptate? Dacă cineva sabotase candelabrul?

Îşi scoase ceasul.

Unsprezece fără cinci minute.

Exersarea târâtului cu Lionel începea peste o oră.

Asta, dacă şi cine ştia el era de acord.

Răzvrătirea clocotea în ochii aceia frumoşi şi întunecaţi, dar de ce să se prefacă ea îngrijorată de siguranţa lui?

Traversă câmpul şi-şi ocupă locul alături de Gantry.

Umflându-şi pieptul, Busick se pregăti să le dea drumul oamenilor.

— Fiţi atenţi la patrulare! Suntem un contingent mai mic, aşa că trebuie să fim mai vigilenţi.

Pocnetul palmelor oamenilor lui se uni cu salutul său şi răsună aspru.

După ce le dădu drumul soldaţilor, Gantry se întoarse spre el.

— E bine astăzi că ai luat lucrurile uşor.

Ascunzând un căscat, ducele se uită din nou la ceas. Unu fără zece.

— Toţi au tras din greu ieri.

Gantry încuviinţă înclinând din cap. Ochii lui vădeau obişnuita-i oboseală.

— Lady Shrewsbury a trebuit să se întoarcă cu alt doctor aseară, pentru doamna LaCroy. Sper că ea e bine.

Busick nu ştia. Nu răspunse, ci se îndreptă spre balcon. Aşteptase ca Lady Shrewsbury şi doamna St. Maur să-i spună dacă Patience Cum-o-Chema era bine, dar ele o duseseră la etajul al treilea. Domnul acela arătos – mult prea arătos şi elegant, îmbrăcat într-o jiletcă verde ca smaraldul – care se consultase cu femeile, nu-i uşurase deloc temerile.

Până acum, nu se crezuse în stare de gelozie. Dacă o femeie era sortită să fie a lui, era, şi gata. Dar lucrurile stăteau altfel în cazul lui Patience, care devenise şi vulnerabilă.

Gantry îl ajunse din urmă lângă balcon.

— Arăţi cam înăcrit pentru un om care a scăpat din nou de la moarte.

— Îndurerat. Nu înăcrit.

— Dispoziţia asta are vreo legătură cu problema dădacei?

Busick se opri şi-şi trânti cârja de pământ.

— De ce ai spune aşa ceva?

— În dimineaţa asta n-a fost pâine. Am auzit că femeile coc pâine atunci când sunt fericite.

— Sau când li se ordonă s-o facă.

— Dar tu n-ai făcut niciodată asta. Şi n-a trebuit să-i porunceşti ei să facă nimic în săptămânile din urmă. Am trecut dimineaţă pe lângă ea, pe coridor, şi nu părea nici ea fericită.

— Ai văzut-o. Era în picioare şi sănătoasă?

— Da. Se mişca un pic cam încet.

Norii care coborâseră nu-l împiedicaseră să vadă scaunele goale şi masa de la care dădaca lipsise.

— Ar trebui să anulez exersarea târâtului de astăzi. S-ar putea să fie mai lovită decât lasă să se vadă.

Chipul vicontelui se crispă.

— Hmm… Târât – la un bebeluş care încă n-a împlinit patru luni? Prietenul lui se uita drept în faţă şi se opri la baza scării.

— Nu contează, reluă vicontele. Spune-mi, ce s-a întâmplat între tine şi dădacă?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Uită-te la mine, Repington. Suntem prieteni de ani de zile. Piciorul îţi e amputat şi n-ai scos o vorbă. N-ai încredere în mine?

— Am încredere deplină în tine, Gantry. Dar tu ştii cum sunt eu. Nu vreau să agit lucrurile.

Trăgându-se de părul lui legat cu panglică, de parcă ar fi vrut să-l descâlcească, vicontele gemu.

— Atunci, nici n-o să te mai întreb de ce te-ai întors la piciorul bandajat.

— Piciorul mă doare. Drăcia aia mecanică e grea. Curelele mă rod. Şi drăcia mai şi clămpăneşte atunci când păşesc. Iar când am căzut grămadă, împins de ea, asta nu mi-a făcut deloc bine la picior şi la spate.

— Foloseşte-ţi mintea inventivă şi proiectează altul. Sau pune-o pe dădacă să te maseze cu ceva calmant. Am auzit că a vindecat iritaţia de pe fundul lui Lionel al tău cu

terci de cocos.

Oare Lionel mai era încă al lui Busick?

— Domnule duce, spune-mi.

— Dădaca spune că e văduva vărului meu, mama lui Lionel. Cred că partea asta e adevărată, dar nu ştiu cu siguranţă. Cum să am încredere în ea, când m-a înşelat?

— Hmm… Aproape că s-a omorât salvându-te de căderea candelabrului. Ce fel de semn mai cauţi? Gantry îşi încrucişă braţele şi se bătu peste nas ca un cunoscător. Eşti morocănos. Şi iritabil. Ieri erai nervos ca o cloşcă din cauza femeii ăsteia. Toată supărarea a pornit de la faptul că şi-a ascuns identitatea, sau de la altceva? Ai fost muştruluit de dădacă? Te-a trimis la culcare fără desert?

— În primul rând, îmi capăt întotdeauna desertul. Asta îmi uşurează necazurile de obicei, dar s-ar putea să fi fost puţin cam insensibil cu ea… în privinţa înşelătoriei.

Gantry se zgâi la el, cu fruntea încreţită.

— Ei bine, poate că am fost foarte insensibil în privinţa multor lucruri, dar ea m-a indus în eroare, spuse ducele.

— Femeile au motivele lor. Cred că am face bine dacă le-am asculta mai mult.

— O, problema asta cu căsnicia şi-a pus amprenta asupra ta. Fii tare, omule. Trebuie să avem principii.

— Da. Principii. Ale tale şi ale mele nu ne-au făcut prea mult bine. Eu n-am soţie, iar tu eşti nervos şi n-ai pâine. Şi am avut principii, nu glumă.

Busick nu era singur. Încă era tutorele lui Lionel şi, pentru o bună bucată de vreme, avusese alături o femeie căreia îi păsa de el

Falsa dădacă, mai mult ca sigur – soţia răposatului său văr, îl împinsese din calea candelabrului care cădea.

Şi îl sărutase cu o noapte în urmă. Îl sărutase ca pe un iubit.

Iar apoi îl părăsise ca pe un dezmăţat şi se dusese sus cu un străin.

— Duce, soldaţii angajaţi nu sunt chiar o familie. Dar o femeie în carne şi oase şi un copil pe care ştiu că îl adori ar

putea să fie pentru tine un adevărat desert.

— Parcă ai fi mama. Mereu încearcă să aranjeze lucrurile ca să-şi răscumpere purtarea scandaloasă. Din fericire pentru mine, ultimul ei prieten a ţinut-o departe de pragul meu. O altă privire spre balconul gol îl arse pe duce până în suflet. N-ai înţeles, continuă el. Dădaca m-a minţit de două ori. M-ar mai respecta cineva dacă aş trece cu vederea una ca asta?

Gantry puse mâna pe umărul lui Busick.

— Ţi-ai câştigat respectul celorlalţi pe câmpul de luptă şi prin felul în care ţi-ai tratat oamenii şi prietenii. Eşti cel mai rău critic al tău şi te desconsideri singur atunci când n-ar trebui.

— Aşa sunt eu. Asta nu se schimbă.

— Nimeni nu vrea să te schimbi, dar eu, unul, te-aş vrea fericit. Îţi umpli lumea cu lucrurile cu care eşti obişnuit – soldaţi şi instrucţie. Dar ce-ar fi să încerci şi lucrurile pe care nu le-ai avut niciodată, cum ar fi o femeie care te iubeşte cu adevărat?

— Nu pretind toate că te iubesc până când ceva nu merge aşa cum ar trebui? Ce fel de nebun aş fi dacă aş crede-o, iar ea ar ascunde altă înşelăciune?

— O să fac nişte cercetări pentru tine. O să văd ce informaţii sigure pot să aflu despre doamna Jordan. Mama ta n-ar putea s-o identifice pe văduva vărului tău?

— Poate, dar atunci ar trebui s-o văd pe Lady Bodonel.

Busick nu voia ca ea să se amestece în viaţa lui sau să-l trateze ca pe tatăl lui invalid. Îşi scoase ceasul.

— O s-o invit pe mama aici, împreună cu tatăl tău. Nu-i aşa că am fi un cvartet de nefericiţi?

Gantry arăta de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie deosebit de acră.

— Mama ta nu seamănă deloc cu tatăl meu. Ea e chiar mândră de tine.

— Atunci când are timp sau când vrea să impresioneze un nou prieten. Nu, Gantry, ai un cadou nedorit, un tată sănătos plasat în viaţa ta. Vreau să fiu asta

pentru Lionel, fără toate manipulările. O să fiu o sursă de stabilitate, indiferent de ceea ce o să facă mama lui.

— Ei bine, dădaca ta şi-a făcut apariţia pe balcon. Du-te şi poartă-te frumos. Vrem pâine la masa de mâine.

Busick se întoarse şi o spionă pe Patience-Posibil-Jordan, care îl ţinea în braţe pe Lionel şi-i gângurea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ea şi doamna St. Maur întinseră o pătură peste scaune, de parcă totul la Hamlin Hall ar fi decurs în chipul cel mai firesc.

Gantry îndreptă jacheta lui Busick.

— Ei bine, comandante, du-te şi cucereşte-o.

Busick o luă la pas, urcă scările de piatră şi se uită la dădacă. O rochie cât se poate de neagră o acoperea cu totul, ascunzând silueta care fusese în braţele lui cu o seară în urmă.

Începu să-şi scoată ceasul, dar se opri. La... Jordan... Patience era punctuală. Se îndreptă spre scaunul lui, dar tăcerea dintre ei rămase totală.

— Eu o să plec. E timpul să şterg praful, zise doamna St. Maur, apoi se strecură în camera copiilor.

Patience se lăsă să cadă pe pătură, la o distanţă de doi metri. Şopti ceva, apoi aşeză bebeluşul pe lâna pufoasă.

Gura ei se deschise, dar reclamaţia obişnuită, aceea cum că Lionel era prea mic ca să se târască, nu veni. Îl privi pe Busick cu răceală.

— Du-te, Lionel. Du-te la comandant.

Băiatul înălţă capul, mare şi tremurător, şi râgâi. Stai! Nu cumva îi zâmbise lui Busick?

El se bătu peste coapsă.

— Vino la mine, fiule. Poţi s-o faci. Cred în tine. Eşti foarte înzestrat.

Bebeluşul se răsturnă pe spate, iar apoi pe rostogoli pe burtă.

Asta era ceva nou.

Patience îi zâmbi cu jumătate de gură, făcând ochii mari Era mândră de fiul ei? Poate că îl şi aproba puţin pe duce. Încercările lui dăduseră roade.

— Excelenţa Voastră, eu şi doamna St. Maur vom pleca în seara asta.

Cum aşa?

Şi de ce vorbele ei nu păreau o cerere?

Târându-şi scaunul pe pătură până când ajunse aproape de Lionel, ducele luă băiatul în braţe.

— Ţi-am spus că nu trebuie să pleci. Lionel nu pleacă nicăieri.

Pleoapele ei se lăsară.

— N-aveam de gând să-l iau cu mine. De data asta.

— Unde pleci şi pentru cât timp?

— N-ar trebui să dureze mai mult de o zi.

— Te întorci acasă imediat ce-ţi termini treburile?

Buzele ei tremurară.

— O să mă întorc la Hamlin, dar, pentru mine, „acasă” înseamnă Demerara. Dacă nu crezi că poţi să ai grijă de Lionel un timp atât de îndelungat, o... o să-i cer lui Lady Shrewsbury să trimită o altă văduvă.

— În casa asta nu mai intră alte femei. Văduvele pe care le-a trimis ea au întors, deja, lucrurile cu susul în jos. Pot să mă ocup de Lionel.

— Ştiu că eşti capabil. N-aş putea să fac asta, n-aş putea să plec dacă n-aş şti că îmi iubeşti fiul.

Dar pleca, totuşi.

— Pot să te întreb unde mergi?

— Poţi, dar nimic nu mă obligă să-ţi răspund. Doar te-am pus la curent cu hotărârea mea.

— Nu-mi place să n-am niciun cuvânt de spus.

— Domnule duce, nu eşti tatăl meu, nici soţul meu, nici angajatorul meu. Deci, n-ai niciun cuvânt de spus.

— Îmi plăceai mai mult ca LaCroy, atunci măcar mă ascultai.

— Ca LaCroy, ar fi trebuit să plec pe furiş. Nu vreau să fac asta. De acum înainte, atunci când îţi spun ceva, o să fie adevărat.

— Ei bine, faptul că nu mă mai înşeli înseamnă un pas înainte pentru relaţia noastră.

— Nu, o să-i înşel pe alţii.

Vorbind, îşi netezise mânecile. Oare se emoţionase în timp ce răspunsese?

— Am făcut doar ceea ce am crezut că trebuia să fac, Repington. Faptul că mi-am ascuns identitatea a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea.

— Trebuie să pleci astăzi?

— Gândul de a-l părăsi pe Lionel chiar şi pentru o clipă mă zdrobeşte. Dar tu eşti un tutore capabil. E în siguranţă lângă tine. Trebuie să veghezi asupra lui.

— Am pus iar gărzi la catacombe, dacă asta te face să te simţi mai bine, spuse ducele, aranjând şorţuleţul cel curat al lui Lionel. O să te întorci?

— Bineînţeles.

Ea îi zâmbi, categoric lui Busick. Primul zâmbet de la cearta lor. Îi plăcea zâmbetul ei.

— Trebuie să insist să-mi spui unde te duci. Dacă ţi se întâmplă ceva? Cum să vin după tine?

Ea se ridică şi-şi umbri faţa cu palma.

— E prea multă lumină. Felul în care se reflectă soarele pe zăpadă îmi răneşte ochii. Pot să mă retrag?

Părea să nu se simtă bine.

Busick îi dădu băiatul, care se zvârcolea.

— Să ne întoarcem în casă.

Se ridică şi îi întinse braţul liber.

Ea nu îl luă, dar nici nu se retrase.

Erau în casă, în locul în care, cu mai puţin de o zi în urmă, totul se întorsese cu susul în jos.

— Aici eşti în siguranţă. Rămâi. Nu părăsi Hamlinul.

Ea potrivi pătura în jurul lui Lionel. Băiatul părea foarte mulţumit în braţele ei. Felul în care îşi umfla nările – oare acela era nasul lui Patience?

— Nu l-aş lăsa pe Lionel dacă n-ar fi important.

— N-o să te opresc, dar trebuie să-mi spui ce vrei să faci, verişoară.

— Mă crezi?

— În mare parte. Şi vreau, în mare parte, să fii în siguranţă. Aici, protejată de braţele mele.

Alt zâmbet scurt i se ivi pe buze lui Patience. Linia gâtului ei nu mai era atât de încordată.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nepotul lui Lady Shrewsbury, bărbatul de aseară, o să ne însoţească pe mine şi pe doamna St. Maur. El o să aibă grijă să călătorim în siguranţă. Braţele tale o să găsească altceva de făcut.

— Ai încredere într-un bărbat pe care l-ai cunoscut aseară?

— E avocatul care m-a salvat de la Bedlam şi m-a dus la Lady Shrewsbury. Da, am încredere în el.

— E un fel de erou pentru tine. Există vreo şansă să te ataşezi de un asemenea erou?

— Nu mai mult decât te-ai ataşa tu. Acum te rog să mă scuzi, îl duse pe Lionel pe scări, iar Busick îi privi silueta lunecând în sus, treaptă cu treaptă, pas cu pas.

Gândul că Patience nu mai era alături de el şi părăsea Hamlinul nu era unul bun.

Busick n-avea de gând să îngăduie ca Patience să fie în pericol.

Un strateg experimentat renunţă la o bătălie, dar nu la tot războiul. Era de acord s-o lase să plece, dar ea nu era singura care putea să folosească tactici secrete.

Capitolul 22

VEGHIND ŞI AŞTEPTÂND

M-am aşezat alături de Jemina în trăsura lui Daniel Thackery un vehicul elegant cu exteriorul din lemn lăcuit de abanos, felinare laterale de alamă şi patru călăreţi în faţă. Mai călătorisem cu ea şi înainte, îmbrăcată în zdrenţe, cu Jemina lipită de mine întocmai ca acum.

Astăzi măcar arăta bine, îmbrăcată într-o rochie drăguţă şi curată, de un cenuşiu-deschis. Îmi ţinea mâinile înmănuşate într-ale ei.

— O să fie bine.

Thackery clătină din cap şi poate chiar îşi dădu şi ochii peste cap.

Nepotul lui Lady Shrewsbury era un bărbat arătos, cu un ten bronzat precum cel al unui mediteraneean. El ne eliberase de la Bedlam, şi îi eram recunoscătoare pentru efortul de a ne duce în oraş, aşa că îl iertam pentru că ne privea ca pe două femei fără minte.

Am lăsat mâna prietenei mele şi mi-am prins genunchii în căuşul palmelor.

— Haide să mergem, domnule.

Încheindu-şi nasturii jiletcii, el se cocârjă pe scaun, ridicându-şi spre noi ochii negri ca tăciunele.

— Fac multe lucruri pentru mătuşa mea, la care ţin foarte mult. Dar să hoinăreşti prin Londra împreună cu o femeie îmbrăcată bărbăteşte, asta e o nebunie. Ar trebui să ne întoarcem.

Jemina îşi agită degetul înspre el.

— Ba totul o să meargă ca pe roate. Doamna Jordan s-a deghizat în bărbat timp de o lună. Se descurcă bine.

El se aplecă în faţă, îi prinse degetul şi i-l trase în jos.

— Eşti o mică fiinţă foarte curajoasă, aşa-i? Nu mă înţelegeţi greşit, dar oare nu v-am cules pe amândouă de la Bedlam? Acum toţi trei ar trebui să mergem acolo.

M-am uitat chiorâş la el de parcă aş fi fost ducele, aspru şi sigur de sine.

— Pot să fac asta. Şi e vina dumitale.

— A mea? Nu prea cred, doamnă… domnule… Hmm…

— Dumneata ai intrat ţanţoş pe porţile Hamlinului şi ne-ai spus că A. Sullivan, bărbatul care a achitat peste două mii de lire din datoria soţului meu, ar putea să fie numele unui controlor de la un tripou. Astăzi ai spus că ar putea să fie un reverend care i-a fost partener de jocuri de noroc lui Jordan.

— Scuzele mele. Şi n-am intrat ţanţoş. Mi s-a spus că am un pas încrezător. Nu-mi petrec timpul jucând, aşa că n-am de unde să ştiu cine e A. Sullivan.

— Eu mi-l petrec. Iată de ce port costumaţia asta, am

spus, arătând spre jiletca mea neagră, cu benzi argintii. Dacă omul pe care l-am văzut certându-se cu răposatul meu soţ e Sullivan-controlorul şi nu preotul decăzut…

— Pastor, doamnă. Deşi nu e chiar un model de virtute să joci jocuri de noroc în timpul săptămânii şi să oferi cuminecătura duminica.

— Ei bine, dacă e controlorul, atunci ştim că jurnalul ăsta e registrul unei conspiraţii. Ştim că Markham îl vrea înapoi. De asta a încercat să scape de mine. Eu pot să-l identific pe Sullivan. Sunt un martor al conspiraţiei.

Expresia avocatului se înăspri.

— Dacă acest Sullivan e controlorul, omul responsabil de colectarea şi achitarea datoriilor de la tripoul din Piccadilly, registrul ăsta dovedeşte existenţa unei conspiraţii în toată regula. Însă nu dovedeşte celelalte două lucruri.

— E un început de găsire a răspunsurilor la nişte întrebări deosebit de grave.

El îşi încrucişă braţele şi-şi lăsă capul pe spate.

— Sper că zarurile au fost mai tari decât Evanghelia. Atunci Hamlinul n-ar fi grevat de datorii, iar moştenirea fiului dumitale ar fi lipsită de orice încurcături.

Asta era cu putinţă, ce-i drept, dar nu era motivul pentru care mă îmbrăcasem în bărbat. Ajunsesem să fiu disperată. Acest Sullivan provocase sinuciderea soţului meu. Nu scrisoarea pe care i-o trimisesem lui Colin, nu faptul că eşuasem în încercarea mea de a fi o soţie înţelegătoare sau de a întoarce şi celălalt obraz.

Am tras de lavaliera albă şi apretată, iar apoi mi-am şters pe pantaloni mâinile asudate.

— Dacă ar fi împrumutat sau ar fi câştigat bani de la pastorul acela, Colin n-ar fi trecut şi asta în jurnal? Soţul meu era foarte meticulos atunci când venea vorba de cifre, exact ca un prieten foarte drag al meu.

— Înregistrările lui sunt amănunţite, dar oare sunt complete? Lipseşte ceva?

Lipsea scrisoarea mea. O ascunsesem într-un sertar din camera mea. Ar fi trebuit s-o ard. S-o arunc în flăcări.

Asta ar fi distrus cuvintele mele furioase, dar nu şi durerea mea.

— Doamnă Jordan, înţelegi cu adevărat ce presupune faptul că Sullivan e controlor?

Jemina frunzări din nou jurnalul.

— Şantaj. Nimeni n-ar achita poliţele doar pentru vorbe frumoase.

— Şi asta contează, domnule Thackery?

— Ar putea să însemne că moartea soţului dumitale n-a fost sinucidere.

Eu şi Jemina ne-am uitat una la alta. Speram că ea nu-mi citea gândurile. Nu putea să fie vorba de crimă. Văzusem biletul pe care îl lăsase Colin, învinuindu-mă că îl făcusem într-atât de nefericit, încât îşi dorea să moară. Scriind biletul, soţul meu fusese grozav de îndurerat. Scrisul lui frumos era dezordonat, chiar neîngrijit, un lucru atât de neobişnuit la el. Arsesem biletul acela. Trebuise s-o fac.

— Doamnelor, ei bine, doamnă şi… LaCroy. Trebuie să vă întrebaţi de ce s-ar omorî un om ale cărui datorii au fost achitate? Unul care peste două luni ar fi putut să primească o mică avere de pe urma contractului de căsătorie? I-aţi scris din nou ca să-i spuneţi că avea un fiu?

— Da. Eu îi scriam mereu. Iar apoi l-am chemat să vină de îndată ca să-l vadă pe fiul nostru. Iar în scurt timp şi-a făcut apariţia Markham, care mi-a spus că soţul meu era mort.

N-aveam să uit niciodată biletul acela de sinucigaş şi zâmbetul hidos al lui Markham în timp ce eu suspinam. Niciodată.

Thackery îşi frecă mâinile.

— Încântător. Scuzele mele, dar de un an de zile n-am mai avut un caz atât de important. O să trebuiască să-l conving pe Lordul Cancelar să mi-l acorde mie.

Avocatul cel elegant părea bucuros, iar mie mi se strângea stomacul.

— Soţul meu era depresiv. Avea stări sufleteşti schimbătoare.

— E adevărat. Atunci când o persoană hotărăşte că a

terminat-o cu viaţa, e greu s-o opreşti, dar sunt înclinat să cred că ceea ce l-a determinat pe controlor să înşele tripoul l-a făcut să încerce să scape definitiv de problemă.

Mi-am frecat ceafa, care mă durea. Migrena îmi revenise.

— Acum mă faceţi să-l susţin pe pastor.

Jemina îmi dădu un ghiont în umăr, apoi îşi scoase broderia la care lucra.

— Nu te lăsa descurajată de vorbăria domnului Thackery. O să-l identifici pe Sullivan, iar apoi o să ne întoarcem la Hamlin şi la Lionel, ca să hotărâm următorii paşi.

Bebeluşul meu!

Îmi era dor de Lionel, dar el avea nevoie să cunoască adevărul cândva, şi speram că adevărul era acela că vina fusese a lui Markham. Dacă era a mea, atunci aveam să mi-o asum şi să încerc, zi după zi, să fac astfel încât să mă revanşez faţă de Lionel.

Dar trebuia să ştiu.

Simţeam mângâiere la gândul că băiatul meu era cu Repington. Ştiam că era în siguranţă. Repington n-ar fi îngăduit să i se întâmple ceva rău lui Lionel, chiar dacă mama lui se punea singură în pericol.

Thackery îşi potrivi pe nas ochelarii de alamă, apoi lăsă jos ziarul, aruncându-l pe banchetă.

— Doamnă St. Maur? Nu pari foarte tăcută. De fapt, purtarea dumitale e cât se poate de diferită de cea de la prima noastră întâlnire.

— Lanţurile şi Bedlamul ar amuţi pe oricine.

El îşi atinse uşor lentilele.

— Sau poate că te-ai simţit eliberată de viaţa pe care ai început s-o duci furişându-te şi înfruntând pericole la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Eşti de acord cu aventura aceasta?

— Sunt de acord cu Patience. Dacă trebuie să ajungem până aici ca să descoperim părţile care lipsesc din viaţa soţului ei, atunci asta fac. O femeie trebuie să ştie întotdeauna ce anume se întâmplă în viaţa ei atunci când e

vorba de lucruri care au însemnătate.

Iar amânarea n-ar fi fost chiar atât de rea, pentru că i-ar mai fi dat lui Lionel încă puţin timp pe care să-l petreacă împreună cu ducele. Ar fi fost îngrozitor ca băieţelul meu să nu se mai bucure, măcar pentru scurtă vreme, de prezenţa unui bărbat onorabil.

Poate că ducele era cam nebun atunci când era vorba de instrucţia militară, dar mă simţeam în siguranţă alături de el. Poate că nu credea că cineva chiar ar fi putut să intre în casă, dar mărise numărul patrulelor din catacombe. Le văzusem la plecare.

Oare asta arăta că puteam să ne unim forţele pentru binele lui Lionel?

Luminile satului din apropiere se micşorau. Nu mai era decât o oră şi ceva până la Londra. Palmele îmi erau ude.

— Justiţia e înceată uneori, doamnă St. Maur, dar nu te văd hoinărind în haine bărbăteşti rafinate. Nu ai înălţimea necesară?

— Fleacuri, îi răspunse Jemina începând din nou să coasă cu puncte mari, stacojii. Prea multe persoane ca noi ar putea să trezească bănuieli.

Bărbatul chicoti.

— Da. Nu vreau să trezesc bănuieli intrând în casele de joc cu nişte bărbaţi drăguţi alături de mine.

— Bărbaţii care beau sau sunt subjugaţi de jocurile de noroc n-au ochi decât pentru patimile lor. N-o să fiu deconspirată, am spus eu.

— Se vede ca n-ai fost bărbat destul timp.

Nu ştiam ce să fac cu domnul Thackery. Singurul bărbat căruia îi datoram explicaţii se afla la Hamlin.

Aşezându-mi mai bine peruca pudrată, am închis ochii şi am aşteptat să înceapă adevăratul joc. N-avea să mai treacă mult până să aflu dacă Jupiter sau Agassou îmi zâmbeau, în sfârşit.

*

În salon, Busick şedea la birou, cu Lionel în poală. Deja se răsuflase distracţia îndopării copilului înlăcrimat cu linguri de terci cu lapte. Patience ar fi trebuit să fie acolo şi să-i ofere băiatului ceea ce-şi dorea.

Încercând din nou, ducele îndreptă lingura cu terci spre gura bebeluşului.

Lionel înghiţi puţin, apoi scoase limba trandafirie, de parcă Busick i-ar fi dat lapte acru.

Adulmecă fiertura din vasul cu terci, unul cu gâtul lung şi întins, ca o sosieră. Nu mirosea rău, dar când avusese un miros îmbietor laptele de vacă amestecat cu făină?

— Haide, tinere, trebuie să mănânci. Atunci o să creşti mare şi puternic.

— Domnule duce, spuse Gantry, care se plimba de la pian la oglindă şi înapoi. N-ai o femeie angajată pentru asta? Îşi continuă plimbarea înainte şi înapoi, cu o scrisoare în pumnul încleştat. Sunt sigur că aveai o femeie pentru asta.

— Nu e nevoie să faci pe deşteptul. Are de făcut un comision.

— Amândouă, duce?

— Cineva trebuia să meargă cu ea. Doamna LaCroy Jordan nu putea să plece singură de la Hamlin.

— E văduvă, nu fată necăsătorită. Poate să meargă singură în locurile respectabile.

Busick nu se gândise la asta.

Femeia nu-şi deschisese sufletul, iar el nu voia să-şi arate îngrijorarea. Poate că ar fi trebuit s-o facă.

Maiorul pe care îl trimisese ca să ţină sub observaţie casa închiriată de contesă bătu în uşa deschisă.

Pentru că Lionel încă scotea limba, Busick nu vru să se ridice în picioare şi să-l tulbure şi mai mult.

— Intră!

— Doamna LaCroy a rămas înăuntru, cu Lady Shrewsbury. Dar doamna St. Maur a plecat acum o jumătate de oră, însoţită de avocat şi de un bărbat neidentificat.

— Doamna St. Maur? Ai idee unde s-au dus?

Omul făcu o mutră de-a dreptul fericită şi raportă:

— La un tripou, Excelenţa Voastră.

— La jocuri? Nu mă aşteptam la aşa ceva de la ea. Bună treabă maiorule. Ai lăsat pe cineva să supravegheze casa?

— Da, a rămas înlocuitorul meu, răspunse omul, care-şi strângea şi-şi desfăcea pumnul de parcă i-ar fi amorţit întregul braţ.

— Ai făcut destul pentru astăzi. Eşti liber.

Omul salută, se răsuci pe călcâie şi plecă.

Gantry îşi turnă un pahar. Ridică întreaga sticlă de parcă l-ar fi pasionat nevoie mare lichidul chihlimbariu, dar de-abia sorbi din pahar.

— Ai lăsat-o pe doamna La… Jordan să plece la treburile ei, dar ai pus să fie supravegheată. Hmm… Ipocritule!

— Ce e rău în asta? Dacă are dreptate şi Markham e o ameninţare, atunci o să-i prindă bine protecţia mea.

Simţindu-se mulţumit de sine şi de planul lui, începu să fredoneze o melodie şi îl legănă pe Lionel până când copilul adormi. Busick era într-o dispoziţie mult mai bună. Dădaca lui nu plecase de acasă ca să se destrăbălеze.

— Nu crezi că e puţin cam nefiresc ca tu şi cu mine să stăm aici şi să veghem bebeluşul, iar femeile care ar trebui să se îngrijească de copilul ăsta – să fie plecate, şi încă la un tripou?

— Gantry, îi răspunse ducele în şoaptă. Poţi să iei coşul?

— Coşul? Coşul de pâine de pe sofa?

— Da. Doamna Jordan n-a copt nimic astăzi. Pune pătura albastră în el şi o să-i facem copilului un coşuleţ ca al lui Moise.

Ridicând din umeri, vicontele aduse coşul şi îl aşeză lângă birou.

— Numai să nu-l încerci într-o cadă cu apă sau într-un şanţ. N-o să se termine bine, Faraoane.

— N-o să risc siguranţa băiatului, dar pot să duc coşul

de toartă şi să manevrez şi cârja în acelaşi timp.

Prietenul lui se întoarse la bufet şi-şi luă paharul.

— Pari teribil de optimist. Dădaca ta nu e aici. Cealaltă femeie pare s-o fi apucat pe cai greşite.

Poate că avea de gând să-şi golească paharul de data asta sau măcar să-l ducă la buze, dar atunci când Gantry era încordat, mai încordat decât un arc de ceas, îi lua o veşnicie să-şi termine gândul.

— De ce stăm aici păzind un bebeluş şi n-am ieşit şi noi să umblăm aiurea, la fel ca subordonatele tale?

— Ei bine, în primul rând tu încă eşti însurat.

— Lady Gantry m-a părăsit, îţi aminteşti? Sunt cât se poate de liber.

— Totuşi, eu trebuie să fiu aici atunci când dădaca mea se întoarce acasă. E limpede că a plecat pentru că e supărată, şi a găsit pretextul că ar vrea, chipurile, să facă nişte cercetări ca să dovedească nu ştiu ce.

Ducele îl aşeză în coşuleţul de trestie pe Lionel, care sforăia, şi îl acoperi cu o pătură.

— Supărare şi dovezi. Femeile şi jocurile lor. Ce are de făcut un gentleman într-o împrejurare ca asta?

Înălţându-şi ochii spre tavan şi dând tare din cap, Gantry începu să se plimbe din nou prin încăpere, înainte şi înapoi.

Oare de ce se frământa aşa?

Prietenul lui nu încerca să-l facă pe Lionel să mănânce, nici nu se chinuia să găsească cea mai bună rezolvare a problemei legate de Patience. Blestematul acela de cuvânt care începea cu „c” – *căsătorie* – începuse să-şi scoată la vedere capul hidos. Era un aranjament potrivit şi convenabil care îi ajuta să împartă custodia lui Lionel pe doi oameni care erau nevoiţi să stea în aceeaşi casă şi să se vadă zilnic ca să crească acel copil.

Lui Busick îi venea să tragă un şut în piciorul biroului, chiar în „J”-ul scrijelit acolo pentru „Jordan”, iar apoi în propriile lui iniţiale, „B.S.”

Colin era mort de câteva luni şi nu trecuse încă perioada respectabilă de un an şi jumătate pe care o

pretindea societatea înainte ca un alt bărbat să se declare interesat de văduva defunctului. Ei bine, atunci când începuse să devină interesat, nu ştiuse că LaCroy era văduva lui Colin, dar aşa era norocul lui la femei.

Vicontele păşea tot mai repede, bietul de el, ca un arc de ceas tot mai încordat.

Oare o făcea de dragul lui Busick?

— Spune odată ce te frământă. Coşul meu de pâine adăposteşte un soldăţel adormit, dar urechile îmi sunt cât se poate de libere.

— Au trecut şase săptămâni, Repington. *Şase* săptămâni întregi de când nimeni n-a mai văzut-o pe Lady Gantry.

— Ieri erau cinci săptămâni şi şase zile de când lipsea. De ce e diferită seara asta?

Fluturând scrisoarea, Gantry începu să se plimbe din nou.

— Sora mea spune că i-a trimis un cadou de ziua ei, precum şi cadouri pentru fete.

— Dar nimic pentru tine? Nu ştiam că eşti tipul sentimental.

— Nu vreau un cadou, declară el, iar apoi se opri, îşi plecă fruntea şi-şi trase o palmă peste gât. O vreau pe ea.

— Atunci, de ce nu porneşti în căutarea ei? Dacă stai aici din cauza mea… Nu mai sta. Sunt stăpân pe situaţie. Nu-i aşa că ne simţim bine, Lionel?

Bebeluşul sforăia, iar şorţuleţul lui verde şi lavaliera lui Busick erau pătate de terci. În curând, micuţul avea să se trezească şi să ceară, plângând, mâncarea adevărată, adică laptele mamei lui.

— Crede-mă, fiule, dădaca ta se întoarce curând. Sau poate că ar trebui să pornim noi după ea.

— Fiule? Eşti pe cale să-ţi faci o familie, duce. Tatăl burlac şi-a făcut planuri pentru mamă?

— Nu. Încă mai trebuie s-o… verific.

— Nu trebuie să mai verifici nimic. Mama ta o cunoaşte. Nu se poate să n-o fi văzut măcar o dată, doar ca să savureze bârfa despre soţia străină a lui Jordan, fu de

părere Gantry, iar vocea i se frânse un pic. Apoi, el se întoarse la bufet şi-şi termină băutura începută. În inima ta, ştii că doamna LaCroy e mama lui Lionel. Ce ai de gând să faci?

— Nimic. Nu înainte ca ea să se întoarcă la Hamlin.

— Şi de asta suntem noi cei mai buni prieteni, pentru că semănăm în privinţa prostiei. Eu am încercat să nu fac nimic în ultimele săptămâni. Mi-am ieşit din minţi, întrebându-mă unde era soţia mea şi dacă nu cumva smintita de femeie încearcă să plece.

— Credeam că a plecat deja de la tine.

— Nu, duce, prostănacule ce eşti! Să plece din Anglia. Să se întoarcă la Demerara.

— Ei bine, dacă ai terminat-o cu ea, iar ea vrea să plece, las-o. Nu poţi să ţii cu forţa pe cineva care nu mai vrea să rămână.

— Şi nu poţi să stai departe şi s-o pui la încercare ca să vezi dacă vrea să rămână. Ai sentimente faţă de văduva lui Jordan, dar o îmboldeşti doar ca să-i pui la încercare caracterul. Ar fi trebuit s-o cunoşti până acum.

Ce naiba făcea? se întrebă ducele. Îi punea la încercare lui Patience devotamentul faţă de Lionel şi faţă de el însuşi?

— Domnule duce, femeia asta l-a determinat pe marele general al lui Wellington să facă pe dădaca, în timp ce ea e liberă ca pasărea cerului.

— Dar n-a ieşit cu avocatul şi cu doamna St. Maur; a rămas cu contesa.

— Ei bine, doamna St. Maur o să se întoarcă în curând din aventura ei.

— De ce?

— De îndată ce află că doar bărbaţii pot să intre într-un tripou, o să înţeleagă că a greşit.

— Doar bărbaţii pot să intre într-un tripou?

— Da, doar bărbaţii. Ştii şi tu asta. Ai intrat în câteva.

— Nu, n-am intrat de multă vreme. Toţi bărbaţii? întrebă Busick frecându-şi, gânditor, bărbia. Locotenente, repetă raportul pe care l-a adus maiorul de pe câmpul de

luptă.

— De ce?

— Doar repetă-l, omule.

— Doamna St. Maur a plecat cu avocatul şi cu un bărbat neidentificat, acum jumătate de oră. Ca să meargă la un tripou. Busick se ridică dintr-odată, iar mişcarea îi stârni un junghi în spate. Tripourile primesc doar bărbaţi sau pe cei care *pretind* că sunt bărbaţi.

— Domnule duce, crezi că dădaca s-a deghizat din nou în bărbat?

Patience avea o idee în cap, şi era o femeie atât de smintită, încât ar fi făcut orice ca s-o ducă la îndeplinire.

— Trimite după Shrewsbury. Ea e cheia întregii probleme. S-ar putea chiar să ştie unde s-o găsim pe Lady Gantry la Londra. Şi desigur că o să ştie unde s-o găsim pe dădaca mea cartoforă.

Gantry îşi trecu mâna prin păr. Părea gata s-o ia la fugă.

— Mă duc chiar eu s-o aduc pe contesă.

— Spune-i că am nevoie de ea pentru Lionel. Asta o s-o grăbească.

Prietenul lui ieşi în mare grabă, iar Busick îşi coborî privirea la pupilul său.

Uneori, mamele nu se întorceau. Dorul lor de ducă trebuia potolit. Însă pe unele era mai bine să le urmăreşti şi să le dai motive care să le facă să se întoarcă. Busick nu ştia din care tagmă anume făcea parte Patience, dar ştia că ea avea să afle cât se poate de curând ce părere avea el despre asta.

Capitolul 23

MIZE ÎN JOC

Duhoarea din tripou mi se impregnase în haine, în păr şi chiar şi în piele. Fumul de ţigară era dens, la fel de dens

ca înjurăturile, băuturile vărsate şi dezamăgirea mea. Mi-am scuturat fracul de un verde smarald, sperând să scutur şi amintirea ultimei ore.

— Patience, mă întrebă Jemina în timp ce urcam în trăsură, l-ai găsit pe Sullivan?

— Da, i-am răspuns, un singur cuvânt, pentru că n-aveam altceva de spus.

Auzisem cum era defăimat soţul meu, care fusese numit „trişorul lui Markham”, iar asta îmi răpise totul – cuvintele, frazele, raţiunea.

— Patience, nu înţeleg. Pari să te simţi rău.

— Lucrurile au devenit cam dezgustătoare, explică domnul Thackery, aruncându-şi cu zgomot jobenul pe banchetă. Cred că am făcut destul pentru seara asta. Dacă plecăm acum, o să pot să-mi respect angajamentul permanent.

Şi eu, şi Jemina, l-am privit cu expresii la fel de uluite.

El îşi ridică amândouă mâinile.

— Îi citesc o fabulă fiicei mele înainte de culcare. Nu e nimic de speriat, dar sunt văduv. De fapt, burlac.

Nu-mi plăcea deloc să smulg un tată de lângă copilul lui, dar eram atât de aproape de adevăr…

— Vă rog, nu se poate să terminăm aşa. Mi-am încrucişat braţele. Tremuram, tremuram destul de tare. Omul ăsta pe care l-am cunoscut acum nu era acel Sullivan pe care l-am văzut certându-se cu Colin şi n-a plătit nicio poliţă, am reluat eu. Nu se poate să fie reverend. Era scârbos. Ţigările lui, hainele, limbajul – toate astea erau scârboase la culme.

— Îmi pare rău, doamnă Jordan. Dar am aflat unele lucruri. Soţul dumitale era cunoscut drept cartofor.

Era o modalitate frumoasă de a o spune. Auzindu-l pe acel Sullivan râzând de felul în care îl folosise Markham pe Colin − luându-i banii, mânjindu-i bunul nume – fusesem dezgustată. Domnul Thackery se bătu peste stomacul care îi chiorăia.

— Vă propun să vă duc pe amândouă înapoi la mătuşa mea. Avocatul păruse destul de calm şi chiar

binedispus în timp ce ascultase comentariile de beţiv ale lui Sullivan, care îl făcuse „corcitură”. Dragul de el nu scosese scântei, aşa cum mi-aş fi dorit. Clocotisem eu de furie în locul lui.

— Nu l-am găsit pe A. Sullivan al meu.

— Da, dar nici n-am fost prinşi. Reputaţia mea e nepătată. N-am chef să ispitesc din nou destinul. Nu poţi să înfrunţi prea multă ură într-o singură seară fără să ţi se întâmple vreun pocinog.

Am văzut furia învolburându-se în ochii lui Thackery şi am înţeles. Nu era o retragere, era autoconservare. Mă întrebam cât de multe abuzuri trebuise să ignore ca să-şi menţină poziţia. Colin avusese dreptate în privinţa Londrei. Măcar în privinţa asta, încercase să mă protejeze.

Jemina strânse din pumni.

— Nu, domnule Thackery. Nu, Patience. Am bătut tot drumul până aici, trebuie s-o scoatem la capăt. Avem nevoie de răspunsuri. Să mergem în Piccadilly.

Ducele era cu adevărat omul care să poată s-o scoată la capăt. Nu umbla cu jumătăţi de măsură atunci când avea de purtat o bătălie şi nu pornea niciodată la luptă nepregătit.

— Jemina are dreptate, am spus eu. Am reuşit să ieşim de aici fără să vă distrugem reputaţia. Nu putem să încercăm la următoarea casă de joc?

Thackery scoase un oftat gutural.

— Reputaţia e importantă pentru mine. Spre deosebire de colegii mei, eu nu-mi permit luxul să eşuez. Doamnelor, echilibrul carierei mele e unul foarte delicat.

L-am privit cu luare-aminte, dar n-am putut să înţeleg de ce un bărbat, chiar şi unul cu sânge amestecat, trebuia să fie atât de prudent. Doar bărbaţii se bucurau de toate avantajele!

Şi-a scos ceasul din buzunar, iar eu m-am gândit la Lionel şi la Repington. De când lucram la Hamlin, asta era cea mai lunga perioadă în care mă aflam departe de fiul meu. Mă săturasem de deghizări. Mă ascunsesem destul în timpul vieţii mele cu Colin.

— Patience, l-ai auzit pe domnul avocat. Ai auzit şi părerea mea. Ce crezi? S-a terminat cu farsa asta?

Am băgat mâna în buzunar şi am apucat cuţitul tatălui meu. Trecându-mi degetul peste pietrele preţioase, am simţit curajul reînviindu-mi.

— Trebuie să continuăm. Dacă, din păcate, controlorul din Piccadilly nu e A. Sullivan al meu, atunci trebuie s-o luăm de la capăt. Şi aş prefera s-o aflu acum.

Thackery ridică mâna.

— O să te simţi mai împăcată dacă o să afli că soţul dumitale a fost un şantajist? Unele femei ar prefera ca bărbaţii lor să fie oameni de treabă.

Am luat jurnalul din mâna Jeminei.

— Dacă ăsta e, într-adevăr, registrul unui şantaj, atunci ştiu că Markham a fost implicat. Ai auzit predica pastorului beat. Markham era cel care controla.

— Sau maşinaţiunea asta nu dovedeşte nimic. Există şi o asemenea posibilitate.

M-am tras de nasturii jiletcii, pentru că îmi plăcea sunetul frumos al alamei. Frumuseţea nu era un scut. Adevărul era.

— Trebuie să ştiu că am încercat totul. Să mergem la tripoul din Piccadilly.

Thackery îşi îndreptă jiletca elegantă, de un albastru strălucitor, iar apoi bătu cu degetul în tavanul trăsurii.

— Mi-am închipuit că aveai să spui asta. Măcar la Piccadilly mâncarea e decentă. Te simţi în stare să te mai prefaci o dată că eşti bărbat?

— Da, domnule Thackery. Mă simt.

Aş fi fost în stare să lucrez în casa aceea de joc, observându-i pe toţi fără să fiu băgată în seamă. Ăsta era un talent pe care mi-l şlefuisem de-a lungul căsniciei mele cu Colin. Mă întrista să văd că învăţasem atât de bine lecţia.

*

Timp de o jumătate de oră am fiert în suc propriu, în

timp ce trăsura avocatului huruia pe străzi. Privind pe fereastră, am cerul plin de stele risipite în toate părţile. Gândurile mele erau la fel de învălmăşite.

Colin, marioneta lui Markham – oare cât suferise soţul meu?

La vremea aceea, cum aş fi putut să repar lucrurile?

Acum înţelegeam mai bine sensul cuvintelor aspre pe care şi le aruncaseră unul celuilalt odinioară. Colin strigase din răsputeri la Markham, dar ticălosul îl ţinea strâns în mână.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise portiera şi în faţa noastră se ivi un cartier elegant, foarte diferit de cel posomorât pe care îl părăsiserăm.

— Piccadilly?

— Da. Nu suntem departe de faimosul White’s, clubul pentru domnii din înalta societate.

Thackery îşi învârtea jobenul în mâini.

— E o mişcare strălucită să aşezi un tripou de lux atât de aproape de locul în care zboară porumbeii cu titluri şi să-i faci să-şi piardă moştenirile. Tatăl meu îl vizita destul de des, spuse el, însoţindu-şi vorbele de un râs care părea dispreţuitor.

Se îndreptă, grăbit, spre uşă.

— Eşti pregătită, Jordan?

— E „LaCroy”. Întotdeauna când mă deghizez, e „LaCroy”.

— Aşa e cel mai bine, fu de părere Jemina. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca un jucător dintr-ăştia să te pună să plăteşti vreo datorie a răposatului tău soţ.

Thackery îşi puse pălăria.

— Doamnă St. Maur, continui să mă uimeşti. Ce bine îţi lucrează mintea, adunând cifrele şi făcând deducţii! Ai dreptate.

Buzele lui pline se strânseră.

— S-ar putea să dureze mai mult decât la tripoul de dinainte. O să ai grijă?

Jemina îşi încreţi fruntea şi puse aţă în ac.

— De ce mai mult? Trebuie să aştepţi mai mult ca să

intri? Trebuie s-o înveţi pe Patience vreo strângere secretă de mână?

— Nu, am auzit că biftecul lor e minunat. Dacă m-aţi târât amândouă aici la ora asta târzie, am de gând să mănânc. Să-ţi aducem ceva când ne întoarcem? Să-ţi facem, poate, cinste cu ceva?

— Nu, n-am nevoie de favoruri, îi răspunse ea, dându-mi pălăria. Ai grijă de LaCroy.

Prietena mea mă luă de mână.

— O să ai noroc în tripoul ăsta. O să aflăm adevărul.

Speram că avea dreptate, dar mă şi temeam de asta.

Mi-am înclinat capul, încuviinţându-i spusele, iar apoi am coborât din trăsură în urma avocatului şi am urcat treptele spre Piccadilly.

Ne-am lăsam pălăriile, dar eu mi-am păstrat mănuşile lungi şi mi-am dus mâinile la spate.

Apoi l-am urmat pe Thackery, străduindu-mă să păşesc ca o brută, cu chipul împietrit.

— Pe Jupiter!

Spusesem asta cu glas răsunător, dar măcar numisem zeul potrivit, pe cel englez, ca să-mi arăt uimirea.

Fascinant! Nu semăna deloc cu tripoul de dinainte. Era un loc curat, ordonat. Mobila era minunată, cu scaune în stil grecesc şi egiptean.

Lachei în livrele argintii se înşirau de-a lungul pereţilor. Dacă aş fi intrat deghizată în livreaua mea de valet aş fi atras atenţia, pentru că haina aceea era prea simplă pentru locul ăsta.

Pulsul îmi bubuia în urechi. Era mai puternic decât strigătele omului care îşi flutura cărţile de joc la o masă aglomerată, lăudându-se cu miza lui. Un cor de strigăte se auzi dinspre o masă lungă şi verde, la care erau aşezaţi o mulţime de oameni. Cu toţii strigau în timp ce îl urmăreau pe un alt individ aruncându-şi zarurile.

— Da, LaCroy, şi aici întâlnim aceleaşi jocuri de cărţi şi aceleaşi aruncări de zaruri pe care le-ai văzut la ultimul tripou. Mă amuză ideea că viciul poate să arate diferit într-o lumină mai bună. Mergem?

— Da. Doamna St. Maur a observat acelaşi lucru în privinţa luminii.

Inima mea se îndreptă spre Hamlin şi luminile lui – Lionel al meu şi ducele meu, care erau aceiaşi, dimineaţa, la amiază şi noaptea.

O parte din mine, femeia cu inima uşor de frânt, îşi dorea să fie alături de Repington, să-l audă lătrând ordine şi s-o păzească de toate relele pe care le recunoştea.

— Ţine pasul cu mine, LaCroy.

Thackery părea enervat, dar apoi zâmbi puţin, frecându-şi ceasul de buzunar. Arăta stânjenit, de parcă încă am fi festin celălalt tripou, cel dubios.

Tuşi.

— Totul e în regulă, prietene. Circulă.

Să circul? Probabil că glumea. Mergeam exact în urma avocatului, ca un căţel, fără să mă opresc şi fără să încetinesc până când am ajuns sub candelabrul cel mare.

Cristalele limpezi străluceau deasupra capului meu. Absorbeau lumina sfeşnicelor şi apoi o reflectau în încăpere. Frumos şi senin, ca vechiul meu candelabru. Îmi era dor de el. Îmi era dor de Hamlin. Eram gata să plec, gata să fac pace cu ducele şi să cred că puteam să ne unim puterile pentru binele lui Lionel.

Thackery se întoarse şi mă bătu pe umăr.

— Domnule, trebuie să vă mişcaţi mereu dacă vreţi să vă bucuraţi de tot ceea ce poate să vă ofere clubul.

Am încuviinţat şi am pornit în direcţia arătată, spre un bar lung.

— Chelnerul toarnă băuturi. Ai putea să-ţi iei una.

Bărbatul care umplea paharele purta o livrea întunecată la culoare şi o lavalieră apretată.

Semăna atât de bine cu lavaliera ducelui! Parcă miroseam amidonul din scrobeala lui Repington, romul lui.

Probabil că de vină era pudra, care mă înţepa în ochi şi mă emoţiona, făcându-mă să mă gândesc la lucruri atât de ciudate.

Clătinând din cap, am alungat sentimentele astea de fetişcană şi am repetat lucruri bărbăteşti – jocuri de noroc,

excese, cizme lustruite, negre şi lucioase.

Apoi am auzit un glas care mi-a străpuns inima.

Markham.

Netrebnicul era acolo.

Peste umăr, am văzut nasul acela dispreţuitor şi subţire înălţându-se în aer.

Cuţitul din buzunar mă chema. Îl uram destul. Din cele aflate de la ultimul tripou, Markham profitase de Colin la fel de mult ca de mine.

Cu mâinile puse peste umflătura din buzunar, m-am întors.

Ticălosul stătea la uşă. Rânjetul atotştiutor de pe chipul lui oribil şi alb ca varul mi-a umplut inima de teamă. Nu acum, nu cu bebeluşul meu aflat în siguranţă alături de Repington.

Cineva m-a prins de braţ. Smucitura aceea aproape că m-a făcut să scap cuţitul dintre degete.

Thackery îmi dădu un pahar de vin.

— Se poate să fi uitat să pomenesc de faptul că domnul Markham frecventează acest stabiliment. Ia o sorbitură şi du-te la bar.

— El e răspunzător pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru tot ce a mers rău.

— Da, dar tu eşti răspunzătoare pentru viitor. Întoarce-te. Lasă furia să treacă. Limpezeşte-ţi gândurile.

Asta era opusul a tot ce voiam, dar mi-am forţat picioarele să se mişte. Trebuia să fiu isteaţă, mai isteaţă decât fusesem înainte.

Răsucind paharul de cristal, am privit lichidul rubiniu sărutând marginile paharului şi lăsând picioruşe de lichid, dâre roz, înainte să se scurgă şi să se decanteze.

Atunci când am dus vinul la buze, părul de pe braţe şi cosiţele de sub perucă mi s-au zburlit.

Markham stătea alături de mine la bar.

Fără să-l scuip şi fără să mă zgâiesc la el, mi-am ţinut capul plecat, sorbind încet din pahar. Dacă mi-ar fi văzut privirea, mi-ar fi recunoscut chipul şi ura din mine.

— LaCroy, uite-l pe Sullivan, îmi spuse avocatul,

arătând în cealaltă parte a încăperii. Cred că pe el trebuie să-l vezi dacă vrei să împrumuţi bani. Ai pierdut destul la ultimul club.

Markham trânti o monedă pe bar.

— Sullivan n-are fonduri prea mari în seara asta.

— Cred că prietenul meu o să-şi încerce norocul. E foarte convingător. Du-te, LaCroy.

Am lăsat jos paharul aproape gol, dar ceva din mine mi-a spus să nu-mi las băutura lângă viermele acela, unchiul lui Colin, aşa că i-am dat-o înapoi chelnerului. Apoi mi-am pus cizmele în mişcare.

— Aşteaptă, îmi spuse Markham.

Inima începu să-mi bată tare.

Răsuflarea mi se opri în gât. Degetele mi se încleştară din nou pe cuţit. M-am uitat peste umăr, provocându-l să mă recunoască.

— Da.

— Anunţă-mă dacă mai împrumută bani. E bine ca şi alţii să ştie dacă încă mai e în afacere.

Am încuviinţat înclinând din cap şi am plecat.

Era mai bine că nebunul nu mă recunoscuse. Mi-am tot repetat asta, dar am prins strâns în mână cuţitul din buzunar, întrebându-mă dacă eram, în sfârşit, pregătită să lovesc.

Stând la câţiva paşi de bărbatul despre care speram că era Sullivan, am revăzut întâlnirea aceea.

Ţipete prelungi şi furioase. Am pornit pe scări, clătinându-mă, departe de zeii de marmură, zburând sub umbrele candelabrului. M-am postat la uşa salonului şi am auzit fanfaronadele, ameninţările. Temându-mă pentru viaţa lui Colin, am intrat.

Cel numit Sullivan îl strângea de gât pe Colin.

Ticălosul avea un neg pe nas, ochii închişi, mâinile vânoase.

M-am uitat cu coada ochiului şi am clipit. Omul din colţ, cu negul şi ochii aceia, era el. Era A. Sullivan.

Omul s-a zgâit şi el la mine şi am intrat în panică. Eram sigură că faţa mi se udase de sudoare.

— Domnule, zise el. Vreţi un împrumut? Aţi fost trimis aici după un împrumut?

— Da, Sullivan. Un vechi prieten, Jordan, mi-a spus că eşti bun la asta.

Cuvintele mele erau îndrăzneţe şi mi-am pus în ele toată ura. Pumnii lui vânoşi se strânseră.

— Escrocul e mort şi odată cu el au murit şi poliţele mele. Fă-ţi prieteni noi dacă vrei să împrumuţi bani. El şi isteţul de Markham nu sunt referinţe bune.

Mi-am pus palmele umede pe şolduri.

— Eşti furios de parcă ţi-ar fi luat banii personali. Poliţele erau în numele clubului, nu?

El coborî glasul.

— Aşa cum am spus…

— LaCroy.

— Aşa cum am mai spus, LaCroy, fă-ţi prieteni noi. Moartea convenabilă a netrebnicului n-a rezolvat totul. Scuză-mă.

Omul mă împinse şi se îndreptă drept spre Markham.

Vocea mi s-a oprit în gât. Dacă îi spunea că îl pomenisem pe Colin, Markham avea să mă înfrunte. Avea să-mi recunoască faţa şi să-mi descopere identitatea pe loc, în clubul ăsta.

Încrucişându-mi braţele, m-am simţit lipicioasă. Era din cauza nervilor. Laptele avea să străbată prin bandajul de pe piept

Trăgând de jachetă, am vrut să plec, dar privirea mi-a fost atrasă de bărbatul care intra în club.

Ducele de Repington venise în Piccadilly cu coşul meu de pâine în braţe, acoperit cu o pătură care se mişca de parcă fiul meu ar fi fost dedesubt.

Capitolul 24

LECŢII DE LA UN LIBERTIN

Busick se uită pieziş la Patience.

Nicio deghizare nu putea s-o ascundă de mânia lui.

Apucă toarta coşului de pâine în care se afla pupilul lui, adormit, şi porni spre ea.

Patience nu se retrase. Nici nu se ascunse.

Ducelui îi plăcea curajul ei.

Spera că Lionel moştenise firea ei îndrăzneaţă, dar şi că avea să înveţe bunul-simţ de la el.

Legănându-se cu bastonul într-o mână şi cu coşul în cealaltă, făcu felurite manevre până când reuşi să-şi oprească cizmele alături de ea.

Cu peruca pudrată şi chipul acoperit de un nor de pudră, ea îşi plecă fruntea spre Lionel, care lovea cu picioarele în pătură. Clătină din cap.

— Repington?

— Da, LaCroy. Cred că ne-am mai întâlnit.

— Da.

Puse coşul jos, se aplecă şi-şi potrivi lavaliera.

— Croitorul e bun, dar jiletca ţi se udă. Poate că ar trebui să ieşi puţin la aer.

— Amândoi ar trebui să mergem.

— Eu, nu. Am venit aici ca să joc, ripostă el, luând din nou coşul lui Lionel. Mă bucur că te-am revăzut, LaCroy.

Expresia aceea a ei – cu ochii mari şi gropiţa tremurătoare din bărbie – îi mişcă inima ducelui, îmblânzind dreapta mânie care se adunase înlăuntrul lui odată cu fiecare kilometru ce îi apropia de Londra. Fusese o călătorie lungă, alături de contesă şi de un bebeluş căruia nu-i plăcea terciul cu lapte.

Dar lui Patience îi trebuia o lecţie.

O ocoli şi se îndreptă spre masa la care se jucau zaruri. Masa, acoperită cu aba de culoarea jadului, era plină. Zarurile se rostogoleau de-a lungul ei, printre glume răutăcioase şi urale.

— Puteţi să aruncaţi zarurile, domnule. Omul ăsta tocmai a aruncat doi de unu.

Crupierul puse în palma lui Busick cele două cuburi

albe. Acesta le aruncă pe masă, destul de tare ca să străbată toată distanţa.

N-avu nevoie decât de două aruncări şi de două ajustări ale forţei cu care arunca, înainte ca zarul să se oprească pe faţa cu cinci. Ducele nu obişnuia să joace jocuri de noroc, dar admira strategia jocului şi îi plăcea să întreacă soarta.

Era într-o dispoziţie câştigătoare şi toate mişcările îi erau norocoase. Arunca zarurile şi le rostogolea acolo unde voia – la cinci, şase şi o dată chiar la doisprezece.

Norocul era de partea lui, iar Lionel adormise din nou, pentru că pătura de un albastru pal nu se mai mişca aproape deloc.

Umbra unor picioare subţiri se profilă pe coş şi mirosul acela dulce, de săpun, adie din spatele lui.

— Excelenţa Voastră, nu credeţi că aţi dovedit că aveţi dreptate? El scutură zarurile în palmă.

— Nu pot să dovedesc nimic, dacă cineva nu recunoaşte că e greşit să dispreţuieşti autoritatea. Recunoaşte cineva supremaţia unui ofiţer superior? Înţelepciunea lui?

— Domnule duce, zise crupierul. E rândul dumneavoastră. Aţi câştigat.

— Da. Da, am câştigat. LaCroy, de ce nu încerci alt joc? Îţi plac jocurile.

Expresia ei plină de căinţă deveni bosumflată.

— Cum doriţi, comandante. Dar aveţi grijă de pâine. Markham e aici.

De abia rosti ea cuvintele astea, că ticălosul apăru în dreapta lui. Markham sâsâi şi chicoti:

— Vezi? Ştiam eu că o să vrei să-ţi continui viaţa şi să te bucuri de ea.

— Nu te băga peste zarurile mele, îi răspunse Busick. Nu vreau norocul tău.

Patience plecă pe furiş, retrăgându-se la o distanţă sigură, sub candelabru.

Busick îi văzu teama de pe chip. Nu asta era lecţia să i-o dea.

El scutură zarurile.

— Încă mai eşti lângă mine, Markham? Oare cei de aici ştiu că eşti falit?

Chipul supt al individului se surpă de-a dreptul, dovedind că vorbele acelea fuseseră mai eficiente decât o lovitură de pumn.

— Nu s-a terminat încă, duce. N-ai câştigat. De fapt, am auzit că eşti cu un picior în groapă. Sau ţi-ai lăsat piciorul acolo de-a binelea?

Busick aruncă zarurile şi câştigă.

— Încă sunt într-o poziţie mai bună decât a ta. Ia-ţi buzunarele goale şi fanfaronada şi pleacă de aici.

Crupierul bătu în masă.

— Excelenţa Voastră, e rândul dumneavoastră. Oare domnul ăsta vă deranjează?

— Da.

Crupierul făcu un semn din mână, şi doi lachei îl încadrară pe Markham.

— Scoateţi-l.

— Mă duc singur. Stai puţin, ce se mişcă în…

— Taci din gură, Markham, zise Busick zâmbind. Scoateţi-l.

Oamenii îl prinseră pe Markham de braţe şi îl târâră după ei.

Markham se răsuci, luptându-se.

— Nu s-a terminat, duce!

— Dar aşa se pare. Luaţi-l de urechi şi scoateţi-l afară!

În curând, ticălosul era o amintire. Busick sălta zarurile în palmă, în timp ce crupierul se scuza pentru deranj. Ducele lăsă cuburile să se rostogolească pe masă.

Cizmele tropăiră şi felicitările răsunară, în timp ce învingătorul lovi dunga din nou, norocosul număr doisprezece.

Însă el avea totuşi o pricină de supărare.

Aruncă o privire spre LaCroy şi se încruntă.

Ea stătea alături de avocat.

Busick se întoarse iar la masa de joc. Nu terminase de câştigat, şi n-avea de gând să lase gelozia să-i strice

norocul acum

Capitolul 25

CAPITULAREA UNUI LIBERTIN

Există un moment în viaţa ta în care te întrebi cum de ai ajuns în punctul acela. M-am uitat la duce şi la coşul de pâine în care se afla bebeluşul meu. M-am aşezat lângă domnul Thackery, la o masă acoperită cu o faţă de în alb, încercând să-mi dau seama unde greşisem. Agassou nu putea să mă ajute. Nu găseam niciun răspuns în şiretlicurile moştenite de la mama, nici în banii şi în muşchii moşteniţi de la tata. Repington şi Jupiter al lui câştigau. Îl bătuseră chiar şi pe Markham, pentru moment.

Asta era pedeapsa, iar eu eram furioasă, înfricoşată şi lipicioasă. Mirosul feliilor de ceapă şi al sosului gros de pe biftecul lui Thackery îmi făcură stomacul să se frământe. Îmi venea să mă scald în sos. N-aveam niciodată să mai pornesc nemâncată la drum, ca să ţopăi încoace şi-ncolo îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu un duce ironic pe urmele mele.

— Te simţi bine, LaCroy? mă întrebă avocatul. Pari puţin cam verde.

— Durerea de cap de ieri s-a întors, şi m-am cam săturat să tot fiu pedepsită pe ţărmurile astea. Dacă îţi aduc documentele mele, poţi să-mi faci rost de trei bilete pentru Demerara?

— Trei?

— Pentru mine, pentru Lionel şi pentru doamna St. Maur.

El clătină din cap şi mârâi ceva printre dinţi.

— Călătoria se face cu acordul ducelui?

Mi-am plecat privirea spre farfuria aproape goală.

— Nu asta a fost întrebarea mea.

— Trebuie să fie. Eu îmi câştig traiul susţinând legile

şi regulile Coroanei. N-o să încalc cu bună ştiinţă prevederile unui testament. Ducele e tutorele lui Lionel Jordan. El stabileşte regulile. Ar trebui să existe nişte împrejurări excepţionale ca să-mi încalc jurământul.

Unde fuseseră bărbaţii ăştia onorabili atunci când îmi căutam un soţ?

— Atunci, uită ce am spus. Poate că mătuşa dumitale are pe cineva care să facă ceea ce-mi trebuie.

Thackery luă cu furculiţa ultima bucăţică de carne; câteva picături de sos i se scurseră pe bărbie.

— Poate că trebuie să te gândeşti din nou la ceea ce-ţi trebuie.

I-am dat un şervet.

— Ai terminat? Jemina aşteaptă afară. Mergi şi ia-o. După cum îl cunosc pe duce, cred că şi mătuşa dumitale e afară.

El luă şervetul şi se şterse la gură, tamponându-se.

— Ai cum să ajungi înapoi? Repington pare să fie în toane bune.

M-am uitat la duce, care ţinea în mână coşul de pâine şi câştiga altă partidă de zaruri.

— Cred că am un mijloc de transport.

Sau speram că aveam.

Ducele era puţin aplecat, dar probabil că asta i se trăgea de la faptul că se concentra la ceea ce vedea pe masă.

Era foarte elegant, în pantaloni negri şi cu o *jiletcă* cu dungi de abanos. Lavaliera încă îi era apretată, dar el nu ţinea o vacă cu lapte sub cămaşă.

Sullivan veni prin partea cealaltă.

— Pajul pe care şi l-a adus ducele cu el e cam tânăr, spuse el. Credeam că un paj bun e un copil de harap care poate să meargă sau măcar să se târască în urma unei lady, cărând o pernă de satin. Nu-i aşa, Thackery? Ştii cum se face. N-ai fost şi tu pajul tatălui tău?

Avocatul lăsă furculiţa jos.

— E timpul să plecăm.

Individul acela îngrozitor chicoti:

— A fost doar o glumă, Thackery. Micuţul e liniştit şi probabil că îi aduce noroc Excelenţei Sale. Ducele a intrat într-o pasă câştigătoare.

— Ducele de Repington e un excentric care face doar ce îi place, am spus eu pe un ton liniştit, dar gata să-l lovesc pe Sullivan.

Nu loveam ca o fată. Mama mă învăţase cum să-mi folosesc pumnii.

— Ei, LaCroy, prietenul tău, domnul Thackery, ştie că glumesc.

De fapt, ar trebui să mă port frumos cu el. Am auzit că o să moştenească un titlu după ce o să-i moară unchiul, în sfârşit.

Avocatul se ridică în picioare. Chipul îi rămăsese la fel de inexpresiv.

— LaCroy, termină-ţi treburile cu Sullivan. Eu mă duc să mă uit la duce şi să văd dacă i se dublează norocul.

După plecarea lui Thackery, Sullivan se apropie.

— LaCroy, ai giranţi mai buni decât paraziţii de Markham şi de Jordan. Anunţă-mă când ai nevoie de credit. Sunt sigur că pot să-ţi fac o ofertă, chiar una care să nu implice alte taxe. Jordan ţi-a vorbit despre asta?

— Da. O să ţin minte.

— Aşa, vino la mine singur. Pot să-ţi ofer condiţii mai bune decât îţi oferă casa.

Am dat din cap în semn că mă învoiam.

— O să iau legătura cu tine de îndată ce hotărăsc cât anume vreau să pariez.

Sullivan s-a pierdut în mulţime, iar eu m-am aşezat din nou. După câteva minute, Thackery s-a întors şi s-a aşezat din nou pe scaun.

— Ei bine, LaCroy?

— Soţul meu era amestecat într-o conspiraţie de fraudare a clubului, împreună cu Sullivan. Colin a fost vinovat.

— Individul a pomenit cumva şi de Markham?

— Doar ca să spună că e un parazit. A făcut o aluzie la Colin, care ştia că Sullivan împrumuta bani în condiţii mai

bune decât cele oferite de casă.

— Ei bine, probabil că jurnalul lui Jordan e un registru al acestor înţelegeri. Asta trebuie să fie unealta folosită de Colin ca să obţină anularea poliţelor. Şantajul lui a funcţionat.

Asta nu era o mângâiere. Cum de putuse soţul meu să aibă asemenea îndeletniciri criminale?

Privelişte îngeraşului meu adormit, care începuse să lovească cu pumnul în pătură, fu prea mult pentru mine. Tânjeam să fiu înconjurată numai de fiinţe nevinovate. Mintea mea calculă iute cel mai scurt drum spre bebeluşul meu şi spre duce. Până la urmă, învăţasem lecţiile pe care mi le predase comandantul cu privire de vultur.

— Domnule Thackery, îţi urez o seară bună.

— O să mai rămân o clipă ca să mă asigur că ai cu ce să pleci de aici. Eşti sub protecţia mea. Nu risc să te las, nu aici şi nu deghizată astfel.

Din nou, bărbatul acela dificil mă surprinse, dar îl cunoşteam Repington. Ştiam că puteam să mă bazez pe el.

— O să fiu bine.

Mergând încet, ca şi cum ar fost ultimul meu drum, m-am îndreptat spre masa la care se jucau zaruri şi am atins haina ducelui.

— Domnule duce, cred că e timpul să mergem. Aveţi întâlniri şi programe.

— Nu, linişteşte-te, LaCroy. Du-te înapoi la avocat. Lionel o să-mi arate când e timpul să plec. Asta, dacă nu ştii un motiv, un motiv bun care să mă facă să mă opresc.

Câţiva domni mă priviră cu buzele strânse, aproape ameninţători.

— Continuaţi, Excelenţa Voastră. Câştigaţi cu *orice* preţ.

El îmi zâmbi răutăcios. Zâmbetul lui era o încrucişare între „Jocul ăsta poate să fie jucat şi în doi” şi „Aşteaptă până când ajungem acasă şi pun mâna pe tine”. Niciuna dintre alternative nu era bună pentru mine sau pentru pulsul meu trădător, care o luase la goană.

Am plecat pe furiş, nutrind gânduri ucigaşe şi

întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi furat, dintre picioarele ducelui, coşul în care se afla Lionel. Oare aş fi reuşit să ies din tripou înainte ca unul dintre lachei să mă oprească?

Croindu-mi drum prin mulţime, m-am înapoiat la avocat.

— Cât o să mă mai facă ducele să sufăr?

Thackery împinse spre mine paharul de vin pe care îl ţinea în palme. Băutura părea neatinsă.

— LaCroy, arăţi de parcă ai avea mai mare nevoie de el decât mine.

Un rândaş veni şi îmi apăsă un bilet în palmă.

L-am luat cu mâinile tremurându-mi vizibil.

Era scris de Lady Shrewsbury. Ea aştepta afară şi voia să ştie cum mergeau lucrurile.

— Domnule Thackery, mătuşa dumitale e în trăsura ducelui. Cred că ar trebui să le duci, pe ea şi pe doamna St. Maur, înapoi la Hamlin.

— LaCroy, în momentul de faţă nu pari să te descurci prea bine cu negocierile. Poate că ar trebui să vii şi tu. Ducele o să stea aici doar atât cât stai şi tu.

— M-am săturat de jocuri şi de deghizări, domnule. Îmi înţeleg limitele.

Avocatul plăti nota, aruncând câţiva bănuţi din pungă.

— Nu te descuraja. Eşti vânată de un duce şi de un bebeluş, ceea ce înseamnă că trebuie să fii o femeie pe cinste. Seară bună, LaCroy!

Thackery păşi spre uşă, iar eu am auzit aplauze dinspre masa de zaruri.

Se părea că ducele câştigase din nou.

Am mirosit vinul avocatului şi am luat o înghiţitură. Dacă voiam să mă îmbăt şi să-mi amorţesc durerea, trebuia să-l dau peste cap.

Felul în care mă durea inima chiar acum, de parcă ar fi fost smulsă din pieptul meu lipicios, spunea limpede că ducele câştigase totul.

*

Cu zarul în palmă, Busick îl privi pe avocat plecând.

— Haide, Repington, spuse crupierul. Nu lăsa să ţi se răcească mâna.

Aruncă şi câştigă din nou.

— Cred că e timpul să mă opresc.

— Excelenţa Voastră, trebuie să daţi casei prilejul de a-şi câştiga banii înapoi. Cu siguranţă că mai vreţi o aruncare.

— Aruncă-le! începu să scandeze un om, urmat de un altul.

Nu era ca imnul soldaţilor care cântau mărşăluind, dar era stimulator. Însă Wellington ocolise jocurile de noroc, iar Busick avea de gând să facă la fel. Îi trecu zarurile individului din dreapta şi ridică de jos coşul de pâine.

Lionel începu să se foiască, mişcând pătura. Se putea trezi în orice clipă, iar atunci avea să-şi ceară cina.

Ducele îşi croi drum prin mulţime, spre masa la care stătea Patience.

Oare era greşit să admire forma frumoasă a picioarelor ei, sau felul în care i se mulau pantalonii pe posterior, transformându-l într-o operă de artă?

Se sili să nu se mai zgâiască la ea, ca să nu fie socotit şi mai excentric decât era.

— LaCroy, vrei să te las undeva?

Ea nu se uită la el, pentru că avea privirea aţintită asupra păturii.

— Sunt gata să plec.

Patience luă coşul cu o asemenea iuţeală, încât ducele crezu că avea s-o ia la fugă, dar Busick ştia că ea nu era femeia care să fugă de pe câmpul de luptă. Mai întâi trebuia să asculte tot ce avea el de zis.

— Vă iau eu pălăria, Excelenţa Voastră.

El o lăsă s-o ia şi apoi ieşiră împreună în stradă.

Patience oftă. Era un oftat profund, care îl mişcă până în adâncul inimii.

Oare suferise la fel de mult ca şi el, gândindu-se la riscurile pe care le adusese planul ei?

Trăsura trase la scară, iar el se sprijini de ea, gândindu-se că Lady Shrewsbury avea să joace rolul de mediator. Însă nu era nimeni înăuntru. Aveau să fie singuri.

Patience aşează pe banchetă coşul lui Lionel. Apoi sări repede jos şi se aşeză sub umărul ducelui, ajutându-l să-şi ţină echilibrul. Mirosul ei de ţigări şi de săpun era un amestec interesant, care îl făcu să strâmbe din nas în timp ce cădea în propria lui capcană, învins de femeia ce îl ajuta să urce scările.

— N-am nevoie de ajutor.

— Te sprijini mai mult pe baston. A trecut o oră de când nu ţi-ai mai îndreptat spatele.

Portiera se închise, iar ei se aşezară.

— Ce spirit de observaţie! Ai văzut şi cât sunt de supărat, sau bagi de seamă doar ceea ce-ţi convine?

Ea nu răspunse, făcându-şi de lucru cu pătura lui Lionel.

— A adormit din nou.

— De data asta nu poţi să mă mai ignori. Şi nici nu poţi să-mi răspunzi monosilabic, o lămuri el, întinzându-i o batistă. Şterge-ţi pudra asta prostească. Îndepărteaz-o, ca să arăţi din nou ca femeia infernală pe care o cunosc.

Ea se şterse pe faţă.

— Nu trebuia să vii.

— Cine eşti tu, ca să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac? Nu m-ai ascultat, Patience. Eu de ce te-aş asculta?

— Excelenţa Voastră nu mi-a spus că nu pot veni.

— Nu mi-ai zis că aveai de gând să te îmbraci bărbăteşte şi să intri într-un tripou, adică într-un loc în care nu sunt primiţi decât bărbaţii.

— Ei bine, e adevărat. Îmi cer iertare.

— Spui asta ca să mă împaci, sau vorbeşti serios?

— Şi una, şi alta.

— Nu începe iar cu răspunsurile monosilabice. Nu eu am greşit.

— Mi-ai dus fiul într-un tripou. Asta nu e greşit?

— Am făcut-o ca să-ţi dau o lecţie. Ca să-ţi îndes o lecţie în capul ăia încântător şi încăpăţânat.

— Nu eşti tatăl meu. N-am nevoie de lecţii de la tine.

— Mă bucur foarte mult că nu sunt tatăl tău. Şi nici tu nu eşti mama mea, ca să-ţi faci griji din cauza poziţiei spatelui meu. De fapt, prin riscurile la care te supui, semeni foarte bine cu femeia aceea. Eşti pe cale să devii o libertină nepăsătoare. Şi dacă ţi se întâmpla ceva rău?

— Domnul Thackery era cu mine. Şi doamna St. Maur.

— Unde ţi-a fost mintea ca să mai aduci încă o femeie în nebunia asta? Ca să nu mai vorbesc de tine şi de bărbatul ăla care v-a însoţit.

Ea ridică din sprâncene. După ce se ştersese de pudra aceea cenuşie, care o făcea să semene cu o fantomă, culoarea feţei îi era din nou caldă şi firească.

— Trebuia să merg. Trebuia să găsesc un om numit Sullivan.

— Dacă ai nevoie de un bărbat, sunt aici, Patience. Nu mă duc nicăieri.

— Cum?

— M-ai auzit, dragă. Dacă vrei aventuri, pot să ţi le ofer eu. Nu trebuie să ieşi în lume ca să le cauţi. Şi nu-ţi trebuie altă călăuză pe tărâmul destrăbălării. Eu sunt foarte calificat pentru asta.

Ea se trase de lavalieră, de parcă acea cârpă fleşcăită ar fi strâns-o de gât.

— Ai crezut că am plecat de la Hamlin pentru că mă plictiseam?

— Ştiu că par monoton sau plictisitor. Ştiu că sunt dependent de ordine.

— Dependent de ordine?

— Da, am o mulţime de reguli. Îmi plac regulile.

— Dependent de reguli? *Obsedat* ar fi un cuvânt mai bun, Repington.

— Pot să-ţi dau ceea ce-ţi trebuie, dacă îmi spui ce anume vrei.

Ea îşi eliberă părul de peruca aceea îngrozitoare. În strălucirea felinarului trăsurii, el văzu splendoarea care îi încununa capul – bucle răvăşite şi dese, aurii, castanii şi negre. Cosiţele îi erau împletite şi îi cădeau pe umeri.

Patience se scuturã, încercând sã scape de frac.

El se întinse ca s-o ajute, dar ea îi îndepãrtã mâna. Îngenunche pe podeaua trãsurii, cu braţele încurcate în frac.

El îi prinse bãrbia în palmã.

— Aventurã, afecţiune. Sunt aici pentru asta. Foloseşte-mã Patience. Încearcã-mã.

— Cred cã îmi place sã testez limitele.

Busick o ridicã chiar în clipa în care ea se întindea spre el. Şi o luã în braţe înainte sã se mai poatã gândi cã nu trebuia s-o sãrute.

Şi de ce nu? De ce sã nu-i demonstreze cã provocarea lui era serioasã?

Ea se lipi de el, neaşteptat de supusã. Degetele lui o gãsirã sub jiletcã, dulce, fierbinte şi lipicioasã.

Buzele ei erau moi. Gura avea gust de cãpşuni. Iar el o mustrã, o dojeni cu buzele pe gâtul ei, croindu-şi drum în timp ce ea se lipea mai tare de el pe când o mângâia şi o zgândãrea.

El îi gustã din nou pielea catifelatã a gâtului, ascunsã sub gulerul cãmãşii.

Un strateg bun trebuia sã fie sigur pe el.

Busick trase de nasturii jiletcii. O voia pe Patience LaCroy Jordan eliberatã de acea deghizare, liberã de orice prefãcãtorie.

Lionel strigã.

Degetele ei strânserã uşor umerii lui Busick, împingându-l încet şi fãrã chef.

Ce moment nepotrivit îşi alesese micuţul!

Legãtura asta nebunescã dintre ei era mai mult decât Lionel, mai mult decât convenienţele, aventura sau chiar gelozia.

— Trebuie sã-l hrãnesc. A mâncat mãcar puţin terci?

— Puţin, dar vrea ceva mai bun. El puse mâna din nou pe jiletca ei şi terminã de descheiat nasturii, unul câte unul, murmurând: Şi mie îmi plac lucrurile bune.

Ea îi prinse degetul dupã ce îi descheiase ultimul nasture.

— Nu e atât de minunat pe cât crezi. Am nevoie să fiu singură cu fiul meu. Apoi trebuie să discutăm despre toate.

Strigătele lui Lionel se înteţiră. Ea îl luă şi îl lipi de cămaşă.

Băiatul părea foarte flămând, zvârcolindu-se, lipit de ea, atingând cu limba inul ud de parcă s-ar fi bucurat de asta.

Busick se întinse şi mângâie obrăjorul lui Lionel.

— O să mă opresc pentru voi. Şi o să vă duc într-un loc în care nu merg niciodată, adăugă, ciocănind în tavanul trăsurii.

Aceasta se opri, iar uşa compartimentului se deschise

— Da, Excelenţa Voastră?

— Du-mă la Lady Bodonel, în Mayfair. Nu e departe de aici.

Vizitiul păru uluit, dar făcu semn din cap că înţelesese, iar apoi închise uşa.

— Lady Bodonel? Mătuşa lui Colin? Mama ta?

— Una şi aceeaşi.

Ea îşi ascunse faţa în palme.

— O să mă vadă aşa?

— Nimeni n-are o reputaţie mai scandaloasă decât mama mea. Faptul că fiul ei trece pe la ea însoţit de o femeie îmbrăcată bărbăteşte şi care duce cu ea un bebeluş n-ar trebui s-o impresioneze.

Patience nu păru convinsă.

O mică, mică, mică parte din creierul lui se întrebă dacă expresia ei speriată nu era cumva rezultatul unei ultime înşelătorii pe care n-o mărturisise.

El avea să afle în curând dacă ea era sau nu văduva vărului său.

Întrebarea pe care şi-o punea el era dacă acea ultimă înşelătorie avea să-i ucidă sentimentele sau dacă adevărul avea să şteargă vinovăţia pe care o simţea pentru că voia s-o seducă pe văduva vărului său.

Capitolul 26

O OPRIRE DE ULTIMĂ ORĂ

Descumpănirea îmi strângea mintea ca o menghină.

Asta li se întâmpla şi spionilor care erau bărbaţi sau doar dădacelor văduve care n-aveau grijă de inimile lor?

Nu ştiam ce simţeam sau ce putea să iasă din asta, dar ştiam că eram în pericol din nou. Mă îndrăgostisem atât de repede de Colin, încât nu mai gândisem limpede, iar acum mă îndrăgosteam de duce. El mă făcea să mă gândesc prea mult la fericire şi la a fi întreagă, fără să mai ascund nimic din mine.

Putea să dureze? Putea să fie adevărat un lucru clădit pe înşelătorie?

Trăsura se opri în faţa unei case uriaşe şi impunătoare. Multe ferestre şi lumini, dar clădirea nu era la fel de mare ca Hamlinul. Oare aveau şi ei fantome?

Expresia înfricoşată de pe chipul ducelui – zâmbetul care îi dispăruse aproape cu totul – spunea că aveau.

Repington mă prinse de mână.

— Eu şi mama n-am avut prea multe relaţii, nici bune nici rele, dar, dacă ar fi să aleg, le-aş descrie ca fiind în mare parte rele. Vizita asta e una grea.

— Nu sunt delicată. Pot să-i suport critica. Am îndurat-o pe a ta.

El mă ţinu pe loc. Ochii lui, de un albastru înnegurat în lumina felinarului, păreau să-mi implore sufletul.

— Dacă trebuie să aflu ceva înainte să intrăm, spune-mi acum. Prefer să fie spus între noi, doar între noi.

N-aveam nimic de spus, şi nu eram pregătită să recunosc cât de mult îmi plăcuse sărutul lui sau cât de bine-venite erau căldura din privirea lui şi puterea braţelor.

Am clătinat din cap şi i-am oferit umărul ca să-l ajut să coboare din trăsura neagră, sclipitoare. Perechea minunată de cai părea gata s-o ia la goană. Nici eu nu voiam să fiu acolo.

Ducele îmi făcu semn cu mâna şi îmi spuse:

— Înainte, atunci!

L-am aşteptat să coboare din trăsură, să se îndrepte şi să-şi găsească echilibrul cu bastonul.

Lionel începu să plângă din nou.

Răbdarea bietului meu băieţel se sfârşise, dar eu nu eram gata să mă dezgolesc în faţa ducelui şi, prin asta, să devin şi mai vulnerabilă.

Dar oare nu-i arătasem ce simţeam atunci când nu mă mai ferisem de sărutul lui?

L-am legănat pe Lionel în coş. Părea sătul de atâta zgâlţâială. Iar eu eram sătulă de atâtea întrebări fără sens.

Ducele îşi puse mâna peste mâna mea, pe mânerul coşului. Îi zâmbi lui Lionel, care se întinse şi dădu pătura la o parte.

Am urcat trei trepte şi am ajuns la uşă, care se deschise de parcă ne-ar fi aşteptat.

Îmi lăsasem pălăria în trăsură, nu că asta ar fi servit cauzei noastre.

Vestibulul era ticsit de geamantane mari şi mici, şi chiar de cutii de pălării.

O femeie, puţin mai tânără decât Lady Shrewsbury, se oprise la jumătatea scărilor. Blondă, mai scundă decât mine, cam de înălţimea Jeminei, Lady Bodonel îşi dădu capul pe spate şi-şi şterse obrazul cu o batistă.

— Busick, ai venit să-ţi vezi mama, dar fără să anunţi. Ei bine, asta e totuşi o vizită.

El îşi ridică privirea spre tavan şi zise:

— Mamă, nu vreau să-ţi întrerup seara. E limpede că ai de gând s-o ştergi undeva la noapte.

— Nu, prostuţule. Mâine-dimineaţă.

Doamna coborî toate treptele. Rochia ei de casă de culoarea piersicii şi boneta asortată erau frumoase, tivite cu panglici de satin de-a lungul cusăturilor.

— Bună zi ţi-ai ales ca să mă vezi, chiar înainte de călătoria mea planificată.

— De aici vă vine tendinţa de a planifica totul, Excelenţa Voastră?

El îmi aruncă o căutătură piezişă.

— Muşcă-ţi limba, Patience.

— Fiule, ce e în neregulă cu tine? Ai un baston.

El ridică bastonul şi îl agăţă de îndoitura braţului.

— O mică rană, nimic care să te facă să-ţi anulezi călătoriile.

L-am luat pe Lionel din coş. S-a liniştit puţin în braţele mele, dar asta n-avea să dureze.

— Lady Bodonel, pot să vă folosesc salonul?

Femeia strâmbă din nas şi apoi se apropie.

— Ai adus o femeiuşcă şi un bebeluş aici? Veniţi de la un bal mascat?

— N-o recunoşti, mamă?

Ea se îndreptă spre sertarul unei măsuţe şi scoase ceva care părea a fi un binoclu pentru teatru. Mişcându-se în jurul meu, mă examina de sus până jos, de la cap până la cizme, ca şi cum o femeie străină, îmbrăcată în haine bărbăteşti, cu pudră de teatru scurgându-i-se pe obraji, n-ar fi fost un lucru pe care să-l vezi în fiecare zi.

Am început să chicotesc. Râsul era tot ce mai aveam.

Femeia asta avea să pretindă că nu mă întâlnise niciodată, că nu băuse, la Hamlin, ceai din argintăria mea.

Nu-mi păsa de un asemenea fleac, dar îmi păsa de Repington. Zâmbetul scurt pe care i-l adresase lui Lionel, pe trepte, dispăruse. Credea că îl minţisem.

Demerara, Demerara, Demerara. Incantaţia asta trebuia să mă ducă departe. Unul dintre geamantanele risipite în jurul meu ar fi putut să se transforme într-o barcă şi să mă ducă peste mare. Am renunţat la Agassou. Nu primeam sprijin nici de la el, nici din altă parte.

Lionel începu să plângă. Vaietul lui de foame era prea mult pentru mine.

— Am voie să folosesc un salon pentru bebeluş? Trebuie alăptat.

Ea bătu din palme. Apăru un bărbat într-o livrea indigo.

— Du-o în cel de aici!

— Mamă, de ce te prefaci că n-o cunoşti pe doamna

Jordan, văduva vărului meu, Colin?

Lady Bodonel scoase binoclul pentru teatru şi se zgâi din nou la mine.

— O, da. Doamnă Jordan, cărui fapt îi datorez această plăcere?

M-am uitat la Repington.

Însă ducele nu se uita deloc la mine, şi, deşi îl sfidasem de atâtea ori, nu-l văzusem niciodată atât de roşu de furie.

Acum păşi în faţa mea, trântind bastonul de pământ.

— De ce n-ai vizitat-o pe văduva lui Colin? De ce n-ai fost alături de ea în timp ce jelea? Eşti expertă în aşa ceva.

— Ei bine, fiule, mi s-a spus că nu-i plăceau oamenii. Aşa a zis Markham.

— Iar tu l-ai crezut?

— Am fost ocupată, răspunse ea, venind mai aproape. Doamna Jordan e o creatură ciudată şi înaltă.

Lionel începu să plângă. Cunoşteam scâncetul acela. Nu mai aveam cum să-l împac.

— Doamnă, am nevoie de un loc şi de puţină intimitate. Trebuie să-mi hrănesc fiul.

— Asta e casa mea, doamnă Jordan, spuse ducele. Du-te în orice cameră vrei şi îngrijeşte-te de pupilul şi moştenitorul meu.

Un lacheu făcu o reverenţă şi-mi făcu semn să-l urmez.

— O, fiul lui Colin. Ce mititel galben-cafeniu! Ţi se pare că seamănă cu Colin?

— Doamnă Jordan, grăbeşte-te, mă conjură ducele. Trebuie să plecăm cât mai repede cu putinţă.

Lacheul deschise uşa unui salon, aprinse candelabrele şi îmi făcu semn să intru.

Odată aşezată, cu uşa închisă, m-am dezbrăcat şi mi-am hrănit băieţelul flămând.

Şi am încercat să nu ascult conversaţia din vestibul.

Vorbeau încet. Ducele dădu răspunsuri monosilabice, cele mai multe dintre ele fiind negaţii.

Lionel sugea cu putere.

— Ai fost cuminte cu ducele?

Răspunsul era limpede: avea o poftă de mâncare prea mare ca să nu fi ajunat îndelung mai înainte.

— N-ai mâncat nimic cu Repington, nu? Lionel obraznic!

Lady Bodonel începu să vorbească pe un ton mai ridicat. Nu înţelegeam ce spunea, dar scotea pe gură un lung şir de silabe, fără pauze, fără să răsufle.

Mi s-a făcut milă de duce.

Şi mama mea fusese dificilă, dar reuşisem totdeauna să spun şi eu câteva cuvinte – furioase, chiar pline de căinţă câteodată. Nu îndeajuns de pline de căinţă.

Lionel trebuia să se grăbească. Nu ştiam peste ce nimerisem, dar eram sigură că locul ăsta nu era deloc potrivit nici pentru noi, nici pentru duce.

*

Busick stătea în picioare cât de drept putea, în timp ce mama lui îi dădea târcoale în vestibulul grandios al casei pe care o închiriase pentru ea. O adresă elegantă şi scumpă în Mayfair era preţul care o ţinea departe de casa mai mică din Londra, cea în care el îşi petrecuse convalescenţa în aceşti ultimi doi ani.

— Fiule, te-ai întors de ceva timp din război, şi asta e prima dată când te opreşti să mă vezi, în mijlocul nopţii, însoţit de o femeie?

— O spui de parcă te-ar mira din cale afară. Îţi aminteşti că o dată m-ai lăsat patru ani încheiaţi la bunicul? M-am bucurat de scrisorile pe care mi le trimiteai de ziua mea, deşi mă mir că ţi-ai găsit timp, ocupată cum erai cu şirul acela lung de prieteni intimi: un duce, un conte, un marchiz…

— N-ai fost nefericit. Răposatului duce îi plăcea să te aibă în preajmă.

Femeia îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat, ca şi cum ar fi dat o probă ca să cucerească un nou iubit.

Totul, presărat cu bosumflări şi cu lacrimi tamponate cu batista.

— S-ar putea ca ducele văduv să se hotărască să-mi devină un prieten permanent, îi spuse fiului ei.

— Mamă, nu cred că o să fie mai dornic de obligaţii decât au fost ceilalţi. Cu toţii îşi dau seama că te plictiseşti uşor.

— Ce ştii tu despre obligaţii, fiule? Din câte ştiu, eşti tot necăsătorit, şi n-ai nici măcar un bastard de care să te bucuri.

El îşi frecă ţeasta, întrebându-se ce făcuse ca să merite o asemenea mamă.

— Chiar atunci când mă gândesc că nu mă mai poţi uimi, tu o faci.

Ea ridică din sprâncene şi se uită la el cu expresia aceea nepăsătoare şi provocatoare pe care fiul ei i-o cunoştea prea bine

— Eşti la fel de faimos ca şi mine, fiule. Dacă aş fi fost bărbat, o asemenea popularitate ar fi fost acceptată fără murmur de toată lumea.

— După ce termină doamna Jordan, plecăm şi te lăsăm să-ţi faci bagajele, o asigură fiul ei.

— Dar femeia asta, Busick? Creatura asta neobişnuită, cu un bebeluş? Ce, acum se poartă fracuri bărbăteşti şi pantaloni?

— Mamă, doamna Jordan… a fost la un bal mascat. Eu m-am îngrijit de copil cât timp a fost plecată. Ar trebui să-i spun că sunt şerveţele curate în coş.

Lady Bodonel întinse mâna.

— Aşteaptă, vrei să spui că ea l-a transformat pe fiul meu dintr-un comandant al forţelor engleze, într-o bonă? Ce te-a apucat?!

Ce îl apucase, într-adevăr?

Busick nu voia să recunoască ce gânduri anume îi umblau prin minte în legătură cu Patience. Se retrase şi se sprijini mai tare în baston, pentru că îi venea tot mai greu să-şi menţină echilibrul, iar spatele îl durea îngrozitor.

— E sub protecţia mea, îi spuse mamei lui. Markham e

o ameninţare pentru ea.

— Asta înseamnă că Hamlin Hall e din nou al tău?

O, nu. Nu. Vedea cum se învârteau rotiţele din mintea ei, oprindu-se chiar acolo unde nu trebuia. Îşi duse mâna la gât, pentru că nu mai putea să îndure încordarea pe care i-o dăduseră statul în picioare şi speculaţiile lipsite de nobleţe ale mamei lui.

— Lionel Jordan e stăpânul Hamlinului. O să mă îngrijesc de interesele lui. Asta nu înseamnă nicidecum găzduirea petrecerilor tale.

— Hamlinul era un loc atât de potrivit pentru reuniuni încântătoare! Ar trebui să fie al tău. N-ar fi trebuit să ajungă niciodată la Colin.

— Dar a ajuns. Mă întreb de ce ar fi făcut bunicul aşa ceva, când tu încercai mereu să-l influenţezi?

Chipul ei, care nu-şi arăta vârsta, se crispă.

— Omul acela era duşmănos. Te-a învăţat şi pe tine să fii la fel.

Auzind asta, Busick chicoti.

— Mi s-a spus că îi semăn foarte mult.

— Deci ce o să faci, Busick?

— Ce?

— Asta e prima persoană pe care îndrăzneşti s-o aduci ca să mă vadă. Probabil că ai făcut o pasiune pentru ea.

— Pupilul meu era flămând. Până la Hamlin mai sunt două ore de drum. Femeia nu putea să se dezbrace în faţa mea ca să-l hrănească.

— Fiule, ar trebui să te gândeşti la recâştigarea Hamlinului. Văduva lui Colin e puţin cam cafenie, dar nu arată rău. Sunt sigură că ar arăta chiar bine îmbrăcată într-o rochie, cu părul acela strâns aşa cum trebuie într-un coc.

— Ce?

— Căsătoreşte-te cu ea. Înapoiază Hamlinul ramurii Strathmore. Căsătoria nu era o idee rea. Îi venise şi lui în minte de mai multe ori, atunci când se gândise să-l crească pe Lionel împreună cu Patience. Dar n-ar fi recunoscut asta niciodată în faţa mamei lui.

— Gândeşte-te, fiule.

El se prinse mai strâns de baston.

— Când ţi-a păsat vreodată de familia Strathmore? Credeam că înclinai să aparţii altei familii. Nu te-ai schimbat deloc, unelteşti mereu.

— Iar tu eşti întocmai ca mine. Dorinţa ta de aventură merge de la gloanţele de pe câmpul de luptă – până la bomboanele din patul tău. Din ce alt motiv te-ai fi încurcat cu fiinţa asta exotică, soţia din Demerara a vărului tău?

El asuda, iar mâna îi alunecă de pe baston. Se prinse de o măsuţă, ca să nu cadă.

— Eşti rănit, fiule?

— Trebuie să plec.

Busick începu să-şi facă drum printre geamantane.

— Am stat douăzeci de minute cu tine, şi ai încercat deja să mă însori ca să pui mâna pe o casă, una de care nu ţi-a păsat deloc pe când locuiai acolo şi trăia şi tatăl meu.

— Ei bine, m-am răzgândit în multe privinţe. Poate că am aşteptat să vii şi să arăţi că-ţi pasă de bătrâna ta mamă. Vreau s-o iau de la capăt.

Veni mai aproape şi puse mâna pe braţul lui Busick, dar el se smuci, încercând să se elibereze, şi căzu peste un cufăr.

Se lovi tare de duşumea, rămânând cu spatele într-o parte şi cu picioarele în cealaltă.

Piciorul fals rămase la locul lui, dar curelele îi tăiau carnea. Patience ieşi în fugă din salon, legănând în mână coşul cu Lionel.

— Ce s-a întâmplat? Repington! Într-o clipă, îngenunche lângă el. Te-ai lovit rău?

— Nu, mă strâmb de plăcere. Ajută-mă să mă ridic.

— O să trimit după un doctor. Nu arăţi bine, fiule.

El cunoştea semnele, care îi rămăseseră de când căzuse candelabrul. Spatele i se anchiloza, dar nu putea să îngăduie ca aşa ceva să i se întâmple chiar acum.

— Patience, ajută-mă să mă ridic. Am destulă putere ca să stau în picioare, dacă mă ajuţi.

— Domnule duce, poate că ar trebui să rămânem şi să

aşteptăm doctorul.

Mama lui se aplecă deasupra.

— Lasă-mă pe mine să mă îngrijesc de fiul meu.

Bătu din palme ca să cheme servitorii, dar Busick nu voia să mai rămână acolo nicio clipă.

O prinse pe Patience de lavalieră, o trase mai aproape şi-i spuse:

— Scoate-mă de aici. A doua parte a ordinului fu rostită în şoaptă: Te implor.

Ea făcu ochii mari.

Înţelesese, oare? Ori avea să-l sfideze, crezând că ea ştia mai bine? Nu exista „mai bine”.

— Nu, doamnă Jordan, se împotrivi Lady Bodonel. O să aduc un lacheu şi o să-l instalăm într-o cameră. Îi e prea rău ca să plece.

El se zbătu din nou. Era pe cale să rămână prins în capcana mamei lui.

— Domnule, numărăm până la trei, spuse Patience, iar apoi îl aşeză pe Lionel în coş şi îl prinse pe Busick de braţ, rostind: Unu, doi, trei!

El apucă strâns bastonul şi-şi ţinu răsuflarea. Avu nevoie de toată puterea lui ca să suporte durerea ce îi inundă trupul atunci când se ridică, dar o făcu. Pe Jupiter, cu ajutorul ei, se ridicase în picioare! Patience se aşeză sub braţul lui.

— Comandante, haide să păşim împreună.

Cu un bufnet, el puse bastonul în pământ.

— Continuă să numeri, Patience. N-o să leşin. Să mergem.

Luând coşul cu mâna liberă, ea începu să-l ducă spre uşă, pas cu pas. Reuşiseră să ajungă la un ritm mulţumitor.

— Busick, eşti încăpăţânat. Pot să-mi amân călătoria câteva zile. Lasă-mă să am grijă de tine. Am avut grijă de tatăl tău. O să te pun pe picioare imediat, îi spuse mama lui.

Cuvintele acestea fură cele mai îngrozitoare pe care le auzise în toată viaţa lui, pentru că el nu se socotea un invalid, asemenea tatălui său. Şi n-avea să se lase niciodată

controlat de o femeie în care n-avea încredere.

— Noapte bună, mamă.

— O mamă ar trebui să se îngrijească de fiul ei, nu o străină.

El n-o băgă în seamă, ci se ţinu şi mai strâns de femeia în care avea încredere.

Mama lui ieşi în faţa lor, cu braţele larg deschise.

— Doamnă Jordan, îţi ordon să te opreşti!

— Îmi pare rău, comandantul meu e altul. La o parte!

El vru să zâmbească, dar totul îl durea.

I se păru că trecuse o veşnicie până să ajungă la trăsură.

Ea le făcu semn rândaşilor, iar ei îl urcară pe duce.

Patience urcă şi ea, aşezând coşul lui Lionel pe duşumea. Apoi îngenunche alături de scaunul lui Busick.

— Repington, eşti sigur că nu vrei să rămâi? Trăsura o să te hurduce tot drumul până la Hamlin.

El se întinse şi-şi puse palma pe obrazul ei.

— Eşti singura femeie în care am încredere, Patience Jordan. Du-mă înapoi la Hamlin, îngrijeşte-mă şi fă-mă sănătos. Vorbesc serios!

Busick îşi ţinu răsuflarea şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— De fapt, îmbracă-te cu ceva atrăgător. O să-mi revin mai repede dacă o să-mi doresc să alerg după tine.

— O rochie frumoasă te ajută să te vindeci?

— Da, şi faptul că o să fii de acord să te căsătoreşti cu mine.

— Acum ştiu că ai căzut şi că te-ai lovit la cap. Îi atinse tâmpla, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama dacă nu cumva avea febră.

— Nu trebuie să mai spui asemenea nebunii. O să te ducem înapoi la Hamlin, o să-ţi revii, iar lucrurile o să intre din nou pe făgaşul lor firesc.

Nimic n-avea să mai fie aşa, nu pentru el, dar în clipele acelea Busick nu putea s-o convingă de seriozitatea propunerii lui îşi folosea toată puterea ca să-şi ţină în frâu durerea provocată de trăsură, care se hurduca în toate

gropile de pe drum.

— Bine. Dacă e să fiu invalid, vreau să trăiesc la Hamlin şi nicăieri în altă parte.

Închise ochii. Nu voia să vadă îndoiala de pe chipul lui Patience. Pentru prima dată după multă vreme, ştia exact ce voia. Fie că putea să meargă, fie că nu, avea să-şi recapete puterea şi s-o câştige pe Patience.

Capitolul 27

ÎNGRIJIREA DUCELUI

Stăteam în faţa uşii dormitorului lui Repington frământându-mă, aşa cum făceam de trei zile încoace. După ce mă întorsesem la Hamlin, trimisesem după doctorul care o îngrijea pe Lady Shrewsbury. Făcând asta, nesocotisem ordinele ducelui, dar trebuia să ştiu cât de bolnav era. N-am înţeles tot ce mi-a spus doctorul, dar i-a prescris ducelui meu laudanum şi a poruncit ca bolnavul să stea la pat, izolat.

Ducelui nu-i plăcea deloc, şi urma instrucţiunile doctorului cu mare ciudă.

Lordul Gantry ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui.

— Ducele se simte mai bine? am vrut eu să ştiu.

Gantry clătină din cap.

— Trebuie să se întoarcă la felul lui obişnuit de viaţă.

Neştiind ce să fac cu mâinile mele agitate, m-am jucat cu şorţul.

— Nu poate să-şi urmărească de la fereastră soldaţii care fac instrucţie?

— Dacă ar putea să se ridice până la ea!

Tonul lui părea prea calm, prea împăcat cu soarta.

Eu nu puteam să mă împac.

Nici omul care reuşise să încalece iar, în ciuda durerilor grozave de spate, şi care adunase un contingent

de soldaţi care să-l înfrunte pe Napoleon, n-avea să se împace.

Am aruncat o privire spre lord.

— Atunci, poate că ar trebui să le spuneţi oamenilor să facă instrucţie. Trebuie să acţionăm de parcă totul ar fi normal.

Vicontele ridică din umeri şi se îndepărtă pe coridor.

Nimeni nu putea să fie ducele, în afară de duce. Ar fi trebuit să fiu furioasă pe lordul Gantry, dar primise o scrisoare care îl pusese pe gânduri. Ştiam cât de devastatoare puteau să fie scrisorile, cum puteau ele să ucidă sufletul, aşa că l-am lăsat în pace.

Adunându-mi curajul, am deschis puţin uşa, sperând să-l văd pe duce în capul oaselor, ciugulind din mâncarea pe care i-o dădusem valetului său.

Totul era neatins. Tava plină era aşezată pe noptieră.

Repington zăcea întins pe pat. Fără perne, fără să se mişte.

Ochii îi erau închişi. Liniştea asta şi lipsa ordinelor m-au demoralizat.

M-am dus la pat şi i-am aranjat cearşafurile.

— Un cuvânt. E de ajuns unul.

Niciun răspuns. Nimic care să-mi dea speranţă.

Dar ce puteam să fac?

M-am dus în camera mea, cea de lângă camera lui Repington, ca să văd ce făcea Lionel. Ducele ne adusese acolo după căderea candelabrului şi nu ne mai mutaserăm înapoi, la etajul al treilea. Iar acum nu puteam să stau departe de duce.

Bebeluşul meu nu zâmbea. Probabil că totul se întâmpla în imaginaţia mea, dar mi se părea că fiul meu băgase de seamă schimbarea din casă.

Jemina intră, furtunos, în cameră. Ţinea în mână jurnalul lui Colin.

— Ce face ducele? E mai bine?

— Nu ştiu.

Prietena mea se sprijini de uşă.

— Noaptea aceea în casa de joc a schimbat multe. L-

am găsit pe Sullivan. Ştim despre şantaj, dar tu şi ducele nu mai sunteţi aceiaşi.

— El e rănit, şi bineînţeles că lucrurile nu mai sunt aceleaşi.

— Dar tu nu eşti rănită. Tu eşti nesigură. Umbli în vârful picioarelor peste tot. Tu nu eşti tu.

Nu eram eu.

Nu ştiam cine eram.

Jemina îmi luă mâna şi mă aşează în faţa oglinzii.

— Vorbeşti în somn, ştii?

— Da?

— Da. Ai coşmaruri cu Colin Jordan, şi acum vorbeşti despre duce. Mă răsuci spre oglindă. Unde e fata îndrăzneaţă care s-a furişat la Hamlin? Care se strecura aici în fiecare noapte, în ciuda ordinelor contesei şi a ameninţărilor lui Markham?

Am privit lung la imaginea mea, la fata speriată din insule, care se uita ţintă la mine din sticla oglinzii.

Jemina se aplecă mai aproape.

— O văd pe stăpâna de la Hamlin. Ea trebuie să conducă locul ăsta şi să se îngrijească de duce.

Îmi era teamă.

Nu mă prefăceam, oare, că nu încălcasem limitele în trăsură?

Că el nu se rănise umblând după mine?

Dar, cel mai grav, nu mă prefăceam că nu-i refuzasem propunerea? De ce să mă leg, printr-un jurământ de căsătorie, să calc pe coji de ouă tot restul vieţii? Eu şi Lionel trebuia să călcăm pe scoici, în Demerara.

— Totul e din vina mea. Cu deghizările mele, i-am răpit ducelui bunăvoinţa lui Jupiter al lui. De ce altceva ar fi rănit acum?

Jemina îmi luă faţa în mâini.

— Tu şi ducele sunteţi atât de asemănători, de încăpăţânaţi. Nu lăsa teama să se strecoare între voi. Meriţi să fii fericită. Pentru o femeie, asta înseamnă să fie curajoasă. Pentru o văduvă, înseamnă să înveţe să fie din nou curajoasă, nu doar mai isteaţă decât persecutorii ei.

Avea dreptate.

Temerile şi vinovăţia mă împinseseră din nou în viaţa aceea tăcută, în care păşeam ca o umbră prin Hamlin, întrebându-mă ce să fac ca să îi plac lui Colin.

Repington nu era Colin.

Şi ştiam ce să fac ca să îi plac ducelui, cel puţin în parte.

— Ajută-mă să găsesc o rochie frumoasă. Asta a cerut tutorele Hamlinului.

Prietena mea fu de acord şi începu să-mi deschidă cuferele, restul care fusese adus din catacombe. După ce se repezi la cămaşa aceea şi la rochia cealaltă, Jemina scoase la iveală o rochie de muselină cu fusta argintie. Tivul şi corsetul erau festonate cu dantelă Vandyke.

Era frumoasă. Perfectă pentru una dintre cinele festive la care crezusem că aveam să iau parte alături de Colin. Culorile estompate, materialul uşor, talia aproape inexistentă, ca pentru o fată fără şolduri. Nu mergea.

— Să încercăm celălalt cufăr.

Ea îl deschise şi mi se păru că simţeam mirosul mării.

Mâinile Jeminei se cufundară în inuri şi mătăsuri, în curcubeul de culori al bumbacului imprimat african, din care se făceau eşarfele pentru umeri. Apoi prietena mea scoase din cufăr ultima rochie, una pe care mi-o făcuse mama.

Cu mâneci lungi, croite din mătase moale şi strălucitoare, rochia asta minunată de casă avea un luciu care capta lumina lumânărilor. Rochia asta frumoasă, de culoarea gălbenelelor, cu elastic în talie, era perfectă pentru mine, întotdeauna perfectă, meritând toate probele pe care le îndurasem şi toate dojenile pentru neastâmpărul meu. Mama. O iubisem atât de mult. Fusese candelabrul meu, doamna strălucitoare care lumina tot ce atingea.

Voiam să fiu ca ea, aducând lumină fiului meu, ducelui meu.

— Dacă mă îmbrac în rochia asta, Repington nu poate să mă ignore. Prietena mea dădu din cap în semn că aşa era, şi întinse rochia pe pat, pregătind-o pentru călcat.

Această elegantă rochie tradiţională din Demerara avea să vorbească în locul meu, dacă vorbele dădeau greş.

*

Ţinându-mi răsuflarea, am deschis uşa de legătură dintre dormitoarele noastre.

Ducele se foi.

— Nu vreau să fiu deranjat. Te rog să pleci.

Am traversat încăperea, am ajuns la picioarele patului şi m-am uitat printre cearşafuri.

— Nu. Te-am lăsat destul să fierbi în suc propriu.

Ochii lui se deschiseră, se închiseră şi se deschiseră din nou.

— Vrei să mă forţezi să accept alt doctor? E o avertizare?

— A fost pentru siguranţa ta. Trebuia să ştiu cât de grav erai rănit.

— Eu ştiam deja. E trupul meu. Spinarea mea plină de şrapnele. Ştiam ce urma să spună, ştiam că avea să-mi toarne laudanum cu forţa pe gâtlej. Urăsc laudanumul.

— Te simţi mai bine? Odihna…

— Nu pot să mă ridic. Trebuie să aştept să se termine criza. Prefer s-o fac atunci când am un oarecare control asupra mea.

Foşnindu-mi fusta diafană şi aranjându-mi pe umeri eşarfa strălucitoare, în carouri portocalii şi ruginii, m-am pregătit să fiu văzută de duce. Ştiam că apariţia mea era cât se poate de departe de doliul, chiar şi de unul ţinut doar în parte. Eram cu adevărat scandaloasă pentru ochii unui englez.

— Repington, trebuie să-ţi vorbesc.

Mi s-a părut că trecuseră trei veşnicii până când l-am auzit foindu-se din nou.

— Patience, poţi să vorbeşti.

Ce să vorbesc, am alergat la el, am zburat, am ocolit patul şi am rămas în locul în care îi erau aşezate cizmele, frumos aliniate, locul din care căzusem peste el în ziua

aceea demult trecută.

— Trebuia să te văd, i-am spus.

El zăcea sub cearşafuri, cu ochii închişi, cu cămaşa de noapte descheiată, lăsând să se vadă părţi din piept, cu mâinile întinse pe saltea.

Chipul lui avea o barbă nerasă de trei zile. Era foarte deosebit de înfăţişarea lui atât de îngrijită de obicei, dar nu mă deranja asprimea acelui nou chip.

— M-ai văzut. Din păcate, sunt în aceeaşi poziţie în care m-ai lăsat după ce ne-am întors din oraş. Oftă prelung, iar chipul îi rămase la fel de inexpresiv. Acum o să-mi spui că aş fi în picioare de multă vreme, dacă aş fi rămas cu Lady Bodonel.

— Nu.

— O să-mi spui că ar fi trebuit să-mi iau cârja dacă voiam neapărat să-l port pe Lionel prin Londra?

— Nu.

— O să-mi spui că toată instrucţia mea prostească şi toate încercările de a-mi pregăti întoarcerea pe câmpul de luptă sunt acum fără folos?

— Niciodată. A fost vina mea. Eşti rănit din cauza mea. Riscul pe care mi l-am asumat a făcut asta.

El deschise ochii.

— Cum?

— Ai venit după mine. Dacă n-aş fi umblat pe urma lui Colin…

— Colin e mort. N-ai după ce umbla, dacă nu crezi în fantome.

— Nu ştiu în ce cred, am spus eu, clătinând din cap. De fapt, nu e adevărat. Cred în tine.

Ridică mâna de parcă m-ar fi chemat lângă el, dar l-am văzut crispându-se. Braţul îi căzu.

— Ei bine, stai liniştită. Nu plec nicăieri. M-ai văzut. Nu te mai vânzoli aşa. Nu mă topesc.

— N-ai mâncat.

— Supă? Mâncarea bolnavilor. Prizonierilor nu trebuie să li se aducă pâine pe furiş?

Râse, iar apoi se crispă din nou.

— O să-ţi aduc pâine. Şi orice altceva vrei, i-am promis.

— Orice?

Acum ochii lui erau larg deschişi.

— O bunăvoinţă miraculoasă, venind de la tine. Dar, pe Jupiter, eşti drăguţă, Patience.

— Zeul tău ar fi de acord?

— Da, fetiţo. Acum, dacă zeul meu ar putea să-mi răspundă din nou la singura mea rugăciune, ţi-aş arăta cât de mult.

— Nu reuşesc să cred. Aici lucrurile sunt foarte diferite faţă de ţara în care am crescut. Zeităţile englezeşti sunt mereu în război cu cele din insule. Iar zeii aceia de marmură, de jos, sunt cu totul nefolositori. Ar trebui să-i arunci afară.

El chicoti, chiar dacă faţa i se strâmbă.

— Nu mă face să râd. Mă doare.

Mi-am strecurat mâinile printre perdelele patului.

— Cred că un om care are atâta bunătate în suflet şi care face atât de mult bine o să fie răsplătit.

— Pe lumea asta? Sau pe cealaltă?

— Să sperăm că pe amândouă, duce.

— Am umblat înainte de asta. Pe Jupiter, o să umblu din nou.

— Dacă ştii asta, de ce îmi spui să plec? Spune-mi ce altceva să fac.

— Orice altceva, din nou? Patience, pe când erai în slujba mea nu-mi ascultai ordinele.

— E greu să asculţi şi să ai încredere.

— Asta o ştiu, dar m-ai văzut. Mă bucur că ai venit, dar poţi să pleci. Într-o săptămână sau două… O să hotărăsc ce urmează să facem.

Ce urmează? Asta era legat de propunerea aceea?

Ştiam că nu era bine să ies pe uşă şi să ignor necazul. Totuşi, nu voiesem să iau parte la ultimele zile ale mamei, pentru că nu puteam să înfrunt viaţa fără ea.

Ducele nu murea, dar spiritul lui, da. Nu puteam să-l las singur aşa cum îl lăsasem pe Colin, sperând că lucrurile

aveau să se meargă mai bine de la sine. Nu de data asta, nu când puteam să mă descurc mai bine.

Am ocolit patul de parcă m-aş fi îndreptat spre uşa dintre dormitoare, iar apoi am dat la o parte perdelele şi m-am întins uşor pe saltea. Nu voiam să-i mişc spatele îndurerat, dar aveam nevoie să stau alături de el.

Graba mea îl făcu să geamă.

— Ce faci?

— Îţi împărtăşesc priveliştea. Obişnuiam să stau întinsă aici şi să privesc baldachinul, numărând împunsăturile de ac şi sperând să aud trăsura lui Colin. Nu venea acasă săptămâni în şir. Întotdeauna avea motive ca să se ţină departe.

— Ei bine, pe mine o să ştii unde să mă găseşti dacă o să mă cauţi.

Nesiguranţa din vocea lui mă lovi adânc. Nu ştiam cum să-i spun, cum să-i mărturisesc toate gândurile care mi se înghesuiau în minte.

Mi-am alungat acele gânduri, am dat la o parte toate pretextele şi scuzele.

I-am prins mâna, m-am întors spre el şi l-am sărutat pe obraz, apoi pe nas.

Ghemuindu-mă pe genunchi, m-am aplecat peste el şi i-am gustat gura, minunea aceea delicioasă, care păstra mereu o expresie sceptică.

— Patience, chiar ştii unde sunt.

Mâna lui îmi atinse gâtul, mângâind locul acela, ceafa expusă de boneta mea de mătase, care îmi acoperea cocul împletit.

— N-o să mă laşi să mă topesc. O să mă forţezi să trăiesc, nu?

— Da, dar îmi place să ştiu unde eşti. Şi că n-o să mă părăseşti. Aş vrea să nu mă mai tem să te ating. Cu degetul mic, i-am trasat linia obrazului şi i-am spus: Aspru, foarte diferit, de parcă o parte din tine nu s-ar mai supune ordinelor pe care i le dai.

El îmi atinse buzele cu încheieturile degetelor.

— Barba asta n-o să ţină mult. Să nu te obişnuieşti cu

ea.

Ochii lui limpezi şi albaştri m-au pironit. Umbrele pe care le văzusem în trăsură şi la picioarele patului păreau să se fi micşorat.

Totuşi, o umbră era încă o umbră. Regretul sau neîncrederea mai rămăseseră. Era timpul pentru o mărturisire completă; ei bine, o recunoaştere a adevărurilor pe care le cunoşteam.

— M-am dus la două tripouri, împreună cu avocatul, ca să caut un om numit Sullivan. L-am găsit. Oferă împrumuturi la tripoul din Piccadilly. Cred că modifică sumele datorate şi bagă banii în buzunar. Bănuiesc că Markham şi Colin îl şantajau.

— E o acuzaţie serioasă. Datoriile sunt o chestiune de onoare pentru bărbaţi.

— Colin ţinea un registru al acestor tranzacţii. Am găsit un jurnal. Adnotările din el sunt neclare. Vreau să cred că pe Colin îl învinsese boala. Ultimele pagini arată că îi tremura mâna, probabil că de la depresia tot mai mare.

— Scrisul vărului meu era un lucru cu care el se mândrea. Eşti sigură că treaba cu Sullivan nu e o neînţelegere? Nu cred că vărul meu ar fi ameninţat pe cineva pentru bani.

— Ameninţările par să fi fost treaba lui Markham. Cred că de asta voia să scape de mine. Pot să-l identific pe Sullivan. Probabil că am fost martoră la conspiraţie.

El îmi prinse degetele.

— Tremuri. Ghemuieşte-te mai aproape şi nu te mai mişca.

Astea erau ordine pe care le puteam urma. Întinzându-mă alături de el, mi-am lipit obrazul de umărul lui şi l-am rugat:

— Dă câteva comenzi una după alta şi vino cu o strategie care să ne ajute să câştigăm războiul şi să dovedim vinovăţia lui Markham.

— O să mă gândesc la toate astea şi o să verific jurnalul. Dar sunt mirat de noua ta dispoziţie de a asculta ordinele, Patience.

Cu bărbia pe umărul lui, nu m-am împotrivit atunci când celălalt braţ m-a găsit.

Rochia pe care o călcasem, fiecare pliu de la corset, mânecile bufante din dantelă – toate astea nu puteau decât să se mototolească şi să se strângă de la căldura îmbrăţişării lui. Dar nu-mi păsa.

Bătăile inimii lui şi ritmul lor erau ecoul sufletului meu adânc frământat.

M-a prins în braţe, iar geamătul i-a devenit mai puternic. Nu era plăcere. Se forţa să se mişte, atingându-mi maxilarul cu buzele până când reuşi să pună stăpânire pe gura mea.

Voiam să-mi poruncească, să-mi spună ce să fac ca să-i alin durerea, să mă transforme în femeia de care avea nevoie.

Un geamăt puternic, ca o lovitură de tun, scăpă de pe buzele ducelui meu. Se lăsă să cadă înapoi pe perne.

— Ei bine, gata cu seducţia pentru mine. Mă bucur că m-ai găsit. Mă bucur, dar poţi să pleci.

Îngenunchind peste el din nou, mi-am pus mâinile de o parte şi de cealaltă, încet şi uşor, folosindu-mă de cele învăţate în anii în care păşisem pe scoici.

— Ştii că nu mă descurc bine cu ordinele.

Apoi mi-am arcuit spatele, m-am întins şi am terminat sărutul care ar fi trebuit să fie al lui. Cele trei zile în care mă temusem pentru el, în care mă urâsem pentru rănile lui, dispărură în timp ce îi simţeam gustul.

— Dacă te concentrezi aşa să-mi redai sănătatea, o să merg din nou.

O palmă alunecă, sigură, peste mijlocul meu, degete pricepute îmi alunecară pe spinare, pârjolind-o şi topind-o de-a dreptul. Comanda tăcută a ducelui m-a încurajat să continui.

— Nu-ţi fac rău? l-am întrebat.

— Bineînţeles că-mi faci, dar asta nu înseamnă că vreau să te opreşti. Uneori, plăcerea e îngemănată cu durerea. O să-ţi dau de ştire atunci când nu mai pot.

Plânsul dulce al lui Lionel se strecură în încăpere.

— Sau o să-ţi dea de ştire el. Ai grijă de băiatul meu. Spune-i să se bucure de lucrurile bune.

Ridicându-mă de pe salteaua aceea făcută pentru doi, mi-am netezit rochia. Dar, înainte de a porni spre fiul meu, el se opri din plâns. Am tras cu ochiul prin uşă şi am văzut că adormise la loc, cu degetul mare în gură.

Ducele chicoti:

— Trebuie să vorbesc cu el despre cum e drept să te împărţim, el şi cu mine. Încep să iau personal întreruperile astea.

Obrajii îmi ardeau, dar ştiam că îmi erau luminaţi de un zâmbet.

Cum aş fi putut să nu zâmbesc? Clipele astea de intimitate erau cele mai frumoase pe care le petrecusem în acea cameră.

Ducele avu din nou pe faţă expresia care dădea de înţeles că-şi ascundea durerea. Sticla de laudanum era pe comodă, dar tot acolo se afla şi carafa cu rom. Am umplut un păhărel cu cel mai bun parfum al Demerarei, apoi un al doilea, cu laudanum. I le-am oferit ne amândouă.

— Pentru durerea pe care o ascunzi.

— Pune-le pe masă. Trebuie să văd cât pot să îndur înainte să am nevoie de unul dintre ele.

Fără să-l mai întreb nimic despre cum făcea ca să-şi stăpânească durerea, am pus paharele pe noptieră.

— Crezi că mâine o să poţi să mănânci ceva?

Lionel începu din nou să plângă.

— Ar trebui să merg la el.

— Mâine să-mi trimiţi nişte pâine. O felie groasă din pâinea ta de cocos. Am auzit că femeile fericite coc pâine.

Am pornit, aproape în fugă, spre uşa care ducea în dormitorul meu.

Luându-mi în braţe băiatul flămând, am descoperit că era destul de uşor să-mi desfac rochia pentru el. Se părea că ducele ajutase în avans la treaba asta, fiindcă îmi descheiase toţi nasturii.

În curând, bebeluşul meu îşi umplu stomacul, înainte să-l aşez înapoi în leagăn, el râgâi şi scoase un soi de

chicotit. I-am cântat cântecul de leagăn, în franceză şi în engleză. Pentru un timp, am auzit un ecou baritonal.

Apoi, doi bărbaţi care sforăiau.

Era bine. Ducele trebuia să se vindece.

O hărmălaie de blesteme răsună jos, în vestibulul Hamlinului. Vânzoleală şi uşi trântite.

Paşi grăbiţi, care tropăiau şi iscau scârţâieli. Încheindu-mi nasturii cât puteam de repede, am ieşit pe furiş din dormitorul meu şi am alergat pe coridor.

Am auzit vocea lui Markham şi am îngheţat.

O parte din mine voia să-l ia pe Lionel şi să se ascundă în patul ducelui, dar amândoi aveau nevoie ca eu să fiu puternică.

El mă văzu şi adăugă o înjurătură în care apărea şi numele meu. Stătea şi blestema în faţa zeilor nefolositori de marmură, care au dovedit o dată mai mult că nu erau buni de nimic, fiindcă l-au lăsat întreg, fără să-l zdrobească. Trebuia să mă ocup eu de asta.

— Markham, nu eşti bine-venit. Pleacă, i-am spus.

Am rostit vorbele cu putere, de parcă aş fi purtat un scut şi o pavăză de piatră.

— Tu! exclamă el, arătând spre mine cu degetul osos. Cum ajuns înapoi aici? Trebuia să fii la Bedlam.

Gantry veni din coridorul din spate.

— Cum ai ajuns aici, Markham?

— Contează? Să spunem că mi-a dat drumul stafia lui Colin. Nu-i aşa, doamnă Jordan? Tu l-ai văzut. Cum de aţi putut s-o primiţi aici pe nebuna asta?

Mi-am încleştat mâinile tremurătoare pe balustrada scării.

— Ai încălcat o proprietate. Ieşi!

Vocea mea era puternică, iar oamenii lui Repington şi-au luat armele şi le-au îndreptat spre faţa urâtă a lui Markham.

Gantry scoase sabia şi le făcu semn soldaţilor să înainteze.

— Pleacă acum, înainte să-i simţi tăişul.

Markham dădu înapoi. Acum stătea în spaţiul în care

altădată se proiecta umbra candelabrului.

— Locul ei nu-i aici. O să aduc administratorii Bedlamului după tine, poate după voi toţi. Unde e Repington? Sunt adevărate vorbele mamei lui? Ducele a căzut şi nu mai poate să se ridice?

Fără să mă gândesc, mi-am dat drumul să alunec pe balustradă. Fusta mea frumoasă şi strălucitoare s-a înălţat precum aripile unui fluture. M-am oprit în faţa lui Markham şi l-am pălmuit.

— Repington o să te oprească! N-o să se lase jucat pe degete, aşa cum a făcut Colin. Nu eşti bine-venit în casa asta. Scoateţi gunoiul afară!

Gantry le făcu soldaţilor semn din cap. Doi oameni îl prinseră pe Markham de braţe şi îl târâră după ei.

— Ducele e un nebun şi nu ştie că tu o să pui în pericol mina aceea de aur! Pune-l pe Repington să coboare în salon. Oricum trebuie să-mi iau lucrurile de acolo.

— Nimic de aici nu e al tău. Tu, netrebnicule, n-o să fii niciodată bine-venit la Hamlin!

Gantry deschise uşile.

— Gărzi, luaţi-l pe omul ăsta şi aruncaţi-l departe, dincolo de porţi. Dacă mai încalci vreodată proprietatea, o să faci cunoştinţă cu sabia mea.

— Nu s-a terminat! O să aduc administratorii să pună mâna pe doamna Jordan şi pe Repington. Spuneţi-i că n-o să las treburile aşa… cum a făcut el.

Rânjea, şi mi-am dorit să pot să-l pălmuiesc din nou.

Ticălosul se lupta, dar soldaţii erau mai puternici decât el.

— Atunci când e vorba de siguranţa băiatului, ducele trebuie să fie nebun dacă e de partea ta, doamnă Jordan! Ştii ce ai făcut cu băiatul. Ştii ce ai lăsat să i se întâmple lui Colin. Sper că stafia lui o să te bântuie în continuare!

Era un blestem al zeilor, unul care să nu-l lase pe Colin să se odihnească, ci încă să mai sufere.

Soldaţii îşi făcură datoria, târându-l pe Markham departe. În scurt timp, nu i-am mai văzut cizmele prăfuite.

Fusese doar o bătălie.

Hamlinul nu era în siguranţă.

Ducele era rănit, iar oamenii lui se lăsaseră pe tânjală.

— Ai avut dreptate, doamnă Jordan. Trebuie să ne întoarcem la instrucţii şi pază.

Auzeam cuvintele lui Gantry ca şi cum ar fi venit de departe. Ameninţările acelui om infam se repetau mereu şi mereu în mintea mea.

Markham nu venise doar după mine şi Lionel. Venise şi după Repington.

Capitolul 28

VISE VECHI, VISE NOI

Am sărit din pat.

Inima îmi bătea, gata să-mi sară din piept. N-avea unde să se ascundă, fiindcă plămânii mi se contractaseră. Gâfâind, l-am văzut pe Lionel dormind liniştit în leagănul de lângă mine.

Era în siguranţă, dar eu tot voiam să fug, să arunc păturile de pe mine şi s-o iau la goană.

Dar unde să merg şi să nu mă ajungă visul meu oribil, vinovăţia mea?

Colin.

Cu două zile înainte, Markham, nemernicul acela, îl invocase ca să mă bântuie din nou.

Lăsându-mă înapoi pe pernă, am văzut că era umedă. Oare plângeam din nou în somn?

A fost de ajuns să-mi trec mâna peste ochii lipicioşi ca să ştiu care era adevărul.

Mi-am aţintit ochii în tavan, neîndrăznind să-mi cobor pleoapele, pentru că el ar fi fost acolo, strigându-mi cuvintele din ultima lui scrisoare:

„Tu ai făcut asta! Tu ai făcut asta!”

— N-am vrut s-o fac! N-am vrut.

— Patience! Patience!

Nu era vocea Jeminei.

Ea se întorsese să doarmă la etajul al treilea. Eu eram

în camera de lângă dormitorul ducelui.

Neştiind ce sau cine strigase, am căutat la căpătâiul patului şi am găsit cuţitul. L-am luat şi m-am îndreptat spre lumina care venea pe sub uşa de legătură.

— Patience!

Gândurile mele asurzitoare s-au limpezit. Era vocea lui Repington. Oare se simţea rău?

Am împins uşa care ne separa.

Ducele se ridicase un centimetru sau doi şi părea să încerce să stea în capul oaselor. Gemu şi se lăsă pe pernă.

— Vino la mine.

M-am lăsat uşor pe saltea, pe pântec.

El m-a cuprins în braţe de parcă aş fi fost Lionel.

— Te-am prins şi te ţin bine. Nimeni n-o să poată să-ţi facă rău. Vorbeşte cu mine, Patience.

Buzele lui mi-au căutat fruntea înfierbântată, iar eu m-am ţinut strâns de el.

— Am auzit frânturi din coşmarurile tale.

— Nu-i nimic. N-a fost nimic.

— Teama mea cea mai mare e că n-o să pot să fac mare lucru pentru tine, pentru Lionel sau pentru oamenii mei. Dacă toate încurajările tale n-au fost mincinoase, ci adevărate, spune-mi, vorbeşte cu mine.

Nu voiam să vorbesc. M-am prins cu toate puterile de cămaşa lui, ascunzându-mă.

El mi-a dus mâna la obraz.

— Ori ai încredere în mine, ori nu. Spune-mi secretele tale.

Nu era o poruncă. Ştiam cum suna vocea lui atunci când dădea un ordin – tonul era aspru, silabele răspicate, iar gropiţele dispăreau. Acum nu fusese aşa.

Am ales să mă încred în inima mea.

— Markham m-a închis pentru că a spus… că eram un pericol pentru Lionel.

— De ce?

— Îl văzusem pe Colin. Fantoma lui mă blestema. Înainte ca el să moară, i-am scris o scrisoare, spunându-i câte lucruri nu mergeau bine în căsnicia noastră. De asta s-

a sinucis. Cuvintele mele furioase l-au împins în Tamisa. De asta mă bântuie.

— Nu eşti răspunzătoare.

— Ba da. Probabil că am ieşit din camera copiilor, unde mă ţinea închisă Markham. Stafia lui Colin a venit la mine. Eu am fugit cât am putut, cu ochii înceţoşaţi. Markham, servitorii, cu toţii au spus că am încercat să cobor alunecând pe balustradă, ca să scap de stafia lui. Aş fi putut să-l ucid pe Lionel dacă aş fi căzut.

Ducele răsuflă adânc. Am simţit cum i se destindeau muşchii braţului.

— Fuseseşi închisă în camera copiilor prin constrângere. Markham joacă murdar, făcând oamenii să se îndoiască de puterea şi de sănătatea lor mintală. În noaptea în care am preluat controlul Hamlinului, o drogase pe dădacă, vrând să profite de ea. Patience, când ai spus că aveai ochii înceţoşaţi – ţi-a descris cineva ochii ca fiind galbeni şi strălucitori?

— Poate.

— E limpede că nu eşti nebună, declară el ridicându-mi bărbia. Te cunosc. Eşti demnă de toată încrederea.

M-am agăţat de Repington. Poate că am şi plâns. Nu mă simţeam demnă, nu înainte să mă uit în ochii lui sinceri.

*

Ţinând-o în braţe pe Patience, care tremura, strecurând-o între perne şi cearşafuri, Busick îşi schiţă în minte o listă cu toate lucrurile pe care trebuia să le facă după ce avea să se ridice din pat.

În primul rând, să-l găsească pe grădinarul-majordom, servitorul care lucrase la Hamlin încă de pe vremea bunicului, care să confirme că Markham o trădase pe Patience.

În al doilea rând, să comande câteva butoiaşe de rom, din sortimentul cel mai bun.

În al treilea rând, se gândi el în timp ce îi prindea lui Patience unul dintre degetele subţiri cu degetele lui, să

pună un inel, o verighetă Strathmore pe el. Era timpul să le arate tuturor că ea îi aparţinea.

Îşi trecu degetul peste nasul ei.

— Trebuie să te căsătoreşti cu mine.

— Sunt atât de isterică, încât trebuie să faci glume ca să mă înveseleşti?

— Am trecut de stadiul verilor care se sărută. Atunci, în trăsură, ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine. Am vorbit serios.

— Presupun că e prea mult dacă mă culc în patul tău de două ori în trei zile.

— Problema e că nu-i destul, o lămuri el, împletindu-şi degetele cu ale ei. Încerc să duc o viaţă foarte morală.

— Acum vrei să mă faci să râd.

— Ei bine, de vreme ce am un pupil, iar tu ai înclinaţia să cazi în patul meu, poate că cel mai bine ar fi să existe un motiv legal care să explice asta. Căsătoreşte-te cu mine.

— Dacă îţi spun „nu”, mă scoţi din camera asta?

— Da, doamnă, zise el, atingând cu buzele un loc de pe gâtul ei, care părea deosebit de sensibil.

— Asta nu e ceva care se discută atunci când putem să ne ridicăm amândoi şi să plecăm?

— Oare peţitoarele nu preferă un mire care nu poate să se ridice?

— Nu sunt un premiu de consolare. Căsătoria nu vindecă toate relele. M-am gândit că nunta cu Colin avea să mă ajute să nu-mi mai jelesc mama. Însă căsnicia cu el mi-a adus doar un alt soi de tristeţe.

— Gantry mi-a povestit despre venirea lui Markham aici. Se sfătuieşte cu mama mea.

— Credeam că Lady Bodonel pleca în vacanţă.

— Şansa de a domni asupra mea a făcut-o să-şi amâne călătoria.

— Păcat. Părea fericită să plece.

— Da, şi eu îmi doresc să fi plecat. Acum s-au dublat şansele ca ea să vină în vizită. Nu-mi plac şansele astea.

Ea se încruntă la el, de parcă ar fi mâncat terciul lui Lionel.

Inima ei bună o făcea pe Patience să-i pese de Lady Bodonel, adică de o femeie care o umilise.

— Îmi doresc ca mama să găsească ceea ce caută, dar tu încerci să schimbi vorba. Te osteneşti degeaba. Mă faci să trăncănesc vrute şi nevrute, dar asta nu se pune în calea cererii mele în căsătorie.

— Nu sunt ceea ce aşteaptă lumea ta, lumea ta englezească, de la soţia unui pair – şi duce, nici mai mult, nici mai puţin.

— Tu eşti aşa cum nu se aşteaptă nimeni. De asta m-am îndrăgostit de tine.

Ea se întoarse cu spatele la el.

— Nu sunt pregătită să-mi aud vorbe: că am profitat de ducele de Repington în timp ce era bolnav. Că l-am păcălit pe când era sub influenţa laudanumului.

— Urăsc laudanumul, dar nimeni nu profită de mine. Eşti pe cale să devii o libertină. O ştiu, pentru că am experienţă.

— Nu arăt aşa cum şi-ar dori oamenii să arate mireasa ta. Ducesa cu piele smeadă a ducelui, soţia lui dificilă, soţia lui diferită. Aş fi mai în siguranţă în Demerara, cu toţii am fi. Ţi-ar plăcea casa tatălui meu. Aerul de mare ar fi bun pentru refacerea ta. Mi te închipui legănându-te cu Lionel în hamac.

— Sună frumos, dar trebuie să-ţi spun…

— Şştt, zise ea, sărutându-l pe buze.

Sărutul lor fu parfumat de gustul lacrimilor ei şi al cocosului, de dulceaţa răsuflării ei. Ea era o minune, într-adevăr. Îl durea nespus de mult că trebuia să-i frângă inima.

— Spune-mi ce crezi despre asta, Repington. Am putea să fim în siguranţă. N-ar mai trebui să mă tem în fiecare minut. Markham e pe urmele tale.

Patience ţinea la el. Ştia asta. Undeva sub boneta de mătase şi sub cosiţele acelea splendide, împletite în coc, se găseau curaj, demnitate, speranţe pentru viitorul lor.

Era de datoria lui să-i spună adevărul.

— O să fii frumoasa mea soţie. Patience Amelia

Strathmore, cea educată de cei mai bine pregătiţi profesori şi care vorbeşte curgător în două limbi. O privi în ochi, ca un ofiţer pe alt ofiţer, şi o pregăti pentru ce era mai rău. Frumoasa Patience, fiica defunctului Wilhelm Thomas.

— Defunctului...?

— Da. Fraţii lui i-au luat plantaţia şi au vândut-o. Contul tău şi toate fondurile pe care le-a trimis pentru tine în Anglia sunt încă intacte.

— Asta mă face încă bogată.

Buzele îi tremurară. Începu să plângă. Lacrimile se amestecau în gropiţa aceea dulce din bărbie.

Ca să poată s-o ţină în braţe, Busick îşi puse la bătaie puterile abia regăsite.

— Îmi pare nespus de rău. Pe drumul spre tripou, am avut o lungă conversaţie despre tine cu Lady Shrewsbury. Apoi Gantry a făcut nişte verificări. Avocaţii mei sunt buni, la fel de buni ca domnul Thackery. El a făcut cercetări despre Colin, dar nu şi despre tine. M-am întrebat de ce un tată, unul atât de bogat şi de puternic, nu şi-a vizitat fiica în timpul doliului ei.

Răsuflarea ei întretăiată îi lovea stomacul.

— De cât timp?

— De câţiva ani.

— De asta nu mi-a trimis Colin scrisorile? Oare ştia că tata muţise şi căuta să mă protejeze?

Busick nu ştia, dar îi lăsă mângâierea de a crede că purtarea greşită a lui Colin fusese un efort de a o ţine în siguranţă, nu nevoia egoistă de a o controla.

— Surorile mele?

— Încă le căutăm. O să fie găsite. Asta e promisiunea mea.

Suspinele ei se înteţiră din nou.

Atunci când se răriră, el îi suflă uşor pe tâmplă.

— Ascultă-mă bine. M-am gândit mult la asta şi am cântărit plusurile şi minusurile. Rezultatul ecuaţiei este că e în folosul nostru să ne căsătorim.

— Cum vine asta?

— Patience, dacă eu mor, Markham devine tutorele lui

Lionel. Dacă cineva îl mituieşte pe judecător să spună că sunt nepotrivit ca tutore din cauză că sunt invalid, Markham ia băiatul. Dacă sunt incapabil să-l apăr, Lionel o să fie mereu în primejdie, şi tu, la fel. Nu vreau să las să se întâmple aşa ceva.

— Căsătoria cu tine o să le facă pe toate mai bune?

— Cred că da. E ceva ce pot să fac fără să mişc un deget şi o să mă scape de starea asta în care te doresc şi am doar o fărâmă din inima ta cea mare. Nu sunt mulţumit cu o degustare.

Ea clătină din cap, iar mişcarea asta vibră prin el până la şira spinării care nu-l mai asculta de o bucată de vreme.

— Cred că mă simt şi puţin cam singur dormind în patul ăsta mare şi ştiind că tu eşti în camera alăturată.

— Camera mea nu e prea departe.

— Este, atunci când nu pot să ajung la tine, când nu pot să te ţin în braţe şi să-ţi spun că totul o să fie bine. Ţi-am auzit coşmarurile. Le-am auzit şi înainte, după ce ţi-ai riscat viaţa pentru mine. Lasă-mă să risc şi eu asta pentru tine.

Ochii ei întunecaţi oglindeau teamă. El n-o văzuse niciodată pe fata asta curajoasă, speriată de una dintre cererile lui.

— Nu ştiu ce să spun.

— „Da.” Iată cel mai potrivit dintre faimoasele tale răspunsuri monosilabice.

— Mă vezi aşa cum sunt? Eşti sigur?

El o vedea, îi vedea puterea, slăbiciunea şi inima. Şi le dorea pe toate. Răsfirându-i degetele, i le duse spre coapsa lui, spre piciorul căruia îi lipsea un genunchi şi mai mult.

— Tu m-ai văzut prima. O căsătorie o să mă protejeze şi pe mine, dacă devin cu adevărat invalid.

Mâinile lui aveau mai multă putere decât cu o zi în urmă, aşa că trasară conturul acelei părţi a ei la care el râvnea.

Ea îl plesni peste degete.

Busick râse.

— Vezi, trebuie să mă căsătoresc cu tine ca să câştig

privilegiile lui Lionel.

Faţa ei strălucea în lumina lumânării. El iubea lucrul ăsta la ea. Erau atât de multe lucruri pe care să le iubeşti la ea.

— Atunci, ai grijă de mine, Patience, în orice fel capricios sau haotic alegi s-o faci, femeie fiind. Şi tot o să fie mai bine decât să las pe oricine altcineva să hotărască în locul meu.

Ea tresări dintr-odată.

— Dar n-am ajuns nici măcar la jumătatea perioadei de doliu. L-am văzut pentru ultima dată pe Colin în iulie, dar el a murit în decembrie. E prea mare graba.

— Spui asta gândindu-te la nişte reguli prosteşti.

— Şi dacă i-am văzut stafia cu adevărat? Dacă mă bântuie? Până acum, toate apariţiile lui au fost acuzatoare. Crezi că nunta noastră nu l-ar supăra şi mai mult?

— Colin e liber. Sper că e fericit că i s-a născut un fiu. Trebuie să te eliberezi de vină. Te cunosc. Ştiu că ai încercat să-i faci viaţa frumoasă vărului meu. Dar omul trebuie să-şi dorească pacea.

— O să-ţi pară rău că te-ai aşezat la casa ta.

— Asta îmi doresc.

— Lady Shrewsbury a spus că ţi-ai schimbat de multe ori dorinţele în privinţa iubitelor.

— Nu e chiar adevărat. Au fost despărţiri de comun acord. Telurile noastre nu se potriveau. Ţelul tău şi al meu se potrivesc. Iar, dacă vrei să mă faci să mă port ca un soţ ţinut sub papuc, care umblă în urma ta prin Londra, acordă-mi favoarea de a fi un soţ ţinut sub papuc.

— Faci ca totul să pară foarte logic.

— Logica şi strategia sunt calităţile mele. E nevoie s-o pun pe Lady Shrewsbury să ne surprindă aşa, ca să ne logodim după moda veche?

— Cu tatăl meu… cu tatăl meu care nu mai este, cine te-ar forţa s-o faci? Ar trebui să mă întorc în camera mea.

Ştergându-şi obrajii, ea se eliberă. Ne vedem dimineaţă, duce.

— Busick, Patience. Soţia mea ar trebui să mă cheme

pe numele de botez.

— Încă n-am zis „da”.

— Rămâi aici până când o să vrei să zici. Eu rămân.

— Chiar dacă Wellington spune că are nevoie de tine?

— O să trebuiască să înveţe să mă împartă, aşa cum Lionel o să trebuiască să înveţe să te împartă.

— Fără glume. Niciuna, te rog.

El se încordă şi o prinse de cordonul halatului.

Ea se întoarse încet, dar el spera că îşi dăduse seama că o alesese pe ea, pe ea şi pe Lionel, în defavoarea lui Wellington.

— Înainte să pleci, află că am lucrat la un nou program. Poftim, dădacă Jordan.

Cu un geamăt, el se întinse după foaia aşezată pe noptieră, deasupra jurnalului lui Colin, şi i-o îndesă în mâinile tremurătoare.

— Parcă te mişti mai bine? O să mergi în curând. Nu trebuie să discutăm despre căsătorie, spuse Patience.

— Ba da, trebuie. Citeşte programul.

Ea apucă foaia strâns şi citi. El văzu că ochii îi erau inundaţi din nou de lacrimi.

— O să vezi o nuntă programată la ora două după-amiază. Te rog să iei parte. Şi să-l pregăteşti şi pe Lionel. El şi Gantry o să fie cavalerii mei de onoare. Wellington nu e invitat.

— Cum aş putea să refuz…

— Patience, o căsătorie de convenienţă rezolvă mica noastră problemă. Faptul că m-ai sărutat. Faptul că mie mi-a plăcut. Ăsta e un bonus, un beneficiu în plus, într-adevăr. Atracţia dintre noi o să crească, dar eu ştiu că tu ai încredere în mine. Eu am încredere în tine. Asta o să-i ofere băiatului pe care îl iubim amândoi beneficiul de a ne avea pe amândoi lângă el. Iar dacă mor, o să mă odihnesc liniştit în mormânt ştiind că eşti protejată. Dăruieşte-mi asta. Ca bărbat, am nevoie de asta.

— Repington… Busick.

— Ascultă ordinele, Jordan. Te aştept aici la ora două, cu Lionel. După asta, uşa dintre noi n-o să mai fie niciodată

închisă. Cred că, ştiind că nu ne separă nimic, o să dormim amândoi mai bine.

— Asta nu e o declaraţie de dragoste. Dar am avut parte şi de aşa ceva. Şi, până la urmă, n-a însemnat mare lucru. Înţelegerea noastră de acum e una practică.

— Cu beneficii. Titlul meu şi altele.

Ridicând din sprâncene, speră că ea avea să râdă, sau măcar să zâmbească.

— E o nebunie, comandante, dar, de vreme ce am fost locatara Bedlamului, de ce nu? Da, o să respect programul tău.

El îşi puse mâna sub cap şi o urmări cum se îndrepta, împleticindu-se de parcă ar fi mers pe nişte bucăţi de jeleu, spre camera alăturată.

Lăsă uşa dintre ei larg deschisă, iar el speră că asta arăta felul în care aveau să decurgă lucrurile în viitor. Luă din nou jurnalul lui Colin, căutând ultimele indicii care aveau s-o elibereze pe Patience.

Capitolul 29

O CEREMONIE DE CONVENIENŢĂ

Nu mă gândisem niciodată că aveam să mă recăsătoresc.

Sau că una dintre domnişoarele de onoare avea să fie o pisică. Pisicuţa contesei pusese stăpânire pe buchetul pe care mi-l făcuse Jemina din frumoasele flori de scânteiuţă de pe câmp. Athena îl luase şi îl trăsese sub patul ducelui.

Am îngenuncheat şi am încercat s-o conving să iasă de sub pat.

— Haide, fetiţo. În-întoarce-te la mine, dragă.

Eram agitată, şi asta se vedea din felul în care mă bâlbâiam. Contesa pocni din degete, dar pisicuţa se distra prea tare rupând în bucăţi petalele roşii şi galbene.

Ei bine, asta adăuga culoare sărbătorii.

Ducele râse.

— Las-o în pace. Gantry are inelele. Athena poate să împrăştie petalele ca să decoreze capela temporară în care ne celebrăm nunta – dormitorul ăsta încântător.

Era în toane bune şi îmi luă mâna.

— Să începem, domnule.

Preotul parohiei începu slujba.

Lionel era culcat alături de duce. Se rostogolise, cu siguranţă ca urmare a instrucţiei pe care o făcuse cu ducele.

Palma mea liberă netezea fusta; alesesem o *gaulle,* o rochie de casă decoltată şi voluminoasă, de bumbac alb, drapată cu o eşarfă în carouri aurii şi stacojii care îmi înfăşură talia. Rochia vorbea despre Demerara, căminul meu pierdut. Purtam pălărie, o bonetă uşoară, de culoare crem, foarte englezească, aducând mult cu ceea ce purtau femeile libere de pe insula pe care mă născusem. Era o amintire foarte potrivită a tatălui meu, mult mai bună decât cuţitaşul de aur.

Nu purtam cenuşiu sau negru. Terminasem cu doliul. Am rostit cu mândrie „r”-ul din titlul ducelui meu.

Preotul, un bărbat cu o perucă pudrată şi cu o faţă foarte palidă, m-a făcut să râd, gândindu-mă la deghizările mele. Însă asta nu era o farsă, ci o frântură de viaţă cât se poate de adevărată. Mă căsătoream cu ducele.

— Busick Strathmore, o iei pe Patience Jordan de soţie? întrebă preotul.

Aşezat oarecum în capul oaselor, cu uniforma stacojie decorându-i umerii, el purta broşa pe care o iubea Lionel.

— Da.

Faţa i se încreţi atunci când îmi luă fiul în braţe, şi părea mai atent la bebeluş decât la cuvintele legământului pe care le rostea preotul.

— Patience Jordan, vrei să fii soţia legiuită a acestui bărbat?

— Vreau.

Jemina îmi dădu un ghiont.

— O, am vrut să spun „Da”.

Asta stârni un nou val de chicoteli.

Era o căsătorie de convenienţă. Dacă recunoşteam că era mai mult, stricam totul. Încordarea pe care o simţeam în piept atunci când mă uitam la Busick avea să fie noul meu secret.

Athena trecu în fugă pe lângă noi, lăsând petalele să cadă la picioarele mele.

Contesa scoase un sunet, chemând-o.

Jemina şi lordul Gantry nu puteau să se oprească din chicotit.

Am hotărât să nu-i bag în seamă şi m-am concentrat asupra noului inel de pe degetul meu.

N-avea inscripţii elegante sau iniţiale, erau doar câteva grame de aur moale, galben. Era diferit de inelul de argint pe care mi-l dăduse Lady Shrewsbury în locul celui luat de Markham.

Mă bucuram de acest inel. Simboliza putere şi caracter practic. Aveam să fiu o soţie bună pentru duce.

Lordul Gantry scoase o hârtie din buzunar.

— Asta e licenţa specială de la arhiepiscop.

— Ei bine, s-a făcut, ducesă, zise Busick, luându-şi ceasul de pe masă. Şi într-un timp atât de scurt. Cine să ştie că o ceremonie poate să fie atât de scurtă?

M-am privit oglindită în ochii lui frumoşi şi limpezi, de un albastru dulce, care îmi zâmbeau.

Eram o Strathmore, Excelenţa Sa, ducesa de Repington.

Lady Shrewsbury mă sărută pe obraz.

Jemina mă îmbrăţişă strâns.

Bum. Bum. Bum. Focuri de armă.

Inima îmi stătu în gât.

— Markham?

— Nu, scumpa mea, răspunse ducele zâmbind cu gura până la urechi şi cu gropiţele strălucindu-i. Sunt oamenii mei. Un omagiu pentru noi.

Jemina o prinse pe Athena, împreună cu buchetul jumulit, şi se duse la fereastră.

— Asta, da, omagiu, Excelenţele Voastre!

Bulgărele de zăpadă lingea degetele dragii mele prietene.

Nu fusesem niciodată salutată cu o salvă de gloanţe, şi nici sărbătoritā, de fapt. După nuntă, eu şi Colin plecaserăm de îndată cu o barcă. Dacă aş fi ştiut că era ultima oară când îmi vedeam tatăl, aş fi rămas. L-aş fi îmbrăţişat strâns, sub soarele Demerarei, şi nu i-aş mai fi dat drumul.

Durerea şi speranţa îmi umpleau inima. Care dintre ele avea să învingă?

Întorcându-mă de la fereastră, l-am privit pe duce jucându-se cu fiul meu şi lăsându-l pe Lionel să-i lovească medaliile. Atunci am ştiut că speranţa era mai puternică. Avea să câştige.

Lady Shrewsbury ne luă de braţ, pe mine şi pe Jemina.

— Felicitări, duce, ducesă! Conduceţi-mă afară, doamnelor.

Ducele dădu din cap şi şopti ceva care îl făcu pe Lionel să împroaşte cu salivă.

În spaţiul larg al vestibulului, m-am cutremurat auzind o altă salvă de împuşcături.

— Deci, socotim asta ca pe o izbândă a Aşezământului Speranţă pentru Văduve? Mi-aţi promis să-mi redaţi custodia. Căsătoria de astăzi o redă?

— Am ajuns să te cunosc, Patience, la fel de bine cum îl cunosc pe Repington. Ştiu că sunteţi foarte potriviţi, dar asta e o binecuvântare neaşteptată. Fie ca uniunea voastră să-ţi vindece inima. Dar ai grijă, Markham n-a terminat. Tu eşti în siguranţă, însă Lionel e încă vulnerabil. Nepotul meu mi-a spus că Markham face mare tărăboi în cercurile judiciare.

Bucuria pe care încercam s-o păstrez mi se scurse printre degete. Mi-am prins coatele în căuşul palmelor, iar mânecile umflate ale rochiei mele s-au pleoştit.

— O să trebuiască să mă tem mereu?

— Peste trei săptămâni şi ceva, plata din contul tatălui tău o să treacă în fondurile lui Repington. Markham n-o să mai aibă pentru ce să lupte. O să obosească. Nevoia

lui de a obţine custodia lui Lionel o să dispară. Doamna St. Maur rămâne lângă tine, ca să te ajute să fii vigilentă.

Jemina spuse:

— Jurnalul acela, cred că asta vrea să ia Markham de aici. Fără el, nu mai poate să-l şantajeze pe Sullivan.

Jemina era sclipitoare, descoperise motivele ascunse ale lui Markham. Probabil că de asta voise el să intre din nou în salon, în acea noapte în care fusese alungat de la Hamlin. Fără jurnal şi fără plata de la tatăl meu, nu mai avea cum să facă rost de bani.

— Veghează neîncetat, dar nu lăsa ca nesiguranţa să-ţi umbrească bucuria. Văduvele trebuie să fie mai isteţe decât persecutorii lor, dar trebuie să avem şi pace, la urma urmei.

Pace, curaj, inteligenţă – eram doborâtă de toate lucrurile astea pe care se presupunea că le am.

Gărzile deschiseră uşile din faţă.

Cu pisica într-o mână şi cu şalul în cealaltă, contesa coborî treptele Hamlinului, îndreptându-se spre trăsura ei. Fustele aurii, de culoarea agrişelor, şi pelerina asortată îi fluturară în briza uşoară.

— Vegheaţi neîncetat!

Eu şi Jemina ne-am fluturat mâinile.

Aerul mirosea a zăpadă şi a praf de puşcă.

M-am uitat la trepte şi nu l-am mai văzut acolo pe Colin, ci pe duce, în noaptea în care ne întâlniserăm pentru prima oară, iar eu îl ajutasem să ajungă la intrare.

Uşile se închiseră.

Am trecut cu Jemina pe lângă soldaţii care se învârteau încoace şi-ncolo. Erau binedispuşi şi sorbeau din punciul rubiniu pe care îl pregătisem.

— S-a terminat cu Demerara mea.

Jemina m-a sărutat pe obraz.

— Ai un nou cămin, aici.

Apoi, prietena mea continuă să urce spre etajul al treilea.

Eu am intrat în dormitorul stăpânului şi l-am văzut pe duce adormit, cu Lionel pe piept.

Băiatul meu sforăia ca un greiere.

L-am ridicat şi am aşezat din nou pătura peste soţul meu, peste Busick al meu. Apoi am deschis uşa dintre dormitoarele noastre.

Cântându-i bebeluşului, m-am aşezat pe patul meu şi, cu ochii aţintiţi asupra dormitorului lui Busick, mi-am hrănit băieţelul flămând.

S-a lăsat noaptea, iar mie nu mi-au plăcut liniştea camerei mele şi depărtarea la care mă aflam faţă de Repington.

Păstrasem coşul mare de pâine şi l-am aşezat pe Lionel înăuntru. Apoi m-am îmbrăcat în cămaşă de noapte şi mi-am dus băiatul în camera cu patul cel mare.

Am aşezat coşul alături de cizmele ducelui, ca să-l pot supraveghea pe Lionel, iar apoi am fugit în partea cealaltă şi m-am urcat în pat.

Mi-am pus capul pe pernă, iar Busick m-a prins de degete.

— Ducesă, băiatul nostru a adormit?

Vocea lui era leneşă şi răguşită, de parcă ar fi avut pietre şi nisip în gât.

— Da, are stomacul plin.

— Bun.

Mi-am ţinut răsuflarea şi m-am grăbit să mă ghemuiesc mai adânc sub cuverturi, aproape de el.

Pe chipul lui apăru un zâmbet amuzat.

— Sunt încă puţin imobil, ştii? Spinarea asta o să-şi dea drumul în curând. Ce o să faci cu mine atunci? Nu poţi să aduci toată camera pe salteaua asta.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut pe chipul lui ceva ce nu mai văzusem. Nu era chiar vulnerabilitate, dar nici bravada lui obişnuită. Era ceva între ele.

El îşi cufundă degetele în cosiţele mele, aruncându-mi boneta, şi-şi trecu degetul mare peste urechea mea.

— Uneori sforăi, să ştii, în momentele în care nu încerci să mă seduci.

Busick îmi luă palma şi sărută linia vieţii din ea.

— Nu trebuie să rămâi. Mama n-a împărţit niciodată

dormitorul cu tata după ce el s-a îmbolnăvit. Tu nu trebuie…

Ghemuindu-mă pe genunchi, mi-am frecat nasul de nasul lui, apoi l-am sărutat ca să-l fac să tacă, oprind prostiile care ieşeau de pe buzele acelea delicioase.

Cu siguranţă, ştia că nu eram mama lui.

Şi că el nu era tatăl lui sau al meu.

Mâinile lui m-au găsit, trecând peste marginile cămăşii mele de noapte, peste dantela care îmi acoperea pieptul. M-am ghemuit sub umărul lui, în locul acela care devenise al meu, coastă lângă coastă.

Geamătul care îi scăpă lui Busick semăna cu cel dinlăuntrul meu. Însă scânteia aceea strălucitoare trebuia stinsă, lăsată pentru mai târziu.

— Nu e chiar începutul nopţii de nuntă pe care mi-o imaginam, Patience.

— Bănuiesc că eşti obişnuit cu mai multă agitaţie, am spus eu silindu-mă să casc şi ghemuindu-mă mai aproape de perna lui. Ei bine, o să aştept cu sufletul la gură.

El scoase un mârâit.

— Se presupune că e bine să aştepţi.

Eram liniştită, ştiind că Busick avea să fie acolo dimineaţa, dar murmurul lui nu era de durere. Era de neastâmpăr.

Războinicul meu era frustrat. Se lipsi de porţia de rom şi bău laudanum, apoi închise strâns ochii.

— Busick?

El mă bătu peste mână, ocrotitor, şi-şi întoarse capul.

Care ar fi fost cuvintele de care să ţină seama comandantul şi care să-l asigure pe Busick că eram mulţumită cu lucrurile aşa cum erau? Aveam nevoie de el acolo, lângă mine, şi nevoia asta era mai mare decât nevoia de pasiune.

Ochii lui închişi şi chipul încordat mă făceau să nu fiu deloc sigură că el simţea la fel ca mine.

Capitolul 30

O CĂSĂTORIE DE INCONVENIENŢĂ

Busick stătea la fereastră, privindu-l pe Gantry, care îi conducea trupele. Soldaţii păreau vioi, mărşăluind pe zăpada proaspătă. Îl durea până în adâncul sufletului că nu putea să fie afară, împreună cu ei. Trecuse o săptămână de la nuntă, iar acum putea să stea în capul oaselor fără ca toţi muşchii să-i pulseze de durere cruntă. Totuşi, asta nu-i era de ajuns unui bărbat care trăia ca să atingă desăvârşirea.

Soldaţii făcură o întoarcere de nouăzeci de grade, care păru mai degrabă de o sută. Prima lor greşeală, iar Gantry nu îi corectă. Era mult prea în faţă, călare, şi nu-i vedea.

Busick ar fi trebuit să fie acolo. Poziţia oamenilor era greşită. Bătu cu pumnul în lateralul scaunului cu rotile.

Şi mai bătu o dată.

Pe când îşi tot strângea şi desfăcea pumnul, ridică privirea şi o văzu pe Patience în prag, cu braţele pline de rufe împăturite. Silindu-se să-şi ia un aer impasibil, chiar calm, se uită la ea.

— Soţia mea nu trebuie să schimbe lenjeria.

— Ducesa asta trebuie s-o facă. Lionel e foarte activ, ceea ce face să avem mereu nevoie de cearşafuri curate.

Ea se apropie şi lăsă lenjeriile pe pat.

— Domnule duce, pari încordat. Te-ai forţat să te ridici? Bineînţeles că se forţase. Era îngrozitor să se uite la ea, purtând altă rochie care îi plăcea, una cu pense în talie, deasupra şoldurilor şi coapselor şi… să nu poată s-o cunoască.

Se şterse la gură şi împinse în faţă roata mare a scaunului său.

— Trebuia să mă ridic. Până acum nu m-ai cocoloşit,

Patience. Nu începe din clipa asta.

— Îmi pare rău.

Zâmbetul de pe chipul ei dispăru.

El îşi dădu seama că trebuia să-şi îmblânzească tonul. Nu era vina ei. Ochii aceia de culoarea topazului ascundeau, oare, măcar o undă de curiozitate, un foc înăbuşit pentru soţul ei?

Oprindu-şi scaunul aproape de ea, îi zise:

— Ţi-am spus că era timpul să mă ridic. M-am ridicat. Trebuie să asculţi cu mai multă luare-aminte.

Fruntea ei se încreţi.

— Ai crezut că asta o să se schimbe după căsătorie?

— Am sperat să începi să auzi şi vorbele care altădată îţi treceau, pur şi simplu, pe lângă ureche.

— De ce îmi vorbeşti pe tonul ăsta furios?

Acum nu era timpul pentru discuţii. Avea să fie mai bine abia după ce reuşea să-şi recapete puterile şi să acţioneze din nou după dorinţa lui. Îndreptă spre uşă drăcia aceea cu roţi.

— Îl aud, cumva, pe Lionel? Cred că plânge.

— Nu plânge. Sau de abia a început.

Ea puse mâna pe umărul lui Busick, iar căldura degetelor ei îl arse prin cămaşă.

— Ce este? îl întrebă.

— N-ai dormit în camera noastră aseară.

— Lionel a stat treaz până târziu. Cred că am adormit. Am adus balansoarul jos. E destul de confortabil. Învârtindu-se, el o privi pieziş.

— Păcat. Mi-a fost dor să-ţi aud gândurile. Spui mai multe abia după ce închizi ochii. Eşti foarte vorbăreaţă în somn.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ce am făcut? Ce regulă am încălcat? O să-mi repar greşeala.

— Ştiu că eşti speriată. Spune-mi de ce. Hamlinul e un loc sigur. Poziţia ta e sigură. Spune-mi ce se petrece în mintea ta.

Ea îşi coborî privirea şi-şi încrucişă braţele.

— M-ai auzit vorbind aiurea. Ce crezi despre asta?

— Că încă eşti îndrăgostită de Colin. Că ţi-e dor de el.

— A fost soţul meu. N-ar fi trebuit să-l iubesc?

— Bineînţeles că ar fi trebuit. A fost tatăl lui Lionel. Dar tu încă îl strigi. Urmăreşti un om care l-a cunoscut. Eşti blocată în trecut. Oare asta se întâmplă din cauză că şi eu sunt blocat trupeşte?

Strângându-şi în palme coatele ascuţite, ea se aşează pe pat, pe patul pe care el dorea s-o culce şi s-o facă a lui.

— Nu-l doresc pe Colin, dar amintirea lui încă îmi bântuie mintea. Nu ştiu cum să-l fac să se oprească.

El se întoarse la ea.

— Ce pot să fac ca să te simţi în siguranţă? Ai numele meu, protecţia mea. Trebuie să ştii că te doresc fierbinte. Ce altceva?

Ea se apropie, îngenunche şi-şi lăsă capul în poala lui.

— Nu ştiu. Lady Shrewsbury mi-a spus că Markham poate, încă, să lovească. Asta, până când o să fie acordată plata tatălui meu… a răposatului meu tată.

Patience numără pe degete.

— Mai sunt două săptămâni. Alte două săptămâni în care să-mi văd de treburi, prefăcându-mă că nu mă uit după ticălos, care poate să apară din catacombe, să-l fure pe Lionel, sau să găsească o cale de a-ţi face ţie rău.

El îi ridică faţa, trecându-şi degetele peste gropiţa aceea minunată din bărbia ei tremurătoare.

— Trupele mele patrulează. Gantry e afară. El e capabil să te protejeze.

Ochii ei mari se îngustară. Se ridică.

— Crezi că mă tem pentru că tu nu poţi să umbli? Nu pune un preţ atât de mic pe mine. Mă cunoşti mai bine de-atât.

— Cred că te cunosc, dar tu eşti singura persoană care m-a înşelat de două ori. Trebuie să ştiu ce gândeşti, şi pot s-o aflu din visele tale.

Ea se ridică, dominându-l ca o regină, aşa cum şi era. Cu bărbia ridicată, se duse în încăperea alăturată.

El o auzi deschizând nişte sertare şi mutând lucrurile

din ele. În cele din urmă, ea se întoarse şi îi puse în mână o bucată mototolită de pergament.

— Ultima oară când i-am spus unui bărbat ce gândeam, el s-a aruncat în Tamisa.

— Eu nu sunt Colin.

— Nici nu vreau să fii. Îi mulţumesc lui Jupiter al tău că nu eşti el. Dar nu suntem liberi, Busick. Nu suntem. Tot aşteptându-i pe Markham sau pe Colin să apară, o să ajung să beau şi eu din romul tău. Nu ştiu cum să stau în preajma ta şi să nu fiu cauza suferinţelor tale.

— Nu tu eşti…

— Citeşte. Cunoaşte-mi gândurile. Ele l-au ucis pe Colin.

Desfăcând hârtia, Busick văzu o scrisoare cu litere frumoase, adresată vărului său. Câteva cuvinte ieşeau în evidenţă - *„urăsc”, „nu pot să iert”, „m-am săturat”, „plec”.*

— I-am trimis-o după ce m-a părăsit din nou, de-a lungul întregii veri. I-am spus că mă săturasem să fiu singură, că voiam să merg acasă. Probabil că a râs de ideea asta, ştiind că în Demerara nu mai era nimic pentru mine. Fraţii tatălui meu – nu pot să le spun unchi – cred în sclavie. S-ar putea ca surorile mele să fie sclave.

— Patience, o să aflu ce s-a întâmplat cu ele. O să fac asta pentru tine.

Expresia aceea de pe chipul ei – cu buzele strânse într-un rictus furios, atunci când credea că nimeni n-o vedea şi atunci când lovea aluatul cu pumnii – îl făcea pe Busick să se simtă şi mai rău.

— Nu vreau ca vorbele mele să te ucidă, duce.

— Spune-mi cinstit dezamăgirile tale. Lasă-mă să le aflu. Fără ascunzişuri, fără deghizări. Spune-mi, Patience. E un ordin.

— Ce vrei să auzi? Vrei să ştii că îmi place să te aud răsuflând alături de mine? Că urăsc faptul că nu poţi să mergi pentru că te doare atât de rău? Ştii că sunt uşurată că nu cutreieri tripourile împreună cu Markham şi că nu trebuie să-l aştept să vină la Hamlin şi să-mi spună că eşti mort, aşa cum mi-a spus despre Colin?

— Markham a fost cel care ţi-a spus? Nu magistratul?

— Stai pe loc! se auziră afară nişte strigăte de bărbaţi.

Busick o luă de mână şi o duse pe coridor, la o fereastră de la care se vedea peluza din faţă.

— Fii tare! Poate că e un bilet de la Markham, în care îţi spune că a renunţat.

Îşi împinse scaunul spre scări.

Patience veni în spatele lui şi puse mâna pe scaun, de parcă ar fi vrut să-l ajute.

Luându-i degetele, el le sărută.

— Mă descurc.

— Probabil că ţi-ai făcut o regulă din a nu primi ajutorul meu.

Înainte ca el să poată să-i răspundă la înţepătură, văzu călăreţul care venea pe alee. Individul nu purta uniformă, dar asta putea fi o deghizare pentru a aduce un mesaj direct de pe câmpul de luptă.

— Îţi mulţumesc, Patience, că nu te-ai deghizat niciodată în soldat. Mă gândesc şi acum la şoldurile tale acoperite de pantaloni.

— De ce mă faci să râd când sunt furioasă?

— E bine de ştiut că nu-ţi sunt indiferent, Patience, iar umorul e cel mai bun tratament pentru inimile frământate.

Busick se uită la soldatul de la intrare şi-şi trecu palma pe sub bărbie, semnalul stabilit ca individul să fie lăsat să intre.

Soldatul de pază ieşi ca să-l întâmpine pe călăreţ.

— Crezi că e un mesager de la Wellington? întrebă Patience. Vrei să te cobor? Aş putea să chem nişte soldaţi, sau pe lordul Gantry.

El se îndepărtă de balustradă.

— Nu vreau să fiu târât la parter aşa cum m-au scos de pe câmpul de luptă, nici chiar pentru Wellington.

Fără uniformă, neputând să-l întâmpine pe călăreţ stând în picioare – nu. Busick îşi scoase ceasul.

— E timpul poveştii lui Lionel. Preia tu mesajul în locul meu.

— Cum?

— Ducesa mea poate să facă asta.

O lăsă acolo, ştiind că ea avea să se ocupe de toate, negreşit, şi se duse la Lionel.

Bebeluşul era treaz şi îl salută cu un fel de zâmbet pe Busick, atunci când acesta se apropie de leagăn. Busick se întinse şi îl luă în poală.

— Soldăţelul meu, eşti gata să-ţi începi după-amiaza?

Lionel îi răspunse cu zgomotul acela de supt, pe care îl scotea cu buzele strânse.

El ridică băiatul la înălţimea ochilor.

— O s-o aşteptăm pe mama ta pentru asta. Mă recunosc învins în faţa urii tale faţă de terciul cu lapte. Ce vrei, să te târăşti sau să asculţi o poveste?

Bebeluşul scoase alte strigăte de luptă.

— Cred că asta înseamnă „nu”. Vrei să auzi despre bătălia de la Assaye? Vrei să ştii cum bătrânul Repington, un modest locotenent-general pe vremea aceea, a ajutat la câştigarea campaniei? Wellington putea să se bizuie pe mine.

Lionel se încruntă, dar întinse degeţelele spre lavaliera pleoştită a lui Busick.

Busick îl trase mai aproape, lipind de el băieţelul pe care îl iubea. Apoi începu să fredoneze cântecul cu naufragiul.

— Nu cred că inima mea ar putea să creeze un tablou mai frumos, îşi ridică privirea spre uşă.

Patience se sprijinea de toc. În mână avea un teanc gros de hârtii. Era o încântare de privit, aşa cum trecea pragul după ce alergase în sus şi-n jos pe scări. Rochia de un cenuşiu-închis, care îi flutura pe lângă gleznele zvelte, ar fi trebuit să aibă altă culoare. Trebuia să scape de doliu.

— Frustrările mele te-au aruncat din nou în umbră. Nevastă, meriţi ceva mai bun. Lumina ta trebuie să strălucească. Se îndreptă spre ea, ţinându-l bine pe Lionel în braţe. Deschide-o. Îţi dau voie.

Legănându-şi soldăţelul, aşteptă să audă că Wellington îi refuza cererea de întoarcere.

*

Trebuia să mai savurez puţin tabloul acela cu Busick şi cu Lionel. Aveam un tată care să-mi iubească fiul, un bărbat puternic, aşa cum fusese propriul meu tată, dar umbrele de sub ochii ducelui, săgeţile de furie din vocea lui îmi spuneau că nimic n-avea să dureze. Scrisoarea asta avea să pună capăt păcii din scurta noastră căsnicie.

— Nu vreau ca totul să se piardă odată cu deschiderea scrisorii, am spus eu.

Busick se uită pieziş la mine, cu maxilarul încleştat.

— Haide, Patience, citeşte-o. Veştile nu trebuie să aştepte.

Nu vedea lacrimile din ochii mei, nodul din gât pe care îl făcea inima care mi se oprise acolo? Am ridicat scrisoarea spre el.

— Nu.

— Bine. Atunci, haide să amânăm cu totul deschiderea ei. Au trecut două săptămâni de când nu m-am mai simţit destul de bine ca să petrec puţin timp cu băiatul ăsta, ca de la bărbat la bărbat. Trebuie să negociem ceva între patru ochi.

Am împins din nou spre el pergamentul sigilat cu ceară de culoarea sângelui.

El l-a luat şi l-a pus alături de scrisoarea mea către Colin, acoperindu-le pe amândouă cu pledul în carouri pe care îl făcusem pentru scaunul lui.

— Scrisoarea o să aştepte.

— Domnule duce, vezi ce vrea Wellington.

Ţinându-l cu o mână pe Lionel şi împingându-şi scaunul cu cealaltă, el se îndreptă spre fereastră.

— Dar ai aşteptat asta. Ieri nu mai voiai să treacă nicio zi fără să ştii dacă nu cumva e nevoie de tine pe câmpul de luptă.

El trase la o parte perdelele crem.

— Uită-te la câmpurile tale, Lionel. Mi se pare că oamenii au lăsat iar zăpada să se aşeze. Aşa ceva nu se

face. Trebuie să ai grijă de amănunte. E important.

Am venit în spatele lor.

— Aş putea să le spun s-o cureţe.

— De ce n-ai făcut-o? Ai avut prea multe cearşafuri de schimbat?

— Nu m-am gândit la asta.

— Ai fost prea ocupată cu neliniştile.

Spusesem ceva care să-l jignească?

— Ai luat în serios aiurelile unei femei adormite?

— Fie că eşti trează şi nu vorbeşti, fie că dormi pe scaune, unde nici măcar nu pot să te alin dacă ai coşmaruri. E cam greu de ales.

Trebuia să păşesc din nou în vârful degetelor pentru că spusesem ceva în somn? Mi-am încrucişat braţele.

Teama mi se spulberă, iar în locul ei mă cuprinse furia.

— Mă înfurii la fel de tare în scaun ca şi atunci când stai în picioare. Deschide scrisoarea şi haide să înfruntăm împreună ce are de spus. El îl legănă în braţe pe fiul meu.

— E un ordin, doamnă?

Mi-am adunat toate puterile şi i-am întors scaunul, ca să mă vadă.

— Da.

— N-are nicio însemnătate dacă Wellington mi-a primit cererea de întoarcere în armată sau dacă mi-a refuzat-o. Somnul lui Lionel e mai important. E ceva ce pot să fac, ceva ce pot să controlez din scaunul ăsta.

— Nu cumva tocmai mi-ai spus să înfrunt lucrurile aşa cum sunt? Fără deghizări, fără înşelătorii?

El se strâmbă, luă scrisoarea şi mi-o îndesă în mâini.

— Atunci deschide-o, ducesă. Dă-mi direct ordinele. Nu le îmblânzi. Dacă Markham şi Lady Bodonel îmi cunosc neputinţele, toată lumea le ştie.

Adresa de sus nu-l pomenea pe Wellington şi nu era din armată. Timbrul nu era din Spania.

Degetele mele bâjbâiră pe ceara sigiliului.

Ducele mă prinse de mână, acoperind scrisoarea cu palma lui mare.

— Ţi-am cerut să mergi cu mine pe câmpul de luptă. Acum eşti soţia mea, dar nu…

— Da.

— Da, ce?

— Da, o să merg cu tine. O să mărşăluiesc alături de tine. O să te urmez oriunde. Dar trebuie să-mi promiţi că o să fii grijuliu şi că n-o să te porţi niciodată nesăbuit.

— Nesăbuinţa e celălalt nume al tău!

Zâmbetul i se întoarse pentru o clipă, dar mie îmi ajunsese stomacul în gât. Hamlinul începuse să mi se pară un cămin, singura mea casă acum, şi iată, puteam să fim siliţi să-l părăsim.

Ducele îmi dădu drumul.

— Haide, soldat, citeşte-o.

Inima îmi bătea tare. Am rupt sigiliul.

— E de la avocaţii tatălui meu. Markham pune la îndoială calitatea ta de tutore şi faptul că beneficiezi de custodia lui Lionel. Avocaţii îţi cer să duci bebeluşul la Londra.

Ducele se lăsă pe spate în scaun. Îl îmbrăţişă pe fiul meu, care căsca.

— Nu e de la Wellington, spuse el, bătând cu palma în laterala scaunului. Mai am timp.

Ar fi trebuit să mă bucur pentru el, dar inima mea plăpândă se strânse.

— Vezi? Markham e încă la pândă, încă încearcă să câştige custodia lui Lionel. N-a terminat-o cu noi.

— E doar o ciorovăială. O să-mi pun avocatul să-l atace.

Eu m-am retras, strângând hârtia în mână.

— Pune bebeluşul să se culce. Păzeşte-l, pentru ca omul acela rău să nu poată să pună mâna pe el.

— Patience, aşteaptă.

Nu puteam să mai stau ori să mai aştept. Fuga era singura scăpare. Salutând, m-am întors şi am luat-o la fugă.

Nu m-am oprit decât la nişa de jos, ascunzându-mă după zeii aceia nefolositori de marmură. Nu se mişcau, aşa că nimeni nu putea să-mi vadă slăbiciunea.

Pentru că eram slabă.

Wellington voia mintea lui Busick.

Lionel îi voia braţele şi cântecul.

Dar eu voiam ca el − mintea, trupul şi sufletul lui – să fie în siguranţă. Busick era căminul meu, locul în care mă simţeam în siguranţă.

Trebuia să părăsim Anglia. Să ne retragem acum şi să câştigăm mai târziu războiul ăsta.

Oare eram destul de femeie ca să-i spun în faţă comandantului să se retragă – nu într-o scrisoare sau vorbind în somn, ci cu glas tare?

În mine se întâlnea sângele învăpăiat al tatei cu cel plin de curaj al mamei, iar o fiică a lor şi a Demerarei nu trebuia să lase niciodată garda jos. Aveam să-i spun lui Busick ce anume îmi trebuia. Toate sentimentele închise în inima mea îşi cereau dreptul să iasă la lumină. Şi aveau să-şi câştige acest drept.

Capitolul 31

CREDE ŞI ASCULTĂ

În dormitorul lui, Busick învârtea roţile căruciorului înainte şi înapoi, mişcându-se de la fereastră la comodă. De două ore tot străbătea acel drum, urmărind din priviri uşa închisă care îl despărţea de Patience.

Auzi mişcări. Nişte lucruri erau târâte, dar uşa nu se deschise.

Plânsul lui Lionel fu scuza de care avea nevoie.

Împinse uşa şi intră.

Patience îl hrănea pe Lionel, aşezată pe un cufăr. Lucrurile din dulapul ei, ca, de pildă, rochia fermecătoare pe care o purtase la nunta lor, erau întinse pe pat.

— Îţi faci bagajele, Patience?

— Da.

El împinse căruciorul mai aproape, destul de aproape

ca să vadă creştetul lui Lionel, părul lui întunecat, pe pielea ei bronzată.

— Să ştii că dacă ai fi vrut să mă părăseşti, ar fi trebuit s-o faci ca celelalte, înainte de nuntă.

— Da.

— Răspunsuri monosilabice. Tot enervante sunt, chiar dacă vin de pe buzele tale dulci.

— Ar trebui să urmăm o strategie de luptă.

Ascultând-o pe jumătate şi încă zgâindu-se la ceea ce se vedea din pieptul ei dezgolit, el se prinse de braţele scaunului.

— Despre ce vorbeşti, Patience?

— Haide să mergem la Wellington. Haide să mergem acum.

— Patience, asta nu-i cu putinţă. Nu-ţi faci apariţia pe câmpul de luptă de parcă ai fi primit o invitaţie la o petrecere sau la teatru.

— N-am fost niciodată la o petrecere sau la teatru aici, în Anglia. Fantoma pe care eşti gelos nu m-a dus niciodată.

— Poate că vreau să mă visezi pe mine. Poate că te văd păşind în vârful picioarelor în jurul meu şi vreau să reacţionezi, să mă laşi să-ţi văd frustrarea provocată de starea noastră. Luptă-te cu mine ca înainte, chiar dacă eu nu pot să te vânez.

— M-ai vânat. Ai intrat aici.

Ea şterse gura lui Lionel şi, pentru o clipă, el o văzu foarte bine. Sânii ei rotunzi şi frumoşi păreau însăşi esenţa maternităţii, a feminităţii, a perfecţiunii unei zeiţe.

— Scuză-mă, despre ce vorbeai, Patience?

Ea clătină din cap.

— Lionel, eşti sătul?

Bebeluşul căscă, plescăind din gingii.

Busick studiase semnele mulţumirii. Luă băieţelul din braţele ei. După ce se asigură că şervetul nu trebuia schimbat, îl aşeză pe Lionel în leagănul de jos.

— Gata, micuţule.

— Mulţumesc, zise ea după ce el se întoarse.

Dar ducele nu terminase cu ajutorul de care avea ea nevoie. Îi luă palma în palma lui şi o trase în poală.

Picioarele ei lungi se încolăciră în jurul piciorului lui sănătos iar el puse scaunul în mişcare, învârtind roţile invers. Ajunseră înapoi în dormitorul lui, iar el închise uşa.

— Băiatul nostru o să doarmă câteva ore, iar asta ar trebui să fie destul pentru ca eu să dreg lucrurile.

Postura ei se destinse, iar capul i se lăsă pe umărul lui. Mirosea a săpun, a lavandă şi a lacrimi.

Acest ultim miros nu era potrivit; niciodată n-avea să fie.

— Îmi pare rău, Patience.

Ea îl ţinu strâns, mai întâi de după gât, iar apoi, de umeri.

— De ce nu eşti fericit cu mine?

— Tu ar trebui să fii adorată şi sedusă. Iar eu nici măcar n-am reuşit să te pun la adăpost. Sunt prizonier în scaunul ăsta.

— Nu. Toate bazaconiile astea sunt numai în capul tău. Dacă ţi-aş spune că sunt fericită în braţele tale, ai crede că te mint.

Buzele lui îi găsiră gâtul, iar ea se lipi mai tare de el, seducătoare şi savuroasă în braţele lui.

— Patience, scaunul ăsta nu te deranjează deloc?

— Deloc.

— Mulţumesc, dar ştii părerea mea despre răspunsurile monosilabice. Vorbeşte cu mine. Nu sunt uşor de rănit. Poţi să fii dezamăgită sau frustrată de situaţie.

Degetele ei îl prinseră strâns de guler.

— Vrei să-mi mărturisesc sentimentele?

— Da.

— Sunt speriată, mai speriată decât am fost vreodată.

— Din cauza lui Markham?

— Din cauza lui Colin. N-am putut să-l fac fericit. Nu m-a ascultat. Iar acum nici tu nu pari fericit. Şi nu vrei să mă asculţi atunci când îţi spun că eu sunt fericită.

— Nu te pricepi deloc la libertinaj. Şi nu înţelegi complexitatea sentimentelor mele: sunt fericit că m-am

căsătorit cu tine şi frustrat pentru că nu sunt destul de sănătos ca să mă bucur de roadele uniunii noastre.

— Dacă eşti fericit…

— Pentru moment, sunt mulţumit. Dar vreau mai mult din tine. Vreau ca numele meu să fie unicul nume de pe buzele tale.

Busick îi ridică bărbia şi puse stăpânire pe buzele ei, sperând s-o facă să mărturisească dragostea pe care o vedea în ochii ei.

— Te ascult acum, Patience.

Ea îi netezi cămaşa, trecându-i cu palma peste umeri.

— Ca să-l ţin pe Colin departe de depresie, nu puteam să fiu eu însămi. Nu vreau să fie aşa cu noi. Du-ne la Wellington sau în alt loc în care Markham să nu ne găsească. Lasă-mă să-ţi dovedesc că o să iau sabia ta şi că o să lupt pentru tine.

— Nu, răspunse el, atingându-i obrazul şi ştergându-i o lacrimă care ajunsese pe bărbie. Nu trebuie să dovedeşti nimic. Am nevoie doar de vocea ta, care să-mi spună ce e în sufletul tău.

Patience îi duse mâna la inima ei.

— Cred în tine. Să plecăm. După ce o să fim în siguranţă, poţi să ne aduci acasă.

— Hamlinul e acasă?

— Pentru mine, „acasă” e acolo unde sunteţi tu şi Lionel.

El îşi puse braţele în jurul ei, trăgând-o cât putea de aproape de inima lui.

— Atunci de ce îţi faci bagajele?

— Trebuia să fac ceva în timp ce te aşteptam să vii să mă iei.

— Atunci, ai plănuit o ambuscadă? Acum vrei să fii strateg?

— Ei bine, am avut un profesor foarte bun în persoana ta.

El îi mângâie gâtul lung.

— Strategul din casa ta ştie cum să facă Hamlinul sigur. Răspunsul e jurnalul lui Colin. Mai bine zis, jurnalul lui

Markham şi al lui Colin.

Ea îl privi cu coada ochiului, iar el îi netezi fruntea încreţită.

— La început e scrisul lui Colin, dar a doua jumătate e al lui Markham. Foarte apropiat, cu un scris foarte asemănător.

— Al lui Markham?

— Da, el l-a manipulat pe Colin, iar acum te manipulează pe tine. Am făcut un plan prin care să scăpăm de el. Există riscuri, dar n-o sa trebuiască să te deghizezi, ci doar să faci singurul lucru care nu-ţi place. O să trebuiască să avem răbdare şi să-l aşteptăm să iasă din vizuină.

— Atunci, suntem condamnaţi, Busick.

— Nimic nu e condamnat dacă lucrăm împreună.

— Nimic?

— Nimic, Patience. Acum e timpul să te pregătesc de culcare.

— Busick, am încercat să dorm în cealaltă cameră. Nu vreau să spun ceva care să te rănească.

— Ei bine, intenţiile în sine sunt foarte bune, dar eu am nevoie de tine.

Ochii lui Patience străluciră, iar ea repetă în şoaptă cuvintele lui.

— Da, comandantul are nevoie de tine, aşa cum eşti. Acum pregăteşte-mă tu de culcare, pentru că am dat drumul valetului devreme. O să am nevoie de ajutor.

Ea coborî din poala lui şi i se aşeză sub braţ.

El gemu şi se ridică, iar soţia lui, având exact înălţimea care trebuia, îl conduse spre saltea. Durerea provocată de mişcările repezi fu răsplătită de fericirea pe care el o simţi pentru că îşi sprijinea fruntea de pieptul ei, şi de senzaţia delicioasă a spatelui ei arcuit spre el. Gâfâind de durere, se lăsă să cadă deasupra ei.

— E limpede, draga mea, că avem nevoie de exerciţiu. Asta o să fie noua noastră instrucţie de seară, ceva de planificat.

— Eşti greu. Eşti foarte greu, îi răspunse ea, zvârcolindu-se şi reuşind, în cele din urmă, să se elibereze

de sub greutatea lui.

Ca un strateg adevărat, el avea şi alte idei. Se învârti încet, aşezându-se alături de Patience. După ce îi făcu o percheziţie în toată regula, ca să se asigure că nu avea arme ascunse, o lăsă şi se foi pe perne până când îşi simţi spatele uşurat.

— Da, în fiecare seară o să lucrăm împreună şi o să ne îmbunătăţim tehnica, până când…

Ea îl cuprinse în braţe şi îl sărută.

— Vorbeşti prea mult.

Patience avea o gură atât de îmbietoare, un gât atât de îmbietor, sâni atât de îmbietori, dar greşea. El nu spusese destul. Avea să-i spună totul, toate speranţele care îi umpleau pieptul atunci când se gândea la ea, la preţioasa lui soţie. Odată ce făcea Hamlinul sigur, căminul de care ea avea nevoie, el avea să-i spună totul.

Capitolul 32

STRATEGIA COMANDANTULUI

Mi-am lăsat soţul să-şi urmeze planul şi am privit cum se stingea viaţa pe care Busick şi oamenii lui o aduseseră la Hamlin.

Luminile au fost micşorate.

Perdelele au fost bine trase în faţa ferestrelor.

Discuţiile prieteneşti din vestibul şi de pe coridoare – toate s-au evaporat precum ceaţa.

Busick trimisese acasă aproape tot contigentul, lăsând doar două gărzi. Cei doi soldaţi n-aveau case la care să se întoarcă, pentru că războiul îi lăsase văduvi. Aşa că au rămas şi şi-au făcut datoria în vestibul, ridicând acolo chiar şi un cort, ca să păstreze acea ordine familiară pe care Busick o crease ca să-i ajute să-şi revină.

Faptul că îşi târau picioarele pe marmură nu mă deranja. Hotărârea din ochii lor strălucitori era de ajuns ca

să fiu mulţumită.

Jemina m-a întâmpinat în capul scărilor. Am urcat braţ la braţ.

— Fără lumină, casa e atât de diferită! spuse ea.

Da, aşa era. Planul trebuia să fie pus în aplicare cât mai repede.

— Ducele o să-şi recheme armata cu prima ocazie.

Prietena mea dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Asta ar face să nu ţi se mai şteargă de pe buze zâmbetul pe care el ţi l-a pus acolo.

Zâmbeam? De fapt, eram foarte îngrijorată, iar buzele mi se ridicau la colţuri în loc să se lase. M-am prins de balustrada scării, privind în jos, spre nefolositorii zei de marmură.

— Lordul Gantry s-a dus în oraş ca să desăvârşească şiretlicul ducelui, am spus eu. Asta nu mă mângâie deloc. Markham e un ticălos, iar dacă încearcă într-adevăr să se întoarcă la Hamlin... Ei bine, planul o să funcţioneze. Dacă Markham îl vrea pe Lionel, o să-l urmărească pe Gantry, dar dacă vrea jurnalul, atunci o să vină aici, fiindcă o să-şi închipuie că toţi ceilalţi sunt plecaţi în oraş.

Jemina mă îmbrăţişă cu putere şi mă sfătui:

— Du-te şi vezi ce face neînfricatul nostru comandant.

Plutind, prietena mea urcă scările, cu fustele cenuşii fluturând. Arăta bine şi în rochii cu talia înaltă.

Stând în faţa camerelor stăpânului, mi-am şters mâinile asudate.

Nu era ca mersul pe scoici, era mai rău. Trebuia să se termine.

Am intrat.

— Domnule duce, cred că...

Piept dezgolit.

Bărbatul era o întruchipare a frumuseţii, îmbrăcat doar cu pantalonii, în scaunul cu rotile. Trăgea de o bară de care erau legate cu frânghii greutăţi, la care se adăugau şi scripeţii vechiului candelabru.

— Da, draga mea. Ce crezi? Vreau să aud.

Gemu şi mişcă bara înainte şi înapoi, sus şi jos. Ritmul

era hipnotic. Îl simţeam din partea cealaltă a încăperii.

Busick se opri şi se întoarse în scaun.

— S-a întâmplat ceva?

Nimic nou, doar dorinţa arzătoare de a fi în braţele lui, de a mă odihni pe pieptul lui lat, cu smocuri mici de păr care îmi gâdilau bărbia, făcut ca să fie mângâiat de degetele mele. Dorinţa de a-i auzi huruitul râsului, de a-i simţi calmul cu care se ruga pentru sănătatea lui Lionel, pentru siguranţa mea şi pentru pace, îmi copleşea raţiunea. Tânjeam după el.

— Patience?

Cum să-i spun asta? Cum să-i spun că instrucţiile din fiecare noapte, programele lui şi ritualul de la culcare – strânsă în braţele lui, cu inima lângă inima lui – mă lăsau fără suflare, atât de atrasă eram de Busick.

— Vino la mine, Patience.

Am alergat la ducele meu, iar el m-a ridicat în braţe, aşezându-mă în poala lui. Fundul meu s-a cuibărit pe piciorul lui, coapsa mi s-a lipit de piciorul de lemn şi de cizmă.

Mi-a strâns mijlocul în timp ce degetele mele îi netezeau pielea, ocolind cicatricile.

N-avea rost s-o neg. El era iubitul meu şi eu eram iubita lui.

Speram că aşa stăteau lucrurile.

— Patience, planul meu o să-l facă pe Markham să iasă din vizuină. Gantry a făcut mare vâlvă în legătură cu prezenţa mea la Londra. Ar trebui să se vorbească despre cina la care i-am invitat pe mama şi pe prietenii ei acum, la sfârşitul săptămânii, în casa mea din oraş. Toată lumea o să creadă că sunt acolo, cu Lionel, nu aici, cu o zeiţă la cheremul meu.

Ce cuvinte îmi mai spunea şi el pe când îi şedeam în poală! Dar îmi plăceau. Pentru prima dată de mult timp, eram eu, doar eu. Iar această Patience cu desăvârşire adevărată era numai pentru el. Ochii aceia frumoşi, inteligenţi şi limpezi – cred că ştia.

— Încă vorbeşti în somn, dar de data asta mi-am auzit

numele. Obrajii mi-au luat foc.

— Îmi pare rău. Nu-mi place deloc că sunt atât de vorbăreaţă.

— Dimpotrivă. Eu sunt chiar fericit că vorbeşti. Mă ajută să ştiu că fac lucrurile bine, de vreme ce nu poţi să coci pâine şi să te vânzoleşti în jurul cuptorului afumat, arătând că familia ta e aici, ceea ce nu trebuie făcut decât după ce terminăm cu mascarada asta.

Mă sărută la rădăcina gâtului, apoi trecu cu buzele peste pielea sensibilă de pe ceafă, pe care adesea mi-o acoperea cocul.

— Vezi, până acum n-am ştiut că asta te vrăjeşte. Cred că ai şoptit că ţi se strâng degetele de la picioare de plăcere. Nici nu pot să mă gândesc la un mod mai plăcut de a-ţi afla secretele. Ba nu, cred că pot.

Eu mă dădeam de ceasul morţii, prinsă de temerile mele, iar el se distra. Am încercat să mă ridic de pe scaun, dar n-am putut. Mâinile lui s-au mutat, gâdilându-mă, atingându-mă, înnebunindu-mă. Alunecam pe balustrada abruptă a inimii, dar zburam. Îl iubeam pe Busick.

— Spune-mi. Trează, uitându-te la mine. Ce crezi despre noi? Voiam să mărturisesc şi să-l las să ştie că doream iubirea lui, dar, în schimb, l-am sărutat. Trebuia să-i confirm prin acţiuni tot ceea ce afla. Tot ceea ce trebuia să ştie.

Gura lui mi-a luat în stăpânire gura, cu o foame la fel de mare, cu o dorinţă la fel de mare de a plăcea şi de a arăta lecţiile pe carele învăţaserăm, lucrurile pe care le practicaserăm. Ştiam că îi plăcea să-i pun mâinile pe piept, niciodată pe umăr sau pe coapsă.

Iar el ştia, cu siguranţă, că îmi plăcea să mă ţină strâns, atât de strâns încât să pot să-i adulmec mirosul – puţin santal, puţin apret dulce şi un iz obraznic de rom.

— Mă simt puternic, Patience. Cred că trebuie să discutăm despre unele dintre clauzele legale ale căsătoriei noastre.

Ce? Avertismentul dat de Lady Shrewsbury, care îmi spusese să citesc mereu documentele, mi-a făcut stomacul

să se strângă.

De jos se auzi un zgomot ce părea să îmbine un ţipăt cu un scâncet.

Busick îmi duse mâna la buzele lui. Urmă o înjurătură puternică, pe deplin caracteristică pentru Markham.

Cineva fugi.

Se auziră porunci zgomotoase.

Busick mă ridică şi făcu semn spre sabia lui.

Am înşfăcat arma şi i-am arătat lui Busick cuţitul tatălui meu, pe care îl ţineam tot timpul în buzunar.

— Păstrează-l. Şi stai aici cu Lionel.

— Dar ar trebui să merg cu tine.

— Te-am luat de nevastă ca să te protejez, nu ca să-ţi pun în pericol siguranţa. Rămâi aici! E un ordin.

Nu eram de acord, dar m-am supus.

— O, am de gând să mă întorc şi să termin conversaţia asta. Orice bărbat trebuie să-i spună soţiei lui cât de mult o iubeşte, dar asta – după ce omoară balaurul pentru ea.

Luă cămaşa de pe stâlpul patului şi şi-o trase peste cap. Apoi îşi luă sabia şi împinse scaunul spre uşă.

Cârja îi rămase lângă noptieră.

Fiul meu.

Lionel era în camera cealaltă. Am deschis iute uşa de legătură, l-am luat şi l-am aşezat în coş. Apoi m-am întors în dormitorul stăpânului.

Alături de patul nostru, m-am rugat lui Jupiter aşa cum se ruga Busick, ca soţul meu să fie în siguranţă şi ca Markham să nu ne mai facă niciodată rău.

Apoi am rămas cu privirea aţintită la zăvor şi forţându-mi mintea să repete declaraţia de dragoste a lui Busick, în timp ce-mi pedepseam aspru buzele trădătoare pentru că nu-i răspunseseră la fel.

Capitolul 33

JURNALUL SPUNE TOTUL

Cu o noapte în urmă, în timp ce dormea alături de el, Patience îi spusese lui Busick că îl iubea. Murmurase asta între dorinţele de bine pentru Lionel şi ingredientele pentru o reţetă de pâine.

Sau, cel puţin, păruse să fi fost vorba despre o reţetă de pâine.

Bineînţeles că el, Busick, era foarte important pentru ea, dacă fusese aşezat la acelaşi nivel cu delicioasa ei pâine. Femeia aceea era tot ce-i trebuia lui Busick, iar ea îl voia aşa cum era el, fie că stătea în picioare, fie că nu. Odată ce el avea să ucidă balaurul cel urât, nimeni şi nimic n-avea să le mai stea în cale.

Dragostea lor era de abia la început.

De jos răsunară înjurături şi zgomot de paşi.

Busick se uită peste balcon şi îl văzu pe ticălos, pe bătrânul Markham, prins în bătaia puştilor. Busick îşi împinse scaunul mai aproape de balustradă şi se prinse de stâlp.

— Aduceţi năpârca aici!

— Repington, spune-le bătăuşilor tăi să-şi ia mâinile de pe mine.

— E vorba despre un colonel şi un locotenent. Singurul bătăuş de la Hamlin eşti tu. Ai încălcat o proprietate.

Doamna St. Maur coborî de la etajul trei şi se opri la jumătatea scării abrupte.

— Am auzit zgomote.

— Avem un spărgător, doamnă. Întoarce-te în camera ta.

Ea făcu o reverenţă şi fugi.

— Ai scăpat locul de doamna Jordan şi ai deja o fată nouă. Eşti atât de previzibil, făcu Markham.

— Ei bine, am fost întotdeauna îndrăgit. Spre deosebire de tine, nu trebuie să-mi droghez femeile ca să le obţin prietenia.

Ajuns la jumătatea scărilor, Markham se luptă să

scape, dar nu se putu elibera.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre mătrăguna pe care ai folosit-o ca să le scoţi din minţi pe dădaca Kelly şi pe doamna Jordan. Prietenul meu, Gantry, a avut o discuţie lungă cu majordomul-grădinar din sat. Se pare că doamna Jordan avea ochii galbeni în noaptea în care a fost trimisă la Bedlam. O nuanţă ciudată pentru nişte ochi încântători de culoarea topazului. Te-ai gândit că ai fi putut s-o seduci înainte s-o închizi la Bedlam?

— Nu recunosc nimic. Spune-le oamenilor să-mi dea drumul. Am venit să iau ceva ce am lăsat aici.

Busick ridică jurnalul lui Colin, pe care îl scosese de sub perna scaunului.

— Vorbeşti despre registrul ăsta? întrebă el, răsfoind paginile. Ce e atât de important aici, ca să intri prin efracţie la Hamlin? Ştii că cei care încalcă proprietăţile particulare pot să fie împuşcaţi pe loc.

Busick făcu un spectacol exagerat, scuturând jurnalul.

— E scrisul lui Colin. Iar acum registrul ăsta îi aparţine pupilului meu. Aduceţi-l pe nebun sus, ca să-i arăt de ce o să fie închis pentru încălcarea proprietăţii, fără să se aleagă cu nimic.

Smucindu-se şi trăgându-se din mâinile soldaţilor, Markham se împletici pe palierul de la etajul al doilea.

Dând scaunul înapoi, pentru ca ticălosul să se apropie de dormitorul stăpânului, Busick împinse roţile. Avea nevoie ca Patience să audă următoarea parte a planului său. Astfel, ea avea să-şi elibereze mintea şi sufletul.

— Eşti invalid. Flecărelile lui Lady Bodonel erau adevărate.

— Mi-a înţepenit puţin spatele. Am fost cam ocupat cu văduva vărului meu.

— Dezgustător. Colin te-ar urî pentru că te-ai culcat cu soţia lui. Nebunul chiar o iubea. Era pornit să strice tot ce realizaserăm amândoi, din cauza unei scrisori tâmpite pe care i-a scris-o ea. Ştiu că eşti la curent cu planul meu. Ai fost în Piccadilly. Ai aflat de planurile de şantaj din jurnalul

meu.

Uşa de la dormitorul stăpânului era întredeschisă.

„Stai cuminte, draga mea. E aproape gata.”

— Cartea e a lui Colin, zise Busick, ţinând jurnalul la o distanţă la care Markham să nu-l poată ajunge. Vezi scrisul lui?

— Unele dintre adnotări îi aparţin lui Colin, dar restul sunt ale mele. E cartea mea.

— Ei bine, vărul meu nu e aici ca să spună că e al tău. Aşa că spusele mele rămân în picioare. Ai intrat prin efracţie degeaba.

— Ştii foarte bine că-ţi spun adevărul. Ştii că l-am învăţat pe Colin să scrie pe când era doar un băieţandru. Ar fi trebuit să-mi spui că rămăseseşi fără fonduri. Prostănaca aceea de mamă a ta te-a uscat de bani. Ştiu că tu şi partenerul tău, LaCroy, aţi încercat să vă fofilaţi în schema mea.

Da, ea era partenerul lui, viaţa lui. Busick mai învârti puţin roţile.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-ai dat seama că eu şi Colin îl şantajam pe Sullivan, controlorul de la tripou. El înşela clubul, cerându-le clienţilor o grămadă de bani pentru că ştergea câteva guinee din datoria lor. Jurnalul e un registru al sumelor care s-au adunat din înşelăciuni timp de mai bine de un an, ajungând la peste treizeci de mii de lire.

— Treizeci de mii de lire patru sute douăzeci şi şase, ca să fim mai precişi.

Vocea doamnei St. Maur răsună pe toată scara. Probabil că nu-i plăceau ordinele, aşa cum nu-i plăceau nici lui Patience.

— Vă mulţumesc, doamnă, dar v-am poruncit să vă retrageţi în camerele dumneavoastră.

Markham rânji.

— Mătrăguna le face pe femei să asculte. Ar trebui s-o încerci.

— Şi să se sinucidă. Şi pe bărbaţi la fel. Amândoi ştim că moartea lui Colin n-a fost sinucidere. Tu l-ai omorât.

— Ce tot vorbeşti? L-am iubit ca pe un fiu.

— Colin voia să pună capăt planului cu jocurile de noroc. Voia să fie un om mai bun, pentru doamna Jordan şi pentru bebeluşul pe care îl aştepta. Scrisoarea ei l-a cutremurat, dar l-a pus pe un drum mai bun.

Markham ridică din umeri, dar rânjetul de pe chipul lui era mândru, de parcă s-ar fi bucurat că se vorbea cu glas tare despre isprăvile lui.

— Repington, nu ştii despre ce vorbeşti.

Doamna Jordan a întrerupt întrevederea dintre tine, Sullivan şi Colin. A auzit ameninţările tale şi pe cele ale lui Sullivan, dar le-a ţinut minte doar pe ultimele. Credea că tu îl iubeai prea mult pe Colin ca să îl ameninţi serios cu moartea dacă părăsea planul tău. Dar eu şi cu tine ştim adevărul. Colin a fost pionul tău, şi tu l-ai omorât.

— Era ascultător. Apoi ea a început să-l controleze. Voodoo-ul acela străin a făcut-o.

Ţinând sabia scoasă din teacă, Busick se apropie.

— Ştiai că dacă ea repeta ameninţările tale, toată lumea avea să te bănuiască de crimă, mai ales că ai pretins că el a murit în Tamisa, în decembrie, o perioadă în care Tamisa e îngheţată bocnă. Scrisul tău de mână începe din iulie. În iulie i-a trimis ea ultima scrisoare. În iulie l-ai omorât.

— Voia să distrugă toate lucrurile pentru care muncisem. Avea de gând să le arunce peste bord pentru ea. Iar acum eşti aici, apărând-o dintr-un scaun de invalid. Vrăjitoarea aia a reuşit să te farmece şi pe tine?

— Da. Mi-a deschis larg ochii. O iubesc pentru asta.

Uşa de la dormitorul stăpânului se deschise larg. Patience ieşi în goană, fluturând cuţitul.

— Tu, nebun dezgustător! Colin a avut încredere în tine. Probabil că tu ai scris biletul de sinucidere. Monstrule!

— Ce face ea aici? Îţi place să te culci cu nebuna, cu t...?

Vârful săbiei înţepă grumazul lui Markham. Busick n-avea de gând să-i îngăduie să vorbească urât despre soţia lui.

— Da, îmi place. Îmi place fiecare minut de nechibzuinţă smintită, faptul că nu ascultă niciodată ordinele, inima ei minunată. Da, e o soţie foarte bună.

Markham se prinse de gât şi făcu un pas înapoi.

— Te-ai însurat cu vrăjitoarea?

Busick o auzi pe Patience înaintând şi se mişcă în faţa ei, coborând sabia şi blocându-i trecerea.

— El l-a omorât pe Colin! strigă ea.

Markham scăpă din mâinile soldaţilor neatenţi. Începu să alerge, dar apoi se se opri.

— Sunt la ultimul bănuţ. Nu mai am nimic. Se întoarse. Da, ceaiul a funcţionat bine cu el. A intrat drept în Tamisa, căutându-te pe tine şi corabia spre Demerara. Pe tine, ceaiul asezonat cu mătrăgună te-a făcut doar s-o iei la fugă, ţipând. Femeie nebună, nici măcar nu poţi să fii drogată aşa cum trebuie.

Patience sări din nou. Busick lăsă sabia să cadă şi o prinse de mijloc

— Lasă-mă să-l pocnesc. Merită măcar atât. Lasă-mă să pun mâna pe el.

— Nu merită efortul, Patience.

— Mi-a plăcut să te fac să suferi cu biletul ăla de sinucidere. De abia născuseşi copilul. Credeam că avea să te dărâme.

Ea se răsuci peste capul lui Busick, dar el o ţinu.

— Patience, o să ajungă la spânzurătoare. I-am auzit mărturisirea.

Lionel începu să plângă.

— Corcitura e aici, nu la etajul trei! exclamă Markham, alergând spre dormitorul stăpânului. Poate că ar trebui să-şi urmeze tatăl, pentru ca voi doi să fiţi liberi.

Împingând-o pe Patience pe duşumea, Busick îl prinse pe Markham de haină şi se încăierară.

Mişcările haotice ale lui Markham puseră în mişcare roţile scaunului.

Scaunul cel greu se dădu în spate, dar Busick îl prinsese pe Markham de gât cu braţul.

Se luptară, încetinindu-se unul pe altul.

Amândoi erau periculos de aproape de balustradă. O împingere în direcţia greşită l-ar fi putut face pe oricare dintre ei să cadă printre baluştri, între statuile de la parter.

Gărzile ridicară puştile, dar niciunul dintre ei nu voia să rişte o împuşcătură de la o distanţă atât de mică.

— Opreşte-te, Markham! Lasă-l în pace pe duce, spuse Patience, făcând un pas înainte.

Lepădă cuţitaşul ei şi luă sabia grea a lui Busick, îndreptând-o spre umărul lui Markham.

— Înapoi, ori termin cu tine acum!

— Ţărăncuţo, n-ai putere să mă ucizi, aşa că dă-te înapoi. E o luptă între bărbaţi.

Busick sări înapoi, o prinse de mână şi îndreptă sabia direct spre pieptul lui Markham.

— Poate că ea n-are, dar împreună avem.

Şi îl împinse pe Markham pentru ultima dată.

Acesta icni şi căzu peste balustradă.

Se auzi un urlet bolborosit, iar apoi se înstăpâni tăcerea.

Busick o întoarse pe Patience cu spatele la priveliştea macabră. Văzuse el destulă moarte. N-ar fi trebuit ca şi ea să fie martoră la moartea ticălosului, zdrobit de statuile de jos.

Însă ea se întoarse din nou şi privi trupul lui Markham, înfipt în suliţa ascuţită a celui mai înalt dintre soldaţii romani.

— Poate că Agassou nu e lipsit de viaţă, duce.

— Ei bine, dragă, statuile bunicului au avut şi ele un rol.

Busick îi prinse lui Patience faţa în mâini şi o trase mai aproape.

— Cel mai mare duşman al familiei mele nu mai există. Eşti liberă. Suntem liberi.

O ţinu în braţe, iar ea îşi puse mâinile pe umerii lui, nemişcată ca un scut. Era un scut, un adăpost care păstra inima lui în siguranţă. Şi o iubea pentru asta.

— Băieţi, trimiteţi după magistrat şi după medicul legist. Apoi o să ne îngrijim de urmări.

Uitându-se peste capul lui Patience, o văzu pe doamna St. Maur stând pe scări. Biata femeie rămăsese înţepenită. Cu siguranţă că îl văzuse pe Markham căzând, dar grimasa aprobatoare de pe chipul ei dovedea că mai văzuse şi alte tragedii.

— Doamnă, coboară la soţia mea. Patience, du-te în dormitor cu Lionel în timp ce eu mă ocup de gunoi. E un ordin, doamnelor.

Femeile făcură ce li se ceruse. Intrară în cameră, braţ la braţ.

Busick închise o clipă ochii, fericit că Markham nu-i mai ameninţa familia, dar întrebându-se dacă Patience fusese eliberată cu totul de vinovăţia care îi strângea inima.

*

Mi-am hrănit fiul în dormitorul cel mare de la Hamlin Hall. Apetitul lui era la fel de mare ca de obicei. Poate chiar mai mare. Era liber, în sfârşit, cu adevărat liber.

După ce l-am aşezat în coşul de pâine, în siguranţă, uscat şi la căldură, a adormit iute.

Jemina stătea pe duşumea, cu spatele sprijinit de panoul de la capătul patului. Văzuse lupta, dar nu avusese un duce care s-o mângâie.

Am îngenuncheat alături de ea, aşa cum făcusem pe când eram în zdrenţe, la Bedlam.

Ea m-a luat de mână.

— Merita să moară, Patience. Markham o merita cu siguranţă. Alţii mor şi nu merită.

Vocea Jeminei era slabă, dar sigură. Atunci mi-am dat seama că nu era pentru prima oară când vedea pe cineva murind.

— Colin al meu a fost asasinat în iulie. N-am ştiut. Credeam că era furios din cauza scrisorii mele. Că stătea departe din cauza ei.

— Markham ştia că născuseşi un băiat şi a crezut că putea să pună mâna pe banii tatălui tău, fără să fie luat la întrebări. Noroc că s-a amestecat ducele.

— Foarte mare noroc.

Eram atât de fericită că se terminase!

M-am ridicat şi i-am strâns mâna Jeminei.

— Suntem libere!

Ochii ei aveau privirea aceea blândă şi îndepărtată pe care o mai văzusem uneori.

— Tu eşti liberă. Iar eu sunt foarte fericită pentru asta. O să fiu şi eu liberă într-o zi.

— Mă ai pe mine, ai Aşezământul Speranţă pentru Văduve şi bănuiesc că şi ducele de Repington o să te ajute.

Uşa se deschise şi intră ducele meu.

Înainta încet în scaunul cu rotile, şi m-am temut că îşi vătămase din nou spatele.

— Totul a fost curăţat în vestibul. Doamnă St. Maur, îmi doresc să nu fi fost martoră…

— Excelenţa Voastră, totul e în regulă. Mă întorc în camera mea.

Mi-am văzut cuţitul, curăţat şi strălucind, în mâna lui Busick.

Luându-l, l-am îndesat între degetele Jeminei.

— Noapte bună, prietena mea.

Jemina a luat cuţitul şi a ieşit, apoi, din cameră.

O parte din mine ar fi vrut să plece după ea, dar expresia de pe chipul ducelui spunea:

„Nu. Nici să nu te gândeşti să te mişti sau să răsufli fără permisiunea mea.”

Nu îmi plăcea să urmez ordinele, dar de data asta am făcut o excepţie.

— Eşti rănit grav, Busick?

— Dacă te gândeşti că faptul de a nu răspunde unei cereri poate să producă durere, sunt în agonie.

— Dar ştiai că nu puteam să respect o asemenea promisiune

— Aici ai dreptate. Însă speranţele mele s-au transformat în dezamăgire.

Am îngenuncheat alături de el.

— Eu nu sunt dezamăgită. Cum aş putea să fiu, când ucigaşul lui Colin nu mai este, iar tu şi Lionel sunteţi vii şi în

siguranţă?

El m-a tras în poala lui şi m-a strâns în braţe. Puterea braţelor lui era totul pentru mine. Pulsul lui, bătând lângă al meu, îi spunea inimii mele că îmi găsisem căminul.

— Patience, n-aş fi putut să suport să fii rănită. Şi ce s-ar fi făcut Lionel dacă te-ar fi pierdut? Ştii că nu-i place deloc terciul, zise el chicotind.

L-am pocnit peste braţ.

— N-am fost rănită, şi ştiu că am fost de ajutor.

— Ar fi de ajutor dacă ai asculta măcar o dată.

— Te-am ascultat, dar mai întâi am ascultat cu urechea inimii.

— Ei bine, e un loc bun în care să cauţi călăuzire. Inima ta e sinceră şi toată fericirea mea depinde de ea.

Mi-a luat mâna şi şi-a dus-o la obraz, iar eu mi-am ridicat buzele spre el.

Eram în stare să mă mişc, sau credeam că eram, dar poate că mă înşelam, fiindcă nu puteam să spun nimic sigur atunci când el mă săruta aşa, de parcă aş fi fost la fel de vitală pentru el ca aerul, pâinea de cocos sau apa.

— Să-l aşezăm pe Lionel în leagăn.

El luă coşul de jos şi mi-l puse în mâini.

Sărutările începură din nou, dar nu cu ducele, ci cu Lionel al meu.

Busick ne împinse în camera de alături, iar eu am aşezat în leagăn bebeluşul care sforăia.

— Te iubesc, Lionel, spuse Busick.

Apoi a pus mâna pe capul bebeluşului meu, binecuvântându-l. Am auzit numele lui Colin în şoapta lui. Busick promitea să se îngrijească de sănătatea şi de siguranţa mea şi a lui Lionel.

Bebeluşul meu sforăia fluierând, atât de dulce.

Apoi, Busick s-a întors spre mine.

— Şi pe tine te iubesc.

Vocea lui era directă, ca o comandă, serioasă şi puternică.

Inima mea l-a ascultat. Îl iubeam.

— Nu eşti deloc aşa cum a spus Markham. Eşti bună şi

demnă de încredere. Eşti frumoasă. Şi eşti a mea.

Ne-am mişcat din nou. El s-a apropiat pe furiş de marginea patului.

— Sunt a ta. Busick, te iubesc atât de mult. Am încredere în tine şi o să te respect întotdeauna.

Buzele lui mi-au atins buzele, fără să întrebe, afirmând – afirmând că eram a lui, că el era al meu. Şi că fericirea şi siguranţa după care tânjisem şi care îmi lipsiseră atât de mult, erau toate ale mele.

Şi că n-avea să mai trebuiască să mă sacrific niciodată de dragul păcii.

Mâinile lui au alunecat spre şoldurile mele şi m-a ridicat pe pat. Dar acela nu era locul meu, nu fără el. Am sărit şi am rămas în picioare alături de el, chiar sub braţul lui, ajutându-l să se ridice de pe scaun.

— Cârja mea favorită. Cred că cel mai mult îmi placi atunci când te dezbraci şi te pregăteşti de culcare.

De parcă am fi învăţat dinainte, ne-am lăsat odată pe perne, nu prea repede şi cu siguranţă că nu prea încet. Apoi Busick a preluat comanda, iar eu l-am lăsat. Piele pe piele, sărut peste sărut, n-am mai ştiut de mine.

Salteaua aceea făcută pentru doi ne-a adăpostit dragostea. Eram unul, iar iubirea dintre noi ardea cu flacără strălucitoare, crescând încet, din tăciuni, spre o văpaie plină de viaţă.

Flacăra m-a ars în întregime.

Eram femeia pe care Busick o iubea. Şi eu îl iubeam, pentru că dăruise mai multă frumuseţe vieţii mele. Împărtăşirea spiritelor noastre era pură, la fel de pură ca aurul.

Epilog

3 mai 1814
Hamlin Hall

Candelabrul cel mare pe care îl proiectase Busick îşi

făcea debutul, aşezat în centru, deasupra vestibulului. M-am uitat cum era ridicată invenţia uriaşă de fier forjat, cu globuri strălucitoare de sticlă. Scânteile dansau, înconjurându-mă.

Ducele, dragul şi iubitul meu, stătea într-o parte, cu Lionel în poală, arătând spre scripeţi şi lanţuri.

— Vezi, băiete, spuse el, aşa facem vestibulul să strălucească. Uşile de la intrare se deschiseră.

Gantry intră în fuga mare. Se înclină în faţa mea şi se îndreptă spre duce.

Busick se ridică, făcând asta cu foarte mare grijă. Îşi îmbunătăţise ciotul piciorului cu o reţea de corzi de catgut care să înlocuiască tendoanele, iar echilibrul lui era acum mult mai bun. Putea să se ridice cu Lionel în braţe, fără să-l scape.

Însă pisica Athena stătea acum departe de el ori de câte ori contesa venea în vizită.

— Gantry, ce este?

— Lady Bodonel e într-o trăsură care vine în urma mea. Vine în vizită.

— Ce?

El îşi plecă fruntea.

— A văzut-o pe Lady Gantry. Trebuia s-o mituiesc cu ceva. Mi-am părăsit locul de sub candelabru şi m-am îndreptat spre prietenul cel drag al lui Busick.

— Ai găsit-o? Ţi-ai găsit soţia?

— Nu, dar o s-o găsesc. N-a prins corabia spre Demerara. E încă la Londra.

Dacă lordul era la fel de hotărât ca Busick, ştiam că avea s-o găsească. Soţul meu se încruntă şi se aşeză din nou în scaunul cu rotile.

— Ce informaţii i-ai dat?

— Că voi doi vă gândiţi la o călătorie. Voia să fie invitată aici. Busick se uită la mine, iar eu am făcut din cap un semn de încuviinţare. Cererea nerostită şi răspunsul fuseseră transmise. Nu trebuia să-i răspund lui Busick, nici măcar monosilabic, ca să ştie că aveam s-o întreţin pe Lady Bodonel atunci când avea să ajungă, şi să-i îngădui, astfel,

ducelui meu să scape.

L-am luat pe Lionel de la Busick şi am netezit reverele iubitului meu, mototolite de băiatul nostru. Era atât de chipeş în fracul lui cenuşiu!

Mă ameţea şi acum când se îmbrăca în uniformă, însă Războiul Peninsular se terminase, iar el nu mai simţea nevoia de a se îmbrăca atât de des în uniformă. O purta doar la ocazii deosebite, ca, de pildă, cea în care voisem să-l văd venind din salon sub lumina candelabrului, sau dăţile în care primea veteranii răniţi în război, care veneau pentru instrucţie.

Wellington îşi trimitea ofiţerii răniţi la Busick ca să-i ajute să stea din nou în şa, cât mai curând cu putinţă. Iar pe alţii îi trimitea la Hamlin ca să înveţe tactici militare. Deşi Napoleon era în exil, bătrânul comandant al soţului meu presimţea că el avea să se ridice din nou.

Busick mă prinse de mână.

— Cred că mă iubeşti cu adevărat, Patience.

— Ce fel de declaraţie e asta?

El se bătu peste obraz, iar eu am sărutat cu graţie gropiţa aceea dulce. Şi am sărutat şi gropiţa lui Lionel.

— Ducesa mea e atât de răbdătoare, Gantry, încât suportă compania mamei mele la ceai. În curând, mama o să pretindă că trebuie să ne viziteze mai des, ca să fie cu Lionel şi să se împrietenească, bineînţeles, cu el, dar nu ştiu dacă suportă să fie numită bunică.

— Faptul că i-ai dăruit zeii de marmură pentru casa ei din oraş i-a atins inima. Mă bucur că au plecat de aici.

El îşi împleti degetele cu ale mele.

— Nu mai are cine să-ţi provoace coşmaruri. Deşi îmi place să te aud vorbind despre mine atunci când visezi.

— Domnule duce, zise Gantry, îngropându-şi faţa în palme, eu o să fiu în salon, cu coniacul tău. Voi daţi-i înainte cu giugiuleala.

Bietul om ieşi având întipărit pe faţă un fel de rânjet cam trist. Speram că avea s-o găsească pe Lady Gantry, că amândoi aveau să treacă peste neînţelegerile dintre ei, iar apoi să se iubească la fel de profund ca mine şi Busick.

Scumpul meu m-a tras în braţele lui. Încă nu se simţea în largul lui folosind pentru perioade mai îndelungate versiunea asta îmbunătăţită a piciorului artificial al lui Potts. Nu era nevoie, pentru că putea să mă învârtă iar şi iar, mai bine decât orice dansator.

Ghemuită în poala lui, m-am relaxat şi l-am aşezat pe Lionel între noi.

— Ţine-ţi fiul. Şi haide să privim noul candelabru înainte de sosirea oaspeţilor tăi.

Mi-am ridicat privirea spre lumânările scânteietoare, dar am văzut-o pe Jemina stând la etajul al doilea. Ţinea strâns în mână o bucată de hârtie pe care i-o adusese Lady Shrewsbury de dimineaţă.

După micul dejun, Jemina fusese tăcută, dar eu ştiam că avea să-mi spună ce scria în bilet. Era sora mea, prietena mea. Eram hotărâtă s-o ajut să-şi revină.

Pentru că eram încă membră a Aşezământului Speranţă pentru Văduve şi noi nu renunţam niciodată, nu până nu ne ajutam înzecit surorile să găsească protecţie şi trecere.

Busick se răsuci repede spre mijlocul vestibulului.

M-am agăţat de el, dar, obişnuită cu vechiul candelabru, am ciulit urechea, aşteptându-mă să aud scârţâieli şi gemete.

— N-am aflat niciodată dacă Markham a pus la cale distrugerea vechiului candelabru, sau dacă mâna lui era în spatele lucrurilor pierdute şi al zgomotelor, am spus eu.

— Contează? Banii tatălui tău ne-au oferit un candelabru nou. E ca şi cum l-am avea pe tatăl tău aici, oarecum, îmi luă mâna şi şi-o duse la inimă.

— I-am scris administratorului său, ca să aflu ce s-a întâmplat cu surorile tale. Sunt hotărât să le găsesc.

Iar eu nu mă îndoiam deloc că avea s-o facă. Busick îmi dăruise deja destul din inima lui, ca s-o repare pe a mea.

— Atunci roteşte-ne mai repede, iubirea mea. Încă o tură înainte ca Lady Bodonel să ajungă la Hamlin.

Lionel scuipă salivă printre buze, cu un sunet

fluierător.

— Încă o dată, apoi eu şi cu Lionel mergem la Gantry, în salon, ca să exersăm târâtul.

— Să exersaţi târâtul? Are doar şase luni, Busick.

— Şase luni excepţionale.

— Ce? Busick Stra…

El îmi înăbuşi protestul cu un sărut şmecheresc. Era promisiunea lui de a se schimba în bine, aşa cum doar ducele ştia s-o facă. Ceaiul cu mama lui care vorbea ca o moară stricată nu era un preţ prea mare pentru fericirea pe care o adusese Busick în viaţa mea şi a lui Lionel.

Însă aveam de gând să-i trag ducelui o săpuneală zdravănă în seara aceea, la culcare.

Mulţumiri

Îţi mulţumesc, Tată Ceresc, pentru că tot ce am sau fac e prin harul Tău.

Iubitului meu editor, fabulosul Esi Sogah. Încrederea ta în seria aceasta a fost extrem de importantă pentru mine. Tu m-ai făcut mai bună.

Fabuloasei mele agente, Sarah Younger. Sunt recunoscătoare că eşti partenera mea. Călăuzirea şi sprijinul tău sunt atât de strălucitoare, încât zilele mele sunt rareori mohorâte.

Celor care îmi inspiră condeiul: Beverly, Brenda, Sarah, Julia, Maya, Lenora, Sophia, Joanna, Grace, Kristan, Alyssa, Laurie, Alice, Julie, Cathy, Katharine, Carne, Christina, Georgette, Jane, Linda, Margie, Liz, Lasheera, Felicia, Alexis şi Jude – vă mulţumesc.

Celor care îmi inspiră sufletul: episcopul Dale şi doctoriţa Nina, reverendul Courtney, Piper, Denny, Eileen, Rhonda şi Holly – vă mulţumesc.

Şi celor care îmi oferă fericirea fără sfârşit: Frank şi Ellen.

Vă iubesc pe toţi atât de mult.

Hei, mamă. Am făcut-o împreună. Te iubesc, acum şi întotdeauna.

Reţetă

Pâinea cu cocos făcută de Patience

Busick şi oamenii lui s-au îndrăgostit de pâinea cu cocos făcută de Patience şi m-am gândit că s-ar putea să vă doriţi şi voi s-o faceţi. Parantezele de mai jos sunt sugestii pentru a face pâinea mai pufoasă sau puţin mai sănătoasă.

Pentru pâine

3 căni de făină normală, pusă cu lingura în cană şi netezită cu lama cuţitului, ca să fie o cantitate exactă

1/2 linguriţă bicarbonat

1/2 linguriţă sare

250 gr. Unt nesărat (sau 125 gr. unt moale şi 1/2 cană ulei de seminţe de struguri)

21/4 căni zahăr tos

3 ouă mari (sau două ouă şi un albuş)

o cană lapte bătut (degresat)

1/2 cană cocos fin răzuit, prăjit. Pentru a-l face, puneţi cocosul răzuit la cuptor timp de 10 minute, la 150 grade. Cocosul se prăjeşte rapid, aşa că fiţi atenţi şi întoarceţi-l.

4 linguriţe suc proaspăt de lămâie

4 linguriţe esenţă de cocos

Pentru sirop

1/3 cană de apă

1/3 cană zahăr tos

4 linguriţe suc proaspăt de lămâie

2 linguriţe esenţă de cocos

Pentru glazură (opţional)

1 cană zahăr pudră
4 linguriţe suc proaspăt de lămâie
2 linguriţe esenţă de cocos
1/2 linguriţă cocos fin răzuit prăjit, îndesat
o linguriţă unt nesărat topit

Instrucţiuni

1. Setaţi cuptorul la foc mediu şi încălziţi-l la 160 grade.
2. Ungeţi două forme de chec cu ulei şi tapetaţi-le cu făină.
3. Într-un bol mediu, bateţi cu telul sau amestecaţi făina, bicarbonatul şi sarea. Apoi puneţi-le deoparte.
4. În alt bol, mixaţi untul cu zahărul până devine uşor şi pufos, de regulă 3 sau 4 minute la viteză medie. Curăţaţi pereţii bolului. Adăugaţi ouăle întregi, câte unul pe rând (apoi albuşul, dacă urmaţi reţeta mai uşoară). Bateţi bine după fiecare ou.
5. Curăţaţi din nou pereţii bolului.
6. În alt bol – da, vom avea nevoie de trei boluri – amestecaţi laptele bătut, cocosul, esenţa de cocos şi sucul de lămâie.
7. Setaţi mixerul la viteză mică. Mixaţi un sfert din amestecul de făină, apoi o treime din amestecul de lapte bătut.
8. Repetaţi. Mixaţi alt sfert de făină şi altă treime din amestecul de lapte.
9. Repetaţi. Mixaţi alt sfert de făină şi ce a mai rămas din amestecul de lapte.
10. Mixaţi restul de făină, apoi curăţaţi pereţii bolului.
11. Cu o lingură de lemn, învârtiţi rapid compoziţia ca să vă asiguraţi că toate ingredientele sunt bine amestecate.
12. Puneţi cu lingura amestecul gros în tăvile unse şi tapetate cu făină şi neteziţi cu o spatulă. Coaceţi timp de 50-55 minute, sau până iese curat băţul de chibrit. Începeţi să verificaţi după 45 de minute.
13. Lăsaţi pâinile să se răcească în tăvi timp de zece minute, sau pe un grătar.
14. Între timp, faceţi siropul. Turnaţi apa şi zahărul într-o

oală şi puneţi-le la fiert. Când ating punctul de fierbere, luaţi-le deoparte şi adăugaţi sucul de lămâie, esenţa de cocos şi cocosul.

15. Răsturnaţi pâinile pe grătar.

16. Puneţi o foaie mare de hârtie de copt sub grătar ca să prindă toate picăturile de sirop.

17. Cu o pensulă, ungeţi treptat fiecare pâine cu siropul fierbinte, deasupra şi lateral, lăsându-le să absoarbă siropul. Aveţi răbdare. Nu vă grăbiţi. Repetaţi operaţia de câteva ori.

18. Lăsaţi pâinile să se răcească complet. De obicei e nevoie de o oră.

19. Când pâinile sunt reci, mutaţi-le pe platoul pe care le serviţi.

20. Ca să faceţi glazura: combinaţi zahărul pudră, sucul de lămâie, cocosul, esenţa de cocos şi untul topit într-un bol mediu, amestecând cu o furculiţă până se îngroaşă. Adăugaţi zahăr sau suc de lămâie până obţineţi o glazură groasă, dar care curge. Glazura trebuie să aibă consistenţa unei mieri groase. Întindeţi glazura cu lingura pe fiecare pâine.

21. Tăiaţi o felie şi mâncaţi.